

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SCOTTISH ISLES SERIES #2

A romantic couple is shown in a close embrace, nearly kissing. The man has a beard and is shirtless, while the woman has long dark hair and is wearing a light-colored top. They are positioned in the upper half of the frame. The background features a coastal scene with a white lighthouse on a rocky island, surrounded by water and distant hills under a soft, hazy sky. The overall style is painterly and evocative.

DRIFTING DAWN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
SAMANTHA YOUNG

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Sürüklenen Şafak

İskoç Adaları Serisi

İkinci Kitap

Samantha Young

Sürüklenen Şafak

İskoç Adaları İkinci Kitap

Yazan: Samantha Young

Telif Hakkı © 2026 Samantha Young

Yukarıda belirtilen telif hakkı kapsamındaki haklar saklı kalmak kaydıyla, bu yayının hiçbir bölümü, bu kitabın yukarıdaki yazarının önceden yazılı izni olmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme aktarılamaz ya da iletilemez.

Bu eser bir kurgu eserdir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu eser, Copyright House'a kayıtlıdır ve bu kurum tarafından korunmaktadır.

Kapak Tasarımı: Hang Le

Çift Fotoğrafları: Wander Aguiar Düzenleme:

Jennifer Sommersby

Düzeltilme: Chanpreet Singh

İçindekiler

[Yazar Hakkında](#)

[Samantha Young'ın Diğer Eserleri](#)

[İçerik Bilgileri](#)

[Önsöz](#)

1. [Quinn](#)
2. [Taran](#)
3. [Quinn](#)
4. [Taran](#)
5. [Taran](#)
6. [Taran](#)
7. [Quinn](#)
8. [Quinn](#)
9. [Taran](#)
10. [Taran](#)
11. [Quinn](#)
12. [Taran](#)
13. [Quinn](#)
14. [Taran](#)
15. [Quinn](#)
16. [Taran](#)
17. [Quinn](#)
18. [Taran](#)
19. [Taran](#)
20. [Taran](#)
21. [Quinn](#)
22. [Taran](#)
23. [Quinn](#)
24. [Quinn](#)
25. [Taran](#)
26. [Quinn](#)

27. [Taran](#)
28. [Taran](#)
29. [Quinn](#)
30. [Taran](#)
31. [Taran](#)
32. [Quinn](#)
33. [Taran](#)
34. [Quinn](#)
35. [Taran](#)
36. [Quinn](#)
37. [Taran](#)
38. [Quinn](#)
39. [Taran](#)
40. [Quinn](#)
41. [Taran](#)
42. [Quinn](#)
43. [Taran](#)
44. [Quinn](#)
45. [Taran](#)
46. [Quinn](#)
47. [Taran](#)
48. [Taran](#)
49. [Quinn](#)
50. [Taran](#)
51. [Taran](#)

[Epilog](#) __

[Teşekkür](#) _____

Yazar Hakkında

Samantha, *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın en çok satan yazarlarından biri ve Goodreads Choice Awards adayıdır. Samantha 68'den fazla kitap yazmış ve kitapları 31 ülkede yayınlanmıştır. Duygusal ve hüzünlü aşk romanları yazan Samantha, kitaplarının çoğunu yaşadığı yer olan sevgili vatani İskoçya'da geçirmektedir. Samantha, zamanını ailesiyle, yazmakla ve iki yaramaz cavapoo köpeğinin peşinde koşmakla geçiriyor.

Samantha Young'ın Diğer Eserleri

Samantha Young'ın Diğer Yetişkinlere Yönelik Çağdaş Romanları

Play On

Toz Dans

Ederken Siyah

Karışık Kalp

Hold On: A Play On Novella Into

the Deep

Sığ Sulardan

Hero

Kötü Adam: Bir Kahraman Novellası

Bir Gün: Bir Sevgililer Günü

Novellası Savaş ya da Kaç

Sen Hakkında Çok

Gürültü Kozmik Bir

Aşk Aşk Komplosu

Dublin Caddesi Serisi:

Dublin

Caddesi'nde Londra

Yolu'nda Jamaika

Yolu'ndan Önce

India Place'den

Düşüş

İskoçya Sokağı'nın Yankıları

Nightingale Yolu'nda Ay Işığı

Fountain Bridge'e Kadar (bir novella)

Castle Hill (bir novella)

Valentine (bir novella)

One King's Way (bir novella)

Hart's Boardwalk'ta (bir novella)

Dublin Sokağına Dönüş Serisi:

Loverose Lane'de

Kraliyet Yolu

Hart Sokağı

Hart's Boardwalk Serisi:

Tek Gerçek Şey Her

Küçük Şey

Asla Söylemediklerimiz

En Gerçek Şey

Adair Ailesi Serisi:

Burada Benimle

Orada Seninle

Her Zaman Sen

Benimle Ol

Sadece

Sen

Highlands Serisi:

Dikenlerin Ötesinde

Funda Arasında Vadi

Boyunca

Bir Highland Noeli: Bir Novella

Kaledonya Üzerindeki Gökyüzü

Kuzey Alacakaranlığı

Sonsuza Kadar Highlands

Korumacı: Bir Novella

İskoç Adaları Serisi:

Yarı Işık Limanı

Sürüklenen Şafak

Samantha Young'ın genç yetişkinlere yönelik çağdaş

romanları Bizim İmkansız Uçsuz Bucaksızlığımız

Kırılgan Sıradanlık

Kristen Callihan ile Ortak Yazılan Kitaplar

Outmatched

S. Young Adıyla Yazılan

Kitaplar Ateş ve Gölgeden

Korku

Covens Savaşı:

Avlanan

Kader

Yükselen

Cinlerin Yedi Kralı Serisi:

Jinn'in Yedi Kralı Dilek

ve Öfke

Gölge ve Kül Kraliçesi

Yıldızların ve Sultanların Kanunu

Gerçek Ölümsüzlük Serisi:

Kalplerin Savaşı

İntikamın Öpücüğü

Sonsuzluğun Öpücüğü: Gerçek Ölümsüzlük Kısa

Hikayesi Sonsuza Kadar Bağlı

Kaderin Isırığı

İçerik Bilgisi

Drifting Dawn, içerik uyarısı içermektedir. Daha fazla bilgi edinmek isterseniz, lütfen bağlantıya tıklayarak CW için web siteme gidin.

[İçerik Uyarısına Git](#)

Eğer hiç bu kadar içten sevmemiş
olsaydık, Eğer hiç bu kadar körü
körüne sevmemiş olsaydık, Hiç
tanışmamış ya da hiç ayrılmamış
olsaydık,
Hiç kalbi kırılmamıştık.
—Robert Burns, *Ae Fond Kiss*

Önsöz Quinn

Hebrid Adaları, İskoçya Ekim, Bu Yıl

Küçük feribot Leth Sholas'a doğru ilerledikçe Main Street'teki rengarenk binalar daha net görünmeye başladı. Glenvulin Adası'ndaki memleketimin sahil şeridini gözlerimle tararken içimi hem rahatlama hem de aciliyet duygusu kapladı. Kırmızı boyalı otel ve pub, Fisherman's Lantern, Leth Sholas Bakery & Tearoom'un mavi-sarı renkli binası. Liman, balıkçı ekipleriyle dolup taşıyordu.

Ama gözlerim fırının yanındaki pembe-beyaz binaya takıldı.

Macbeth's Pages & Perks. Yerel kahvehanemiz ve kitapçımız.

Artık sahibi Taran Macbeth.

Hayatımın aşkı.

Bu düşünce, göğüs kafesimin altında hâlâ alışamadığım keskin bir acı uyandırdı; tekнемiz suda sallanıp bizi eve yaklaştıırken ellerim korkuluğa sıkıca tutundu.

Leth Sholas'a —halk arasında Half-Light Harbor olarak bilinen— geri dönebilecek kadar havanın sakin olmasına şükrettim.

sholas, İngilizce'de *yarı ışıık* anlamına gelir. Ramsay ve ben, Thistles Adası'ndaki bulunduğumuz yerden arabayla gelmiştik; orada, yakında açılacak bir viski fabrikası ve bitişindeki otelin inşaatında başka bir inşaat ekibinin yaptığı hataları düzeltme işini üstlenmek isteyip istemediğimizi değerlendiriyorduk. Adanın gerçek adı Scaris Adası'ydı, ancak onlarca yıl önce önceki sahibi, adayı anakaraya bağlayan köprünün altındaki bataklık araziye bir tarlaya yayılacak kadar çok devediken ekmişti. Adaya yaklaşırken ilk gördüğünüz şey yabancı devedikenlerdi, bu yüzden bu takma ad kalıcı olmuştu.

İnşaat şirketinin ortağı Ramsay McRae ile birlikte sahibiydik ve bu işi kabul edersek, haftanın dört günü Scaris'te yaşamak zorunda kalacaktık. Hepimiz için evden bu kadar uzak kalmak zordu. Ancak ücret o kadar cazipti ki, iyice düşünmeden hayır diyemezdin. Ekibim bu işten memnun olacaktı. Genellikle mevsimlik işleri kabul ederdim, ancak bu işler, adamlarımın tüm yıl boyunca geçimini sağlayacak kadar iyi ücretliydi. Scaris'te kalmak, daha hızlı çalışmamızı sağlayacaktı ve altı hafta içinde işi bitirebileceğimizden emindim, ancak kış havası yaklaşmakta olduğu için bu riskli bir durumdu, çünkü bu durum gidip gelme işlerini zorlaştırabilirdi.

Aklım tam da bu noktada olmalıydı. Artıları ve eksileri tartmak. Lojistik, planlar.

Oysa tek düşünebildiğim Taran'dı.

Çocuklarımı o kadar çok özlediğim günler vardı ki, midem yanıyor gibiydi. Anneleri, eski karım Kiera, onları anakaraya, Oban'a taşıdığında, bu beni mahvetti. Onları iki haftada bir hafta sonu görüyordum ve tatilleri dönüşümlü olarak geçiriyorduk. Şimdi en büyük kızım Heather üniversiteye gitmişti.

Onların burada olmaması, içimde açılmış bir yara gibiydi. Üstüne üstlük Leth Sholas'tan, ondan uzak kalmak...

1,93 metrelik bir ninja gibi, Ramsay McRae tekne Leth Sholas'ın limanına yanaşırken aniden yanımda belirdi.

"Tekrar söyleyeceğim." Arkadaşımın sesi, su ve tekne motorunun sesini bastıracak kadar yüksekti. "Hayatını normal bir şekilde yaşamalısın. Geçen yıl bu işi kabul ederdin."

Kaşlarımı çattım. "Öyle mi? Eoghan hâlâ kefaletle dışarıda. Bir süredir ortalık sakin olabilir, ama ona hâlâ güvenmiyorum.

? O berbat olaylar yaşanırken haftada dört gece ondan uzak kalmaya zorlansaydın nasıl hissederdin?” Ramsay’in kız arkadaşından bahsediyordum; Leth Sholas Konukevi’nin Amerikalı sahibi, geçen yıl yenilediğimiz, Main Street’in yukarısındaki tepenin üzerinde yer alan eski bir Viktorya dönemi binası.

O zamanlar bizim haberimiz yoktu ama Tierney, anne babasının helikopter kazasının kaza olmadığını —otellerinin imparatorluğunu yöneten adam tarafından öldürüldüklerini kanıtlamaya çalışıyordu. Halston Cole, Tierney’i susturmaya çalışmıştı ve Ramsay onu korumak için devreye girmişti. Bu olaylar sürerken, Ramsay’in genç Amerikalı kıza karşı hisleri olduğu benim için açıktı, ama onun bunu kabullenmesi biraz daha uzun sürdü. Yine de o, benim Taran’a karşı olduğum kadar, hatta belki daha fazla, Tierney’i koruyordu.

Aradaki fark, Taran ile benim karmaşık bir geçmişimiz olmasıydı. Taran Macbeth’i hayatım boyunca tanıyordum.

İkimiz de adada doğmuştuk. Benden sadece bir yaş küçüktü, bu yüzden birlikte büyümüştük. O benim ilk aşkımdı. Unutamadığım kişi. Üniversiteye gittiğinde bile, bu durum ilişkimizi o kadar gerginleştirdi ki, ben her şeyi mahvettim ve herkesten daha çok ihtiyacım olan kişiyi kaybettim.

Neredeyse yirmi yıl sonra geri dönmüştü.

Ramsay cevabıma homurdandı ve ağzını açtı, muhtemelen zekice bir cevap vermek için, tam o sırada siren sesleri hareketli limanda yankılandı.

Sürücü Gillie, tekneyi rıhtıma yanaştırıp durdurduğunda tekne sarsıldı.

Adadaki tek iki polis arabası ve ambulans Main Street’ten hızla uzaklaşıp gözden kaybolurken kulaklarım çınladı.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldandı Ramsay.

Aklım en kötü senaryoya gitti ve liman ekibine, kendime yakışmayacak şekilde, tekneyi daha hızlı demirlemesi için bağırdım. Kendimi sakinleştirmek için cebimden telefonumu çıkarıp Taran’ı aramak üzereydim ki, tuşa basamadan Forde’un adı ekranda belirdi.

Forde Dallas en iyi arkadaşımdı ve adanın gönüllü sağlık görevlilerinden ve ambulans şoförlerinden biriydi.

Aceleyle telefonu açtım. "Ne oluyor?"

"Taran'ın evine geliyorum," dedi Forde sert bir sesle. "London polisi aramış. Bir hırsızın eve girdiğini söylemiş. Buraya gelmen lazım."

Telefonu kapatıp koşmaya başlamıştım bile.

"Quinn!" Ramsay arkamdaydı.

"Taran!" diye bağırdım ve teknenin kenarından atlayarak iskeleye indim. Düşüşün etkisi ayaklarımdan baldırlarıma ve dizlerime kadar yayıldı, ama koşmaya devam ederken bunu neredeyse hiç hissetmedim. Limanı geçip Main Street'e doğru koşarken, arkamdan ağır ayak sesleri geliyordu.

"Quinn!"

Arabam, Leth Sholas'ın dışındaki evimin önünde park edilmişti. Genelde eve gitmek için yirmi dakikalık yolu yürürdüm, bu yüzden Taran'ın bungalovuna koşmaktan başka seçeneğim yoktu.

Ramsay, içimden tek kelime çıkmayacağını bildiği için, tek kelime etmeden benimle birlikte koştu. Kalbim boğazıma kadar çıkmış, nefes almamı engelliyordu, ama bu hissi bir kenara itip ona ulaşmam gerekiyordu.

Ona ulaşmak için.

Bungalov, Main Street'ten beş dakikadan bile uzak olmayan bir yerleşim bölgesindeydi. Ölmeden önce Taran'ın annesine aitti ve Taran geçen yıl miras olarak almıştı. Taran, oda arkadaşı London'la birlikte orada kalmakta kararlıydı.

Bu lanet adadan hiç ayrılmamalıyım!

Bungalova doğru caddede koşarken ter şakaklarımdan damlıyor ve gömleğimi ıslatıyordu. Dışarıda park etmiş acil durum araçlarının mavi ışıkları yanıp sönüyordu ve komşular bahçelerinde ve caddede toplanmış, merak ve endişeyle Taran'ın evine bakıyorlardı. Taran'ın komşusu Ennis'i, nezaketi umursamadan itip geçtim. Beni gören diğerleri, Ramsay ve ben mülke doğru ilerlerken yolumuzdan çekildiler.

Adadaki genç bir polis memuru olan William yoluma çıkmaya çalıştı ama onu da itip geçtim.

"Hey! Oraya giremezsiniz!" diye çaresizce bağırdı, ben ise evin açık ön kapısından içeri koştum.

"Quinn!" London, resepsiyon salonunda yanında duran DC Alice Young'ı itip geçmeye çalıştı.

Alice'in gözleri öfkeyle parladı. "Yapamazsın..."

Ama ben çoktan onu geçip, göğsüm kabarık bir şekilde oturma odasına doğru ilerliyordum.

Adanın dedektifi Forde ile birlikte oradaydı. Başlarını bana doğru çevirdiler ve çok hafifçe hareket ettiler.

Bakışlarım yere düştü. Yerde diz çökmüş olan Forde'un solgun yüzünü gördüm.

Kan vardı. O kadar çok kan vardı ki, odanın döndüğünü hissettim.

1. Quinn

Geçen yıl Haziran

Hala inanamıyordum.

On sekiz yıl sonra, Taran Macbeth Leth Sholas'taydı. Ona dokunacak kadar yakındı.

Daha doğrusu, Macbeth's Pages & Perks'in cam penceresinin ötesindeydi.

İnsanlar Main Street'te yanımdan geçip gidiyor, küçük İskoç adamızdaki iş yerlerinin çoğunu oluşturan gökkuşağı renkli binalara girip çıkıyorlardı. Leth Sholas, Glenvulin'in ana kasabasıydı ve biz de buraya sığdırabildiğimiz her şeyi sığdırmıştık. Main Street iş yerleriyle dolup taşıyordu. Gönüllü cankurtaran hizmetimiz ve feribot geçişimiz, tatil dairelerimiz, iki otelimiz, bir pansiyonumuz, bir güzellik salonumuz, bir marketimiz, Macbeth's Pages & Perks, bir fırınımız, iki hediyelik eşya dükkanımız, bir müzemiz, bir nalbur dükkanımız, bir antika dükkanımız, bir çikolata dükkanımız, bir viski imalathanemiz, bir eczanemiz, bir İtalyan restoranımız ve bir balık ve patates kızartması dükkanımız vardı. Köyün ötesinde daha fazla dükkan, bir balıkçı, bir kasap, bir doktor muayenehanesi, itfaiye ve karakol ile küçük bir süpermarket vardı. Glenvulin'de biraz daha uzakta birkaç kafe ve restoran, bir peynir çiftliği, ailemin çiftliği ve taze ürünlerin satıldığı çiftlik dükkanı ile birkaç otel ve pansiyon daha vardı.

İş için adadan ayrılmadığım sürece, her gün kahve içmek için Pages & Perks'e giderdim. Dükkanın sahibi Isla Macbeth, Taran'ın annesiydi.

Şimdi Taran geri dönmüş ve dükkanda çalışıyordu.

Keşke bu kadar yürek burkan bir nedenden dolayı geri dönmemiş olsaydı.

Isla ölmek üzereydi.

Isla Macbeth'in nazik, özgür ruhlu kişiliği artık çok uzun süre bizimle olmayacaktı ve bu acımasız ve haksız bir durumdu.

Taran'ı Leth Sholas'a geri getirecek onca şey varken, keşke bu olmasaydı.

Dükkana doğru bir adım attığımda kalbim göğsümde çarpıyordu.

Taran'la en son on sekiz yıl önce konuşmuştuk ve o zaman ağlayıp çığlık atmış, benden nefret ettiğini söylemişti. Bir daha ona ulaşmaya çalışmadım. O zamanlar bunun bir anlamı yoktu ve bunun onu daha da inciteceğini düşünmüştüm. Gerçek şu ki, onunla yüzleşmeye dayanamıyordum. Sebep olduğum yıkıma yüzleşmeye.

Aptalın teki bir çocuktum.

On sekiz yıl. Tanıştığımızdan beri o kadar zamandır onsuzdum. Yine de, o hiç aklımdan çıkmamıştı. Her gün göğsümde bir acı olarak duruyordu. O acıya o kadar alışmıştım ki, bazen onunla yaşadığımı unutuyordum.

Ama şimdi, yanımda yumruklarımı sıkarken bunun farkındaydım.

"Günaydın, Quinn." Çikolata dükkanının sahibi Flo, yanımdan geçerken başını salladı. Pages & Perks'e doğru attığı meraklı bakışını fark ettim ve dişlerimi sıktım.

Evet, Taran'ın eve döndüğü ve dükkanda çalıştığı haberi yayıldığına göre dedikodu ağacının şu anda tam çiçek açmış olduğunu tahmin edebiliyordum.

Kapıya doğru ilerlemeye çalışırken içimden bir küfür mırıldandım ama hiçbir şey olmadı.

İş botlarıyla giyinmiş ayaklarıma baktım.

Kot pantolonum, şu anki şantiyemden gelen alçı ve boya lekeleri, yağ ve yerleşmiş kirlerle kaplıydı. Müşterim Tierney Silver için eski Leth Sholas B&B'yi yeniliyorduk. Amerikalı, bu Viktorya dönemi binasını popüler bir mekan haline getirmek için masraftan kaçınmıyordu.

Bir yanımdan arkamı dönüp tepeyi tırmanarak işe geri dönmek istiyordum. Yönetmem gereken bir ekip vardı.

Ama sonra İsla'yı düşündüm.

Onun nezaketini ve

bağışlayıcılığını.

Eğer birine borçluysam, o da İsla'ya, ailesi bu berbat durumu yaşarken Taran'a destek olmak için borçluydum. Harekete geçmeden, dükkanın kapısı açıldı ve tanıdık bir esmer dışarı çıktı ve alçak güneş ışığına karşı gözlerini kısarak baktı. Hepimiz Glenvulin'de sadece iki mevsim olduğunu şaka yapardık: Haziran ve kış.

Haziran ayındaydık.

Normalde havalar güzelleşince insanların adımlarında baharın coşkusu görülürdü. Bu, ruhları canlandırırdu. Ama şu anda, kalbimizde bir fırtına esiyordu. İsla'yla ilgili haberler, kışın izlerini kemiklerimize kazıyordu.

Taran'ın güzel yüzünde tanıma duygusu belirirken, bakışlarında bu soğukluğu gördüm. Yanakları gençliğin yumuşak yuvarlaklığını kaybetmişti, çene hattı keskin, elmacık kemikleri yüksekti. Eski sevgilim hatırladığımdan bile daha güzeldi. Aslında, nefesimi kesmişti. Titreyerek nefes aldım, o büyük, kalın kirpikli koyu gözleri üzerimde dolaşırken ellerimi yanlarımda gevşetmeye çalıştım.

Aşkın ne olduğunu bile bilmeden önce, onun gözlerine aşık olmuşum.

"Taran." Boğazımdaki düğümü çözdüm. "Ben sadece... Merhaba demek istedim. Burada olduğumu bilmeni istedim. Hepimiz buradayız. Neye ihtiyacın olursa."

Elini kaldırdı, ince parmakları hafifçe titreyerek saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Sabah güneşinin ışığında parıldayan elmas yüzüğü görünce kalbim durdu.

Nişanlandığını duymuştum.

Ama bunu görmek... Lanet olsun. Hâlâ bu kadar acı vermesi sinir bozucu ve rahatsız ediciydi.

Taran omzumun üzerinden baktı, gözlerime bakmadan tonusuz bir sesle cevap verdi: "Yardıma ihtiyacın son kişi sensin, McQuarrie." Bakışları tekrar bana döndü ve orada yanan öfkeyi gördüm. Nedense, o öfkenin sadece benimle ilgili olmadığını biliyordum. Ama ben kolay bir hedeftim. "Dürüst olmak gerekirse, şu anda hissettiğim kadarıyla,

bana tekrar yaklaşırsan sana fiziksel zarar verebilirim. O yüzden uzak dur. Senden tek istediğim bu.” Taran yanımdan hızla geçti.

Ona doğru dönüp uzaklaşışını izlerken göğsümdeki o acı lanet olası bir şekilde yanıyordu. Savunmacı bir şekilde kollarını göğsünde kavuştururken omuzları hafifçe kamburlaşmıştı, Main Caddesi boyunca ilerlerken başı aşağıdaydı, kimsenin gözlerine bakmamaya çalışıyordu.

Ne yazık ki, antika dükkanının sahibi Bayan Gilchrist, Taran’ın vücut dilini okuyamadı ve onu selamlamak için durdu. Taran’a sarıldı, ama eski sevgilim kollarını açmadı. Sert ve taviz vermezdi.

O kadar büyük bir acı içindeydi ki, bu acı ondan yayılıyordu.

Suçluluk ve öfke boğazımı tıkadı. Bir parçam, Taran Macbeth için artık sadece bir anı olduğuma gerçekten inanmıştı. Geçmişimizi geride bıraktığına ve belki de onun yanında olmama izin vereceğine inanmıştım.

Ne komik.

Ayrıldığımızdan beri bu adaya geri dönmemiş olması, bunu atlatamadığının kanıtıydı. Annesini kaybetmenin yarattığı öfke, hedefini bulmuştu. Bunu gözlerinde gördüm.

Ona bu konuda yardım edememekle kalmamış, ikimizin bu küçük adada nasıl bir arada yaşayabileceğimizi de bilmiyordum.

2. Taran

Haziran, Bu Yıl

Üç yüz elli bir gün geçmişti.

Annemi kaybettiğimden bu yana neredeyse bir yıl geçmiş olması imkansız görünüyordu. Annemizi kaybettiğimizden bu yana. Bazen onu kaybeden tek kişinin ben olmadığımı kendime hatırlatmam gerekiyordu. Aslında, kardeşim Laird ve ailesi onunla benden daha fazla zaman geçirmişti.

Ama annem adadayken ben Glasgow'da kalmış olsam da (tüm o yıllar boyunca aptalca ve inatla Glenvulin'e dönmeyi reddetmiş olsam da) bu, onun benim en iyi arkadaşım olmadığı anlamına gelmezdi. Onu her gün arardım. Her gün konuşurdum.

O benim en yakın arkadaşımdı.

Öldüğünde, eskiden olduğum kadını da beraberinde götürdü.

Göğsümde bu dayanılmaz acı ve midemde korkunun mide bulantısı ile bir yıl boyunca günü bir gün atlatmaya çalıştıktan sonra, sonunda kendime, annemin hayatımın sürekli bir kayıp hali içinde geçmesini istemeyeceğini kabul ettim. Bu yüzden, annem olmadan şimdi kim olduğumu anlamaya çalışıyordum.

Laird, annemin hafif istifçilik sorunu hakkında bir şeyler yapmam için beni nazikçe zorluyordu. Ev arkadaşım London, annemin bungalovundaki dağınıklıktan hiç şikayet etmedi. Ama artık annemin eşyalarını

. Oldukça değerli şeyler olmalıydı ve annemin bunların iyi bir amaca hizmet etmesini isteyeceğini biliyordum.

Bana dördüncü evre metastatik meme kanseri olduğunu söylediğinde, çok sevdiğim işimden ayrıldım. Glasgow merkezli bir İskoç gıda yardım kuruluşunda operasyon müdürü olarak çalışıyordum. Bu iş bana kendimi yararlı hissettiriyor ve ülkeme olumlu bir katkı sağladığımı hissettiriyordu. Ancak bu yıkıcı haber, her şeyi net bir perspektife oturtmuştu. Annem benim önceliğimdi.

Artık annemin sahibi olduğu ve çok sevdiği kahve dükkanı ve kitapçıda çalışıyordum: Macbeth's Pages & Perks. Burası annemin bebeği gibiydi, bu yüzden ona bir şey olmasına izin veremezdim. Yine de bir etki yarattığımı hissetmeyi özliyordum. Eskiden olduğum kişiden uzaklaşmış gibi hissediyordum. Belki annemin bazı eşyalarını satıp gelirini hayır işlerine bağışlamak yardımcı olurdu.

Evin önüne yabancı bir araba yanaştığını görünce midem bulandı.

Bunu yapmaktan bahsetmek bir şeydi, ama onun sevdiği antikalarla ayrılmayı düşünmek bambaşka bir şeydi. Bunun olması gerektiğini bilsem de, onun eşyalarıyla çevrili olmak bana bir şekilde onun hâlâ burada olduğunu hissettiriyordu.

Gözlerim yaşlarla doldu, ama dişlerimi sıkarak ağlamamaya çalıştım.

Geçtiğimiz yıl bir gölü dolduracak kadar ağlamıştım ve artık ağlamayı reddediyordum. Kaybın fiziksel acısını, kemiklerimdeki, hatta diş etlerimdeki ve çenemdeki ağrıyı ve uzuvlarımdaki ağırlığı hissetmemek için bütün bir yıl geçmişti. Bir yanımda, şimdi ağlamayı durdurmazsam o acının en kötüsünün geri geleceğinden korkuyordu.

Laird ve karısı Finella, annemin eşyalarını gözden geçirip kendileri ve iki yeğenim Aird ile Finn için saklamak istediklerini seçtikten sonra, ben de annemin en sevdiği birkaç takıyı seçmiştim. Geri kalanlar, nesiller boyu aktarılan, tabaklardan ev eşyalarına, takılardan mobilyalara kadar uzanan aile antikalarıydı. Annem, duygusal değeri olan hiçbir şeyi atamazdı, bu yüzden evi ağzına kadar doluydu.

Onları internetten satmaktan memnundum. Bu büyük bir iş olacaktı, ancak elde edeceğimiz geliri gönüllü Leth Sholas Cankurtaran Servisi ve gönüllü ambulans servisine bağışlamaya karar vermiştik.

Yerel antika dükkanı sahibi Bayan Gilchrist evimize uğramış, etrafa bir göz atmış ve Glasgow'da annemin koleksiyonunu değerlendirmek için daha uygun birini tanıdığını söylemişti. Ona, eşyaları listelemeye başlamadan önce sadece yaklaşık bir değer tahmini istediğimi söylemeye çalıştım, ama o, bu adamın dükkanından bir eşya almaya geleceğini ve ona borcu olduğunu, bu yüzden onu bana gönderebileceğini söyledi.

Uzun boylu, sırık gibi bir beyefendi koyu yeşil MINI Cooper'ından indi ve annemin bungalovunun cephesine alaycı bir bakış atarken yağlı kahverengi saçlarını geriye taradı.

Zaten bu işi yapmak konusunda tuhaf bir ruh hali içindeydim ve onun açıkça belli olan hoşnutsuzluğu tüylerimi diken diken etti.

Bungalovu oda arkadaşım London ile paylaşıyordum. O, yeni B&B'mizin sahibi Tierney Silver'ın Amerikalı en iyi arkadaşıydı ve Tierney'in aşçısı olarak çalışmak üzere İskoçya'ya gelmişti. Aslında, New York'tan kaçmıştı ve ben de ona sığınak olarak evimi sunmuştum. Karşılığında London, yas sürecim boyunca en sadık arkadaş olduğunu kanıtlamıştı. Antika satıcısı geldiğinde bana eşlik etmeyi teklif etmişti ama Tierney'nin ona B&B'de ihtiyacı olduğunu bildiğim için tek başıma idare edebileceğimi ısrarla söylemiştim.

Omuzlarımı geriye atarak, geçen yıl boyunca diğer insanlarla etkileşimde bulunmamı kolaylaştırmak için sık sık kendimi sardığım o boş, hissiz duruma girmeye karar verdim. Adam elini kapı ziline üzerine kaldırdığı anda kapıyı açtım.

Beni görünce kaşlarını kaldırdı. Koyu renkli gözleri yüzümde dolaşırken, önceki hoşnutsuzluğu takdir dolu bir gülümsemeye dönüştü. "Bayan Macbeth?"

"Bay White?"

"Lütfen..." Uzun parmaklı elini bana uzattı. "Bana Edward deyin."

Edward White, ilk bakışta görüldüğünden daha gençti. Kahverengi takım elbisesi ve geriye taranmış saçları,

daha yaşıllı bir hava veriyordu, ama yakından baktığımda benim yaşlarımda olduğunu anladım.

Hızla elini sıktım ve kenara çekildim. "Lütfen içeri gelin."

Giriş holüne belirgin bir zıplamayla adım atarken bana dişleri çarpık bir gülümseme attı. "Eviniz çok şirinmiş."

Bu ikiyüzlü iltifata cevap vermedim. "Her odada epey eşya var. Başlamadan önce size bir fincan çay veya kahve ikram edebilir miyim?" Aslında pek istemiyordum, ama misafire bir şeyler ikram etmezsem annem başımı koparırdı.

"Bir fincan çay çok iyi olur."

Doksan dakika sonra, sosyal enerjim tükenmişti ve bunu elimden geldiğince gizlemeye çalışıyordum. Neredeyse her odaya girmiştik ve not defterim tahminlerle dolmuştu. Sonunda oturma odası/yemek alanına geri dönmüştük. Yemek masası, annemin dolaplarından çıkardığım küçük eşyalarla kaplı olduğu için kullanılamaz durumdaydı.

"Ve bu sonuncusu." Kalabalık masa üstünü işaret ettim, işin neredeyse bittiğine inanılmaz bir rahatlama duydum.

"Hmm, hmm, evet." Edward White masanın etrafında dolaşarak eşyaları eline aldı. "Yani bunların hiçbiri sana ait değil mi?"

"Hayır. Hepsi annemin."

"Peki, şey... burada yalnız mı yaşıyorsun?" Bakışları vücudumda aşağı yukarı gezindi, göğüslerimde biraz durakladı, sonra elindeki vazoyu incelemeye geri döndü.

Sadece sosyal olarak bitkin değildim. Son doksan dakikadır Edward White'ın flörtlerine, gereksiz yere bana sürtünmesine, "kazara" parmaklarını koluma ve bir ara göğsüme değdirmesine karşı koymaktan yorgun düşmüştüm. Son bir buçuk saat boyunca bana o kadar çok iltifat etmişti ki midem bulanmaya başlamıştı ve ikimizin baş başa kalmasından çok rahatsız olmaya başlamıştım.

Üzgünüm Eddie, denizyıldızı kadar libidom olmasa bile, bu asla olmayacak.

Hayır, bu artık tam olarak doğru değildi. Aylardır bedenim kederden başka bir şey hissetmiyordu, bu da Frank ile nişanımı bozmamın birçok nedeninden biriydi. Ancak, son birkaç ay içinde birkaç kez, bir arzu, bir tahrik dalgası hissettiğim anlar olmuştu.

Ne yazık ki, bu duygular, romantizm için olabilecek en kötü adaydan kaynaklanıyordu.

Eski erkek arkadaşım.

Hain, kalp kırıcı, duygusal olarak tıkanmış pislik eski erkek arkadaşım, Quinn McQuarrie. Görünüşe göre, o duygusal kara delik insan söz konusu olduğunda, erojen bölgelerim kalbim ve beynimle aynı fikirde değildi.

Quinn'i kafamdan silip attım ve antika satıcısını evden çıkarmaya odaklanmaya çalıştım.

"Bakin, mesele şu ki, sizi akşam yemeğine çıkarmak isterim." Edward bana yine yağcı bir gülümseme attı. "Sizin gibi güzel bir kadın bu adadan biraz uzaklaşmalı."

Onun önerisini görmezden gelerek, eline aldığı cep saatine doğru başımı salladım. "İlginç bir şey var mı?"

Hoşnutsuzlukla kaşlarını çatı ama saate döndü ve küçük siyah büyüteçle saati incelemeye başladı. Bir saat önce ona öyle dediğimde, bana kibirli bir şekilde bunun büyüteç değil, lupe olduğunu düzeltmişti.

O, büyükannemin eski dolabını incelerken ben de Google'da aramıştım.

Lupe *de* büyüteçtir. Kendini beğenmiş kurbağa.

"Ee?" diye sordum. Cep saati hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Onu annemin dolabının arkasındaki bir ayakkabı kutusunda bulmuştum. Annem onu ne bana ne de Laird'e göstermişti.

"Şey, bu senin 'ilginç' kelimesini nasıl tanımladığına bağlı." Saati masaya indirdi ve dudaklarını sıkıca kapatarak gülümsedi. "Bu bir Patrice Pellier taklidi."

"Patrice Pellier mi?"

Sırıtişı küçümseyiciydi. "Sadece tüm zamanların en ünlü saat ustası. Bugün bir Patrice Pellier cep saati, alıcıya 15.000 ile 100.000 sterlin arasında bir fiyata mal olur. Antika bir Patrice Pellier... şey... onlar çok daha değerli. Korkarım ki seninki sahte. Ama yine de yaklaşık yüz yıllık, bu yüzden 200 ile 400 sterlin arasında bir fiyata satabilirim."

Bunu not defterime karaladım. "Mükemmel."

Yanındaki vazoyu eline aldı ve kaşlarını kaldırdığını sandım.

"Tanıdık mı geliyor?"

"Uh... hayır." Vazonun dibine bakarken bana yine dudaklarını sıkı tutarak gülümsedi. "Sadece biri onu gerçek bir Sèvres gibi göstermeye çalışmış ve oldukça iyi bir iş çıkarmış. Üzerinde 1846 yazıyor, bu da sahte olduğunun iyi bir göstergesi."

"O zaman pek değeri yok mu?"

Vazoyu nazikçe yere koydu. "Uh... hayır, muhtemelen 50 sterlin. Bu eşyaları nerede satmayı düşünüyorsunuz?"

Ona, halihazırda profilim olan platformu söyledim. Yıllardır hayır kurumlarına bağışlamak için ikinci el eşyalar satıyordum, bu yüzden satıcı olarak iyi bir itibara sahiptim.

"Tamam." Sadece başını salladı ve masadaki diğer her şey için bana tahmini değerleri vermeye başladı.

Çok bariz olmamaya çalışarak, işimiz biter bitmez onu çıkışa doğru yönlendirdim. Acilen baş başa kalmaya ihtiyacım vardı.

"Peki, akşam yemeğine ne dersin?" Edward, ona ön kapıyı açarken ısrar etti.

"Kaçırdım mı?" London'ın Amerikan aksanlı sesi içimi rahatlattı. London ön bahçeden koşarak içeri girerken, ben de açık kapıya doğru atıldım.

Kızıl saçları, çalışırken taktığı topuz şeklinde toplanmıştı ve yanakları kızarmıştı. Buraya koşarak gelmiş gibi görünüyordu.

Güzel oda arkadaşımı görünce aklıma bir fikir geldi.

"London." Gülümsedim, ama gülümsememde bir terslik olmalıydı ki, kaşlarını çattı ve temkinli bir şekilde Edward'a döndü. London'ın çok yakın zamanda yaşadığı kötü bir geçmişi vardı ve çoğu erkeğe karşı temkinliydi, ama bu durum farklıydı. Sanki benim hislerimi algılayabiliyormuş gibiydi.

"London, bu Edward White, bana fiyat teklifi verme nezaketini gösteren antika satıcısı. Bay White, bu London... kız arkadaşım. Birlikte yaşadığım kişi."

Oda arkadaşım hiç tereddüt etmedi. Hemen kolunu belime doladı ve yalana uydu. "Merhaba."

Edward bizi süzerken dudaklarını büzdü. "Kız arkadaşınız mı?" London'ı kendime doğru çektim.

"Evet."

Hoşnutsuzluğu daha açık olamazdı. “Peki, iyi günler Bayan Macbeth, eşyalarınızla iyi şanslar.” Tek kelime etmeden evden çıkıp arabasına doğru yürüdü. Arabaya binerken sürücü kapısını sertçe kapattı.

Yorgunluk ve rahatlama vücutum gevşedi. London beni bıraktı ama bana döndü, gözleri sorguluyordu. “O da neydi öyle?”

Ona olanları anlattım ve London’ın yüzü hoşnutsuzluktan gerildi.

Anlatmam bittiğinde, küfürlü bir söz söyledi. “Burada olmalıydım. O pansiyondan olabildiğince çabuk kaçmaya çalıştım.”

“Yapma.” Oturma odasına geri dönüp kanepeye yığılırken koluna hafifçe vurdum. “Bayan Gilchrist onu tavsiye etmişti. Onun pisliğin teki olduğunu bilemezdik.”

“Ama onun tuhaf bir adam olduğunu biliyorduk.” London karşımdaki koltuğa oturdu. “Bundan sonra ikimiz de tanımadığımız bir adamla baş başa kalmayacağız. Tamam mı?”

Başımı salladım, elimi yüzüme sürdüm. “Sanırım vazo konusunda ikinci bir görüşe ihtiyacım olacak. Sahte olduğu konusunda şüpheli davrandı ve sonra onu nereye satacağımı sordu. Sanırım vazo, onun söylediğinden daha değerli olabilir ve o da ona teklif vermeyi planlıyor.”

“Oh, peki, bu iyi. Ürkütücü, sinsî antika satıcısı kısmı değil, vazo hakkındaki hislerini yakalamış olman.” London kaşlarını çatı. “Yorgun görünüyorsun.”

Gerçek şu ki, ben hiç de sosyal bir insan olmamıştım. Hayır kurumunda operasyon direktörü olduğum için gülümsemek ve diğerleriyle kaynaşmak zorundaydım, ama sonra eve geldiğimde bir hafta uyuyabilirmişim gibi hissediyordum.

Annemi kaybettiğimden beri, pilim iki kat daha hızlı bitiyormuş gibi hissediyordum. “Hey, iyi misin?”

London’a nasıl hissettiğimi anlatabileceğimi ve onun da anlayacağını biliyordum. Leth Sholas’a taşındığından beri, o da bir nevi içe dönük birine dönüşmüştü. Tierney’nin New York’ta birlikte büyüdükleri zamanlarla ilgili anlattıklarından, London’ın her zaman böyle olmadığını biliyordum. Eskiden sosyaldır ve Manhattan’daki bir restoranda şef olarak çalışmayı severdi. Hayat bunu yavaş yavaş aşındırmıştı. Onu değiştirmişti.

Beni anlayacaktı.

Ama sözlerimi yanlış anlamasını istemedim, bu yüzden oturma odasına ve yemek masasındaki satmam gereken eşyaların listesinin yazılı olduğu not defterine baktım. Dört sayfa dolusu tahmin yazmıştım. Bu işi bitirmek dağ gibi bir görev gibi geliyordu.

"Satılacak çok şey var."

Küçükten başla, annemin dediğini duydum.

Ben daha gençken ve okul için büyük bir projeyle boğulmuş hissettiğimde, bana önce projenin küçük bir kısmını ele alıp üzerinde çalışmamı, sonra bir sonraki parçaya geçmemi söylerdi.

Bu her zaman beni sakinleştirirdi ve ben de bu yöntemi yetişkin hayatıma taşıdım.

"Küçük adımlarla başla," dedi London, ben de şaşkınlıkla başımı ona doğru çevirdim. Gözleri yuvarlaklaştı. "Ne?"

"Sadece düşünüyordum da... annem de böyle derdi."

Oda arkadaşım, dudaklarını sempatik bir şekilde kıvrarak başını salladı. "Küçük adımlarla başlamak her zaman yardımcı olur. Ben de bu sayede kendimi İskoçya uçağına bindirdim. Kendime şöyle dedim: *Önce bileti al. Sonra havaalanına git. Bagajlarını teslim et. Güvenlikten geç.* Ve böyle devam et." Ayağa kalktı ve yemek masasına doğru yürüdü, Edward White'ın kısa bir süre önce el attığı antika bir saati aldı. "Bununla başla."

Bir saat sonra, bana öğle yemeği hazırladıktan sonra London pansiyona geri dönmüştü ve ben de saatle birlikte dışarıda duruyordum. Saati arka bahçedeki annemin açık hava bistro masasına koydum. Birkaç fotoğraf çektim ve sonra saati içeriye geri götürdüm. Oradan, beş eşyanın daha fotoğrafını çekmeye devam ettim.

İşimi bitirince, hepsini satmak için siteye yükledim.

İşimi bitirdiğimde, Pages & Perks'teki vardiyamın zamanı gelmişti. Ewan ve Martha, annemle birlikte dükkanı işletiyorlardı, ancak Martha sadece yarı zamanlı çalışıyordu ve sabahları mesai yapıyordu. Ewan'ın öğleden sonra bana ihtiyacı olacaktı.

Haziran, adadaki en güzel aylardan biriydi ve bugün gökyüzü açıktı, Main Street'e doğru beş dakikalık yürüyüşüm sırasında hava ılıktı. Burası turistlerle doluydu ve liman hayat doluydu. Beklendiği gibi, Pages & Perks'e girdiğimde kapıya kadar uzanan bir kuyruk vardı ve kahve dükkanındaki tüm koltuklar, kitapçı tarafındakiler de dahil olmak üzere doluydu.

Bu dükkana girmek, sürekli iyileşen bir yarayı kurcalamak gibiydi.
Annem her yerdeydi.

Arka duvar boyunca kahve tezgahı ve satın almadan önce özenle araştırdığı tüm makineler uzanıyordu. Dükkan sadece bir kitapçı iken başka bir sahibi adına işletmişti ve sahibi satmaya karar verdiğinde, elindeki her şeyi bir araya getirip ipotek alarak binayı satın almış ve dönüştürmüştü. Üst katta annemin turistlere kiraladığı bir daire vardı. Finella oranın işletmesini devralmayı kabul etmişti ve kira gelirleri kardeşim ile karısına gidecekti. Annemin misafirleri ve dükkanı hakkında saatlerce telefonda konuştuğumuzu hatırlıyorum. Kahve makineleri, kahve çekirdekleri ve bulduğu ikinci el mobilyalar hakkında, sanki bunlar dünyadaki en heyecan verici şeylermiş gibi durmadan konuşurdu. Bütün bunlara olan sevgisi bulaşıcıydı.

Geçen yıla kadar annemin sevgili dükkanına hiç adım atmamıştım. Bana saatlerce bundan bahsetmişti ve yaz aylarında turizmin dükkanı ve kirayı gayet iyi idare ettiğini biliyordum. İlk başta gelip görmem için bana yalvarmıştı. Gitmedim. Geri dönemezdim. Bir korkak gibi, geçmişin onunla, Laird ve çocuklarla geçirdiğim şimdiki zamanımı mahvetmesine izin vermiştim. Yeğenlerim beni neredeyse tanımıyordu ve kederim yüzünden bunu değiştirmek için pek bir şey yapmamıştım.

Pişmanlığın acısı dayanılmazdı, bu yüzden yavaşça içeri girerken bu düşünceyi kafamdan attım.

Odanın yan tarafı kitaplıklarla, dükkanın önü ise bistro masalarıyla doluydu. Kitaplıkların yanındaki rahat kanepeler ve sehpa her zaman ilk dolan koltuklardı. Gerçek bir şöminenin yanında bulunan iki koltuk, kanepeler dolduğunda her zaman popüler yerlerdi.

Duvarlarda çerçeveli edebi posterler asılıydı, aralarında kahve ve kitaplarla ilgili sözlerin yazılı olduğu metal tabelalar vardı: "Benim işim bu: Kahve içerim. Kitap okurum. Ve bir şeyler bilirim." "Kafeinsiz kahveye ölüm." "Kahve iç. Daha fazla enerjiyle daha hızlı aptalca şeyler yap." "Cennet, bitmeyen kahve ve kitap kaynağıdır. Cennete hoş geldiniz."

O posterler tam anneme göre idi.

Laird ve ben on üç yaşına girer girmez bize kahve ikram ederdi, her zaman günde doğru miktarda kahve içmenin sağlık yararlarından bahsederdi. Ve kitaplar. Sanırım okur olmadığımızı görse annem çok üzülürdü, ama hem Laird hem de ben kitapları seviyorduk.

Babam da severdi. Annemin ona aşık olmasının sebebi buymuş. On iki yaşındayken, babamı limanda oturmuş Jack Kerouac'ın *On the Road* kitabını okurken görmüş. Babam on beş yaşındaydı, yakışıklıydı ve bir kitap kurduydı.

Annem, ona hemen aşık olduğunu söylerdi.

Babamın ona karşılık vermesi birkaç yıl sürmüştü, ama bir kez karşılık verdiğinde, aralarında her şey bitmişti. Annem on sekiz yaşındayken evlendiler. Babam öldüğünde, annem bir parçası da onunla birlikte öldü demişti. Başka bir erkeği hiç sevmemişti. Biriyle çıkmaya bile hiç kalkışmamıştı. Babam onun için tekti ve o tür bir aşkı yaşamış olduğu için şanslı olduğunu söylerdi.

Annem, yas sürecinde çok güzel ve iyimser bir noktaya ulaşmıştı. Biraz zaman almıştı, ama başarmıştı. Ölüm döşeğindeyken — kanser hızla beynine yayılıp onu komaya sokmadan önce — bana ve Laird'e, nihayet babamla tekrar bir araya geleceği için yaklaşan ölümüyle barışık olduğunu söyledi.

Ne muhteşem bir ruh.

Onu gururlandırmak istedim. Her zaman olduğu kadar güçlü olmaya çalıştığımı bilmesini istedim.

Çoğunluğu turistlerden oluşan müşterilerin arasından geçtim ve bitkin görünen Ewan'a selam vermek üzereydim ki, o anda mevcut müşterisinin tanıdık geniş omuzlarını fark ettim.

O omuzlar gerildiğinde kalbim göğsümde bir takla attı. Sonra adam sanki beni hissetmiş gibi başını çevirdi.

Quinn McQuarrie'nin güzel mavi gözlerine baktım ve ayrılalı neredeyse on dokuz yıl geçmesine rağmen, onu kaybetmenin öfkesini hiç atlatamadığımı ona belli etmemeye çalıştım.

Annemi gururlandırmak da buraya kadarmış.

Onaylayarak başımı salladım ve sonra tezgahın arkasına koştum. Sonra Ewan'a beş dakika sonra çıkacağımı fısıldadım ve o

bana anlamlı bir bakış attı ama ben Quinn'in gitmesini beklemek için küçük personel odasına kaybolurken hiçbir şey söylemedi.

3. Quinn

Temmuz, Bu Yıl

Bazen çocuklarımla başına gelen en kötü şeyin anakaraya taşınmak olduğunu düşünüyorum. Buradaki az sayıdaki çocuk da telefonlarına ve sosyal medyaya düşkün olsa da, daha sabırlıydılar ve doğayla olan bağları, onlara hayatta gerçekten önemli olan şeyleri anlamalarını sağlayan bir temel oluşturunuyordu. Kızım Heather ve oğlum Angus, anneleri ve üvey babalarıyla yaşamak için Oban'a taşındığından beri, zamanla özellikle Heather'da ince değişiklikler fark ettim. Bunu anlıyordum çünkü o neredeyse on sekiz yaşındaydı. Ama Angus artık doğadan çok video oyunlarına ilgi duyuyordu ve bu yeni bir durumdu.

"Hayır, baba, hayır," diye sızlandı Angus, başını dramatik bir şekilde sallayarak. "Saat 11'de oturum açıp arkadaşlarımla *Valor Star* oynamam gerekiyor."

Çevrimiçi oyun mu? O daha dokuz yaşındaydı. "Annen oynamana izin veriyor mu?"

O cevap veremedi, Heather kahve fincanını mutfak tezgahına gürültüyle bıraktı. "En azından arkadaşlarıyla çevrimiçi buluşabiliyorsun." Bana sert bir bakış attı. "Ben burada sıkışıp kalmışken, arkadaşlarımla hepsi Paris'te bir arada."

Öfke ve itiraf etmekten nefret ettiğim bir şey, boğazımın dibinde yanıyordu. "Yaz sonunda üniversiteye gidiyorsun"

. Bu iki hafta seninle geçireceğim zaman. Yetişkin olarak dünyaya açılmadan önce babanın seni görebileceği tek zamanda neden arkadaşlarınla tatil planı yapmaya çalışıyorsun?”

“Ben gitmeden önce birkaç hafta sonu da görüşeceğiz.

İğrenç. Bana duygusal olarak suçluluk hissettirme, baba. Tehlike sinyalleri alıyorum.”

Bazen sanki başka bir dil konuşuyormuş gibi geldiği için başımı salladım.

“Babaaa!” Angus yine sızlandı. “Lütfen.”

“Olmaz. En sevdiğin yiyeceklerle bir piknik sepeti hazırladım ve günü birlikte geçireceğiz.”

“Ama—”

“Seninle vakit geçirmek için büyük bir projeden iki hafta izin aldım ve hoşumuza gitse de gitmese de, bu lanet günü birlikte geçireceğiz.” Kapıyı işaret ettim. “Şimdi ayakkabılarınızı giyin ve arabaya binin, yoksa burada olduğunuz süre boyunca ikinizin de tüm elektronik cihazlarını elinizden alacağım.”

En azından bir şey değişmemişti. Çocuklarım, babalarını ne zaman sınırlarına kadar zorladıklarını biliyorlardı. Ya da en azından Angus biliyordu. Bana baktı. “Ne tür en sevdiğim yemekler?”

Gülümsedim, çünkü bu daha çok ona yakışırdı. “Fırından sandviçler ve kekler.”

“Harika!” Angus sevinçle gülümsedi ve aceleyle spor ayakkabılarını giydi.

Heather bana meydan okurcasına baktı. Kıpırdamadı.

Kiera, onları evinden aldığımda beni uyarmıştı. “Heather çok dengesiz. Bir an iyi, bir an sonra başımızı koparacak gibi. Sanırım üniversiteye gitmekten dolayı gergin ve gerginliği bu şekilde dışa vuruyor.”

Kiera’nın sözlerini hatırlayarak sessizce, “Lütfen, tatlım. Hadi birlikte güzel bir gün geçirelim,” dedim.

Yüzündeki ifade biraz yumuşadı ve tabureden inip Angus’u takip etti. Araba anahtarlarımı aldım ve çocukların peşinden evden çıktım. Ön koltukta kimin oturacağı konusunda birbirlerine sızlanıyorlardı. Bu aralar hiçbir konuda anlaşamıyorlardı.

“Yeter.” Elimi Angus’un omzuna koydum. “Arka koltuğa.”

“Neden her seferinde o önde oturuyor?” diye mırıldandı Angus.

"Kız kardeşin en büyük, o yüzden önde oturur. O üniversiteye gittiğinde, sen önde oturursun."

"Tabii babam mucizevi bir şekilde bir kız arkadaş bulmazsa." Heather alaycı bir şekilde sırttı. "O zaman o önde oturur."

"Hayır." Angus yüzünü buruşturdu.

"Arabaya binersen, yarın seni balık tutmaya götürürüm."

Hızla arabaya bindi, kapı koluna uzandı ve kocaman bir gülümsemeyle kapıyı kapattı. Ben de kıkırdadım ve Heather'a baktım.

"Peki, siz ikiniz balık tutarken ben ne yapacağım?" "Bizimle gel."

O, bunalmış bir şekilde homurdandı. "Hayır, teşekkürler."

"Cammie Teyze buralarda mı, sana eşlik edebilir mi diye bir bakayım mı?"

"Paris'i bırakıp buraya geldim, sen de beni Cammie Teyze'yle baş başa bırakıyorsun." Yolcu koltuğuna atladı ve kapıyı çarptı.

Burnumun köprüsünü sıkıştırıp, arabaya binmeden önce birkaç derin nefes aldım. Heather, Cammie Teyze'ye hayrandı ve onunla vakit geçirmeyi çok severdi, bu yüzden beni kızdırmaya çalıştığını biliyordum.

Evimizden daha yeni ayrılmıştım ki kızım, "Lanet olsun," diye mırıldandı.

"Pardon?" Arabayı yavaşlatıp ona sert bir bakış attım. Heather gözlerini kısarak, "Hazel, bir fotoğraf paylaştı. O fotoğrafta ben de olmalıydım."

"Peki o seyahatin masraflarını nasıl karşılamayı planlıyordun?" Glenvulin'e doğru ilerleyen ya da Leth Sholas'a geri dönen A yoluna çıktım. Leth Sholas'ın hemen dışına gidiyordum.

"Birikmiş param var."

"Annen ve üvey babanın sana verdiği ve üniversite için ihtiyacın olacak paradan mı?" Bu, çocukları yetiştirme konusunda Kiera ile aramızdaki tek anlaşmazlık konusuydu. Heather'ın on altı yaşında bir işe girmesini istemiştim, böylece kendi parasını kazanmanın değerini öğrenecekti. Kiera ise onun okula konsantre olmasını istiyordu. Ben her ikisini de yapabileceğini savundum. Kiera, on altı yaşında doğrudan bir zanaat çıraklığına başladığım için yüksek öğrenimin baskılarını anlamadığımı söyledi. Ancak, Taran'ın sınavlarına çalışıp, hafta sonları balıkçı dükkanında satış asistanı olarak çalışırken iyi bir

üniversiteye girdiğini hatırladım; hem de hafta sonları balıkçıda satış asistanı olarak çalışırken.

Bu mümkün olabilirdi.

"Of, yine başlıyoruz." Heather başını salladı. "Beni sürekli kötü hissettirmek senin işin mi, baba?"

Suçluluk duygusu içimi sızlattı. "Hayır. Tabii ki değil. Glasgow'a girdiğin için seninle gurur duyduğumu biliyorsun."

"Ve Aberdeen, St. Andrews ve Edinburgh'a da."

"Evet. Gerçekten harika. Ama bence Glasgow'a gidip öğrenci bütçesiyle yaşamak zorunda kaldığında şok geçireceksin." "Konut ve kitap masraflarımı karşılamak için kredi almaya hak kazandım." "Nasıl gidiyorsun plan yapmayı yapmayı ödemeyi yiyecek yemek giyecek giyecek sosyal sosyal yaşam için?" diye sordum, bu ilk kez değildi.

Heather inanamıyormuş gibi homurdandı. "Sen ve annemden, tabii ki."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Tanrım. Bu çocuklar. "Heather, altı hafta sonra on sekiz yaşına gireceksin. Bir yetişkin olarak masraflarını nasıl karşılayacağını düşünmeye başlaman gerekiyor."

"Ne olmuş yani? Rastgele bir yaşa giriyorum ve birdenbire beni kendi başıma bırakıyorsun. Evet, çok mantıklı. Harika ebeveynlik becerileri, baba."

"Kendi başına kalacağını hiç söylemedim. Annen ve benim sana asla bir şey olmasına izin vermeyeceğimizi biliyorsun. Ama en azından kendi sorumluluklarını üstlenmeyi düşünmeni istiyorum."

"Heather paranın ağaçta yetiştiğini sanıyor," diye arka koltuktan Angus seslendi.

"İki haftada bir annemden yeni spor ayakkabı isteyen ben değilim," diye karşılık verdi.

"Hayır, sen annemin verdiği parayı ot ve içkiye harcıyorsun."

Heather arabanın arkasına doğru atıldı. "Seni yalancı pislik!"

Emniyet kemerleri ve oturdukları yerler nedeniyle birbirlerine zayıf bir şekilde tokat atıp tekme attılar, ben de Angus'un imalarına kızmamaya çalışarak olaya müdahale etmedim. Kamyonetim, az bilinen küçük bir plajın koyuna doğru dar bir patikada sarsılarak ilerledi. Arabayı park ederken,

Angus ağlıyormuş gibi yapıyordu ve Heather onu çekiyor, sahte gözyaşlarıyla alay ediyordu.

Gözlerimi kapattım, başımı koltuk başlığına yasladım. "Ot?" diye bağırdım.

Sessizlik çöktü ve gözlerimi açtım. Kızım telefonunu indirdi ve ön cama doğru dönüp somurtarak baktı. "Yalan söylüyor."

"Bana bakmanı ve esrar içmediğine söz vermeni istiyorum."

Önce gözlerini devirdi, sonra başını çevirdi. Yüzü o kadar çok makyajla kaplıydı ki, onu zar zor tanıdım. "Esrar içmiyorum. Gerçi, sana göre altı hafta sonra yetişkin olacağım, yani esrar içmek istersem içebilirim, değil mi?"

"Hayır, çünkü bu yasadışı."

Heather somurtarak baktı. "Her neyse. Belki de yapmadığım bir şey için bana kızmak yerine, Angus'un yalan söyleme aşaması hakkında onunla konuşmalısın. Annem, okulda herkese yalan söylediği için başının belaya girdiğini anlattı mı? Yalan söylemenin onu havalı göstereceğini düşündüğü için herkese annemin ona alkol içmesine izin verdiğini söylemiş ve annem okul müdürünün odasına çağırılmış."

"Heather!" Angus öfkeyle çığlık attı ve hemen ardından gerçekten ağlamaya başladı.

Yirmi dakika sonra, Angus'la yalan söylemenin tehlikeleri ve ahlaki yanlışlığı hakkında sakın bir konuşma yaptıktan sonra, bir şekilde oğlumla kızımı sahile çıkarmayı başardım. Kiera bana oğlumuzla ilgili okul durumundan bahsetmemişti ve bu konuda da çok kızgındım. Okul tarafından ebeveynlik tarzı hakkında sorgulanmış olması önemsiz bir şey değildi. Hâlâ adada yaşıyor olsalardı, bunu çoktan bilirdim. Daha sonra onu aramam gerektiğini aklımın bir köşesine yazdım.

Çocukların sürekli kavga etmesiyle, piknik malzemelerini dik yokuş aşağı taşımaya çalışmakla ve çocukların aşağı inmesini sağlamakla o kadar meşguldüm ki, plajın dolu olduğunu fark etmedim.

Ta ki Heather canlanana kadar. "O Taran Macbeth mi?"

Nitekim, Taran birkaç metre ötede, elinde bir kitapla kendi küçük ekose battaniyesinin üzerinde oturuyordu. Bize bakarken tuzağa yakalanmış bir tavşan gibi görünüyordu. "Uh, merhaba," dedi sonunda.

"*Fourth Wing'i* mi okuyorsun?" Heather, aniden neşeli ve meraklı bir ses tonuyla kumların üzerinde Taran'a doğru yürüdü.

Son zamanlarda neşeli ve girişken olduğu tek zaman, Tierney ve/veya London'a rastladığımız zamanlardı. Ve tabii ki, teyzeleri Cammie geldiğinde. Heather, Cammie'yi idolize ediyordu ve onun yanında bambaşka bir insan gibi davranıyordu.

Ben ise, kızımı kendimden uzaklaştırmaktan başka bir şey yapamıyordum.

"Evet." Taran elindeki kitabı salladı. "Sen okudun ?"

Heather yanına diz çöktü. "Çok beğendim. Üçüncü kitabı ."

Taran başını yana eğip gülümsedi. Hareketiyle birlikte koyu renk saçları parlak dalgalar halinde omuzlarına döküldü. "İyi mi?"

"Evet. Gerçi ben romantasyi seviyorum. İstersen bir sürü önerim var."

Bunu bilmiyordum. Neden bilmiyordum ki? Romantasy diye bir şey duymamıştım. Romantasy neydi? Bakışlarım Heather ile Taran arasında gidip geldi; ikisi de benimle tek kelime bile konuşmak istemiyor gibi görünürken, bu kadar kolay sohbet edebilmelerine içimden gülünç bir kıskançlık duyuyordum.

"İyy, kitaplardan bahsediyorlar." Angus piknik sepetini açarken burnunu kırıştırdı.

"Eskiden kitapları severdin."

"Kitaplar inekler içindir." Omuz silkti ve bir sandviç aldı. "Bunun içinde ne var?"

"En sevdiğin şey. Peynir ve turşu. Ayrıca kitaplar inekler için değildir."

"Kyle öyle diyor. Havalı insanlar kitap okumazmış." Sandviçten kocaman bir ısırık aldı.

Kyle de kimdi ki? Angus'un en iyi arkadaşlarının Aaron ve Aidan olduğunu sanıyordum. Angus, onlarla birlikte Oban'ın 13 yaş altı çim hokeyi takımındaydı. Onlara "Üçlü A'lar" derdim, bu da her seferinde onları güldürürdü. "Gerçekten havalı insanlar ne yapar biliyor musun?"

Angus omuz silkti ve başını salladı.

"Havalı insanlar, sevdikleri ve yaptıkları şeyler hakkında başkalarının ne düşündüğünü umursamazlar. Gerçekten havalı bir insan, kendisi olabilmek için yeterince kendine güvenen kişidir."

"Senin gibi mi?"

"Pfft, babam havalı değil."

Heather'ın alaycı ses tonunu duyunca, arkamı döndüm ve donakaldım.

Taran, kızımın yanında garip bir şekilde duruyordu, az önce serdiğim piknik battaniyesinin yanında. "Babanın her zaman olduğu bir şey varsa, o da gerçekten kendisi olmasıdır."

Taran'ın sözleri beni şaşırttı.

Heather ikimizin arasında bakışlarını gezdirdi. "Birbirinizi tanıyordunuz, değil mi?" Tanıdığımızı biliyordu. Çocuklarımı Isla'nın cenazesine götürmüştüm çünkü yıllar boyunca onunla çok zaman geçirmişlerdi. Onlar da onun yasını tutmuştu. Heather yıllar boyunca bana Taran'ı sormuştu ve ben de yıllar önce arkadaş olduğumuzu söylemiştim.

"Doğru." Taran ayaklarını yerinden oynattı. "Neyse, gitmeliyim."

"Hayır, seni bizimle pikniğe davet ettim." Heather bana döndü, yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Sorun yok, değil mi?"

"Tabii ki." Taran'la vakit geçireceğim düşüncesi kalbimin göğsümde çarpmasına rağmen başımı salladım.

Geçtiğimiz yıl boyunca onunla yakınlaşmaya çalışmışım. Geri çekilmeye karar verdikten sonra, artık nişanlı olmadığını öğrendim ve Ramsay bana onunla tekrar denemem için cesaret verdi. Yeni yıldan bu yana biraz yumuşamış olsa da, bana karşı herhangi bir adım atmamıştı. Karşılaştığımızda nazikti ama aşırı dostça da değildi.

Yeni yılın ardından kahvemi içmek için yine onun dükkânına gitmeye başladım ve o da bana gelmememi söylememişti. Ama ne zaman bir sohbet başlatmaya çalışsam, konu sönük kalıyordu. Ya da ben dükkândan çıkana kadar arka odaya saklanıyordu.

Ona baktığımı fark ettim ve boğazımı temizledim. "Eh, bol bol yiyeceğimiz var. Fırından aldık."

"Lütfen," diye yalvardı Heather.

"Tamam." Taran ona titrek bir gülümseme attı. "Fırına karşı koyamıyorum."

Leth Sholas Bakery & Tearoom'un sahipleri Avustralyalı bir çiftti: Harry ve Bryan Weaver. Yaklaşık sekiz yıl önce Glenvulin'e taşınmışlardı ve yemekleri gerçekten harika olduğu için işleri oldukça hızlı bir şekilde büyümüştü.

Taran battaniyenin benim durduğum yerin karşısına oturdu, ama Heather benim oturmayı planladığım yeri aldı ve beni eski sevgilimin yanına oturmaya zorladı.

Taran'dan gerginlik yayılıyordu.

Ona bakmamak zordu. Ne zaman yakınımda olsa, kendimi onu inceliyor, zihinsel sağlığının fiziksel belirtilerini arıyor buluyordum. Isla'nın ölümünün ona yıkıcı bir darbe vurduğunu biliyordum. Yine de, güneş yüzüne vururken, Taran'ın teninde biraz renk vardı ve daha dinlenmiş görünüyordu. Yüksek elmacık kemikleri birkaç ay önceki kadar keskin değildi.

"Romantasy nedir?" Taran ile aramızdaki hissedilir gerginliği kırmak amacıyla kalan sandviçleri dağıttıktan sonra sordum.

"Öpüşme kitapları," diye araya girdi Angus, kız kardeşine tiksinti dolu bir bakış atarak. "Ama daha kötüsü."

Taran, eğlenceli bir şekilde kıkırdayarak boğuldu.

Kaşlarımı kaldırdım. "Daha kötü ne demek?"

Heather benim ifademi taklit etti ama kardeşi Angus'a yöneldi. "Evet, Angus. Daha kötü ne demek?"

"Bilmiyorum." Omuz silkti, ağzında bir lokma yemek varken mırıldandı. Yutkundu. "Gary'nin öpüşme kitapları ama daha kötüsü olduklarını söylediğini duydum." Angus üvey babalarından bahsediyordu.

Bunun muhtemel anlamını düşünerek kaşlarımı çattım ve kızıma soru sormak için ağzımı açtım, ama Taran sözümü kesti. "Romantasy, fantezi ve romantizmin birleşimidir. Sadece romantizm ağırlıklı fantezi kitapları olduğu anlamına gelir."

Bir anlığına ona bakakaldım.

Taran Macbeth benimle konuşuyordu. Gerçekten benimle sohbet ediyordu. Cevap vermem bir dakika sürdü. "Romantizm derken, neyi kastediyorsun..."

Dolgun dudakları seğirdi, çok ama çok dikkat dağıtıcı bir şekilde birbirine sıkıca bastırdı. Bakışlarım belki bir

bir an fazla kaldı, çünkü Taran aniden gergin bir şekilde yutkundu ve sandviçinden bir ısırık almak için başka yere baktı.

Dikkatimi tekrar Heather'a verdim.

Beni ve Taran'ı inceledi. Sonra küstahça sıırttı. "Karakterlerin aşık olması ve ateşli seks yapması demek, baba. Kitaplarda ateşli seks var."

"İyy, iğrenç!" Angus burnunu kırıştırdı. "Bu sandviçin tadını bana kaçırma."

Angus'un seksin ne anlama geldiğini bilmesine kimse şaşırmamıştı. Pencereden dışarıya baktığında çiftlik hayvanlarının çiftleştğini görebileceğin bir adada büyüdüğünde, bu tür şeyleri çabucak öğrenirdin.

Taran'ın kıkırdamasına oğlum da sıırttı.

Taran aniden nefesini tuttu ve Angus'a acı dolu bir gülümsemeye karşılık verdi.

Bu tepkiye şaşırdım. Kafasında neler döndüğünü çok merak ettim.

"Ee, Taran, Glasgow'u özlüyor musun?" diye sordu Heather, ben okuduğu kitap hakkında daha fazla soru soramadan konuyu değıştirdi. Küçük kızımın artık teknik olarak küçük bir kız olmadığını kabullenmek benim için zordu. "Yani, şehirde yaşadıktan sonra buraya geri dönmek benim için gerçekten zor olurdu."

Bu sözler canımı yaktı çünkü çocuklarımlın Leth Sholas'ta yaşamak ve çalışmak istemesi için her şeyi verirdim. Bu yerin sade cazibesinin onlara da bana olduğu kadar çekici gelmesini istiyordum.

Çocuklarımlın benim yanımda olmak istemesini istiyordum.

Tıpkı yıllar önce Taran'ın da aynı şeyi istemesini istediğim gibi istediğim gibi.

Açıkçası, kızımın sorusuna vereceği cevabı

4. Taran

Mayıs, Yirmi Dokuz Yıl Önce

Saklanmak
istedim.

Babam gitmişti ve bir daha geri dönmeyecekti, annem de tuhaf davranıyordu. Bana baktığında, sanki içimden bakıyormuş gibiydi. Sanki orada değilmiş gibi. Gerçekten çok korkutucuydu. Babamın gitmesi zaten yeterince korkutucuydu. Ağlamayı kesemiyordum. Kesmek istiyordum. Ama annemle babamın bizi anakaraya götürdüğü ve büyük bir mağazada kaybolduğum zamanki gibi hissediyordum. Kimsenin yüzü tanıdık gelmiyordu ve nereye gideceğimi bilmiyordum. Annemi ve babamı bir daha asla göremeyeceğimi düşündüm. Ama gördüm. Beni buldular.

Şimdi babam beni bulamıyordu.

Ölmüştü.

Laird, babamın kalbinde kimsenin bilmediği bir tıkanıklık olduğunu söyledi. Anlamadım. Babamın kalbi dünyadaki en iyi kalpti.

Bayan McQuarrie'nin oturma odası bir sürü insanla doluydu. Komşularımız. Arkadaşlarımız.

Sürekli annemin yanına gelip fısıldayarak konuşuyorlardı. Annem sanki içlerinden geçiyormuş gibi bakıyordu, tıpkı benden geçiyormuş gibi. Dün benim doğum günümdü ama annem unutmuştu. Herkes unutmuştu. Kızmamıştım. Babam burada değilse doğum günüm umurumda değildi. Ama korkmuştum. Annemin beni unutması hiç ona göre bir şey değildi. Laird

annemin yanına oturmuş, elini tutuyordu, bu garipti çünkü annem elini tutmaya çalıştığında genellikle huysuzlanırdı. Annem onun tam bir ergen olduğunu söylerdi. Ama geçen hafta daha nazikti. Hâlâ otoriterdi. Ama daha nazikti.

Keşke benim de elimi tutsaydı.

Yanaklarımdaki ıslaklığı sildim, ama gözlerimden daha fazlası akıyordu.

"Yeter artık." Bayan Crookshaw bastonunu önümde yere vurdu, ben de irkildim.

Komşumuzdu ve kedisi kaybolduğunda hep Laird'i suçlardı.

Laird kedisine asla dokunmazdı.

Onun kedisi koşmaya kaçıp kaçıyordu çünkü sahibi
sahibi çünkü Bayan

Crookshaw'dı.

Beni çok korkuturdu. Her zaman onun evinin önünden hızla geçerdim çünkü bizi görürse bahçesine çok yaklaştığımız için bağıırdı.

Bayan Crookshaw da herkes gibi baştan aşağı siyah giyinmişti, ama her zamanki pantolon, gömlek ve kalın hırka üniformasıydı. Bırışık yüzünü bana doğru eğdi ve bastonunu yine yere vurdu.

"Yeter artık dedim." Tükürüğü yanağıma sıçradı. "Annenin en son ihtiyacı olan şey, senin sürekli küçük bir çocuk gibi ağlaman. Artık güçlü olmalısın, kızım. Baban geri dönmeyecek, bu yüzden annenize bakmak artık sana ve Laird'e kalmış. Yeter dedim."

Gözyaşlarımı çılgınca sildim, durmak bilmedikleri için ortadan kaybolabilmeyi diledim.

"Bugünün çocukları." Diye tısladı. "Hepiniz şımarık veletlersiniz. Şimdi cesaretinizin sınanacağı zaman. Ağlamayın. Evde olmalı ve yas tutan annenizin eve dönmesi için evin hazır olduğundan emin olmalısınız. Evi iyi bakıyor musunuz?"

Başımı salladım çünkü bize Bayan McQuarrie bakıyordu. O ve annem iyi arkadaştı.

"Hayır mı? Eminim kendi yatağınızı yapmayı ya da bulaşık yıkamayı bile bilmiyorsunuzdur. Eminim her şeyi zavallı annenize yaptırıyorsunuzdur

...

Yüzüme bağırırken, sinirlenmeye başladıkça yüzümün kızardığını hissettim. Tıpkı Laird'in yeni bisikletini depolamak için kulübede yer açmak istediği için bana sormadan eski bebeklerimi attığı zamanki gibiydi.

Neden bu yaşlı kadın kendi yatağını yaptığım için bana kızıyordu?
Babamın öldüğünü bilmiyor muydu?

Bana bir daha asla sarılmayacağını, alnımı öpüp dünyanın en güzel kızı olduğumu söylemeyeceğini bilmiyor muydu? Laird'in geceleri evimizi musallat ettiğini söylediği hayalet kadından beni kurtaramayacağını bilmiyor muydu? Artık gözyaşlarımı silip, bana sarılıp, kendimi güvende hissettiremeyeceğini bilmiyor muydu? Babamı istiyordum! Babam, Bayan Crookshaw'a kötü davrandığı için bağırırdı. Elim tutup beni oradan uzaklaştırırdı.

Onu neden bir daha göremeyeceğimi anlamıyordum.

"Bayan Crookshaw." Bayan McQuarrie aniden ortaya çıktı. Komşuma kızgın bir bakış attı. "Sana bir dilim Madeira keki ve bir fincan çay getirelim mi?"

"Şey, ben..."

"Taran." Bayan McQuarrie'nin oğlu Quinn, annesinin yanından geçip koluma girdi. "Benimle gel."

Şaşkınlıkla, onun beni oturma odasından geçip koridora götürmesine izin verdim. Ön kapıyı açtı ve bir de baktım ki, dışarı çıkmıştık. O sokağa doğru kaşlarını çatarken ben de ona bakakaldım.

Quinn McQuarrie beşinci sınıftaydı, ben ise dördüncü sınıftaydım. Okulumuz küçüktü. Annelerimiz birbirini sevdiği için tanışıyorlardık. Küçük kız kardeşi Cammie ikinci sınıftaydı ve bazen Quinn arkadaşlarıyla önden koşup gitmek istediğinde onu okula ben götürürdüm.

Eskiden daha gürültücüydü, arkadaşlarının hayran olduğu bir çocuktü. Hâlâ biraz öyleydi. Ama bence daha sessizdi. Babası evi terk ettiğinden beri. Geçen yıl herkes bunu konuşuyordu. Bay McQuarrie ailesini geride bırakmıştı. Annemin babama, Bayan McQuarrie'nin o zamandan beri ondan haber almadığını söylediğini duydum. Babam ona kötü bir kelime söylemişti. Babam, karar ona kalsaydı bizi asla terk etmezdi.

O sıcak, çirkin his yine başlıyordu.

Quinn bana baktı. "Bayan Crookshaw yaşlı bir inek."

Başımı salladım. Çünkü

öyleydi. "İyi misin?"

Başımı salladım.

"Benimle gel." Kafasını sokağa doğru salladı ve merdivenlerden koşarak bahçe çitine yaslanmış bisikletinin yanına gitti.

Eve bir göz attım, bir yere gidiyorsa anneme söylemem gerektiğini düşündüm.

Ama o zaman... fark eder miydi ki?

O sıcaklık yine içimi kapladı ve Quinn'in peşinden koştum. O çoktan bisiklete binmişti ama seledede değildi. Selesi benim için bırakmıştı. "Arkaya bin."

Bisiklete bindim ve o caddede ilerlerken ona tutundum. Ayaklarım yere değmesin diye bacaklarımı iki yana doğru uzattım.

"Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin."

Sokaktan aşağı doğru sürerek adanın içlerine doğru giden ana yola çıktık. Sonra Quinn, bir koya çıktığını bildiğim dar bir yola saptı. Tam bacaklarım yorulmaya başlamışken, Quinn yokuş aşağı inerken bisikletin hızını kesti. Buradaki plaj çok küçüktü, bu yüzden sadece adalılar burayı biliyordu. Bisikletten indik ve Quinn, kolumu tutmadan önce bisikleti yere bıraktı. Beni dik çimenli kumuldan aşağıya doğru götürdü ve Bayan McQuarrie'nin bugün giymem için seçtiği parlak siyah ayakkabılarla kayıp düştüğümde bana yardım etti. Sonunda, beyaz kumlu plajın düzlüğüne ulaştık.

Buradaki su çok güzeldi. Turkuaz rengi, küçük kıyıya çarptıkça maviye dönüşüyordu. Koy, her iki tarafı adanın kıyı şeridindeki yüksek kayalıklarla çevriliydi.

Quinn'e baktım.

O da bana baktı. Gözleri gerçekten maviydi. "Babam gittiğinde buraya geldim."

"Üzgünüm," diye mırıldandım, onun için garip hissederek.

"Farklı olduğunu biliyorum. Babam kendi isteğiyle gitti." Quinn öfkeyle büyük bir çakıl taşına tekme attı ve taş suya sıçradı. "Ama nasıl bir şey olduğunu biliyorum... bilirsin... babamın olmaması."

Gözlerim yaşlarla doldu.

"Bayan Crookshaw'ı dinleme. İstedğin kadar ağla." Omuz silkti.

Yanaklarımdan gözyaşları süzülürken utançla ayaklarıma baktım.

"Babamın gitmesine kızgındım. Ve, şey, babanın gitmek istemediğini biliyorum... ama belki sen de kızgınsındır diye düşündüm."

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım.

Kızgındım.

Ama kızgın olduğum için kendimi çok kötü hissediyordum.

Quinn'in ağzının sağ tarafı yukarı kalktı. Yine omuz silkti. "Kızgın olsan da sorun değil. Babam beni terk etmek istemese bile, ben yine de kızgın olurdum."

Yüzüm buruşurken başımı salladım.

Ama bir kez olsun ortadan kaybolmak ya da saklanmak istemiyordum.

"Babam gittiğinde buraya geldim ve ben sadece... sadece bağırdım. Bağırdım, bağırdım, bağırdım." Quinn ensesini ovuşturdu, yanakları biraz kızardı. "Ve kendimi daha iyi hissettim."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Çok daha iyi." Bana doğru bir adım attı. "Sen de deneyebilirsin. İstersen."

Denemek istedim. Ama utanç beni durdurdu.

Quinn suya doğru yürüdü. Sonra bir aslan yavrusu gibi kükredi, sesi koyun etrafında yankılandı.

Şaşkınlıktan kıkırdamaya başladım. Quinn arkasına bakıp sıırttı. "Dene."

Suya doğru bir adım attım, ayakkabılarıma içine girip çoraplarıma yapışan kumu düşünmemeye çalıştım.

İlk başta, sadece bir ciyıklama çıktı.

Sonra nefes aldım ve bir çığlık attım.

Garipti, ama işe yaradı. Sanki kendimi o kadar ağır hissetmiyormuşum gibi. Ben de biraz daha çığlık attım.

Sesim kısılana kadar çığlık attım.

Sonra kışıma oturdum ve deli gibi ağladım. Sanki daha önce kimsenin önünde kendime izin vermemişim gibi. Sanki her yerim

ağlıyormuş gibi hissettim.

şaşırtıcı bir şekilde, Quinn yanıma oturdu ve elimi

.

Laird bizi aramaya gelene kadar orada oturduk.

Gittiğim için kızgındı.

Ama bu sefer, umurumda değildi.

Quinn, babam öldüğünden beri ilk kez yalnız olmadığımı hissettirmişti. Ve bu, sinirli bir ağabey ve ıslak çoraplara değerdi.

5. Taran

Temmuz, Bu Yıl

Quinn'in kızı Heather'a bakarak, onun sorusuna nasıl cevap vereceğimi düşünüyordum.

Glasgow'u özlemiş miydim?

İşimi ve iş arkadaşlarımı özlemiştim. Ama Glasgow hiç evim gibi gelmemişti.

Burası gibi değildi. Glasgow'da yasımı çekemezdim. Burada olmak anneme daha yakın hissetmemi sağladı. Ve kapımın önündeki denizin beni ne kadar garip bir şekilde sakinleştirdiğini unutmuştum.

“Hayır, bilmiyorum,” diye cevap verdim sonunda.

Gözümün ucuyla, cevabım üzerine Quinn'in kaskatı kesildiğini gördüm.

Dikkatinin yoğunlaştığını hissettim.

Onunla ve çocuklarıyla burada olmak zordu, ama kızının davetini reddetmek de bana zor geldi. Heather'ın merakı, benimle babasının geçmişi hakkında gösterdiği kadarını bilmediğini düşündürdü. Quinn ona anlatmamışsa, Kiera anlatmış mıydı? Annesine çok benziyordu.

Ve Angus... Tanrım, gülümsediğinde sanki bir anıyı yeniden yaşıyormuşum gibi hissettim. O yaştaki Quinn'e çok benziyordu. Bu canımı yaktı. Çok canımı yaktı çünkü ben Heather'ın yaşındayken, bizim için çok anlamlı olan

bize çok şey ifade eden bu kumsalda oturacağımı sanıyordum... ama çocuklarımızla.

Neden hâlâ bu kadar acıtıyordu?

Heather, sanki hissettiklerimi görebiliyormuş gibi düşünceli bir şekilde başını eğdi, ama ben yüzümü tamamen ifadesiz tuttum. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten."

"Üniversite için Glasgow'a gidiyorum ve sabırsızlanıyorum."

Kendimi tutamayıp Quinn'e bir göz attım. Sanki bir ısırık daha almaya dayanamıyormuş gibi elindeki sandviçe bakıyordu. Bu sefer göğsümdeki keskin his onun içindi. Heather'ın okula gitmesi zor olmalıydı. Belki de tanıdık bir acıydı.

"Dışarı çıkıp adanın ötesinde neler olduğunu görmelisin," dedim kızına. "Belki de ovalardaki hayatı daha çok seveceksin. Belki o sınırların ötesine bile seyahat edeceksin. Ama deniz havasını ne kadar özleyeceğin seni şaşırtabilir. Topluluğu. Glasgow'da, kaloriferim bozulursa, birinin gelip tamir etmesi için günlerce beklemek zorunda kalırdım. Burada ise her zaman sana yardım edecek biri vardır. Sadece kalabileceğin sıcak bir yer sunmak için olsa bile."

Quinn'in yine bana baktığını hissedebiliyordum.

Heather gözlerini kısarak baktı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" "Evet."

"O zaman neden ayrıldığından beri ilk kez eve geliyorsun?"

"Heather," diye kesti Quinn.

Onun onaylamayan ses tonuna Heather'ın yüzü soldu, ama ben elimi salladım. "Sorun değil. Ben... şey... orada sevdiğim bir işim vardı," diye geçiştirdim.

"Burayı özledim," dedi Angus, ağzına büyük bir lokma yemek attıktan sonra.

Kız kardeşi somurtarak baktı. "Dün öyle dememiştin."

"Dün arkadaşlarımla hokey antrenmanını özlüyordum."

O anda Quinn'in çocuklarının artık onunla birlikte adada yaşamadığını hatırladım. Tierney'e göre, anakarada Kiera ile birlikte yaşıyorlardı.

Evliliklerinin neden bozulduğunu öğrenmek için deli gibi merak ettiğimi itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum, ama bu beni ilgilendirmezdi.

"Bir antrenmanı kaçırmak seni mahvetmez." Quinn oğluna bir sandviç daha uzattı.

Angus, "Hayır" diyerek sandviçi aldı.

"Oban tam olarak büyük bir şehir sayılmaz, ama en azından arkadaşlarımız orada. Şey, benimkiler Paris'te." Heather babasına öldürücü bir bakış attı.

Anında, babasıyla Glenvulin'de değil, arkadaşlarıyla Paris'te olmak istediğini anladım.

Zavallı Quinn.

"Burada hala arkadaşlarım var."

"Kim gibi?" Kız kardeşi, erkek kardeşine adeta hırlayarak sordu.

Oof. Belli ki ben Heather'ın iyi tarafını görmüştüm. Neden kardeşi ve babası onun kötü tarafını görüyorlardı?

"Finn gibi." Angus omuz silkti. "Ben buradayken takılacağız. Babası ve Aird ile balık tutmaya gittikten sonra."

"Benim Finn'im mi?" Yeğenimin Angus'la arkadaş olduğunu bilmiyordum. "Ah, evet, doğru." Quinn'in oğlu başını salladı. "Onun teyzesi olduğunu unutmuşum teyzesi olduğunu unutmuşum."

Kahretsin. Bu canımı yakmadı mı?

"Şu anda sadece babama yalakalık yapıyorsun." Heather homurdandı. "Dün buradan nefret ediyordun. Yapacak hiçbir şey yok."

"LSLS'de gönüllü olarak bana yardım edebilirsin." Quinn kızına anlamlı bir uyarı bakışı attı. "Üniversiteye gitmeden önce biraz karşılığını ver."

LSLS. Leth Sholas Cankurtaran Servisi mi? "Geceleri mi gönüllü çalışıyorsun?" diye sordum, Heather cevap veremedi. Annie gündüzleri tam zamanlı gönüllü istasyon müdürüydü. Topluluk da katkıda bulunuyordu, geceleri sırayla istasyonu işletiyorlardı.

Quinn bana baktı, mavi gözleri yüzümü incelerken yoğun bir ifadeye büründü. Gençken yanakları pürüzsüzdü. Ayrılmadan önce tıraş olmayı bırakmıştı ama tam bir sakal bırakmamıştı. Şimdiki gibi değil. Oldukça bakımlı sakalı ve göz kenarındaki hafif çizgiler arasında, çocuksu yakışıklılığı, beni birçok açıdan rahatsız eden sert bir çekiciliğe dönüşmüştü.

"Bana ihtiyaç duydukları her an," dedi. "Annie emekli oluyor. Ve kimseyi iŖe alacak durumumuz yok, bu yüzden dürüst olmak gerekirse, iŖleri devam ettirmek için mücadele ediyoruz."

Bu, ilgimi çekti ve beni zd. "Fon yok mu?"

"Yeterli değil. Dükkan sahipleri, ödeme makinelerine LSLS'ye baėıŖ yapma seçeneğini eklemeye baŖladılar, ama bu yeterli değil. ncelik gönüllü ambulans hizmetine veriliyor. LSLS'yi kaybedebiliriz, ki bu, bir yılda kaç kurtarma operasyonu gerekleŖtirdiėini dŖnrsek çok yazık olur."

Bu hiç de iyi olmazdı. Kalbim heyecanla çarpmaya baŖladı ve "Fonlardan kim sorumlu?" diye sordum.

"Aodhan." Fisherman's Lantern'ın ve adadaki birçok kiralık mülkün sahibinden bahsediyordu. Kendisi aynı zamanda belediye meclisinde deydi.

İçimde bir öfke dalgası yükseldi. "Yani, Leth Sholas'ın yurtdıŖındaki sosyal sorunlara fon sağlayan küresel bir hayır kurumuna bütün bir binayı kiraladığını, ama yerel hayır kurumu için bir dükkan olmadığı için onu ayakta tutacak fonları toplayamadığımızı mı söylüyorsun?"

Quinn'in gözlerinde tanıdık bir ıŖıltı belirdi. "yle demedim, ama evet, durum aynen yle. Sanırım Aodhan da bu konuda biraz Ŗey duyacak."

GėŖmn altında keskin bir acı hissettim.

Çünkü bunca zaman geçmesine rağmen, Quinn hala benim hakkımda bazı Ŗeyler biliyordu.

"Haklısın." Sinirlenmeme rağmen, gėŖmden bir yük kalkmıŖ gibi hissettim.

Bunun amacımdan yoksun olmamdan kaynaklandığını fark ettim. O ağırlık gökyüzüne doğru süzülüp gitti ve beni sahilde eski sevgilim ve çocuklarıyla piknik yaparken bıraktı. Birkaç gün

Ama Ŗimdi bir amaç için can atıyordum, Heather, Glasgow, kitaplar ve müzik hakkında benimle sohbet edebilecek kadar kötü ruh halinden kurtuldu. YetiŖkin olmak için o kadar çaresiz görünüyordu ki

Ona yavaŖlamasını söylemek istedim. Ŗu anda sahip olduklarının tadını çıkarmasını.

Çünkü farkına bile varmadan... zaman gelip hepsini elinden alacaktı.

6. Taran

Nisan, Yirmi Üç Buçuk Yıl Önce

Quinn, Cammie ve ben okuldan eve dönerken, at kuyruğumun gevşek bir teline çiseleyen yağmur damlaları yapışmıştı. Lise ve ilkokul, Main Street'in arkasındaki tepede aynı binadaydı ve evlerimizden sadece beş dakikalık yürüme mesafesindeydi.

Farkına bile varmadan eve varmış olacaktık ve Quinn'e neden bu kadar sessiz olduğunu sormak için bir şansım daha olmayacaktı.

"İyi olduğundan emin misin?" diye tekrar sordum.

İki gündür böyleydi, bana neredeyse tek kelime etmiyordu. Bu beni paniğe sevk ediyordu. Okulda arkadaşlarım olsa da, hiçbirine Quinn kadar yakın değildim. Babamın cenazesinin olduğu günden beri iyi arkadaş olmuştuk, ama son zamanlarda kendimi biraz yalnız hissediyordum. Laird artık on sekiz yaşındaydı ve balıkçı ekiplerinden birinde çalışıyordu, bu yüzden pek ortalıkta görünmüyordu. Finella Kirk ile çıkmaya başlamıştı ve kendi evine taşınmaktan bahsediyordu.

Quinn'in yaşlarında yeni bir çocuk, teyzesi ve amcasının yanına taşınmak üzere adaya gelmişti. Adı Forde Dallas'tı ve Quinn onu çok sevdiği için eskisi kadar ortalıkta görünmüyordu. Üstelik annesi ve üvey babası evlenmiş ve üvey babasının çiftliğini devralmayı planladıkları için, artık komşu bile olmayacaktık.

Quinn'in cevabını beklerken göğsüm sıkıştı.

"Kaba olma, Quinn." Cammie onu itti. "Taran sana bir soru sordu." Kardeşinin arkasından bana baktı. "Üzülme, Taran. Son zamanlarda huysuz bir velet gibi davranıyor."

En iyi arkadaşımı kaybetme korkuma rağmen, titrek gülümsememi engelleyemedim. Cammie benden iki yaş küçük olabilir, ama on bir yaşındaki bu kız benden çok daha küstah ve kendinden emindi. Benimle aynı boyda olması da, aynı yaşta olmadığımızı unutmamı kolaylaştırıyordu. Ama o hala binanın ilkokul kısmındaydı. Belki liseye başladığında birbirimizi daha sık görür, daha fazla zaman geçirirdik.

Quinn aniden durdu ve küçük kız kardeşine somurtarak baktı. "Cammie, bana bir iyilik yap ve biz olmadan yürümeye devam et."

Cammie yüzündeki çamur damlalarını sildi ve homurdandı. "Bana ne faydası var ki?"

"Greg bugün pasta yapacağını söyledi." Quinn, yeni üvey babalarından bahsediyordu. "Benim payımı sana veririm."

Kız kardeşinin gözleri kısıldı. "Yok. Bir dahaki sefere Forde'la gittiğinde beni dört tekerlekli motosiklete götürmeni istiyorum."

Gülmeme engel oldum.

"Bunun bana bağlı olmadığını biliyorsun. Annem beni öldürür."

"Teklifim bu." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve omuz silkti.

Bu sefer kahkahamı tutamadım.

Quinn bana alaycı bir bakış attıktan sonra tekrar ona döndü. "Peki. Ama çiftliğe taşınana kadar Taran ve benden önce eve yürüyeceksin."

Bu sözler merakımı uyandırdı.

Cammie ikimiz arasında bakışlarını gezdirirken gözlerinde bir değişiklik oldu ve aniden sırtıttı, sanki bizim bilmediğimiz bir şey biliyormuş gibi. "Tamam. Anlaştık. Hoşça kal, Taran!"

"Hoşça kal!" Cammie koşmaya başlarken, sırt çantası beline çarparak zıplarken, ben de geç kalmış bir şekilde seslendim.

Quinn iç çekerek alnındaki ıslak saçları silip bana döndü.

Mavi gözleri bugün daha da mavi görünüyordu ve onunla baş başa kaldığımda artık alıştığım o kelebekleri hissettim.

Quinn'e karşı hislerimin ne zaman değiştiğini bilmiyordum. Bir gün o benim arkadaşımdı, en sevdiğim insanlardan biriydi... sonra yaklaşık bir yıl kadar önce, her gülümsediğinde karnımda tuhaf bir his hissetmeye başladım. O his giderek büyüdü. Arkadaşlarım erkek arkadaşlar edinip  p şmekten bahsetmeye başladığında, Quinn'i öpmek nasıl bir şey olurdu diye merak etmeye başladım. Ve arkadaşım Helen, ablasının ona Quinn'in sınıfındaki arkadaş Kiera'nın Quinn'den hoşlandığını söylediğini anlattığında, herhangi bir kızın onunla çıkması düşüncesi beni öfkeyle doldurmuştu.

Sonra aklıma Quinn'in on dört yaşında olduğu geldi.

Belki de bir süredir kızlarla  p ş yordu ve ben bunu bilmiyordum.

Bu düşünce beni çok  zd .

Ama en iyi arkadaşıma karşı arkadaşlıktan öte hislerim, o bana artık arkadaş olmak istemediğini s yleyecekse hiçbir önemi yoktu.

Quinn benden daha sosyaldir. O her zaman dışarıda bir şeyler yaparken, ben bir grup insanla takılmaktansa kitap okumayı tercih ederim. Sadece Quinn varken sorun yoktu. Harikaydı. Ama aksi halde, kendi başıma olmayı tercih ederdim. Belki bu durum onun için sıkıcı hale gelmişti.

Quinn bana bakarken, sinirli bir şekilde alt dudağımı ısırđım ve öfkemin yükseldiğini hissettim.  fkem derin bir incinmeden kaynaklanıyordu ve kendimi durduramadan, "Artık arkadaş olmak istemiyorsan, söyle gitsin," diye patladım.

Quinn bana şaşkın şaşkın bakarken kaşlarını kaldırdı. Yanakları kızardı ve o masmavi gözlerinde bir anlık bir sinir parladı. "Neden böyle düşünüyorsun?"

G z yaşlarım boğazımı tıkadı. Kızdığımda hep ağlardım ve bundan nefret ederdim! Sertçe yutkundum ve arkamı döndüm. "  nk ," diye boğuk bir sesle söyledim. "İki gündür benimle neredeyse hiç konuşmadın ve Forde buraya taşındığından beri, sanırım artık sıkıcı biriyim ya da öyle bir şey."

"Kahretsin." Quinn aniden önümde durdu ve başını salladı.

Bu aralar ona yukarıdan bakmak zorunda kalıyordum. Bir anda boy atmıştı ve sınıfındaki en uzun  ocuk olmuştu. O anda, yüzümü incelerkenki ifadesini anlayamıyordum. "Ne?" diye sertçe sordum.

Quinn bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra da hemen kapattı.

Gerçek şu ki, o konuşma konusunda pek iyi değildi. Ben tüm duygularımı anlatırken yanımda otururdu ve çok iyi bir dinleyiciydi, çoğu insanın bildiğinden çok daha duyarlıydı. Ama kendi duygularından nadiren bahsedirdi. Nedense, yine de biliyordum. Ama artık değil. Artık onu anlamak zordu ve bu da canımı yakıyordu.

Hırıldadım ve yanından geçmek için hareket ettim, ama o yana doğru adım atarak yolumu kesti.

"Kiera bana çıkma teklif etti," dedi Quinn aniden. "Kiera Donnelly."

Sanki kimin hakkında konuştuğunu anlamam için soyadını söylemesi gerekiyormuş gibi. Kiera Donnelly, okulun en güzel kızlarından biriydi. Midem bulandı.

"Oh. Aferin sana," diye mırıldandım, tekrar onun yanından geçmeye çalışarak.

Quinn önümü kesti. "Hayır... ben o yüzden gelmedim..." Aniden beni durdurmak için pazılarımdan tuttu. "Lütfen biraz durur musun da bunu söyleyebileyim? Bunu söylemeye cesaretimi toplamam haftalarımı aldı, ama sen durmadan hareket ediyorsun."

Onun ani sert tavrına şaşkınlıkla baktım.

"Senden hoşlanıyorum," dedi bu üç kelimeyi hızlıca nefes vererek, elindeki sıkı tutuşu gevşeterek. "Kiera ile çıkmak istemiyorum çünkü... seninle çıkmak istiyorum." Quinn beni bıraktı ve kulaklarımda kanın uğuldadığını hissettim. "Ne... ne düşünüyorsun?" diye sorduğunu zar zor duydum.

Son birkaç haftadır sergilediği tuhaf davranışları bambaşka bir anlam kazandı. "Bu... bu yüzden mi son zamanlarda ortalarda yoktun?"

Quinn ellerini ceplerine soktu, bir yağmur damlası yanağından aşağı süzülüp çenesinden damladı. "Evet. Üzgünüm. Ben sadece... biz, şey... biz arkadaşız... ve şey... şey..."

Tanrım, bu konuda gerçekten çok kötüydü.

Gülümsedim, artık onun da benden hoşlandığını bildiğim için bunu sinir bozucu değil, sevimli buluyordum.

Gözleri ağızma odaklandı. "Bu demek oluyor ki...?"

"Seninle çıkmak isterim," diye cevapladım, sesim utangaç mutluluktan biraz titriyordu.

Quinn geniş bir gülümsemeyle gülümsedi, o çocuksu gülümseme karnımı kıpır kıpır etti. "Gerçekten mi?"

Kendi gülümsememe ve yanaklarımdaki kızarıklığa karşı koyamadan başımı salladım.

Aniden kişisel alanıma girdi ve ben nefesimi tuttum. Quinn sertçe yutkundu. "Seni... öpebilir miyim?"

"Burada mı?" diye ciyakladım. Bizi burada gören herkes bunu ailelerimize anlatabilirdi. Aman Tanrım, Quinn bana ilk öpücüğümü verecekti. Quinn McQuarrie! "Tamam."

Başını bana doğru eğdi.

Ve dudakları benimkilere değmeden önce, içimden geçen aptalca düşünceler ağızımdan döküldü. "Bu senin ilk öpücüğün mü?"

Durdu, burunlarımız birbirine birkaç santim uzaklıktaydı. Nefes alırken nefesinin tenimde titrediğini hissedebiliyordum, sonra geri çekilip başını salladı.

Oh.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Quinn. "Bu... senin için bir şey değiştirir mi?"

Kimi öpmüştü? Bu düşünce göğsümde derin bir acı yarattı. "Kiera mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Geçen yıl, onun doğum günü partisinde. Ama sadece bir öpücüktü. Ben... o benim ilk öpücüğüm değildi. Maggie Druthers'dı. Ama hepsi sadece öpücüktü, Taran. Onlarla çıkmak istemiyorum. Seninle çıkmak istiyorum."

Quinn tanıdığım en dürüst insandı. Bazen acımasızca dürüst olabiliyordu. Bu yüzden ona inandım. "Tamam."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Beni... öpebilirsin. Eğer istersen."

"Gerçekten istiyorum." Bana yaklaştı. "Taran..." Quinn, dudakları benimkilere değmeden saniyeler önce adımı fısıldadı. Nazik bir dokunuş. Sonra dudaklarını benimkilere birkaç kez sürttü ve uzuvlarımda bir karıncalanma hissettim.

Parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımı daha sıkı bastırdım onun.

Elleri belime dokundu ve beni kendine çekti.

Başını kaldırdığında yanakları kızarmıştı. Ayrıldığımızda bacaklarım titriyordu.

İlk öpücüğüm.

Ağzımın köşelerine baş döndürücü bir gülümseme yayıldı ve Quinn elini bana uzatırken biraz kendini beğenmiş bir şekilde sırttı. "Ödevini yapmak için benim eve gelmek ister misin?"

Annem hâlâ Pages & Perks adlı dükkanında olacaktı, yani ev boş olacaktı.

Quinn'le eve gitmeyi çok daha çok isterdim. Başımı salladım ve elini tuttum.

Quinn beni sıkıca tutarken avuç içleri biraz terliydi ve bu, bana çıkma teklif ederken ne kadar gergin olduğunu fark etmemi sağladı.

"Peki... artık sevgili miyiz?" Biraz daha rahatlamış hissederek takıldım.

Quinn gülerek elimi sıktı. "Evet, artık sevgili gibiyiz."

İlk öpücüğüm, ilk erkek arkadaşım.

Ona doğru eğildim ve o da yüzündeki o aptalca gülümsemeyi saklayamadı, bu da beni daha da gülümsetmişti.

O anda evrene, Quinn McQuarrie'nin benim ilk ve son sevgilim olması dileğinde bulundum.

7. Quinn

Temmuz, Bu Yıl

"Ona acele etmesini söyle. Açlıktan ölüyorum." Angus, SUV'umun arka koltuğuna yığıldı ve esnedi.

Birlikte güzel bir balık tutma günü geçirmiştik, bu yüzden sabırsız olduğu için onu azarlayarak bu günü mahvetmek istemedim. Bir yanım, ona balıkçıdan balık yemeği sözü vermeseydim keşke diyordu, çünkü daha tekneyi karaya çekmeden önce bu konuyu açıp duruyordu.

Bunun yerine, araçtan indim ve Heather'la yüzleşmeye hazırlandım.

Günü teyzesi Cammie ile geçirmişti, umarım bu onu iyi bir ruh haline sokmuştur.

Sokaktaki tek pembe kapı olan Cammie'nin kapısına daha ulaşmadan, kapı birden açıldı.

"Hoşça kal, Cammie Teyze!" Kızım bağırdı ve ön bahçeden bana doğru koşmaya başladı. Bana sıkılmış bir bakış attı. "Angus balıkçıdan yemek alacağımızı söyledi. Sana böyle saçma sapan şeyler yemediğimi söylemiştim."

Ben cevap veremeden yanımdan geçip gitti ve ben derin bir nefes alarak kız kardeşimin anlayışlı bakışlarıyla karşılaştım.

Çocuklarımdan bir dakikalığına uzaklaşmaya ihtiyacım vardı, bu yüzden ona doğru yürüdüm. "Nasıl geçti?"

Cammie kapı pervazına yaslandı. İki ayda bir, yüzünü çevreleyen iki saç telinin rengini değiştiriyordu. Bu

ay maviydi. Mavi saç telini, geri kalan doğal sarı saçlarının arasına sıkıştırdı. "Hmm. Kesinlikle onda bir şeyler var."

Kahretsin.

"Ne dedi? Kiera, üniversite konusunda gergin olduğunu ama bunu itiraf etmek istemediğini düşünüyor."

"Yok, bence öyle değil. Arkadaşlarından çok bahsetti ve orada bir şeyler vardı. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum... ama belki orada bir şeyler olup olmadığını sorabilirsin."

Kız

draması.

Harika.

"Tamam."

"Taran'dan bahsetti. Pikniği anlattı."

Taran'ın otuz dakika içinde ayrıldığı ve vedalaşırken bana neredeyse hiç bakmadığı piknik. "Sadece biraz kaldı. Heather için."

Cammie sıırttı. "Heather ona oldukça kapılmış. Ve o aptal değil."

"Bu ne demek?"

"Bana, Taran'la çıkıp çıkmadığını açıkça sordu."

Kahretsin. Omzumun üzerinden bir göz attım. Heather ön yolcu koltuğunda oturmuş, yüzünü telefonuna gömmüştü. Angus arkada oturmuş, acele etmem için bana el sallıyordu. Kız kardeşime döndüm. "Ne dedin?"

Özür diler gibi omuz silkti. "Ona yalan söylemedim, Quinn."

"Ne dedi?"

"Biraz sessizleşti... sonra bana Taran'a hâlâ hislerin olup olmadığını sordu."

Kalbim deli gibi atıyordu. "Peki?"

Cammie gözlerini devirerek kapıdan uzaklaştı. "Sanki ona evet dermişim gibi. Sadece bunu sana sorması gerektiğini söyledim."

"Evet, bu asla olmaz. Benimle konuşmuyor. Ne olduğunu sorduğumda bile." Yorgunluktan sakalımı ovuşturdum. Bir yanım işe dönmeyi dört gözle bekliyordu ve bundan nefret ediyordum çünkü çocuklarımla vakit geçirmek istemediğim hiç olmamıştı. Ama başarısız gibi hissetmek, pek de iyi başa çıkabildiğim bir şey değildi.

Cammie evinden çıktı ve sesini alçaltarak konuştu. "Quinn... Heather'ın seninle konuşmamasının sebebinin, senin onunla konuşmaman olabileceğini hiç düşündün mü?"

Anında öfkelandim. "Tabii ki kızıyla konuşuyorum." "Yani ona hislerini anlatmayı kastediyorum."

Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çattım. "Ne duyguları? Ne hakkında?"

Kız kardeşim alaycı bir şekilde güldü. "Herhangi bir duygu. Seninle duyguları hakkında konuşmuyor çünkü sen kendi duygularını hiç konuşmuyorsun, bu yüzden o da duygularını içine atmayı öğrendi." Cammie, savunmacı tepkimi önlemek için elini kaldırdı. "Quinn, anne babamız duyguları veya ruh sağlığı hakkında hiç konuşmazdı. Annemin duygularını ifade ettiğini duyduğumuz tek zaman, babamın evi terk ettiği zamandı. Annemizin bizi sevdiğini kaç kez duyduk? Bunun nedeni, onun anne babasının bunu hiç söylememiş olması. Sen çocuklarına onları sevdiğini kaç kez söylüyorsun?"

"Onlar benim onları sevdiğimi biliyorlar."

"Evet, ama seviyorlar mı? Biz öyle düşünüyoruz, ama söylemiyoruz. Tierney ve London'ın yanında olmak, o kelimeleri ne kadar az söylediğimizi fark etmemi sağladı. Onlar birbirlerine sürekli sevdiklerini söylüyorlar. Tierney, Ramsay'e sürekli onu sevdiğini söylüyor, oysa o, bu kelimeleri asla duymayacağımı düşündüğüm bir adamdı, ama Tierney onda bunu ortaya çıkarıyor."

Hâlâ biraz kafam karışık bir şekilde homurdandım. "Çocuklarım onları sevdiğimi biliyor. Daha önce de söyledim. Bu, içten geldiğinde söylediğin bir şey. Bu kelimeleri havaya savurmazsın. Tierney, Dougie'ye B&B'nin mutfakını duvar kağıdıyla kapladıktan sonra onu sevdiğini söyledi, lanet olsun."

Cammie burnunu çektim. "Doğru. Ama ne demek istediğimi biliyorsun. Taran'a onu sevdiğini hiç söyledin mi?"

O konunun yasak bölge olduğunu bildiği için sinirlenerek ona ters ters baktım. "Tabii ki söyledim."

Ancak kız kardeşim her zaman ne söylemek veya sormak isterse onu söyler ve sorardı. "Ona ne kadar çok sevdiğini söyledin mi? Yapmak zorunda olduğunu düşündüğün seçim yüzünden yıkıldığını biliyor muydu?"

Beni kasten incitmeye mi çalışıyordu? "Cammie..."

"Gördün mü!" Cammie yüzünü buruşturdu ve sesini alçaltarak devam etti. "Şu anda bile, seni herkesten daha iyi tanıyan küçük kız kardeşine bile... duygularını anlatamıyorsun. Başkalarının duyguları hakkında konuşmakta çok iyisin"

ama kendi duygularına gelince, kapalı bir istiridye gibisin. Kendini çok sıkı kilitliyorsun. Ve belki... belki de bunu ve bunun ilişkilerini nasıl etkilediğini düşünmen gerekiyor. Herkesle olan ilişkilerini.” Son cümlesinde sesi yumuşadı ve omzuma hafifçe vurdu. “Seni seviyorum, ağabey. İyi geceler.” İçeri girdi ve kapıyı kapattı.

Onun gözlemleri beni sersemletmiş ve nefesimi kesmişti.

8. Quinn

Birkaç saat sonra, her zamanki yatma saatinden sonra uyanık kalmak için elinden geleni yapmasına rağmen, Angus'un başı *How to Train Your Dragon*'u milyonuncu kez tekrar izlerken sallanmaya başladı. Tıpkı çocukluğumdaki gibi, Angus uykuya daldığında, tamamen uykuya dalmıştı, bu yüzden dişlerini fırçalaması ve pijamalarını giymesi için onu uyandırdım. Üzerine yorganını örttüğümde çoktan horlamaya başlamıştı.

Yatak odasının kapısını kapattım ve içimden geçen alışılmadık endişeyi silkelemeye çalışarak derin bir nefes aldım.

Heather'ın bu dünyadaki neredeyse on sekiz yılı boyunca, kızıma yaklaşıırken hiç tedirginlik hissetmemiştim. Ama Cammie'nin sözlerini kafamdan atamamıştım. Kız kardeşim son derece sadık biriydi ve sevdiği insanların yanında dururdu... ama sevdiği insanlara karşı da hiç çekinmezdi.

Çocuklarımdan kendimi mi
uzaklaştırmıştım? Cidden mi?

Cammie, doğru olduğuna inanmadan asla bu kadar acımasız bir şey söylemezdi. Ayrıca çocuklarımdan annesiyle olan ilişkimle ilgili küçük bir sorun da vardı. Kiera, Angus doğduktan üç yıl sonra boşanmak istemişti ve gerekçeleri, evliliğimizin büyük bir bölümünde kavga ettiğimiz konularla aynıydı. Duygusal olarak ona yakın olamadığımı ve kendimden başka biri olmayı bilmediğimi söyledi, ben de onu bırakmıştım. Kiera, Angus altı yaşındayken ikinci kocası Gary ile tanıştı ve iki yıl önce adadan ayrılıp Oban'a taşındılar.

Bunun tek acı verici yanı, çocuklarımın gitmiş olmasıydı. Kiera'nın birini bulmuş olması beni sadece mutlu etmişti ve bu da ona hiç gerçek bir şans vermediğimi fark etmemi sağladı.

Gerçekten sevdiğim tek bir kadın vardı ve onu bırakamamıştım.

Kiera bunu biliyordu. Bu durum onu uzun süre incitmişti ve ben bundan nefret ediyordum.

Ama içinde bu karışıklığın karışıklığın karışıklık
karışıklığın olmuştu benbaşlamış herkesi dışlamaya
Duygulardan korkmuyordum.

Yani, boru bandosundaki tek adam gibi hissediyordum kendimi; onlar saçmalarken ya da duygusal olarak tıkanmışken, yüzlerine hep bir ayna tutan adam.

Bu yüzden mi kendimde bunu göremedim?

Siktir. Gerçekten o kadar öz farkındalığımdan yoksun muydum?

Heather'ın bu kadar mesafeli ve kızgın olmasının sebebinin ben olduğum düşüncesi... Buna dayanamıyordum. Oğlum ve kızım benim her şeyimdi.

Kendimi hazırlayarak merdivenlerden aşağı, zemin kata indim. Bu katta tek oda Heather'ın yatak odasıydı. Mahremiyet için böyle olmasını istemişti. Kendimi kızımın kapısının önünde buldum.

Kapıyı çaldım. "Heather?"

Kapının diğer tarafında derin bir iç çekiş duyuldu, ardından ayak sesleri geldi. Kapı aralandı ve Heather'ın yüzü görüldü. Makyajını silmişti ve makyajsız haliyle daha çok benim küçük kızım gibi görüldüğü için göğsümde bir sızı hissettim. "Ne var?"

Onun tersliğini görmezden gelerek ses tonumu yumuşak tuttum.

"Konuşabilir miyiz?"

Lütfen."

Boşanmaya kadar kızımın kahramanıydım. Onun gözünde tüm acılarını ve dertlerini düzeltebileceğimi bilmek, o hissi hiçbir şeye benzetemezdim. Onu koruduğumu. Onun dayanağı olduğumu.

Heather'ı hayal kırıklığına uğratmak hayatımın en zor ikinci anı olmuştu. Daha da zoru, evliliğimizin bitmesinden annesini sorumlu tutmaya çalışmasını izlemek ve ardından on iki yaşındaki bir çocuğa ailesinin dağılmasından kimsenin sorumlu olmadığını açıklamak zorunda kalmaktı. Her şeyin başından beri belli olduğunu. Bir süre

Bir süre ikimizi de nefret etmek arasında gidip geldi. Sonunda birbirimize yeniden kavuştuk. Ancak Oban'a taşınmak, Heather'ın kinini yeniden alevlendirdi ve ne yazık ki bunun yükünü ben üstlendim.

Onun benden uzaklaştığını izlerken kendimi çaresiz hissettim. Ama bunun için de ben mi suçluydum?

İçimde, o üniversiteye gitmeden önce aramızdaki sorunları çözmeye çalışmazsam, ilişkimizin bu şekilde kalacağına dair bir panik duyuyordum — bu gergin, yabancı ve kahrolasica *acı veren* şey.

Kızım yüzümde ne gördüyse, kaşlarını çattı. Omuzları çöktü ve geri adım atarak yatak odasının kapısını açıp beni içeri aldı.

Benim evimdeki yatak odası bile bir protesto eylemi gibi görünüyordu. Heather, mimarlık okumak için Glasgow'a gidiyordu. O her zaman yaratıcı bir çocuktur ve ben de onun zevklerini ve kişiliğini yansıtacak şekilde yatak odasını yeniden dekore etmek için yıllarımı harcamıştım. Annesinin evindeki odası, onun "Hygge" dediği tarzda dekore edilmişti.

Buradaki odası ise boştu. Yorgan takımı, bana "ne olursa al" dediği için aldığım sıradan bir şeydi. Odada hiç kişilik yoktu. Odayı geçici bir barınak gibi görüyordu; amacını ortaya koyuyor, darbeleri yiyordu ve farkında olmadan tam da hedefi vuruyordu.

"Oturabilir miyim?" Yatağını işaret ettim. E-okuyucusunu çıkarmıştı, yani belli ki gece okumasını bölmüştüm.

"Kitabımın çok güzel bir bölümündeyim," dedi Heather, düşüncelerimi sabırsızca doğrulayarak.

"Uzun sürmez."

"Peki." Tuvalet masasındaki tabureye oturdu. Üzerinde makyaj malzemeleri ve parfümleri dağınık halde duran bu masa, ona ait gibi görünen tek şeydi. "Bu bir nasihat mı?"

"Hayır. Hayır, değil." Oturdum ve öne doğru eğildim, dirseklerimi uyluklarıma dayadım. "Sadece... burada olduğumu bilmeni istiyorum. Seni rahatsız eden bir şey varsa, ben buradayım. Benimle konuşabilirsin."

Gözlerini indirdi. "Ben iyiyim."

Kesinlikle iyi değildi. "Üniversiteyle mi ilgili? Bunun için ne kadar heyecanlı olsan da, gergin olmana da hakkın var. Evden

”

Öfkeyle gözlerini yukarı kaldırdı. “Şey, bunu birkaç kez yaptım, o yüzden sorun değil.”

Bu konuyu açmaktan nefret ediyordum çünkü kin beslemek için geçmiş olayları tekrar gündeme getirmeyi doğru bulmuyordum. İleriye bakmayı ve sorunlarımıza çözüm bulmaya çalışmayı savunuyordum. Ama Heather'ın neden bana karşı tekrar bu kadar öfkeli hale geldiğini anlamam gerekiyordu. “Bu, annenle benimle mi ilgili?”

Sanki şaşırılmış gibi çenesini salladı. “Hayır.”

“Emin misin?”

Savunmacı bir tavırla kollarını kavuşturdu. “Bak, ben bunu çoktan aştım. Annem Gary ile mutlu. Gary iyi biri. Konu kapanmıştır.”

“Ama bana kızgınsın.”

“Paris'te olmak varken burada olduğum için sinirliyim.”

Çocuklarıma karşı felsefem, duygularımı saklamaktı çünkü güçlü ve değişmez olmam gerektiğini ve duygularımın onlarda korku ya da güvensizlik yaratmasına izin vermemem gerektiğini düşünüyordum. Ama Heather neredeyse on sekiz yaşındaydı ve belki de ona sürekli söylediğim gibi, onu bir yetişkin gibi davranmaya başlamam gerekiyordu. “Burada olmak istemediğini söyleyip durman beni incitiyor.”

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Baba...”

“Seni suçlu hissettirmeye çalışmıyorum, evlat. Sadece... Sanırım sana, duyguları olmayan bir tür robot olduğuma inanmana izin verdim. Ve bu benim hatam. Benimle birlikteyken her zaman kendini güvende ve emniyette hissetmeni istedim çünkü ben çocukken kendimi öyle hissetmediğim zamanlar olmuştu. Ancak bunu yaparak, sana benim duygusuz olduğumu düşündürdüm. Ama sen bana darbe vurduğunda, bu canımı yakıyor.”

Heather'ın çenesi titredi, gözleri parladı. “Baba, özür dilerim. Ben... Senin duygularını incitmek istemedim.”

Bunu ağızından kaçırmış olmama ve tepkime üzüldüğünü görmeye içimden her şey isyan etti, çünkü yıllardır onu korumaya çalıştığım şey tam da buydu. Doğru şeyi yapıp yapmadığımı bilmiyordum. “Duygularını incittim mi, çiçeğim? Bu yüzden mi burada olmak istemiyorsun? Çünkü bir şey mi yaptım bilmek istiyorum.”

Hızla bir gözyaşını sildi ve ben yataktan kalkmamak için kendimi zor tuttum. “Ben... sana kızgın değilim. Yani...”

seninle annemin ayrılma nedeniniz hakkında yalan söylediğinizi düşünüyorum ve bu beni biraz mahvetti. Ama sana kızgın değilim, baba.” Parmaklarını gergin bir şekilde birbirine dolayarak, gözyaşları artık hızlı ve şiddetli bir şekilde akmaya başladı.

Endişem artmaya başladı.

“Ben... sana gerçeği söylersem, bana karşı tuhaf hissedeceğinden korkuyorum. Ya da bana farklı bakacağından.”

Kalbim hızla atarken ayağa kalktım ve onun önünde dizlerimin üzerine çöktüm, ellerini nazikçe ellerimin arasına aldım. “Sana karşı asla garip ya da farklı hissedemem, evlat. Sen”—Cammie haklıydı, bu yüzden yutkundum... *kendi* duygularımı dile getirmek benim için kolay değildi

—“Sen benim dünyamsın. Ebe seni kollarımın arasına koyduğu andan beri öylesin. Beni asla kaybetmeyeceksin.”

Heather daha da şiddetli ağladı. “Ben sadece... sen sadece... Glenvulin’in geri kalmış falan olmadığını biliyorum ama sen çok geleneksel bir aileden geliyorsun ve Donnelly dedemin Harry ve Bryan hakkında yaptığı düşüncesiz yorumları duydum...”

Endişem artarken nabzım hızlandı ve zihnim hızla çalışmaya başladı. “Heather, bana ne söylemeye çalışıyorsun?”

Elini elimden çekti, ama sadece akan burnunu silmek için. Sonunda derin bir nefes aldı ve gözlerimin içine baktı. “Baba... Paris’e gidemediğim için kızgın değilim. Kızgınlım çünkü kız arkadaşım Hazel, arkadaşımız Olivia ile birlikte Paris’te tek başına ve Olivia, Hazel’a ona karşı hisleri olduğunu söyledi. Olivia ve Hazel birlikte Edinburgh Üniversitesi’ne gidecekler... ve ben Hazel’a aşığım ve onu kaybedeceğimden korkuyorum.”

İstem dışı olarak çenem gevşerken, ona sarılmam daha da sıkılaştı.

Bu, hiç de beklediğim bir şey değildi. Heather lezbiyendi.

Bana lezbiyen olduğunu söylüyordu. Bir dakika.

Bana lezbiyen olduğunu söylemekten mi korkuyordu?

“Çiçeğim... Kimi sevdiğin umurumda değil. Tek umurumda olan senin mutlu olman. Benim için önemli olan tek şey bu.”

Yaralı bir hayvan gibi boğazından bir hıçkırık kopardı ve sonra aniden bana sarılınca neredeyse kığımın üstüne düşüyordum. O boğazıma ağlarken onu sıkıca kucakladım ve yıllarca süren kucaklamalar, dizlerini sıyırması ve incindiğinde ona kendini güvende ve korunmuş hissettirmem zihnimde canlandı.

Kızımınla geçirdiğim bu anlar artık nadirdi. Bir anda geçip gidiyordu. O sakinleşene kadar saçlarını okşadım ve yatıştırıcı sözler fısıldadım. Sonunda benden uzaklaştı, topuklarının üzerine oturup gözlerini ve yanaklarını sildi.

"Ugh." Yüzünü buruşturdu ve bana titrek bir gülümseme attı. "Öyle kendimi kaybetmek istemedim."

"Kızlardan hoşlandığını ne zamandır biliyorsun?" Son birkaç yıldaki davranışlarını bir araya getirmeye çalışarak sessizce sordum.

"Sanırım on dört yaşından beri, ama Oban'a taşınıp Hazel'la tanıştığında kesin olarak anladım." Heather dizlerini çenesine çekti. "Üzgünüm."

"Özür dileme. Keşke bana söyleyebileceğini hissetseydin. Ben Donnelly Dede değilim." Kiera'nın babası, sürekli ırkçı ve homofobik sözler savuran bir pislikti, bu yüzden Kiera onunla mümkün olduğunca az zaman geçiriyordu. "Annene söyledin mi?"

Kafasını salladı. "Hazel'in ailesi bundan hoşlanmayacak. O da bunun farkında. O yüzden kimseye söylemedik."

Ona ne kadar süredir çıktıklarını sordum, bir yıldır olduğunu söyledi.

"Buna karşı çıkacağımı mı düşündün?" Bu beni gerçekten endişelendirdi çünkü hayatımda hiç homofobik bir düşünceye kapılmamıştım, öyleyse neden kendi kızım benim tepkimden endişe duysun ki?

"Ben... Açıkçası bilmiyordum, baba. Sana herhangi bir konuda ne hissettiğini sormaya çalıştığım, bana sadece belirsiz cevaplar verip küçük bir kız gibi başımı okşuyorsun ve bu beni sinirlendiriyor çünkü sonra dönüp bana bir yetişkin gibi düşünmeye başlamam gerektiğini söylüyorsun. Bana güvenmediğini hissettim. Bu yüzden... ben de sana güvenebileceğimi hissetmedim. Bana seni incittiğimi söylemen"—çenesi yine titredi—"senin böyle bir şeyi itiraf ettiğini ilk kez duyuyorum."

Kahretsin.

Siktir, lanet olsun, siktir, siktir.

Cammie haklıymış.

Kızım, benim *her şeyim*, bana güvenmemiştir. Bu beni yerle bir etti.

Heather'ın yatağına yaslandım ve titrek bir nefes verdim. Düşüncelerimi toparlamak için bir dakika bekledikten sonra sessizce konuştum. "Anlamalısın, çiçeğim. Hayattaki görevim seni her şeyden korumaktı. Benden ve duygularımdan bile."

Yüzündeki ifade yumuşadı ve uzanıp dizimi sıktı. "On yaşındayken bu sorun değildi. Ama ben büyüdükçe ilişkimiz de değişmek zorunda."

Ona şefkatli bir gülümseme attım. "Babanından çok daha akıllısın."

Heather alt dudağını ısırdı. "Bunu bilemem. Son zamanlarda yaramaz bir çocuk gibi davranıyorum."

Bu, onun itiraf ettiği şeye gelmemi sağladı. "Hazel'ı Olivia'ya kaptırmaktan korktuğun için mi?"

Bana alaycı, kararsız bir gülümseme attı. "Kıskançlık kimseye yakışmaz."

"Hazel, onun o kızla yalnız kalması konusunda ne hissettiğini biliyor mu?"

"Ona bunun benim için sorun olmadığını söyledim. Ama o daha iyi bilmeli."

Kıkırdandım. "Tatlım, onun aklını okumasını bekleyemezsin. Ona nasıl hissettiğini söylemelisin."

"Ve onun beni güvensiz ve havasız biri olarak görmesini mi isteyeyim? Hayır." "Onu seviyor musun?"

Yanakları kızardı. "Seviyorum."

"O zaman ona nasıl hissettiğini söyle. Partnerinin, ona karşı hisleri olduğunu itiraf etmiş biriyle vakit geçirmesi fikri karşısında rahatsız hissetmen mantıksız değil. Hazel'in vereceği tepki, onun ne düşündüğünü ve seninle olan ilişkisine ne kadar değer verdiğini sana çok iyi gösterecektir."

Sözlerimi düşünerek, Heather yavaşça başını salladı. "Sanırım öyle."

"Biliyorum." Titrek bir nefes verdim. "Eğer birbirimize dürüst olacaksak... Taran Macbeth ile eskiden bir ilişkimiz olduğunu sana söylemeliyim. Annenle ben bir araya gelmeden önce."

Heather dikleşti, merakı belliydi. “Gerçekten mi? O çok güzel, baba.”
Cevap olarak boğuk bir kahkaha attım. “Evet, Taran her zaman güzeldi. Hem içten hem de dıştan.”

“Ne zaman çıkıyordunuz?”

“On dört yaşından on dokuz yaşına kadar. Taran benden bir yaş küçük.” “Cidden mi? Çocukluk aşıkları mıydınız?” Başımı salladım.

“Onu sevdi mi?”

“Cevap vermeden önce, dürüst olmamın seni incitip incitmeyeceğini bilmek istiyorum, çünkü annen olmayan birinden bahsediyorum.”

Heather yüzünü buruşturdu. “Baba, annem Gary’nin hayatının aşkı olduğunu zaten söylemişti. Yani, hayır.”

Kiera adına sevindiğim için başımı salladım. “Taran Macbeth için dünyanın sonuna kadar yelken açardım.”

Kızım, benim bu sert itirafıma dudaklarını araladı. “Baba. Senin romantik bir adam olduğunu bilmiyordum.” Bana küçük ama şaşkın bir gülümseme attı. “Onu bu kadar çok sevdiysen, ne oldu?”

“O üniversiteye gittiğinde kıskanç ve güvensiz hissettim.” Ona, kurduğum paralelliğı anlaması için bir bakış attım. “Ve ona kıskanç olduğumu, onu kaybetmekten korktuğumu ya da Glasgow’da olduğu her saniye onu özlediğimi söylemedim. Bunun yerine, benim kadar umursamıyor gibi görünmesine sinirlendim. Kavga ettik, o incindi ve beni uzaklaştırdı.”

Heather donakaldı. “Dur biraz... Eğer on dokuz yaşındaysan... Baba... Annemi hamile bırakıp Taran’ı onun için mi terk ettin?”

Tanrım, çocuğum çok zekiydi. “Tam olarak öyle değil. Taran ve ben ayrıldık. Ben bunu pek iyi karşılamadım.” Ne kadar ayrıntı fazla ayrıntı olurdu?

“Ve annemle çıkmaya başladın mı?”

Yüzüne karşı yalan söylemek istemediğim için tereddüt ettim. Heather’ın burun delikleri genişledi. “Annem geçici bir ilişki miydi?”

Yüzümü buruşturdum. “Glasgow’dan eve döndüğümde, perişan bir haldeydim.

Ve çok, çok sarhoş oldum.”

“Aman Tanrım, ben kötü bir tek gecelik ilişkinin sonucu muyum?”

Kahretsin.

Belki de “fazla dürüst olmak” diye bir şey *vardı*. “Heather, sen başıma gelen en güzel şeysin. Sana söz veriyorum.” Ona doğru eğildim, gözlerini kaçırmadan baktım. “Eğer bu sana ulaşmamı sağlayacaksa, her şeyi aynen aynı şekilde yapardım.”

Samimiyetimi hisseden gözleri, yeni gözyaşlarıyla parladı. Titrek bir nefes aldı ve bıraktı. “Ama bu demek oluyor ki... Taran öğrendi mi?”

Başımı salladım.

Heather yüzünü buruşturdu.

“Kötü müydü?” Yine başımı salladım.

Kızım düşünceli bir şekilde başını eğdi. “Ama baba, o geri döndü. Ve bekâr. Aranızda ciddi bir sorun olduğunu biliyordum çünkü gerginlik bıçakla kesilebilecek kadar yoğun.” Bacağıma bir şaplak attı. “Onu geri kazanmalısın baba!”

“Heather.” Elini tutup sıktım. “Sana bunu anlatmamın amacı, sana karşı dürüst olmak ve aynı zamanda sevdiğin insanlara karşı dürüst olmazsan neyi kaybedebileceğini bilmeni sağlamaktı. Hazel’a nasıl hissettiğini söyle.”

“Peki. Yarın Hazel’ı arayacağım, ama sen... Taran’a ona karşı hâlâ hislerin olduğunu söylemelisin.”

Bu düşünce kalbimi sarsmıştı. “O ilgilenmiyor, çiçeğim.”

“Uh, güven bana, ilgilendiğini anlayabiliyorum. Ayrıca baba, şey... o tam bir yüz kartı.”

“Face card da ne demek?”

Kızım burun kıvrarak güldü. “Sen çok yaşlısın. Sadece onun tam bir ‘snack’ olduğu anlamına geliyor.”

“Çekici mi?”

“Uh, evet. Seksi. Çok seksi. Eğer ona bir şans vermezsen, senden çok daha akıllı bir adam gelip hiç vakit kaybetmeden onu kapacaktır.”

Tanırım. Önce Cammie. Sonra Ramsay. Şimdi de kendi kızım Taran’ın peşinden gitmem için beni zorluyordu.

“Ve baba...” Heather’ın dudakları köşelerinden kıvrıldı, gözleri şefkat doluydu. “Neden benim ve Angus için bu kadar mükemmel bir insan olmak istediğini anlıyorum,

ama senin mükemmel olmana ihtiyacımız yok. Bize kusurlu olmanın sorun olmadığını öğretmene ihtiyacımız var.”

Duygularım boğazımı sıktı. “Senin kadar akıllı bir çocuk yetiştirdiysem, bence gayet iyi iş çıkarmışım. Ama seni anlıyorum. Daha iyisini yapacağım.”

“Yapacağını biliyorum. Güzel bir sohbetti, baba.” Heather eğildi ve dudaklarını yanağıma değdirdi, sakalıma çarptı. “Kendimi çok daha iyi hissediyorum ve seni çok seviyorum, ama kitabımın gerçekten çok iyi bir yerindeyim.” Kıkırdayarak ayağa kalktım, ama onu tekrar kollarıma çektim. “Seni her şeyden çok seviyorum, çiçeğim. Her şeyden

her şeyden.”

“Biliyorum, baba,” diye fısıldadı. “Seni uzaklaştırdığım için özür dilerim.

Bir daha yapmayacağım.”

“Güzel.” Şakaklarına bir öpücük kondurdum ve onu bıraktım. “Şimdi okumak için çok geç saatlere kadar uyanık kalma.”

O gülümsedi. “Sen yapmazsan ben de yapmam.”

Kapıyı kapatmak için hareket ederken, “Baba,” diye seslendi.

“Evet?”

“Acaba... odam için bana birkaç kitaplık yapman çok mu geç olur? Üniversitede olacağımı biliyorum ama kitaplar annemin evinde yığınlar halinde duruyor ve belki onları buradaki yatak odamda saklayabilirim diye düşündüm. Üniversite tatillerinde adaya eve gelmeyi seveceğim galiba.”

Yemin ederim, kalbim iki katına çıktı. “Bu hafta sonu yapmaya başlayacağım.”

“Seni seviyorum,
baba.” “Ben de
seni seviyorum.”

9. Taran

Ana cadde çok kalabalıktı. Limana giren bir feribotun kornası çaldı ve ben de dönüp gemideki turistleri izledim; renkli liman manzarasının fotoğraflarını çekmek için kameralı telefonlarını kaldırmışlardı.

Ewan ve Martha'ya dükkanı bırakmak için yoğun bir zamandı, ama bu ay hiç boş zamanım olmadı ve benim bir görevim vardı.

Yeniden alışmam gereken şeylerden biri de deniz havasıyla karışan balık kokusuydu. Burası aktif bir liman olduğu için, balıkçıların avlarını boşaltması tanıdık bir manzara ve kokuydu. Kıyının diğer bölgelerindeki o eşsiz tuzlu deniz havasını tercih ederdim, ama koku alma duyumun sonunda buna yeniden alıştığımı fark ettim. Artık gözüm balıkçılara takılmadıkça bunu fark etmiyordum bile.

O anda fark ettim çünkü kardeşim Laird bu ekipteydi. Tekne demir attığında bana dalgın bir şekilde el salladı; o ve ekibi boşaltma işlemine çoktan başlamışlardı. Somon balıkçılığı bu bölgede büyük bir işti. Yoğun sezon Haziran'dan Eylül'e kadardı, ancak ekipler Şubat'tan Kasım'a kadar denizdeydiler. Laird'in arkadaşı ve boru bandosu üyesi Murray Shaw, Laird'in çalıştığı balıkçılık şirketinin sahibiydi. Shaw'a bakınca hiç akla gelmezdi ama boşanmış olan bu adam zengin biriydi ve adadaki en büyük evlerden birinin sahibiydi.

Glenvulin'deki en ünlü ve popüler otel ve pub olan Fisherman's Lantern'a doğru ilerlerken ağabeyime el salladım. Turistler ve yerli halk, buranın atmosferini ve yemeklerini çok seviyordu.

İçeride, sahibi Aodhan Macduff'u bulmayı umuyordum.

Bara adımımı attığımda gözlerim loş ışığa alıştı. Kalabalık barın önünden geçip masalarda Aodhan'ın tanıdık gri sakallı yüzünü ararken, mekan tıklım tıklımdı.

Orada, şöminenin yanında, devasa İngiliz mastiffi Shakespeare'in kafasını okşayan Aodhan, üç yaşlı yerli tarafından çevrelenmiş oturuyordu.

Masaya yaklaştım ve bu sabah kahve içmek için uğrayan Tierney'den aldığım köpek maması için cebime uzandım. Artık erkek arkadaşının muhteşem Alaskan malamut cinsi köpeği Akiva'nın köpek annesi olduğu için üzerinde her zaman köpek maması taşırdı.

Shakespeare, ürkütücü görünen ama bir ödül için bir yabancıyla kaçacak kadar sevimli bir hayvandı. Aodhan, Shakespeare'i seven herkesi severdi.

"Merhaba, yakışıklı çocuk." Önce Shakespeare'e yaklaştım, çömelerek onu okşadım ve ödülünü verdim.

"Ah, şımarık bir çocuk, değil mi?" Aodhan bana sıırttı. "Güzel kızların ilgisini çok seviyor."

Shakespeare daha fazla ödül için avucumu kokladı ve ben de çenesinden damlayan salyadan kaçınmaya çalıştım. "Korkarım başka yok, yakışıklı." Yumuşak kafasını okşadım ve ayağa kalkıp sahibini selamladım. "Nasılsın, Aodhan?" Selamlarını mırıldanan arkadaşlarına da başımı salladım.

"Her zamanki gibi. Artrit işkence gibi, ama yapacak bir şey yok. Özel bir şey mi arıyorsun, Taran?"

"Özel olarak konuşabilir miyiz?"

Gür kaşlarını kaldırdı. "Kulağa kötü geliyor." Yavaşça koltuğundan kalktı. "Shakespeare'e göz kulak olun, çocuklar."

Arkadaşları onaylayarak başlarını salladılar ve Aodhan beni barın içinden geçerek arkadaki "Sadece Personel" kapısına götürdü. Onu takip ederek kapıdan geçtim, sonra dar bir koridordan geçip ofisine vardım. İçerisi tam bir karmaşaydı ve parmaklarım ortalığı toparlamak için kaşınıyordu. Ancak, dükkan ve annemin antikalarını satmakla meşgul olmamın yanı sıra yaklaşan iş teklifim de vardı; Aodhan'ın ofisini düzenlemeyi teklif etmeyi düşünecek vaktim bile yoktu.

"Dağınıklığı görmezden gel." Masasına yaslanmak için dağınıklığın bir kısmını kenara itti. "Tamam, kızım, söyle bakalım."

Aodhan, belediye meclisi üyesi, ev sahibi ve mülk sahibi olduğu için muhtemelen şikayetlere alışkindı ve başka bir şey beklemiyordu. "Cankurtaran hizmetinin başının dertte olduğunu duydum."

Yüzü gerildi. "Evet, ne yazık ki."

"Yine de, topluluğumuzun yararına olan bir hayır kurumunu göz ardı ederek, tüm binayı denizaşırı bir hayır kurumuna kiraliyoruz."

"Yani o binayı *ben* mi kiraliyorum?"

Savunmacı tavrını görünce, elimi sallayarak onu susturdum. "Mesele bina değil. Mesele cankurtaran servisi. Glasgow'da ne iş yaptığımı biliyor musun?"

"Bir yardım kuruluşunda çalışıyordun, değil mi?"

"Ülkedeki en büyük gıda yardım kuruluşunun operasyon direktörüydüm. Food4Everyone."

"Etkileyici. Bunu neden bilmem gerekiyor?"

"Leth Sholas'ın cankurtaran hizmeti için kaynağa ihtiyacı var. Ve bu, ara sıra yapılan geçici bağışlarla yetinilecek bir durum değil. Kuruluşu bir hayır kurumu olarak kaydettirerek zaten sağlam bir temel attınız. Ancak açıkçası, topluluk olarak bu işi ayakta tutmak için tek bir üyeye fazlasıyla bel bağladık."

"Herkes geceleri gönüllü olarak çalışmak için elinden geleni yaptı. Ve mesele sadece Annie'nin emekli olması değil. Fonlar hiç bu kadar düşük olmamıştı."

"Evet, çünkü Annie yıllardır bu işi yürütüyordu, fon bulmak da dahil. Artık proaktif olmalıyız, yoksa her şeyi kaybedeceğiz."

"Ne öneriyorsun?"

"Cankurtaran hizmetine adanmış bir dükkan açabiliriz. Bu dükkandan elde edilen gelirin büyük bir kısmı, istasyonun tam zamanlı yönetimini ve hatta belki de tam zamanlı bir hizmet üyesini finanse edebilir."

"Peki bunu nasıl yapmayı öneriyorsun?"

"Yerel konseyinin e-postasını kontrol et." Gülümsedim. "Bir iş teklifi gönderdim."

Aodhan bana baktı, yorgun ama aynı zamanda biraz da meraklı görünüyordu. "Özetini ver. Okuyacağım ama özetini ver."

“Öncelikle, mağazayı kurmak için başvurabileceğimiz devlet hibeleri var. Sağladığımız hizmet bir acil durum hizmeti olduğu için Argyll & Bute Konseyi’nin acil durum planlama departmanına fon başvurusunda bulunabilirim. İncelemem gereken devlet hibe kayıtları var, tabii ki hak kazanabileceğimizi bildiğim sivil toplum hibeleri de cabası. Mağazaya gelince, Main Street’in tam sonunda senin sahip olduğun boş bir arsa var, Aodhan. Hızlı bir şekilde monte edilebilen bir prefabrik yapı kurarız ve voilà—turistlerin gözünden kaçmayacak bir yerde LSLS Hayırseverlik Hediye Dükkanı’mız olur. Kendi topluluğumuz tarafından bağışlanan ikinci el eşyaların yanı sıra, adalardaki tüm zanaatkarları ve işletmeleri de ikna ederiz. Onlardan her ay ürünlerinin çok küçük bir yüzdesini dükkana bağışlamalarını istiyoruz. Ayrıca, tüm adalara ve anakaraya pazarlayabileceğimiz küçük bir aylık abonelik bağışı seçeneğini de önerdim. Leth Sholas Lifeboat Service, tüm batı kıyısı boyunca acil kurtarma hizmeti veriyor, bu da o topluluklardan da yardım isteyebileceğimiz anlamına geliyor.”

Aodhan’ın gözlerinde, nasıl yorumlayacağımı tam olarak bilemediğim bir parıltı vardı. “Peki tüm bunları kim organize ediyor? Taran, birkaç hafta sonra burada Highland Oyunları’nın yapılacağını biliyorsun. Bu iş yüzünden başım dertte. Şu anki durum, günlerdir ilk kez nefes aldığım an ve sen tam da bunu böldün.”

Aodhan’ın ne kadar meşgul olduğunu tahmin edebildiğim için içim sızladı. Tüm Highlands ve Adalar’da, topluluklar kendi versiyonlarını düzenliyorlardı; bu oyunların bir nevi Kelt Olimpiyatları gibi olduğunu söyleyebiliriz. Glenvulin, bu oyunları her iki yılda bir Leth Sholas’ta düzenliyordu. Etkinlikler bir hafta sürüyordu ve her yerden insanlar katılmak ve izlemek için geliyordu.

“Çok meşgul olduğumu biliyorum, o yüzden tabii ki ben yapacağım. Yasal ve pratik gereklilikleri anlıyorum, bu yüzden bunu yürütmek için en uygun kişi benim.”

“Peki sana kim ödeme yapacak?”

“Kahve dükkanı ve kitapçıdan gelirim var. Ben hayır kurumunu yönetirken, personelim orayı idare edebilir.”

“Yani, tüm hayır kurumunu bedavaya mı yöneteceksin?” Kaşını kaldırdı.

“Evet.” Yutkundum. “Ben... Odaklanabileceğim, tutkulu olduğum bir şeye ihtiyacım var.”

Sempati, yüzündeki ifadeyi yumuşattı ve Aodhan başını salladı. “Peki. Teklifini okuyacağım. Ama karşılığında, yarın akşam cankurtaran istasyonunda gönüllü olarak telsiz görevini üstleneceksin.”

O tam bir iş adamı olduğu için kıkırdandım. “Anlaştık.”

10. Taran

Main Street'te yürürken, Lantern'dan çıkan yerlilere selam verdim ve limanın ötesindeki suyun ve uzaktaki İskoçya anakarasının kıyı şeridinin güzel manzarasına baktım. Saat dokuzdan biraz önceydi ve gece vardiyası için istasyona gitmem gerekiyordu. Orada her zaman radyoyu çalıştıracak biri olurdu, ayrıca diğer gönüllüler çağrılırken tekneyi suya indirebilecek en az bir gönüllü mürettebat üyesi de olurdu. Araştırmalarımın, LSLS'nin gönüllülerinin bir dönüşümlü çalışma programına kaydolduğunu biliyordum, ancak daha önce orada hiç çalışmamıştım, bu yüzden mürettebatta kim olursa olsun bana telsizin nasıl kullanıldığını öğretmesini umuyordum.

Dürüst olmak gerekirse, tamamen bitkin durumdaydım, ancak canlandırıcı deniz havası bana iyi geldi. Glenvulin Boğazı'na pembe ve altın rengi ışınlar saçan, yavaşça batan güneşin manzarası da öyle.

Dikkatim, sarışın bir kadını kollarına saran çok uzun boylu, geniş omuzlu bir adama takılınca hızımı kestim. Kadının başı adamın omuzlarına kadar geliyordu. Sırtını adamın göğsüne dayamış, ikisi de denize bakarken kadının vücudu adama yaslanmıştı. Yanlarında, başını patilerinin arasına dayamış muhteşem bir Alaska malamutu duruyordu.

Ramsay ve Tierney ters yöne bakıyorlardı, bu yüzden beni görmediler. Seslenebilirdim, ama o anı bölmek istemedim. İkisi de adaya

, Ramsay'i Tierney kadar iyi tanıımıyordum. Bagpipe çalan ve pek konuşmayan, çok huysuz ve sert bir marangozdu. Ancak, ruhumun derinliklerine bakıyor gibi görünen keskin gri gözleri vardı. Onun çekiciliğini kesinlikle anlayabiliyordum. Ve Tierney'in yanında farklıydı. Biraz daha yumuşak, daha sevecen.

Tıpkı şu anda olduğu gibi; başını eğip kulağına fısıldarken, kolları onu daha sıkı sarmıştı.

Gözlerimi hızla başka yöne çevirip yanlarından aceleyle geçtim, göğsümde bir sızı hissettim.

Nişanlım Frank'le ayrıldığımızda rahatlamıştım çünkü başkalarının duygularıyla uğraşma baskısı olmadan sadece annemin yasını tutmak istiyordum. Kulağa ne kadar bencilce gelse de, ihtiyacım olan şey buydu.

Ve nihayetinde Frank'in "hayatımın aşkı" olmadığını bilsem de, arkadaşlığını özliyordum. Sarılmalarını özliyordum. London'ın ev arkadaşım olması harikaydı, eve geldiğimde annemin eşyalarıyla dolu boş bir evle karşılaşmak zorunda kalmıyordum. Ama geceleri yatak odamın kapısını kapatıp boş yatağa döndüğümde, içimdeki o boşluk hissini ve hüznü bir türlü atamıyordum.

Kendime sadece stresli olduğumu söyledim.

Annemin antikalarını satmak tüm zamanımı alan bir iş haline gelmişti ve hayır kurumu mağazasının açılma ihtimaliyle, daha fazla devam edebileceğimi sanmıyordum. Bazı eşyalar çabucak satılmıştı; diğerleri ise orada duruyordu. Çoğunu depoda tutup hayır kurumu hediyeelik eşya dükkanında satmam gerektiğini düşünmeye başlamıştım. Bu, eşyaları paketleyip postalamak için harcadığım zamandan tasarruf etmemi sağlayacaktı.

Cankurtaran istasyonuna yaklaşırken cebimden telefonumu çıkardım. İstasyon, Main Street'in sonunda, liman tarafında kendi kızakları olan, tek başına duran bir arsa üzerinde bulunuyordu. Telefonumun ekranına dokunarak, binanın dışındaki park edilmiş bir aracı fark ettim ve merdivenleri çıkıp kapıya doğru ilerledim.

Edward White'ın ilgilendiği vazo, satış listesinde iyi gidiyordu. Bayan Gilchrist bana vazanın sahte olduğunu söylemişti, ama bu ilgiyi azaltmamıştı. Bu para, cankurtaran servisi ya da ambulans servisimiz için güzel bir bağış olacaktı.

Telefonumu cebime geri koyup, Aodhan'ın kapının hemen dışında olduğunu söylediği şifreli kutuyu aradım. Şifreli kilidi olan küçük siyah bir kutuydu. Aodhan'ın bana verdiği şifreyi girmek için sayıları kaydardım ve kutuyu açmak için düğmeye bastım.

"Ne?" Kutunun boş olduğunu görünce kaşlarımı çattım.

Kutuyu bir çırpıda kapatırken, istasyonda bir ışığın yandığını fark ettim. Ya son gönüllü henüz ayrılmamıştı ya da benim vardiyamdaki ekip üyesi benden önce gelmişti.

Tahminim doğru çıktı, giriş kapısı açıldı ve resepsiyona girdiğimde, görmeyi en son beklediğim kişiyle karşılaştım.

Quinn McQuarrie resepsiyon masasının arkasında oturuyordu, ayaklarını masanın üzerine uzatmış, ellerini başının arkasına koymuş, rahat ve keyifli bir haldeydi.

Ancak, o masmavi gözler benim görünüşümle birlikte hafifçe keskinleşti. "Taran?"

LSLS hakkında araştırma yaptığımda, hiçbir yerde Quinn'in gönüllü ekip üyesi olduğu yazmıyordu. Forde'un herkesten daha fazla gönüllü çalıştığını ve tekne tamircilerinden biri olduğunu biliyordum. Resepsiyonun duvarlarını süsleyen ve LSLS'nin son elli yılda aldığı birçok ödülünden biri, iki yıl önce özellikle Forde'a verilmişti. On sekiz yıl gönüllü olarak hizmet ettikten sonra, bireysel cesaretinden dolayı George Cross ve Üstün Hizmet Madalyası almıştı.

Forde, sayılamayacak kadar çok hayat kurtarmıştı. Resepsiyonun duvarları sadece hizmet veren kişilere verilen bireysel ödüllerle değil, aynı zamanda organizasyonun tamamına verilen Küresel Arama ve Kurtarma ödülleriyle de doluydu. Bu yüzden, hiç kimsenin bu kuruluşun yok olmasını engellemek için insanları harekete geçirmediği beni hayrete düşürüyordu.

Laird, son dokuz yıldır gönüllü olarak çalışıyordu ve on adalıyla birlikte nöbet çizelgesindeydi. Bir zamanlar, haftada sadece bir veya iki gece gönüllü olarak çalışıyorlardı. Ancak, Annie ve iki uzun süredir gönüllü olarak çalışan kişi ayrıldığından beri, Aodhan gönüllü bulmakta zorlanıyordu. Bu da mevcut gönüllülerin daha fazla nöbet tutmak zorunda kaldığı anlamına geliyordu.

"Burada ne işin var?" diye sordum savunmacı bir tavırla.

Eski sevgilim düşünceli bir şekilde sakalını kaşıdı.

"Ekipteyim." "Ne zamandan beri?"

"İki haftadır. Forde beni birkaç ay eğitti ve artık resmen ekipteyim. Sen burada ne yapıyorsun?"

"Aodhan beni zorla telsiz görevine koştu." Bu kesinlikle kasıtlı olmalıydı. Quinn'in bu geceki nöbet listesinde olduğunu biliyor olmalıydı! Bu adalıların nesi vardı böyle? Hepsi de manyak, meraklı ve burnunu her şeye sokan tiplerdi. "Ama sen buradaysan, ben gidebilirim."

"Burada her zaman bir istasyon müdürü ve bir ekip üyesi olması gerekiyor."

"Bence bensiz de idare edersiniz." Kapıya uzandım.

"Korkak," diye fısıldadı Quinn.

Şaşkınlıkla arkamı döndüm. "Az önce bana korkak mı dedin?"

Cevap olarak gülümsemesi beni kışkırttı.

"Evet." "Ne, on yaşında mıyız?"

"Hayır." Başını salladı, gülümsemesi kayboldu. "On yaşındayken benden hoşlanıyordun."

Kibirli bir şekilde burnumu çektim ama kaçış planımdan vazgeçtim. Quinn beni tedirgin ediyordu. Kimin umurunda? Ben yetişkin bir kadındım. Bununla başa çıkabilirdim. Tanrı aşkına, onunla ve çocuklarıyla bir pikniği atlatmıştım. Onunla cankurtaran istasyonunda mahsur kalacağım bir geceyle de başa çıkabilirdim.

"Burada hiç gönüllü çalışmadım, o yüzden ne yapacağımı bilmiyorum." Resepsiyonu geçtim. Girişin karşısındaki duvarın alt kısmı sağlam, üst kısmı camdı, bu sayede tekne evinin içini görebiliyordum. Kavisli bir tavanı ve arka ile iki yan tarafta açılı bir yürüyüş yolu vardı. Aşağıdaki çukurda tekne duruyordu, ancak o kadar büyüktü ki üst yürüyüş yollarından erişilebiliyordu. Tekne evinin ön tarafında, teknenin kızak yolundan denize indirilebilmesi için yukarı kaldırılan devasa kapılar vardı.

"Bir F1 pilotunun bu tekneyi bağışladığını duydum."

Quinn'in ayak sesleri arkamda duyuldu ve sonra yanımda belirdi, kolu benimkine değdi. Dokunmamamız için hafifçe yana kaymaya çalıştım, ama bir fark yaratmadı. Yine on üç yaşındaydım ve her hareketinin fazlasıyla farkındaydım. "Evet. Daire Montrose. Scaris Adası'nın sahibi. O ve kardeşleri yıllar önce adada bir içki fabrikası, otel ve macera merkezi inşa etmeye başlamışlardı, ama

şimdi hız kazanmaya başladı ve Scaris'teki az sayıdaki sakin, uzak ve sakin adalarının zenginlerin oyun alanı haline gelmesinden pek de memnun değiller. Sanırım tekne bir barış teklifi olarak verildi."

Quinn yine biraz daha yaklaştı. "Bu tekne her türlü hava koşuluna uygun ve alabora olsa bile düzelebiliyor. Kaptan köşkünde, her mürettebat üyesinin dalgaların etkisinden korunmak için süspansiyonlu koltuğu var. Kaptan köşkünün altında, hastaları hastaneye ulaştırana kadar ihtiyacımız olan her şeyle donatılmış bir acil durum odası var. Kaptan tekneyi sürerken, hepimizin navigasyona, VHF radyo ekranına ve acil durum sinyali bulmak için radara erişimi olan bilgisayar ekranları var. Bu, paranın alabileceği en iyi şey, bu yüzden insanlar Montrose'un Scaris'i satın almasına istedikleri kadar kızabilirler, ama o, arama ve kurtarma için o sulara çıktığımızda hepimizin güvende olmasını sağladı."

Quinn'in o teknede fırtınada olduğunu düşününce hissettiğim panik duygusunu unutmaya çalışarak başımı salladım.

"Gördüğün gibi, burası tekne evi." Camın ötesindeki odayı işaret etti. "Topladığımız bağışların çoğu teknenin ve ekipmanın bakımına gidiyor. Sana mürettebatın kullandığı alanları göstereyim." Quinn yanımdan geçerken omzuma hafifçe dokundu ve üzerinde 'Sadece Mürettebat' yazan bir kapıya doğru yürüdü. Yemin ederim, bana zar zor dokunmuş olmasına rağmen omzum zonkladı.

Quinn beni küçük bir dinlenme odası gibi görünen bir yere götürdü. İki duvar boyunca küçük bir mutfak, kahve makinesi, su sebili, su ısıtıcısı ve buzdolabı vardı, ortada ise iki masa ve sandalye. "Mürettebat odası..." Eliyle işaret etti ve sonra beni odanın sonundaki kapıdan geçirdi. Orada kilitli dolaplar ve açık gardıroplar vardı. Dolapların üzerinde kaskların yanında ağır hizmet tipi hava koşullarına dayanıklı botlar duruyordu; gardıroplarda asılı olan ceketler ve su geçirmez dış giysiler de aynıydı. Tepsiler eldivenlerle doluydu.

"Ekip odası." Quinn daha sonra yürüyüş yoluna açılan bir kapıyı itti. Onu takip ettim ve anında makine yağıyla karışmış deniz havasının kokusunu içime çektim. Tekne evi çok daha serindi. Yürüyüş yolunun korkuluğuna işaret ederek, "Teknenin arkasında aşağıda mekanik atölyesi var. Forde'un oyun alanı."

Quinn'in bakışlarından kaçınarak başımı salladım. "İletişim odası nerede?"

Quinn başını, çıktığımız kapıya doğru çevirdi. O, binada uzun adımlarla ilerlerken, koyu renkli Henley tişörtünün içindeki geniş omuzlarına ve daralan beline bakmamak için kendimi zor tuttum. Artık on dokuz yaşındayken olduğundan daha dolgun görünüyordu ve görünüşe göre hepsi kaslardan oluşuyordu.

Lanet olsun bu adama.

Yıllar geçtikçe biraz daha az çekici olamaz mıydı?

İçimden bir ses, Quinn kel ve babacan bir vücuda sahip olsa bile onu her zamanki gibi çekici bulacağımı söylüyordu.

Aramızdaki şey kimyasal bir şeydi, salt fiziksel çekiciliğin ötesinde bir şeydi.

Çok haksızlık.

Onu takip ederek ekipman odaları ve personel odalarından geçip resepsiyona kadar gittim. Resepsiyon masasının arkasındaki duvara doğru yürüdü; orada "Sadece Personel" yazan başka bir kapı vardı.

Kapıyı itip açtı ve bana içeri girmem için el salladı. "Akşamın çoğunu burada geçireceğiz."

Sorun şu ki, Quinn içeri ilk giren olmak için hiçbir çaba göstermedi. Kapının ortasında durdu ve beni yanından sıkışarak geçmeye zorladı. Yüzümde hiçbir ifade göstermeye çalışarak, Quinn'in yanından geçip içeri girdim. Odunsu, narenciye kokulu tıraş losyonunu içime çektim ve omurgamdan aşağı titreme geçti. Onun yakınlığına verdiğim tepkiyi görmezden gelerek, küçük odaya kaşlarımı çattım. Neyse ki, radyo ekipmanlarıyla dolu masanın üzerinde denize bakan pencereler vardı.

"Bunu nasıl kullanacağım ben?" diye mırıldandım, kendimi yetersiz hissederek ve bundan nefret ederek.

Quinn arkamda durdu, o kadar yakındı ki nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordum. O cevap verirken gergin olmamaya çalıştım. "Sana göstereceğim. Ama dürüst olmak gerekirse, kurtarma operasyonlarımızın çoğu sahil güvenlik aracılığıyla gerçekleşiyor ve onlar bizi çağırıyor. Ayrıntılar için biz de onları geri arıyoruz."

Kaşlarımı çatarak ona döndüm, ne kadar yakın olduğunu unutmuşum ve burunlarımız neredeyse değecekken hemen savunma amaçlı bir adım geri attım. İçten içe kızarak, "Sahil güvenlik telsizle haber bile vermiyorsa ben neden buradayım?" diye homurdandım.

“Çünkü ara sıra VHF üzerinden acil durum çağrılarını alıyoruz. Adanın geri kalanı da bunu biliyor ve acil bir durum olduğunda telsiz iletişimini kullanıyor.”

Kahretsin.

“O zaman bana bunun nasıl çalıştığını gelsen iyi olur.”

11. Quinn

On dokuz yıl önce, Aralık ayı

Bu herif Taran'ın dizine bir kez daha dokunursa, kendimi kaybedecektim.

Kendimi hiç öfkeli bir adam olarak görmemiştim. Çoğu durumda, biri beni kışkırtsa bile sakin kalabilirdim.

Ne yazık ki, Glasgow'a varmadan önce bile sinirlerim bozulmuştu, şehrin batı ucundaki üniversite kampüsüne yakın pub'a varmam bile gerek yoktu.

Taran uzaklaşmıştı. Soğuktu. Ağustos sonunda üniversitedeki ilk yılı için Glasgow'a taşındığında, ilişkimizi yürütmeye kararlıydı. Ama yaklaşık bir ay sonra, aramaları ve mesajları giderek azaldı. Kendime bunun sadece yoğun iş yükünden kaynaklandığını söyledim. Sürekli ders çalışıyordu. Hafta sonu eve gelmesi gerektiğinde, yazması gereken bir ödev yüzünden iptal ediyordu. Yine de, nihayet birbirimizi gördüğümüzde, gittiği partiden, yaptığı bar turundan ya da arkadaşlarıyla kazandıkları pub quizinden bahsedip duruyordu. Sosyalleşmek için çok meşgul değildi. Sadece benim için çok meşguldü.

Onunla hafta sonunu geçirmek için birkaç kez Glasgow'a gelmiştim. Başlangıçta aramızda gerginlik vardı, bundan nefret ediyordum çünkü o zamana kadar birlikte olmak her zaman kolay olmuştu. Ancak

kaldığım sürenin sonunda, yeniden kendimiz gibi hissettik. Onun yeni arkadaşlarından bazılarını sevmiyordum. Beni küçük ve eğitimsiz hissettiriyorlardı. Taran'ın neden bahsettiğini anlamamaktan nefret ediyordum, bu yüzden edebiyat dersi için okuduğu kitapların ikinci el kopyalarını bulup kendim de okuyordum. Böylece, Taran dahil kimse benim fikrimi sormaya karar verirse, en azından sohbeti takip edebilirdim.

Ama kimse
sormadı. O da
sormadı.

Bu yüzden sessiz kaldım. Sonra yurduna geri dönerdik ve o, bana, onun kendini beğenmiş yeni arkadaşlarına karşı soğuk davrandığımı söylerdi.

Ve sonra bir adam vardı.

Julian Kenilworth.

Güneyden gelen, zengin ve havalı bir adamdı ve kız arkadaşına açıkça ilgi duyuyordu. Taran'a bunu fark ettirmeye çalıştım, ama o sadece arkadaş olduklarında ısrar etti. Bu adamın bazı geceler "ders çalışmak" için onunla yalnız başına yurt odasında olması ya da ona dokunmadan konuşamıyor olması beni rahatsız etse de, bu onun için önemli değilmiş gibi görünüyordu. Taran farkında değilken, onun göğüslerine ve kışına benim çok iyi bildiğim bir bakışla baktığından bahsetmiyorum bile.

Taran adadan ayrılalı dört ay olmuştu. Onun benden uzaklaşması için dört ay.

Sanki artık bana ihtiyacı yokmuş ve bunu bana söylemeye çok korkuyormuş gibiydi.

Şu düşünce kaybetme kaybetme onu onu beni
çaresiz çaresiz ve

Bu bana, sanki onun için çok kolaymış gibi uzaklaşan ilk sevdiğim kişiyi hatırlattı.

"Profesöre öyle demedim," dedi Taran, dolgun dudaklarında şakacı bir gülümsemeyle Julian'la tartışarak.

Konuşmanın akışını tamamen kaybetmiştim.

"Aman Tanrım, Taran, kesinlikle öyle dedin." Julian uzanıp elini onun uyluğuna doladı... ve orada tuttu.

Yeter artık.

Elini tutup Taran'dan uzaklaştırdım. Taran donakaldığında, Julian şok içinde bana gözlerini kırptı.

"Dostum, kız arkadaşımın *herhangi bir yerine* dokunmaya devam edersen, seninle aramızda bir sorun çıkacak," dedim yumuşak ama tehditkar bir ses tonuyla.

Julian'ın yüzü soldu, yanakları kızardı. "Üzgünüm. Ben... evet, üzgünüm." Korkunç bir sessizlik anı yaşandı, ama umurumda değildi çünkü öfkeden köpürüyordum.

Sonunda Julian ayağa kalkarak bu sessizliği bozdu, kalkarken masaya çarptı. "Biliyor musun, sanırım ben gideceğim." Kimse cevap veremeden ortadan kayboldu.

Kız arkadaşımın arkadaşları gergin ve şaşkın gözlerle birbirlerine baktılar.

Taran yanımda sert bir şekilde oturdu, dudakları büzülmüştü. "Biz de gidebilir miyiz?" "Evet, bence en iyisi bu."

Taran arkadaşlarına gergin bir gülümseme attı. "Sizinle sonra görüşürüz."

Zayıf bir veda korosu bizi pub'ın dışına kadar takip etti.

Kapıdan çıkar çıkmaz Taran bana döndü. "O da neydi öyle?"

Öfkemi bastırarak ona uyarıcı bir bakış attım. "Eğer bir kız sürekli bana dokunup duruyor olsaydı, ilk sesini çıkaran sen olurdun. Yoksa geçen yılki Noel dansında Kiera Donnelly'ye 'pis ellerini' benden çekmesini söylediğini hatırlamıyor musun?"

Taran homurdandı ve öfkeyle uzaklaştı.

Evet, haklı olduğumu biliyordu.

Tencere dibi kara, kapak da kara derler ya.

Onun peşinden gittim ama aniden dönüp uzun saçları hareketle dalgalanırken durdum. Soğuktan kızarmış yanaklarıyla bana doğru geri yürüdü, muhteşem koyu renkli gözleri sinirden parlıyordu. Tanrım, sinirlendiğinde ne kadar güzel olduğu sinir bozucuydu. "O farklı. Yıllardır Kiera, sadece kenarda seni beklediğini çok net bir şekilde belli etti. Julian sadece bir arkadaş."

"Julian seninle yatmak istiyor, Taran. Bu kadar saf olma." Uzaklaşırken ona tiksintiyle baktım.

"Ona sadece arkadaş olduğumuzu söyledim."

Bu sözler beni durdurdu. "Bana, senden hoşlandığını bildiğini mi söylüyorsun?"

Ayakları üzerinde rahatsız bir şekilde kıpırdadı. “Birkaç hafta önce beni öpmüş olabilir. Ama ona durumu net bir şekilde anlattım.”

O küçük pislği bulup haklamak için içimden gelen dürtü çok güçlüydü, ama aklımda çok daha endişe verici bir düşünce vardı. “Sana karşı hislerini öğrendiğinden beri, yurt odanda onunla baş başa kaldın mı?”

Kollarını havaya kaldırdı. “Kalsın kalmışsa ne olmuş? *Ben* aldatmayacağım ve senin için önemli olan da bu olmalı.”

“Evet. Peki ya Kiera’yla sen orada olmadıkça konuşmamamı istemen ne olacak? Ne olmuş yani? Sadece sana sadık kalacağına güvenilebilir mi? Anlaşma bu mu?”

Yüzündeki ifade gevşedi. “Hayır.” Taran derin bir nefes verdi. “Lanet olsun, hayır. Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum. Özür dilerim. Ama... Quinn, arkadaşlarımla önünde beni utandırdın.”

“Seni utandırdım mı?” İnanamadan homurdandım. “Üniversite eğitimi almayan insanlar hakkında aşağılayıcı yorumlar yaparken orada oturup hiçbir şey söylemeyen sen mi? Başka bir adam erkek arkadaşının önünde sanki bu çok normalmiş gibi sana sarkarken orada oturan sen mi? Beni, senin o korkunç, yargılayıcı, kendini beğenmiş pislik arkadaşlarına karşı soğuk davrandığım, sanki ben orada yokmuşum gibi onlarla sohbet ettiğim için suçlayan sen mi? Haftalardır seni görebildiğim tek hafta sonu, o aptalları her zaman görebilirken, beni *onlarla* birlikte olmak için bir bara sürükleyen sen mi?”

Taran şok içinde bana bakakaldı. Sonra yakınlarda duyduğu bir kıkırdama dikkatini çekti ve başını salladı. “Bu konuyu herkesin içinde konuşmayalım.”

“Peki, ama bu tartışmayı yapacağız.”

Gergin ve çirkin bir sessizlik içinde yurt odasına döndük ve kapı arkamızdan kapanır kapanmaz Taran kendini bıraktı. “Bunu yapamam Quinn!”

Çılgılı gözyaşlarıyla titriyordu.

Kalbim ağzıma geldi. “Neyi yapamazsın?”

“Bunu.” Yüzünden gözyaşları akarken, aramızda eliyle işaret ederek hıçkırdı. “Glasgow’da bir hayatım olduğu için sürekli suçluluk duyuyorum. Bana hep kızgın ya da hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyorsun ve ben bunu yapamıyorum.”

"Öyle değilim." Ona yalvarırcasına bir adım attım. "Sadece bir ilişkimiz olduğunu hatırlamanı istiyorum."

"Hatırlıyorum. Ama bu büyük bir uyum süreci. Ve şu anda çok farklı yollarda olduğumuzu hissediyorum." Taran titrek bir eliyle saçlarını okşadı ve mutsuz bir şekilde omuz silkti. "Bence... Bence bir ara vermeliyiz."

Siktir.

Siktir!

Sözleri beni nefes nefese bıraktı.

"*Mo luaidh...* dur. Tamam mı? Bir dakika bekle. Julian ve pub olayını pek iyi idare edemedim, biliyorum, ama bu hemen ayrılmamız gerektiği anlamına gelmez."

Taran, gözyaşları arasında hıçkırarak bir adım öne çıktı. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Bunun sonsuza kadar süreceğini söylemiyorum. Sadece ne istediğimi anlamak için zamana ihtiyacım var." Gerçekten çok genç görünüyordu. Çok genç. Ondan bir yaş büyük olmama rağmen, kendimi hiç bu kadar genç hissetmemiştim. Babam gittiğinden sonra sorumluluk üstlenmek zorunda kaldığımdan beri hiç.

Onu engelliyor muydum?

Onu aşağı mı

çekiyordum?

Zihnimde çok mu yaşlıydım ve alışkanlıklarımdan vazgeçemiyor muydum?

Artık onun için yeterince maceracı değildim. Ben sadece büyüdüğüm adadan ayrılmak istemeyen, el işlerini seven ve bir gün kendi inşaat şirketini kurmayı uman sıradan bir adamdım. Bu hayali gerçekleştirmek için Oban'daki bir halk kolejinde derslere başlamıştım ve hırsım da bu kadardı.

Taran ise dünyayı gezmekten ve belki de doktora yapmaktan bahsediyordu.

Aylarca, Taran'ın mezun olduktan sonra benimle adada yerleşmekten bahsetmekten kaçınmasının bir anlamı olduğunu inkar etmiştim.

Evet, elbette bir anlamı vardı.

Biraz ara vermek ya da ayrılmak... ikisi de aynı şeydi. "Tamam o zaman. Gideceğim."

"Quinn." Adımı hıçkırarak söyledi. "Lütfen. Sadece biraz zamana ihtiyacım var..."

"Yok. Anlıyorum." Ona bakamıyordum. Ona bakarsam, dağılacaktım. Sırt çantamı kapıp, arkamı dönüp,

adımı haykırışını duyarak.

12. Taran

Şubat, On Sekiz Buçuk Yıl Önce

Son birkaç aydır, sanki başkasının hayatını yaşıyormuşum gibi hissediyordum. Her gün sadece rutin işleri yapıyordum. Quinn'e biraz ara verelim dedüğimde, onsuz nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. Ayrılığın bunu anlamama yardımcı olacağını umuyordum. Uzun zamandır o benim dayanağım olmuştu. Elbette annem de vardı, ama Quinn'le olan ilişkim farklıydı. Çıkmaya başladığımızdan beri tüm hayatımızı birlikte hayal etmiştim. Okul, ev, evlilik, bebekler, torunlar, emeklilik. Her şeyi Quinn'in yanımda olacağını düşünerek planlamıştım. Quinn'siz bir hayatı henüz yaşamamıştım ve içimden bir ses, bunun hayatı tam anlamıyla yaşamamı engellediğini söylüyordu.

Ama ondan uzak olmak, yeni durumlar yaşamak ve farklı yaşam tarzlarına sahip yeni insanlarla tanışmak, kendimi ondan kopmuş hissetmeme neden olmuştu. Ve bu kopukluğu ne kadar nefret ettiğimi fark etmek beni korkutuyordu. Tüm hayallerimden vazgeçip, onunla olmak için adaya geri dönmek istememe neden oluyordu.

Ama bu da beni çok korkutuyordu.

Onsuz bir Noel çok mutsuzdu. Glevulin'de evde olmak ve ondan kaçmak zorunda kalmak nefret ediyordum. Aslında herkesten kaçıyordum. Glasgow'a dönme zamanı gelene kadar evden çıkmadım.

Ocak ayı, bir salyangozun hızıyla geçip gitti.

Olan tek heyecan verici şey, Julian'ın bana yine asılmasıydı ve Quinn'in haklı olması beni sinirlendirdi. Kendimi suçlu da hissettim. Benden hoşlanan bir erkekle baş başa vakit geçirmemeliydim. Ve Quinn'e kıyasla Julian daha çocuktı. Julian, Quinn gibi biri varken başka birine aşık olabileceğimi gerçekten düşünüyor muydu? Ama Quinn'in arkadaşlarım hakkında söylediği o saçmalıklar... Bunun adil olmadığını düşündüm. Arkadaşlarım, o gece pub'da olanlara kadar Quinn'in harika olduğunu düşünüyorlardı. En azından kızlar öyle düşünüyordu. Onu sert, düşünceli bir adalı olarak görüyorlardı. "Çok şanslısın Taran. On dokuz yaşında birine göre çok *erkekçe*."

Açıklamaya zorlandığımda, seksin ne kadar iyi olduğunu övünmüştüm.

Quinn'le seks yapmayı özlüyordum.

Quinn'le olan her şeyi özlüyordum.

Aniden, bunun ya/ya da durumu olmadığı son derece açık hale geldi. Hayallerimin peşinden gidebilir ve yine de Quinn'le birlikte olabilirdim. Neden bunun yürümeyeceğini düşünerek bu kadar aptal davrandım ki? Biz Quinn ve Taran'dık! Birbirimiz için yaratılmıştık.

Bu yüzden şimdi İngilizce ödevimi yazmak yerine feribottan inip Leth Sholas Limanı'na adım atıyordum.

Buraya ayrılığımızı

sonlandırmaya gelmiştim.

Buzları eritmeye.

Elbette, ayrılığımız sırasında herhangi bir anda Quinn'e mesaj atabilirdim, ama o, bunu yüz yüze yapma çabasını göstermemi hak ediyordu. Sonuçta, birlikte bir gelecek isteme konusunda hiç tereddüt etmeyen oydu. Bu konuda aptalca kafama takılan bendim.

"Taran Macbeth?"

Main Street'e doğru yürürken, adımları duymak beni şaşırtmadı. Küçük bir ada kasabası işte. Kış şapkamın yün kenarının altından bakınca Aodhan Macduff'u gördüm. Liman müdürü ve Great Dane cinsi köpeği Ruth'un yanında duruyordu.

"Merhaba, Bay Macduff. Bay Ore." El salladım. "Hafta sonu için eve mi geldiniz?"

Başımı salladım.

“Glasgow’un bir lağım çukuru olduğunu anladığınızda bize haber verin,” dedi Aodhan, iyi niyetli bir göz kırpışıyla.

Gözlerimi devirdim ve yorumunu önemsemeden Quinn’in evine doğru yürümeye devam ettim. On sekiz yaşında annesinin evinden ayrılmış, geçen yıl balık ve patates kızartması dükkanının üstündeki daireye taşınmıştı. Annem, on sekiz yaşına gelene kadar onun dairesinde kalmama izin vermemişti. Sanki bu, bir şekilde seks yapmamızı engelleyecekmiş gibi. Çok, çok yanılıyordu çünkü on altı yaşımdan beri seks yapıyorduk ve ondan bir yıl önce de seks dışında her şeyi yapmaya başlamıştık.

Ama bu annemi rahatlatıyordu, bu yüzden bir yıl boyunca o kurala uydum.

Sarı binanın üstündeki daireyi görünce kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Sinirden midem bulanıyordu. Quinn’in yanında en son bu kadar gergin hissettiğim zaman, hâlâ arkadaşlık ve ona aşık olduğumu fark ettiğim zamandı.

"Quinn'i mi arıyorsun?"

Aodhan’ın sorusuna omzumun üzerinden bir göz attım. "Evet."

"Lantern’da."

Cumartesi sabahı saat on birde mi?

Kaşlarımı çatarak başımı salladım ve caddenin ters yönüne doğru ilerledim. Quinn’in izin gününde bu saatte barda olması hiç ona göre bir şey değildi. Evet, o ve arkadaşları ayda bir veya iki kez bara giderlerdi, ama Quinn pek içki içen biri değildi.

Gözlerimin Lantern’in loş ışığına alışması bir dakika sürdü. Glenvulin’de kış demek, daha az turist demekti ve sabahın bu saatinde barda sadece birkaç kişi vardı. Quinn’i, en iyi arkadaşı Forde onu incelerken, dokunulmamış bir bira bardağına donuk donuk bakarken gördüm. Alarm zillerimi çaldıran, Forde’un yüzündeki ifadeydi.

Forde Dallas, yakışıklılığını sakal ve dövmelerle gizlemeye çalışan yakışıklı bir delikanlıydı. Mizah ve cazibesini bir kalkan olarak kullanırdı ve bunca yıldan sonra bile onu gerçekten tanıdığımı hissetmiyordum. Bildiğim tek şey, Quinn’in onun ailesi olduğu ve onun için her şeyi yapacağıydı.

Şu anda Forde Dallas, arkadaşına bakarken tamamen yıkılmış görünüyordu.

Ne olmuştu?

Düşünmeden pubın içinden aceleyle geçtim. "Quinn," masaya yaklaşırken nefes nefese adını söyledim.

Erkek arkadaşım başını kaldırdı, gözleri birkaç saniye parladı, sonra çenesini sıktı. "Burada ne işin var?"

Sesindeki soğukluk, midemi korkuyla düğümledi. "Konuşmamız lazım. Lütfen."

Mavi gözlerindeki sertlik eridi. Ama rahatlamadan değil. Bunun yerine, duygularla parıldıyor gibiydiler. "Taran, burada ne işin var?" diye tekrarladı, sanki cevaptan korkuyormuş gibi.

"Lütfen, Quinn."

Forde uzanıp Quinn'in dizine hafifçe vurdu. "Git onunla konuş, dostum." Neden ses tonu ve ifadesi bu kadar ciddi idi?

Bir şeyi kaçıırıyordum.

Quinn sersemlemiş bir şekilde başını salladı ve ayağa kalktı, sanki dengede durmak için bir saniye bekledi. Bana bakmadan, çıkışı işaret etti. "Benim evimde konuşmalıyız."

Onun uzun adımlarına yetişmek için acele ederken, Main Street'te yürürken aramızdaki buz gibi sessizlik bana Glasgow'daki son gecemizi hatırlattı. Kendime panik yapmamam gerektiğini, Quinn'den yayılan tüm gerginliğin henüz özür dilemediğim ya da ayrılığın sona ermesini istemediğim için olduğunu söyledim.

Ama ondan yayılan bu korkunç his, son birkaç aydır onunla hiç iletişim kurmayarak bencilce bir hata yaptığımı fark etmemi sağladı.

Ya ayrılığı sonlandırmak istemiyorsa?

Yukarı çıkıp onun küçük dairesine girdiğimizde korkudan nefesim kesilmişti.

Quinn anahtarlarını oturma odasındaki sehpa attı ve sonra koltuğa çökerek başını ellerinin arasına aldı.

Beni gördüğüne sevinen bir adamın rahatlığı değildi bu.

"Quinn..." Onun yanındaki kanepeye çekinerek oturduğumda, adını neredeyse fısıldayarak söyledim. Elim uzatıp dizine dokundum. "Çok üzgünüm. Son birkaç ayda aramalıydım. Ben sadece... Sana bunu yaşattığım için özür dilerim. Kafam çok karışık ve işleri yoluna koymak için bir ara vermem gerekiyordu." Dizini sıktım

dizini sıktım ama kıpırdamadı. Bana bakmadı. “Quinn, seni çok seviyorum. Ayrılık bana bunu gösterdi. Seni seviyorum ve bunu çözebiliriz. Ben... Artık ara vermek istemiyorum. Seni dayanılmaz derecede özledim.”

Bu sözlerimin ardından odada bir sessizlik yankılandı, ama Quinn’in düşünceli tavırları yüzünden içimdeki tedirginlik artarken, kulaklarımda kanın uğultusu bu sessizliği çabucak doldurdu.

Sonunda... “Mo luaidh...” On altı yaşındayken kullanmaya başladığı bu Galce sevgi sözcüğü, sanki ruhunun derinliklerinden çıkmış gibi geliyordu.

Sonra ellerini başından indirdi ve bana baktı.

Ve anladım... Ne olduğunu bilmiyordum... ama bir şeylerin çok ters gittiğini biliyordum.

“Quinn, ne oldu? Annen mi? Cammie mi?”

Yüzümü inceledi, gözleri yaşlarla doldu. Quinn’i hiç ağlarken görmemiştim. “Ben... Lanet olsun, Taran, bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.”

Elimi geri çektim, sanki vücudum benden önce her şeyi biliyormuş gibi titremeye başladım. “Neyi söyleyeceksin?”

Nefesi kesik kesik oldu. “Kiera... Kiera Donnelly iki aylık hamile.”

Anında kalbim durdu. “Ben...”

Baba benim.”

Hayır.

Hayır, hayır, hayır!

Aniden ayağa kalktım, panik ve acı göğsümü o kadar sıkıyordu ki nefes alamıyordum. İnkâr eden sözlerim kısa, kesik nefesler arasında sıkışıp kalmıştı.

“Taran.” Quinn aniden önümde belirdi ve beni pazılarımdan tuttu. “Seni aldatmadım. Tamam mı? Seni aldatmadım. Ayrıldıktan sonraydı. Kafam çok iyiydi. Hatırlamıyorum bile. Sadece onun yanında uyandığımı hatırlıyorum...”

“Hayır!” diye çığlık attım ve hıçkırıklar patlarken onu ittim. Gözyaşlarımdan arasından Quinn’in ağladığını gördüm.

Çaresizce yanaklarını sildi.

Bu nasıl olabilirdi Quinn? Annemden sonra en çok güvendiğim kişi. Bu... kişi... ona benziyordu, ama o olamazdı. Quinn beni asla böyle incitmezdi. Mide bulantımın arttığını ve nefes almamın daha da zorlaştığını hissederek, sakinleşmek için birkaç nefes aldım. Aksi takdirde, fiziksel olarak hasta olacaktım.

Quinn bekledi.

Sonunda, "Sarhoş muydun?" diye sordum.

O, yüzü gergin bir şekilde başını salladı. "Taran, Glasgow'dan döndüğümde yıkılmıştım. Forde, kederimi unutmam gerektiğini söyledi, bu yüzden Lantern'a gittik ve sonra birkaçımızı evine davet etti. Anlaşılan Kiera da oradaymış. Hiçbir şey hatırlamıyorum. Ama ertesi gün Forde'un misafir yatağında... onunla birlikte uyandım."

İçimde öfke kabarmasına rağmen, tüm olayı bir araya getirmeye çalıştım. "Sen... onunla çıkıyor muydun? Biz ayrılmışken... onunla çıktın mı?"

"Hayır!" Bana doğru bir adım attı. "O zamandan beri ondan uzak duruyorum." Panik yeniden içime sızdı. "Ve şimdi hamile mi?"

Quinn, yıkılmış bir ifadeyle başını salladı. "Hamile. Dün ultrason için onunla birlikte gittim."

Sözlerinin zihnimde canlandığı görüntü midemi bulandırdı. "Ve ona inanıyorsun... bebeğin senden olduğuna?"

"Bebek doğduğunda her şey ortaya çıkacakken neden yalan söylesin ki? Benim. Ona inanıyorum." Gözlerini indirdi. "Ve ben seninle aramızın bittiğini sanıyordum... yani..."

"Yani... ne?"

Quinn isteksizce gözlerime tekrar baktı. "Yani... dün ona, bunu yürütmeye çalışacağımıza söz verdim. Birlikte."

Sonraki sözlerini zar zor duydum.

"Babam gibi olamam, Taran. Çocuğumun annesi tarafından tek başına yetiştirilmesine izin veremem."

"Ama çocuğunu birlikte büyütmek için onunla birlikte olman gerekmez," diye fısıldadım, kalbim kırılırken bile. Göğüs kafesimdeki keskin yırtıkta bunu hissedebiliyordum. "Ben... bunu aşmaya çalışabilirim. Eğer gerçekten sarhoşken yapılan bir hataysa, bunu aşabilirim. Bunu birlikte deneyebiliriz. İyi bir baba olmak için onunla birlikte olman gerekmez."

Quinn'in yüzü acı içinde büküldü. "Babam tam bir pislik. Kendime, en iyi baba olacağıma söz verdim... bu, istediğim şeylerden fedakârlık etmek anlamına gelse bile." Çenesindeki kaslar gerilirken, gözünden süzülen bir gözyaşını sildi. "Seninle olamam, Taran. Kiera'ya söz verdim. Bebek doğmadan önce evleneceğiz."

Göz yaşlarım hızla ve durmaksızın akmaya başladı. Sonra birden fark ettim.

İşte bu kadar.

Bana aramızdaki ilişkinin bittiğini söylüyordu. Sonsuza kadar.

Hayatımın aşkı Quinn McQuarrie, başka biriyle evleniyordu.

Midem bulanmaya başlayınca, oturma odasının yanındaki küçük banyoya koştum ve tam zamanında tuvaletin önüne dizlerimin üzerine çöktüm. İçimdeki her şeyi kusarken, tüm korku ve panik bedenimden dışarı çıkarken, klozete doğru kasılmalar yaşadım. Midem nihayet sakinleştiğinde, kalp kırıklığı ve utançtan hıçkırarak ağlarken, Quinn'in saçımı tuttuğunu fark ettim.

Ağzımı silmek için tuvalet kağıdına uzandım ve ayağa kalkarken onu ittim.

O yine bana uzanmaya çalıştı.

"Bana dokunma!" Ellerini ittim. "Mo luaidh..."

"Bana öyle de deme. Ben senin sevgilin değilim."

"Taran, lütfen..."

"Senden nefret ediyorum, Quinn," diye içtenlikle söyledim. O da irkildi ve yaralanmış gibi görünmeye cüret etti.

"Sana karşı hissettiğim tüm sevginin artık sadece nefrete dönüştüğünü bil. Senden *nefret ediyorum*."

Gözlerini kaçırdı, çenesindeki o lanet kası gerildi.

Onun dairesinden kaçarken, bir yanım bir sonraki feribota atlayıp adadan ayrılmak, onu ve Kiera'yı bir daha asla görmek zorunda kalmamak istiyordu. Ama ne yapacağımdan korkuyordum. Bu yüzden, güvenilebileceğim tek kişiye koştum. Hayatının aşkını aniden kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu anlayan tek kişiye.

Bana kendimi güvende hissettiren tek kişi.

Annemin evine girer girmez kollarına atladım ve omzunda bir ömür boyu ağlayacak kadar ağladım.

13. Quinn

Temmuz, Bu Yıl

Taran gözlerime bakmıyordu ve bu beni deli ediyordu. LSLS'deki telsizlerin nasıl kullanıldığını ona anlattıktan sonra, yerlerimize oturduk ve o telefonunu çıkardı.

Akıllı telefonlardan nefret ediyordum.

Akıllı telefonlar, birini görmezden gelmeyi çok kolaylaştırıyordu.

Uzun süre telefonuna bakmaya devam edeceği belli olunca, boğazımı temizledim. "Kahve ister misin?"

Gözlerini bana doğru çevirdi ve sonra tekrar telefonuna döndü.

"Mmm.

Sütlü, şekersiz. Teşekkürler."

İçimden homurdanarak, içecekleri hazırlamak ve atıştırmalık bir şeyler almak için oradan ayrıldım. Çocuklar hala bende olduğu için bu geceki gönüllü görevden kaçmaya çalışmışım, ama bunu yapacak başka kimse yoktu. Neyse ki, Heather'la yaptığım konuşmadan sonra kızımın tavrı tamamen değişmişti. Onları Cammie teyzelerinin evinde kalmaları için bıraktığımda ne ondan ne de Angus'tan herhangi bir şikayet gelmedi. Hatta, evden çıkmadan önce kızım, gönüllü olduğum için benimle gurur duyduğunu söylemişti.

Annem bazen onları çiftlikte kalmaya alırdı, ama Cammie'nin evi şehirdeydi ve çocuklar için daha ulaşılabilirdi.

Ziyaret edecek büyük büyükbabaları yoktu çünkü anneannem ve dedem anakarada bir emekliler topluluğunda yaşıyorlardı. Büyükbabama erken başlangıçlı Alzheimer teşhisi konduğunda, Greg'in çiftliğinin yakınında sahip oldukları pansiyonu ve dört dönümlük araziye satmışlardı. Parayı, Perth'in hemen dışındaki yardımlı yaşam emeklilik evindeki konaklama masraflarını ödemek için kullanmışlardı. Onları görmeye gitmek zordu, ama çocuklarla birlikte yılda birkaç kez bu yolculuğu yapmaya çalışıyordum.

Babamın anne babasına gelince, kim bilir. Babam adada doğmamıştı ve bize anne babası olmadığını söylemişti, bu ne anlama geliyorsa artık. Kiera'nın anne babası çoktan vefat etmişti.

Her neyse, Cammie Teyze çocuklarımın kalması için popüler bir akrabaydı ve benim için önemli olan tek şey buydu. Ben onlarla birlikte olamadığım sürece onların güvende ve mutlu olmaları.

Taran'ın gönüllü partnerim olacağını bilseydim, bu kadar isteksiz davranmazdım.

Artık kaçamayacağı bir yerde olduğu için, bu durumdan en iyi şekilde yararlanmam gerekiyordu.

Geçen yıl, Taran ile aramızda bir ilerleme kaydetmiştim. Benden nefret etmekten, varlığını tolere etmeye geçmişti ki bu benim için oldukça büyük bir adımdı.

Ancak, Cammie'nin itirafları ve bunun Heather ile ilişkiye nasıl yardımcı olduğu, o zamandan beri aklımdan çıkmamıştı. Bu, acı verici anıları yeniden hatırlamama ve onları yeni bir bakış açısıyla analiz etmeme neden olmuştu.

Bir tepsi kahve ve atıştırmalıkla Taran'ın yanına döndüğümde, kendimi ona karşı açık ve samimi bir konuşma başlatacak kadar cesaretlendirmiştim.

"Teşekkürler," diye mırıldandı, telefonunu indirip bir kahve aldı. "Yani... saatlerce burada oturup birinin aramasını mı bekliyoruz?"

"Hayır, burada oturup kimsenin bize ihtiyaç duymamasını umuyoruz." "Anladım."

Yanındaki sandalyeye oturup, bana bakmayı hâlâ reddettiği için profilini inceledim. Bakışlarım, yanağının kıvrımını, hafifçe yukarı kıvrılan sevimli burnunun ucunu ve dolgun alt dudağını okşadı. O dudak eskiden beni çılgına çevirirdi ve

görünüşe göre hâlâ delirtiyordu. Taran ilk öpücüğüm olmayabilir, ama diğer her şeyde ilkimdi. Asla geri alamayacağım parçalarımı elinde tutuyordu ve ben bundan memnundum.

Onun etrafında parmak uçlarında dolaşmaktan vazgeçip, “Bu konuyu açmanın kolay bir yolu olmadığı için bunu söyleyeceğim,” diye patladım.

Şimdi bana döndü. Koyu renkli gözleri büyüktü ve köşeleri yukarı doğru kıvrılmıştı, bu da kirpiklerini çarpıcı gösteriyordu. Gözlerini seviyordum. Taran Macbeth'in gözlerine bakarken, içindeyken, bana olan sevgisinin gözlerinden parladığını görmekten daha güzel bir şey yoktu.

Onlardan nefretin yandığını görmekten daha kötü bir şey yoktu.

Ancak bugün nefret yoktu. Sadece temkinli bir merak vardı.

“Annen sana söylemedi sanırım, ama çocuklar ve ben her ay bir kez pazar akşam yemeği için onu ziyaret ederdik.”

Taran kaşlarını çattı, şaşkınlıkla nefes verirken dudakları aralandı.

“Hayır. Hayır, annem bana bunu söylememişti.”

"Heather ve Angus, Isla'yı çok severdi."

Hızla gözlerini kırıştırdı ve bakışlarını başka yöne çevirdi.

“Bana söylememişti.” “Sanırım kimsenin duygularını incitmek istememişti.”

“Evet, anneme çok benziyor.” Taran kahvesinden bir yudum aldı ve parmaklarının çok hafifçe titrediğini fark ettim.

Kahretsin.

Ben özür dileyemedim o konuştu. “Çocukların çok komik.

Gerçi Heather sana biraz kızgın gibi görünüyor.”

“O konuyu hallettik. Meğer başkalarının sorunlarını çözmekte iyiymişim, ama kendi sorunlarımı yüksek sesle itiraf etmekte pek iyi değilmişim.” Onu inceledim, en ufak bir tepki bile arıyordum. Taran’ın yüzünde hiçbir ifade yoktu. “Heather... Meğer sadece benimle konuşmaya ihtiyacı varmış. Konuştuk ve aramızdaki her şey yolunda. O, yaşına göre çok olgun bir kız.”

“Öyle mi?” Taran bana nazikçe gülümsedi.

“Bana ne dedi biliyor musun? Aynen şöyle: ‘Angus ve benim için senin mükemmel olmana gerek yok. Bize kusurlu olmanın sorun olmadığını öğretmene ihtiyacımız var.’”

Eski sevgilimin kaşları kalktı. “Vay canına. Etkileyici sözler.”

“Ayrılığımızla ilgili görüşün nedir, Taran?”

Sanki ona vurmuşum gibi geriye doğru çekildi. “Anlamadım?”

Kaba sözlerimden dolayı içim sızladı, ama kalkıp çıkıp gidebileceği korkusunu bir kenara ittim. “Ciddiyim. Gerçekten. Senin bakış açını duymak istiyorum.”

Bakışları, daha zayıf bir erkeğin sakalını yakıp kül edebilirdi. “Eski hikayeleri tekrar gündeme getirmenin ne anlamı var?”

“Çünkü benim için tarih değil,” diye sertçe itiraf ettim.

Taran'ın yüz hatları gevşedi, ama cevap vermedi.

Israr ettim. “Peki. Bildiklerim şunlar. Sanki Glasgow’a gittin ve beni uzaklaştırmaya ve ilişkimizi sabote etmeye başladın. Belki de ayrılık benim için daha kolay olsun diye. Senin için her şeyin bittiğini sandım. Benden vazgeçtiğini sandım. Geri dönüp bana hala beni sevdiğini söyleyeceğini hiç beklemiyordum.”

Sözler aramızda ağır bir sessizlik yarattı.

O kadar ağır ki, hayal kırıklığı içime sızdı. Taran bu konu hakkında konuşmak istemiyordu.

Ama sonra...

Bana baktı ve gözlerinde, dairemde geçirdiğimiz son günkü nefretin bir kıvılcımını gördüm. Bu beni fiziksel bir yanık gibi vurdu. “Haklısın.” Başını salladı. “O zamanları ve üniversitedeki ilk yılımda neden seninle oynadığımı düşünmek için yıllarım oldu. Çünkü senin duygularınla oynadım ve bunu kabul ediyorum. Ama sen orada olmamdan hiç etkilenmemiş ve bana kızgınmış gibi davrandın, *bu da benim* duygularımı altüst etti...”

“Son derece güvensizdim,” itiraf ettim, sanki on sekiz yıl önce olan her şey yeniden yaşanıyormuş gibi öfkelenerek. “Beni geride bıraktın ve neredeyse hiç aramadın, eve gelmedin, ben ziyarete geldiğimde ise yeni arkadaşlarınla takılmak istedin ve beni her zaman sohbetin dışında bıraktın. Etkilenmemiştim, Taran. Kırılmıştım ve seni kaybedeceğimden ödüm kopuyordu.”

“Ama beni kaybetmekten korktuğun kısmını bana söylemedin,” diye tısladı. “Sadece yeni arkadaşlarım ve üniversite hayatım yüzünden beni azarladın. Tanrım, Quinn... Geriye dönüp baktığımda, çocukken nasıl hissettiğin hakkında hiç konuşmadığını fark ettim. Karanlıkta sendeleyerek, seni anlamaya çalışıyordum ve bu da beni lanet olası bir uçurumdan aşağı düşmeme neden oldu.”

Ona karşı çıkıp öfkelenmek istedim çünkü o, onu sevdiğimi
On biliyordu
a.

Ama Cammie'nin sözleri beni durdurdu.

Heather'la olan konuşma.

Çünkü işte bu yüzden Taran'la gerçek bir konuşma yapmak
istemiştim.

içime sızmaya başlayan şüpheleri doğrulamak için... O ara vermemizin
tek suçlusu Taran değildi.

"Özür dilerim."

"Acılı anıları gündeme getirmek dışında, bunun şimdi ne önemi var
ki?"

"Sana nasıl hissettiğimi söylemeliydim. Ama ayrılmamızda
ikimizin de suçu vardı."

"Ayrılmayı ben istedim, biliyorum, ve belki de senin benim için ne
kadar önemli olduğundan korktuğum için sana karşı bir avantajım
olduğunu kabul edebilirim, ama meğer bundan korkmakta tamamen
haklıymışım."

Beni *duyması* için öne doğru eğildim. "Eğer yaptıklarımın farkında
olsaydım, Kiera ile asla yatmazdım. Hatırlamıyorum. Ama Taran, eğer
birbirimizle bir ilerleme kaydetmek istiyorsak, bunu şimdi bilmen
gerekıyor... Heather'dan pişman değilim. Nasıl olduğu konusunda
pişmanım, ama kızımdan pişman değilim."

Taran, cehennem gibi uzun bir sessizlik anında yüzümü inceledi.

Sonunda konuştu. "Benim tarafımı mı duymak istiyorsun, Quinn?
İşte benim tarafım. Beni yıkan Kiera'yı hamile bırakmak değildi. Beni
yıkan Heather'ın varlığı değildi." Yavaşça ayağa kalktı ve kalbimin
boğazıma geldiğini hissettim. "Bir saniye bile beni ve Heather'ı
seçmek aklına gelmedi. Heather'ın yanında olmak ama yine de benim
de olmak." Gözleri, akmayan gözyaşlarıyla parladı. "Beni hayatından
çıkardın ve Kiera ile evlendin. Yani... beni gerçekten ne kadar sevmiş
olabilirsin ki? Bu yüzden senden nefret ediyorum, Quinn. Çünkü beni
sevdiğin kadarın yarısı kadar bile beni sevseydin... beni denklemden
bu kadar kolay silmezdin.

"Beni onarılamaz bir şekilde değiştirdin. Senin yüzünden, tüm
hayatımı annemden başka kimseye güvenemeden geçirdim. Ve şimdi
o da yok. Benim hiçbir şeyim yokken, sen burada güzel çocuklarınla,

yakın arkadaşlarıyla ve mükemmel hayatıyla oturuyorsun... ve yine de herkes *sana* sempatiyle bakıyor çünkü Taran Macbeth geçmişini bırakmıyor. Yani sadece hiçbir şeyim yok değil, aynı zamanda bu tanrının unuttuğu adada tamamen yalnızım. Anneme dükkanına hiçbir şey olmayacağına söz verdiğim için buradan ayrılamıyorum. Nefret ettiğim tek kişiyle, beni sana affetmeye zorlamaya çalışan insanlarla birlikte burada mahsur kaldım.” Taran’ın ıslak gözleri ıstırapla parlıyordu. “Hikayenin benim tarafım bu.”

Ben kıpırdamadan ya da konuşmadan önce, Taran gitmişti.

Ve ben yine on dokuz yaşımdaydım, kalbim milyonlarca parçaya ayrılmıştı.

14. Taran

Quinn'e gerçeği ifşa ettiğim için pişman değildim. Sadece bir yıl önce, bunu yapmazdım. Bana ne kadar derin bir yara açtığını bilmesini hiç istemedim. Yıllar önce onun haberine verdiğim duygusal tepki beni utandırmıştı; onun önünde kusmamın şiddetli fiziksel tepkisi, yıllarca beni rahatsız etmişti. Onun ihanetinin ne kadar acı verdiğini bilmesini istediğim tek şey buydu.

Ancak annemi kaybettiğimden beri, "itibarımı korumak" gibi önemsiz bir şey artık umurumda değildi.

Annemin hatırı için olgun davranmaya çalışmıştım. Çünkü ölmeden önce Quinn'i affedeceğime dair bana söz verdirmişti. Onun için bunu yapmak istedim. Bu yüzden nazik davranmaya çalıştım. Ama onun bu iyiliksever tavırla geçmişi gündeme getirmesi — sanki bana söz hakkı vererek bir iyilik yapıyormuş gibi — kendimi onu yeniden nefret ederken buldum.

Bunu nasıl aşacağımı bilmiyordum.

Doğrusu, ona hâlâ o kadar kızgın mıydım, yoksa annemi kaybetmenin öfkesini ona mı yönlendiriyordum, emin bile değildim.

Her şeyin o anda çok taze olduğu cankurtaran istasyonundaki geceden bu yana iki gün geçmişti. Doktorumun muayenehanesinde otururken artık daha sakindim.

Dr. Molly Stornoway, on üç yaşımdan beri ailemizin aile hekimiydi. Annemin göğsündeki yumruyu muayene eden ve onu Inverness'e testlere gönderen oydu.

"Nasılsın, Taran?" Dr. Stornoway karşımdaki koltuğa otururken sordu. Yüzünde nazik bir ifade vardı, gözleri ise hâlâ hâlâ kalan bir hüznle doluydu. O ve annem yıllar içinde arkadaş olmuştu ve onun da annemin yasını tuttuğunu biliyordum.

"İyileşiyorum." Kucağımda parmaklarımı gergin bir şekilde birbirine doladım.

"Bugün seni buraya getiren nedir?"

Quinn ile aramızda olanlara karşı daha sakin hissetmemin nedenlerinden biri, büyük resme bakmaktı. Sanki bir yıldır beni rahatsız eden bir korkuyla yüzleşmeye çalışmak gibi. "Annemin onkoloğu geçen yıl, aile geçmişimiz nedeniyle test yaptırmam gerektiğini söylemişti. Annemi kaybettikten sonra biraz kafam karıştı, ama bu tavsiyeyi ciddiye almalıyım. Öyle değil mi?"

Dr. Stornoway'ın sesi nazik ve dikkatliydi. "Anneniz ve büyükanneniz de metastatik meme kanseri hastasıydı, doğru mu?"

"Evet. Büyükannemi hiç tanımadım. Annemden daha genç yaşta vefat etti."

"Tamam, peki, sanırım ilk olarak sizi bir genetik uzmanına yönlendirmeliyiz, onlar sizi değerlendirecek. Meme kanseri riskinizi artıran en yaygın kalıtsal gen mutasyonları BRCA1 ve BRCA2 olarak adlandırılır. Bu genler genellikle bizi meme ve yumurtalık kanserinden korur, ancak bu genlerden birinde bir mutasyon miras alırsanız, kansere yakalanma riskiniz artabilir. Hücre büyümesini kontrol etmeye yardımcı olan PALB2 geni de var. Bu gende kalıtsal bir mutasyon varsa, bu da riski artırabilir. Uzman, daha az yaygın olan birkaç mutasyona uğramış gen üzerinde de bir değerlendirme yapacak. Anlaşıldı mı?"

Midem bulanırken başımı salladım. "Peki, eğer mutasyona uğramış geni miras almışsam, bundan sonra ne olacak?"

"Bu, uzmanın sizin risk düzeyinizi ne kadar yüksek belirlediğine bağlı. Yüksek risk grubundaysanız, düzenli mamografi çekimlerine başlayacağız. Düşük risk grubundaysanız, Birleşik Krallık'taki diğer tüm kadınlar gibi elli yaşından itibaren her üç yılda bir mamografi taramasına davet edileceksiniz."

"Peki ya her ihtimale karşı daha sık kontrol olmak istersem?" "O zaman masrafları kendin karşılamaman gerekecek."

Aklım, bilmekten duyduğum korkuyla mücadele ederken hızla çalışıyordu. "T-tamam."

Dr. Molly bana doğru eğildi. “Bu durum seni endişelendiriyor mu, Taran?”

“Evet, itiraf etmeliyim ki öyle.”

“Seni en kısa sürede bir uzmana yönlendireceğiz, tamam mı?” Elimi sıktı. “Durumu kontrol altına alıyorsun. Bu durumda temkinli davranmak doğru olan şey. Ne kadar çok bilirsek o kadar iyi.”

“Ne kadar çok bilirsek,” diye mırıldandım, buna katılıp katılmadığımdan emin olamadan.

15. Quinn

"Her şeyi aldığından emin misin?" Angus'a sırt çantasını uzattım.

Bu, en çok nefret ettiğim kısımdı.

Feribot iskelesinde çocuklara veda etmek.

"Evet." Angus başını salladı. "Her şey yolunda."

"Milyonuncu kez söylüyorum, her şeyimiz var baba." Heather sırttı ve sonra kollarını boynuma doladı.

Onu belki biraz fazla sıkı kucakladım. "Birkaç hafta sonra görüşürüz."

Heather geri çekildi ve yüzümü inceledi. "Her şey yoluna girecek."

Öyle miydi?

Taran'la istasyonda geçirdiğimiz o geceden beri, hayatımın parçalarını zar zor bir arada tutuyormuşum gibi hissediyordum. "Biliyorum, çiçeğim."

Kızım kaşlarını çatı. "Son birkaç gündür üzgünsün ve bunun sadece benim üniversiteye gitmemle ilgili olduğunu sanmıyorum."

Onu duygularımdan korumak için duyduğum dürtü o kadar içgüdüsel ki, neredeyse sözlerini görmezden gelip ona iyi olduğumu söyleyecektim. Ama beni okurken kaşlarının arasına kazınan küçük hayal kırıklığı kırıksıklığını gördüm. Angus, feribot mürettebatının tekneyi demirlemesini izlemekle meşguldü, ben de Heather'a fısıldadım, "Taran'la konuşmaya çalıştım. İyi gitmedi."

"Üzgünüm, baba."

"Heather... çok kötüydü. Gerçekten çok kötüydü."

“Eğer Taran benim bu kadar stoik babamı bu kadar üzebiliyorsa, o zaman senin için gerçekten önemli biri demektir. O önemli biri. O yüzden denemeye devam et. Benim gibi. Hazel telefonda ona güvenmediğim için bana kızdı, ama bunun aramızda kalmasına izin verecek miyim? Hayır. Bu lanet gemiden iner inmez kız arkadaşımı bulup işleri yoluna koyacağım. Çünkü o önemli biri.”

"Sen benden daha akıllısın. Bunu zaten biliyorduk."

Kız kıkırdadı. “O zaman benden ders al, baba. Çünkü buraya geri döndüğümde, senin mutlu olmanı istiyorum. Mutlu olmayı hak ediyorsun.”

Sözlerindeki hafif titreme duygularımı boğazıma düğümledi. “Ben zaten mutluyum.”

“Hayır.” Heather düşünceli bir şekilde bana baktı. “Beni ve Angus’u sevdiğini biliyorum, ve seni mutlu ettiğimizi de biliyorum. Ama geriye dönüp baktığımda, hayatımız boyunca hiç gerçekten mutlu olduğunu sanmıyorum, baba. Ve şimdi nedenini biliyorum.” Kahve dükkanını işaret etti. “Bence mutluluğun orada. Sadece bunun için çaba sarf etmen gerekecek.”

Onun bu gözlemi beni bir anda şaşkına çevirdi, ama sonundaki küstah tonu beni eğlendirdi. “Kötü olduğunu söyledim, Heather ... Vazgeçtiğimi söylemedim.”

Onun gülümsemesi beni üç metre boyunda hissettirdi. Sonra koluma bir şaplak attı ve “Aferin sana!” dedi.

Etkilenmemiş gibi yaptığım bakışım onu kahkahalara boğdu ve bu ses göğsümde acı tatlı bir sızı uyandırdı. Eylül ayında onu Glasgow’a götürecek ve hayatına başlaması için orada bırakacaktım. Bensiz. Evimde artık o kahkahaların sesi ya da Angus’un ufak bir hatası yüzünden ona bağırması ya da Angus’un öfkeyle sızlanarak onun adını haykırması duyulmayacaktı.

O zaman neredeyse geçmişti.

Sanki karada değil de feribotta duruyormuşum gibi ayaklarımın altındaki zemin kaydı.

"Baba?"

"Her şey yolunda," diye söz verdim ona, çünkü

"Baba, maçlardan hiç bahsetmedin." Angus koşarak geldi, alnında derin bir kırıışıklık vardı.

“Oyunlar mı?”

"Haftaya Highland Oyunları var. Az önce bir afiş gördüm."

"Biliyorum."

Heather kardeşine yüzünü buruşturdu. "Sence babam dün gece neden orkestra ile prova yapıyordu? Oyunların kapanışında ceildh çalacak."

"Yarışmaya katılmayacak mısın?" Oğlum şaşkın görünüyordu.

Highland Oyunları'nda gayda gruplarına ayrılmış bir bölüm vardı. Ancak Glenvulin'e gelip performans sergileyen gayda grupları bizimkinin üç katı ya da daha büyüktü. Tam kadrolu bir gayda grubuyla rekabet etmek mümkün değildi. "Hayır, bu sefer yok."

"Peki, eğer çalmayacaksanız, kaçırdığım bir şey yok demektir. Ama devasa kütükleri fırlattıkları zaman çok hoşuma gidiyor. Siz de yapmalısınız!"

Angus, kütük atma yarışmasından bahsediyordu. "Kütük atmanın bir sanatı olduğuna eminim."

"Peki. Sanırım kaçırısam da olur."

Angus'un Highland Oyunları'na gelmesini sağlayamadığım için içimde ufak bir pişmanlık hissettim.

Çocuklarımın bagajlarını gemiye taşımalarına yardım ettikten sonra, onlara sarılıp öperek veda ettim ve çenemi sıkıp içim burkulmuş bir halde iskele merdivenlerinden aşağı indim.

Son iki yılda bunu kaç kez yapmış olduğumun bir önemi yoktu, yine de çok zordu.

Diğer yolcuların gemiye binmesini ve feribotun kalkmasını on beş dakika bekledim. Feribot limandan yeni ayrılmıştı ki, bacağımın üst kısmına bir dokunuş hissettim. Aşağıya baktığımda, Ramsay'in Alaska malamut cinsi köpeği Akiva'nın yüzünü bana sürttüğünü gördüm. O hiç de sevecen bir köpek olmamıştı, ancak görünüşe göre Tierney sadece Ramsay'i değil, Akiva'yı da yumuşatmıştı. Teşekkür etmek için tüylü kafasını okşadım.

"Çocuklar ayrılmadan buraya gelmeye çalıştım."

Omzumun üzerinden baktığımda Ramsay'in yaklaştığını gördüm.

McRae iri bir adamdı, benden bir iki santim daha uzundu, ama omuzları o kadar genişti ki daha uzun görünüyordu. Boyutu ve sanki içimi delip geçen soluk gri gözleriyle korkutucu bir adam olduğunu düşündüm

. Ama onunla bir yakınlık hissetmişim ve nedense, kimseye güvenmezken bana güvenmişti. Glenvulin'de, Tierney dışında Ramsay'in eski bir MI6 ajanı olduğunu bilen tek kişi bendim.

En iyi arkadaşlarımdan birinin bir zamanlar on dört yıl boyunca İngiliz Gizli Servisi için istihbarat toplayan bir ajan olduğu gerçeğini kafamda oturtmak zordu. Çok korkutucu düşmanları vardı, bu yüzden boru bandomuzun fotoğraflarını veya videolarını kimseye paylaşmıyorduk. Ve internette ortaya çıkan tüm videolar "gizemli" bir şekilde ortadan kayboluyordu. Cammie bu konuda giderek daha fazla şüphelenmeye başlamıştı, ama Tierney bu konu ne zaman gündeme gelse konuyu başka yöne çekmekte ustalaşmıştı.

Bazıları onun aşırı temkinli davrandığını söyleyebilirdi, ama çoğu insan onun geçmişinden birini tanıımıyordu ve geçen yıl küçük bir paralı asker grubu, onu ve Tierney'i öldürmek amacıyla adasına çıkmıştı. O ve benim için şok edici bir şekilde, keskin nişancı olan Tierney bu sorunu halletmişti, ama bu olay bana Ramsay'in paranoyak olmadığını anlamamı sağladı.

Adını değiştirip ıssız bir yere taşınmasının gerçek bir nedeni vardı.

Bana gerçeği anlattığı için kendimi her zamankinden daha onurlu hissettim.

Ramsay yaklaşırken sırtıma hafifçe vurdu. "Senin için burada olmak istedim."

"Gelmesen daha iyi olurdu." Feribotun uzaklaşmasını izlemek için arkamı döndüm. "Yetişkin bir erkeğin ağlamasını izlemek utanç verici."

Arkadaşım şakama homurdandı. "İstedığın kadar ağla dostum." "Bu tamamen ve tamamen boktan bir durum."

"Biliyorum." Ramsay kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ama geleceğin ne getireceğini bilemezsin. Bir gün geri dönebilirler."

"Umalım da öyle olsun."

"Heather'la işler nasıl gitti?"

"İyi. Meğer o lezbiyenmiş." Bu bilgiyi Ramsay'e güvenebileceğimi biliyordum ve bu bilgi Leth Sholas'ta yayılmayacaktı.

Yüzünde şok, şaşkınlık ya da başka bir ifade yoktu. "Tek istediği, bu konuyu benimle konuşabilmektir."

"Ve şimdi aranız iyi."

"Ve artık aramız iyi." Sakalımı elimle ovuşturdum. "Heather, Taran'ı biliyor. Onunla daha çok ilgilenmemi istiyor."

"Evet, bana verdiğin sözü unutmadım. Bir anlaşmamız vardı."

Ramsay'ın geçen yıl Tierney'le işleri batırdığı zaman yaptığımız anlaşmadan bahsediyordu. Tierney'le işleri yoluna koyarsa, benim de Taran'la işleri yoluna koymaya çalışacağıma dair söz verdirmişti.

"Denemedim değil." Omzumun üzerinden Macbeth's Pages & Perks'e hüznle baktım. "O... Tahmin ettiğimden çok daha büyük bir hata yaptım. Hayatını mahvettim." Kendimi zorlayarak Ramsay'ın gözlerine baktım ve duygularımı zar zor bastırarak başımı salladım. "Hayatını mahvettim, McRae, ve... bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

"Hayatını nasıl mahvettin? O ne dedi?"

Etrafta dinleyen kimse olup olmadığını kontrol ettikten sonra ona döndüm. "Onu inciten Kiera'yı hamile bırakmam değildi. Benim... Ona Kiera'yla evleneceğimi söyledim. Tartışma yoktu. *Hadi bunu konuşalım da* yoktu. Onu ve Heather'ı seçmeyi aklımın ucundan bile geçirmedim. Beni sevdiği gibi benim onu sevemeyeceğimi söyledi. Bu yüzden benden nefret ediyor. Geçen gece beni paramparça etti. Ve onu suçlamıyorum."

Cankurtaran istasyonundaki yüzündeki ifadeyi düşününce midem bulandı. "Belki de ben sadece kendi yatağını yapan ve o yatakta yatmak zorunda kalan bencil bir piçim."

Ramsay derin bir nefes verdi. "Sorun şu ki... kimse, kendisi için önemi olmayan birine karşı bu kadar kızgın ve incinmiş kalmaz. Eğer Kiera'yla kalmayı seçtiğin için sana kızgınsa, o zaman belki de o zamanlar kafanın nasıl çalıştığını anlamıyor. Evliliğin boyunca onu özlediğini biliyor mu? Kiera'yla evlendiğine pişman olduğunu? Taran Macbeth'in hayaleti lanet olası evliliğini, hayatını mahvettiğini?"

Küfür ettim, başımı sallayarak tekrar suya baktım. "Hayır. Ona bunu hiç söylemedim. İnsanlara ne düşündüğümü anlatmakta çok kötü olduğumu daha yeni fark ettim."

“Saçmalık. Tierney ile ben birbirimizin etrafında dolanırken sen fikirlerle doluydun.”

“Evet, yani, *ben*, şey, bilirsin... hissettiklerim.”

Ramsay, benim rahatsızlığımı görünce dudaklarını seğirdi. “Ah. Evet, kendin söz konusu olduğunda oldukça kapalı birisin. Dürüst olmak gerekirse, seni her zaman sevmemin nedenlerinden biri de bu.” Bana dostça sırtımı sıvazladı.

Ağzımın köşeleri gülümsemeye başladı. “Siktir git, seni pislik.”

“Belki de Taran tüm gerçeği bilmeli.”

“Bana inanır mı bilmiyorum.”

“*Duygular* hakkında konuşmakta pek iyi olmadığımı biliyorsun, ama Taran, sana inanmayacağından korkuyor olsan bile, bu kararın senin için kolay olmadığını bilmeyi hak ediyor gibi görünüyor. Neden bu kararı verdiğini bilmeyi hak ediyor.”

“O zamanlar ona nedenini söylemiştim. Babam gibi olmak istemediğimi söylemiştim.”

“Peki babanın gitmesinin seni ne kadar etkilediğini biliyor muydu?”

Evet demek için ağzımı açtım ama sonra durdum. Doğrusu, bunu ona hiç söylememiştim. Taran, çocukken ona hiç içimi açmadığımı söylemişti.

Kahretsin.

Ramsay düşüncelerimi okumuş gibiydi. “Ona senin bakış açını anlatmalısın. Gururunu bir kenara bırak.”

Haklı olduğunu bildiğimden başımı salladım. Bu, son yıkıcı karşılaşmamızdan sonra Taran’la yüzleşmekten çekinmediğim anlamına gelmiyordu. “Keatonlar nasıl?” Konuyu değiştirdim ve adanın batı kıyısında tatil evi için arsa satın alan İngiliz çift için inşa ettiğimiz evi sordum. İnşaat ihalesini kazanmıştık ve tamamlanmak üzereydik. Heather ve Angus’un ziyaret ettiği iki haftanın çoğunda şantiyede değildim.

“Evet, programa uygun gidiyoruz. Geliştirme projesinin ihalesi nasıl gitti?” Ramsay, adanın diğer tarafında ortaya çıkan bir projeden bahsediyordu. Bir müteahhit bir arsa satın almış ve beş ev inşa etmek için imar izni almıştı; sözleşme ihaleye çıkmıştı. Bir hafta önce başvurumu yapmıştım.

"Henüz haber yok. Zaten işler önümüzdeki Mart ayına kadar başlamayacak." "Daha erken bir zamanda bir iş çıkabilir, ama garanti yok."

"Öyle mi?"

Ramsay suyu işaret etti. "Scaris Adası. Söylentilere göre Montrose kardeşler müteahhitleriyle anlaşmazlık yaşıyor. Projeyi bitirecek yeni bir şirket arıyor olabilirler."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yapılacak ne kaldı ki?"

"Anlaşılan o ki, kalitesiz işçiliklerini düzeltip oteli bitirmek."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Kardeşlerden biri hafta sonu Lantern'da, yaptıkları karışıklığı hayıflanıyordu."

"Tamam. Gözünü dört aç." Scaris'e gidip gelmek zahmetli olurdu, ama para iyi olursa, bahardaki geliştirme projesine kadar hepimizi ayakta tutabilirdi. Tabii ihaleyi kazanırsak.

"Şimdi nereye gidiyorsun?"

"Aodhan benimle bir şey hakkında konuşmak istedi, peki ya sen, Lantern?"

Sen?"

Ramsay, Leth Sholas Konuk Evi'ne doğru yukarı baktı. "Kadınımın yardıma ihtiyacı var mı diye bir bakayım. Yarınki grup provası hâlâ geçerli mi?"

"Evet. Birkaç prova daha yapmamız lazım." Bir haftalık etkinliğin sonunda, konsey oyunların bitimini kutlamak için bir ceilidh düzenledi—bizim gayda bandomuz gibi geleneksel İskoç dansları ve halk müziğinin yer aldığı bir sosyal etkinlik.

"Tierney, çekiç atma yarışmasına katılması gerektiğini bana ikna etmeye çalışıyor." Ramsay burnunu çekti. "En son çekiç attığında neredeyse bir duvarı yıkıyordu."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. "Ne zaman?"

Gözleri kahkahayla parladı ve başını salladı. "Boş ver. Bu arada, gidip karımın şu anda ne yaramazlık yaptığını bir bakayım."

İçimde bir kıskançlık kıvılcımı parladı, sonra tamamen kayboldu. Eğer birinin ruh ikizini bulmayı hak eden biri varsa, o da Ramsay McRae'ydi. "Sana sonra mesaj atarım."

"Ya da yazmam," diye arkasına dönüp seslendi, Akiva ile birlikte caddeyi geçerken.

Ramsay telefonlardan nefret ettiği için içimden kıkırdadım. Aslında, izni olmadan birinin kendisiyle iletişim kurmasından nefret ediyordu. Ne yazık ki onun için, birlikte bir şirket işletiyorduk, bu yüzden onunla iletişim kurabilmem gerekiyordu.

Birkaç dakika sonra, Aodhan'ı Lantern'ın barının arkasında buldum. "Konuşmak mı istemiştin?"

"Çocuklara veda mı edeyim?" diye sordu o, Shakespeare'in pençelerinin parke zeminde çıkardığı tıkırtı sesleri eşliğinde barın arkasından çıkarken.

Aodhan'ın çocuklarımla Oban'a gittiğini bilmesine şaşırmadım. Adamın adadaki geliş gidişler hakkındaki bilgisi neredeyse doğaüstüydü. "Evet."

"Evet, peki, sana dikkatini dağıtacak bir şeyim var." Bana onu takip etmemi işaret ederek pub'dan çıkıp Main Street'e doğru yürüdü. "Şu boş araziye görüyor musun?" Aodhan, caddenin aşağısında, Glenvulin Viski Fabrikası'nın karşısındaki son sıra teraslı binalar arasındaki boşluğu işaret etti. Fabrika, su kenarında bulunuyordu ve miras aldıkları işletmeden o kadar zengin olmuş bir aileye aitti ki, artık adada bile yaşamıyorlardı.

"Ne olmuş ona?"

"Bir dükkan için prefabrik bir yapı sipariş edip kurmak ne kadar sürer sence?"

"Ne kadar büyük olacağına ve ne zaman istediğine bağlı."

"Sanırım sorum bunu oldukça açık hale getiriyor."

Onun alaycı tavrına kaşlarımı kaldırdım. "Bana bu şekilde tatlı davranman, cevabımı daha hızlı vermemi sağlamayacak."

Yaşlı adam burnunu çektirdi. "Haklısın. Ama belki bu işe yarar. Bina, Leth Sholas Cankurtaran Servisi'ne fon sağlamak için bir hayır dükkanı olacak." Aodhan gözlerimin içine baktı ve kozunu oynadı. "Ve Taran Macbeth bu hayır kurumunun müdürü."

Bakışlarım Pages & Perks'e, sonra da arsaya kaydı. "Eğer tasarım oldukça basitse, bana öncelik verebilecek bir yapı kiti şirketiyle bağlantım var."

Aodhan, kendini beğenmiş bir sırıtışla elini uzattı. “O zaman sanırım mağazayı inşa etme ihalesini kazandın.”

Gülümsememi bastırarak başımı salladım.

Çünkü o yaşlı piç, bana bir maaş çekinden fazlasını verdiğini biliyordu.

Bana Taran’a yakın olma şansı vermişti.

16. Taran

“Antika satışı nasıl gidiyor?” Cammie, hepimiz kahve masasına yerleşirken biraz tereddütlü bir şekilde sordu. Mağazanın en uzak masasının etrafındaki sandalyelere, iki haftada bir kızlar kitap kulübümüz için yaptığım gibi “rezerv” işareti koymuştum; bu, kitap kulübünden çok, içimizi döküp şakalaştığımız bir zaman gibiydi.

Quinn'e söylediklerime rağmen, adada beni bu kadar yalnız hissettirmeyen tek insanlar London, Cammie ve Tierney'di. Özellikle de London. Tierney ve Cammie'nin Quinn'e karşı belli bir sempati duydukları açıktı (Cammie'nin kardeşi ve Tierney'nin adadaki ilk arkadaşı olduğunu düşünürsek bu gayet normaldi), ama London bana onunla ilgili hiçbir zaman baskı hissettirmedi. Bu konuda kendi aklımın ve kalbimin ne istediğini bildiğime güveniyordu.

“Annemin eşyaları konusunu bu kadar temkinli bir tonda gündeme getirmene gerek yok,” dedim Cammie'ye nazikçe. “Onun hakkında her konuştuğumuzda dağılmayacağım. Onun hakkında konuşmak istiyorum. Kimsenin onu unutmasını istemiyorum.”

“Tedirgin bir ses tonuyla konuşmak istemedim. Ve kimse Isla'yı asla unutmayacak, Taran. Bu imkansız. Sadece eşyalarını satmanın zor olduğunu biliyorum.”

“Zor. Birden fazla nedenden dolayı. Eşyaları listelemeyi bıraktım ve internetteki eşyaları siteden kaldırdım, ama bunu yapamadığım için değil. Sadece fiziksel olarak hepsiyle ilgilenecek vaktim yok. Ayrıca... iyi haberlerim var. Aodhan, LSLS Yardım Mağazası için planlarıma onay verdi. Annemin eşyalarını mağazaya bağışlıyorum. Laird,

neredeyse her şeyi limanın aşağısındaki depolardan birine taşımama yardım etti. Dükkan açılıp faaliyete geçtiğinde, depodan eşyaları çıkarıp satmaya başlayabilirim.”

Kadınlar hep birlikte beni tebrik ettiler ve kutlama için bardaklarını tokuşturdular.

“Beni gönüllü listesine ekle,” dedi Tierney, sandalyesine yerleşirken.

“Gönüllü çalışmaya ne zaman vakit bulacaksın ki? B&B önümüzdeki yıl için tamamen dolu.” London ona bir bakış attı ve bana döndü. “Beni yaz o listeye.”

“İkimiz de listeye girebiliriz.” Tierney omuz silkti, ama gözlerinde bir parça tereddüt gördüm. B&B’nin zaten çok zamanını aldığını biliyordum ve iki ayrı ceza davası da kapıda bekliyordu; biri Main Street’te güpegündüz onu bıçaklayan adamla ilgili, diğeri ise saldırıyı emreden ve anne babasını öldüren helikopter kazasını düzenleyen adamla ilgili daha büyük bir dava.

“Belki işlerin biraz sakinleştiğinde. Ayrıca, şu anda *ben* idare edebilirim. Ewan ve Martha kahve dükkanının yönetimini devralmayı kabul ettiler ve ben de onlara yardım etmesi için başka birini işe alacağım, böylece ben de hayır işlerine odaklanabilirim.”

"Heyecan verici. Hemen gönüllü olacağımı biliyorsun." Cammie, mor saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı ve kulağındaki çok sayıda piercingi ortaya çıkardı. "Çok meşgul olmak, Greig'e ayrılmak için verebileceğim bahanelerden biri."

Az önce attığı bomba karşısında hepimizin başı ona doğru döndü.

Cammie, geçen yıl Quinn için çalışan, kendisinden çok daha genç ressam ve sıvacı ile çıkmaya başlayalı bir yıl olmuştu. Aralarındaki dokuz yaş farkı nedeniyle Cammie, ilişkiyi kesinlikle geçici tutmuştu. Bu, ülke çapında serbest işler alıp seyahat etmek ve genç adamı oyalamak isteyen Greig (*Greeg* gibi telaffuz ediliyordu, bu da üvey babasının adı Greg olan Cammie için kafa karışıklığını azaltıyordu) için uygun görünüyordu. Ancak, o ana kadar, ilişkisini bitirmekten hiç bahsetmemişti.

"Geri sar." Tierney işaret parmağını havada döndürdü. "Çal."

Kahve fincanıma burun kıvırdım.

Cammie ona alaycı bir bakış attı. “Hepimiz bunun uzun sürmeyeceğini biliyorduk. Ve gerçek şu ki, otuz dört yaşındayım ve kendi çocuklarım olsun istiyorum. Onları Greig’den istemiyorum, bu yüzden ciddi bir ilişkiye başlamam gerekiyor çünkü yakında birini bulamazsam, tek başıma çocuk sahibi olmaya karar vermem gerekecek.”

“Bilgin olsun, asla tek başına olmayacaksın çünkü hepimiz yanındayız,” diye söz verdi Tierney.

“Yap şunu. Çocuk istiyorsan Cammie, yap gitsin. Zamanını boşa harcama.” Ciddi açıklamam, hepsinin meraklı bakışlarını üzerime çekti ve ben üzgün bir şekilde omuz silktim. “Yanlış kişiyle zamanımı boşa harcadım ve şimdi otuz altı yaşındayım, bekârım ve her yıl anne olma şansım azalıyor. Bildiğim kadarıyla, artık hiç şansım yok.”

Arkadaşlarım garip ve acı dolu bir sessizlik içinde bana baktılar. “Ortamı bozduğum için özür dilerim.”

“Özür dileme.” London eğilip dizime dokundu. “Bize bundan bahsedebilirsin. Bence bunu konuşmak akıllıca. Fırsatı olan giderek daha fazla kadın yumurtalarını donduruyor çünkü diğer kadınlar, bu olasılığın elinden alınmasının ne kadar acı verici olduğunu konuşmaktan çekinmiyor. Çocuk istediğimden değil. Bu, kendim için verdiğim bir karar.”

“Çocuk istemiyor musun?” Cammie yargılayıcı bir tavır sergilemedi, sadece ilgi gösterdi.

London omuz silkti. “Kötü bir örnek gördüm. Nesiller arası travma döngüsünü sürdürmek istemiyorum.” Alaycı bir gülümseme attı. “Bugün gerçekten karamsarız, değil mi?”

Herkes kıkırdadı, ama Cammie konuyu kapatmak istemiyordu. “Hâlâ çocuk sahibi olabilirsin, Taran.” Toplantı için hazırladığım mini keklerden birini almak için öne doğru eğildi. “Bu imkân kesinlikle hâlâ var.”

“Sen ve Frank bunu konuşmadınız mı?” Tierney eski sevgilimden bahsediyordu.

“Konuştuk. O çocuk istediğinden emin değildi. Ben ise istediğimden emindim. İlişkideki bir başka tehlike işareti. Tanrıya şükür ki bitti.” Bir zamanlar ona iade ettiğim nişan yüzüğünün olduğu yeri utangaçça parmağımla ovuşturdum. “Eğer benim yasımı kaldıramadıysa, çocukları ve evliliği de kaldıramazdı.”

“Öyle mi oldu? Senin yas tutman yüzünden mi kaçtı?” Cammie somurtarak baktı. “Cidden mi? Ne salak herif.”

“Şey, teknik olarak ondan ben ayrıldım, ama rahatladığını biliyorum. Beni asla kendisine açmadığımı söyledi.” Durakladım ve titrek bir nefes verdim. “Ve dürüst olmak gerekirse, haklıydı. Ona karşı hep mesafeli davrandım ve annem öldüğünde, yanımda olmasına dayanamadım. Sanırım... Sanırım o hikayenin kötü adamı ben olmuştum.”

“Sen asla kötü adam olamazsın,” dedi London sadakatle. “Bence herkesin birinin hikayesinde kötü adamı vardır.”

“Vay canına. Çok derin.” Cammie başını salladı. “Katılıyorum.”

Tierney hepimize bir göz attı. “London haklı. Bu sabah ortam açıkça iç karartıcı. En azından ortamı neşelendirmek için kitaplar hakkında konuşuyormuş gibi yapalım mı? Yani, hepinizle birlikte iç karartıcı bir ruh hali içinde olmaktan memnunum, ama başka bir seçenek önereyim mi?”

“Ortamı neşelendirin.” Kahve fincanımı kaldırdım. “Lütfen.”

“Tamam. Harika bir kovboy romanı okuyorum.” Dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. “Ramsay entelektüel bir felsefe kitabı okuyor, biz yatakta kitap okuyoruz ve ben bu ateşli sahneye geldim ve, şey, diyelim ki Ramsay kitabını bir kenara bırakıp benim kitabımı yüksek sesle okumaktan memnun oldu... sanki bir kullanım kılavuzu gibi.”

Onun komik kaş hareketine kahkahalarla patladık.

London kendini yelpazeliyormuş gibi yaptı. “Hangisi daha seksi bilmiyorum, onun seks sahnelerini canlandırması mı, yoksa senin erkeğinin kitap okuması mı? Seksi erkeklerin kitap okuması çok çekici.”

“Hiç çok kitap okuyan biriyle çıkmadım,” diye düşündüm.

“Quinn okur,” diye patladı Cammie, açıkça düşünmeden konuşmuştu çünkü hemen yüzü sarardı.

Şaşkınlık içinde ve ortamı garip hale getirmemeye çalışarak, “Çıktığımız zamanlarda okumuyordu,” diye cevap verdim.

“Evet, okurdu.” Bana, geçtiğimiz bir yıl boyunca gözlerinde gördüğüm o ufak isyankarlık bakışıyla baktı. O bakış, kardeşine karşı duyduğum öfkeye kızan bir parçası olduğunu bana söylüyordu. “Üniversitedeki ilk yılında, İngiliz edebiyatı dersi almıştın ve arkadaşlarınla sürekli bu klasik kitaplardan bahsediyordun. Quinn, senin onu geride bırakacağından endişeleniyordu, senin için yeterince eğitilmiş veya kültürlü olmadığını düşünüyordu... bu yüzden kütüphanede o kitapları buldu

bulur ve seninle ayak uydurabilmek için okurdu.” Ben bu bilgiyle kafam karışırken o omuz silkti. “Bu, okumaya olan sevgisine yol açtı. Heather ve Angus’un bu kadar çok kitap okumasının sebebi bu.”

Ne oluyor be?

O zamanlar bundan hiç bahsetmemişti. Bir kez bile konuyu açmamıştı. Cammie kesinlikle yanılıyor olamazdı... ama yanlış olması için bu bilgi fazla ayrıntılıydı.

Aklım hâlâ karışmışken, bize son zamanlardaki rahat polisiye takıntısından bahseden London, cümlesinin ortasında durdu ve barista tezgahındaki sıraya katılmak için dükkana giren çok uzun boylu, sakallı adama bakakaldı.

Murray Shaw.

Murray, benim gibi adada doğmuştu, ama okulda benden üç yaş büyüktü, bu yüzden onu pek tanımıyordum. Laird, Quinn, Ramsay ve Forde ile birlikte Leth Sholas Pipe Band'de olduğunu biliyordum, bu yüzden Quinn ve kardeşim büyüdükçe Murray ile arkadaş olmuşlardı.

Ayrıca Murray, adadaki en zengin kişi olmasa da muhtemelen *en* zengin kişilerden biriydi. Çok gençken babasının küçük balıkçılık şirketini miras almıştı ve onu Hebridler'deki en büyük balıkçılık şirketine dönüştürmüştü. Sadece çok sayıda mürettebatı olmakla kalmamış, turistler için kiralık balıkçılık rehberliği yapan bir şirket şubesi de kurmuştu. Henüz otuz dokuz yaşında olmasına rağmen, bir multimilyonerdi.

Kimse bu sert görünümlü adalıya bakarak bunu tahmin edemezdi. Biraz dağınık bir görünümü vardı ama bu, yakışıklılığını hiç de gölgelemiyordu. Şimdi kulağa iğrenç gelebilir ama gençken kızlar arasında gerçekten seçme şansımız vardı. Cammie'ye göre, ben ayrıldıktan sonra anakaradan bir kadınla evlenmiş. Jill Tinsley. Jill, görünüşe göre ada hayatına hiç uyum sağlayamamış. Bir çocukları olmuştu, adı Kelly olan bir kızı, ama Murray boşanma davası açtığı anda, acımasız bir velayet savaşına girmişti. Kelly'nin iyiliği için, yargıç Murray'e sadece kısmi velayet hakkı verdi, böylece kızları sürekli adadan gidip gelmek zorunda kalmayacaktı. Bu, kızıyla ayda bir hafta sonu görüşebileceği anlamına geliyordu.

"Duydun mu?" diye fısıldadı Cammie.

"Neyi duydum?" Tierney'nin sorusu fısıltı gibiydi.

"Boşanma kesinleşti. O" —Cammie, farkında olmayan Murray'e doğru başını salladı—"evlilik sözleşmesini feshetmeye çalıştı ama başaramadı. Anlaşılan, Murray yeniden evlenene kadar Jill şirketin fonlarına erişebiliyor."

Derin bir nefes aldım. "Bu korkunç. Vergi yükümlülüğü olmadan şirketten para alamaz herhalde?"

"Çok cömert bir 'maaş' alıyor ve görünüşe göre Murray, Jill şirketi kurutmadan önce satmak zorunda kalacağından endişeleniyor."

"Onun gibi kadınları asla anlayamayacağım." Tierney başını salladı. "London ve ben bunu New York'ta sürekli görürdük. Yani, beni yanlış anlama—bence erkekler çalışırken evi çekip çeviren ve çocuklara bakan kadınlar bir karşılık almalı, ama bu karşılık adil olmalı."

"Evet, katılıyorum. Ama Jill sürekli Kelly'yi bırakıp ortadan kaybolurdu, Murray ne zaman çalışmak zorunda kalsa bakıcı bulmak için koştururdu. Hiç haber vermeden günlerce adadan ayrılır, sonra da hiçbir şey olmamış gibi eve geri dönerdi. Bu yüzden sonunda ondan boşandı. Sonra boşanmada Kelly'yi aldı, sanki onu hiç umursamıyor gibi görünse de. Ve onun 'maaşı', Murray'in kızı için zaten ödediği nafaka üstüne ekleniyor." Cammie öfkeyle sesini yükselttiğinin farkına vararak fısıldadı, "Bu beni çok sinirlendiriyor. O iyi bir adam ve bunu hak etmiyor. Yani, Kiera'nın Quinn'e kızmak için gerçek bir nedeni var, ama o boşanma konusunda çok sakin ve soğukkanlı davrandı. Hatta şimdi bile arkadaşlar."

"Quinn aldatmış mı?" London, sorusuyla çelişen bir rahatlıkla ağzına mini bir kek attı.

Cammie'nin gözleri parladı. "Hayır, aldatmadı." Bakışları bana, sonra tekrar London'a kaydı. "Ama Taran'a aşıkken Kiera ile evlendi ve Kiera, olması gerekenden çok daha uzun süre onun yanında kaldı."

Bu açıklamaya sert bir nefes aldım.

"Tanrım, Cammie, seni seviyorum ama şu ağzın var ya." Tierney nazikçe başını sallayarak onu azarlardı. "Bazen canımı yakıyor, bebeğim."

Cammie omuz silkti ve bana anlamlı bir bakış attı. "Bazen nazik olmak için acımasız olmak gerekir."

Pişman olabileceğim bir şey söylemeden önce, üzerimize bir gölge düştü.

Hepimiz başımızı kaldırdık ve Murray orada duruyordu.

Grubumuza bir göz attı, sonra London'da durdu. Bakışları birbirine kilitlendiğinde havadaki ani elektriklenmeyi hayal etmediğimi biliyordum. Oda arkadaşımın yanakları kızardığında, gerginliği kırmaya karar verdim. "Merhaba Murray. Nasılsın?"

Balıkçı, görünüşte yavaş ve isteksiz bir şekilde, dikkatini güzel arkadaşımdan bana çevirdi. Murray'in en güzel gözlere sahip olduğunu hep düşünmüştüm; kalın, keskin olmayan koyu kirpiklerle çerçevelenmiş, açık yosun yeşili gözler. Daha gençken, bu gözlerin bir erkek için boşa gittiğini düşünürdüm, ama artık farklı düşünüyordum. Kahverengi saçlarını oldukça düzgün ve bakımlı tutarken, sakalı şu anda oldukça uzamıştı.

Avını çekmekten omuzları iri olmuştu ve uzun kollu tişörtünün yakasının yakınındaki deliği fark ettim. Genel olarak, kendine bakmak için çok meşgul bir adam havası vardı.

"Tamam. Nasılsın, Taran?" Murray derin, kısık bir sesle sordu.

"İyiyim, teşekkürler. Yardımcı olabileceğimiz bir şey var mı?" Onun hakkında yaptığımız konuşmayı duymamış olmasını gerçekten umuyordum.

"Neden ekibinle dışarıda değilsin?" Cammie, o cevap veremedi sordu.

Yine, Cammie'ye cevap vermeden önce London'a bir göz attı. "Kelly var. Jill'in bir işi çıktı, o yüzden Kelly birkaç haftalığına burada. Onunla vakit geçirmeyi kaçırmak istemedim." Dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı. "Ama görünüşe göre, on üç yaşındaki çocuklar arkadaşlarıyla birlikte olmayı tercih ediyor."

Cammie kıkırdadı. "O yaştaki Heather'a benziyor. Aslında bu yaştaki haline de."

"Harika," diye mırıldandı Murray kuru bir sesle. "Quinn'i arıyorum. Onu gördün mü?"

"Evet, rıhtımda, çocuklara veda ediyordu. Annelerinin yanına dönüyorlar."

Bu kadar çabuk mu? Quinn'in bunu nasıl karşıladığını merak ettim.

Sonra birkaç gün önce beni sinirlendirdiğini hatırladım ve umurumda olmadığını düşündüm.

Kesinlikle.

Umurumda değildi.

Sayılır.

Lanet olsun ona.

"O zaman gidip onu bulayım." Kahve fincanını bize doğru kaldırdı. "İyi sabahlar."

Vedalaştık ve ben tam arkamı dönmek üzereydim ki, Murray dükkanın kapısını açarken omzunun üzerinden geriye baktı. Gözleri, kızaran ve kahve fincanına bakan London'ın gözleriyle buluştu.

Murray bir saniye tereddüt etti, sonra dışarı çıktı. O da neydi?

London'ı inceledim; sanki fincanı hayatında gördüğü en ilginç şeymiş gibi ona bakıyordu.

Başımı kaldırdığımda, Tierney ve Cammie'nin de London ile Murray arasındaki gerginliği fark ettiklerini gördüm.

"O da neydi?" diye Tierney'e dudaklarımla sordum.

Omuz silkti ve sonra "*Boş ver*" der gibi başını salladı.

London başını kaldırarak sessiz iletişimimizi kesti. Garip ifadelerimizi fark etti. "Ne?"

"Hiçbir şey," diye cevapladı Tierney, biraz fazla çabuk. "Peki... belki bir dahaki kitap kulübünde hepimiz aynı kitabı okumalıyız?"

"Tabii," diye onayladı Cammie. "Açıkçası, bu romantizm zırvalığını kaçırdığımı düşünmeye başlıyorum. Kulağa... *heyecan verici* geliyor."

Birkaç saniye önce beni sinirlendirmiş olmasına rağmen, gözlerim ve zihnim limana doğru kayarken, burnumdan hava üflemekten kendimi alamadım. Tierney, Cammie'yi romantik kitaplarının baharatlı sahnelerden çok daha fazlasını içerdiğine ikna etmeye çalışırken, ben feribot terminalinde tek başına duran ve çocuklarının kendisinden uzaklaşmasını izleyen Quinn'i düşünmeden edemedim.

Nasıl hissettiğini merak etmek istemedim... ama Cammie'nin az önceki sözleri beni derinden etkilemişti. Quinn'in Kiera ile evliliği benim yüzümden mi bitmişti?

Ona sormaya çok korkuyordum.

Yine de Cammie bu düşünceyi kafama yerleştirdikten sonra, onu kafamdan atamıyordum.

17. Quinn

Aodhan'dan yeni ayrılmıştım ve Keatonlara gitmeyi planlıyordum. Aynı zamanda Inverness'teki prefabrik ev şirketindeki bağlantımı da aramayı düşünüyordum ki, birinin adımı bağırdığını duydum. Doğrusu, kasabada dolaşırken birinin dikkatimi çekmeden duramamaya alışkındım. Adadaki tek güvenilir inşaatçı ve marangoz olmak, zamanımın sık sık talep görmesi anlamına geliyordu, bu yüzden Murray limandan karşıya geçerken bana el salladığında sesin geldiği yöne döndüm.

Arkadaşımın yüzündeki ciddi ifadeyi görünce durdum. Yaklaştıkça, gözlerindeki endişeyi daha iyi fark ettim.

Murray başını sallayarak, Main Street'in arkasındaki otoparka doğru yokuş yukarı yürümeye devam etmemi işaret etti.

"Ne oldu?"

"Seni arıyordum." Çenesindeki bir kas gerildi. "Eoghan McCall adaya geri dönmüş."

Bu sözler göğsüme lanet bir balyoz gibi indi. Sendeleyerek durdum. "Ne?"

Kesinlikle yanlış duymuş olmalıyım.

Murray içinden bir küfür mırıldandı. "Söylentiye göre karısı ölmüş, o yüzden geri dönmüş."

"Az önce Aodhan'la birlikteydin. Neden bana söylemedi?"

"Belki de bilmiyordur. Eoghan bu sabah ilk feribotla geldi. Glenbuie'de babasının yanında kalıyor."

Glenbuie, Glenvulin'in güney tarafında küçük bir köydü. Leth Sholas'tan bir saatten fazla uzaklıkta olduğu için her şeyden bir tane vardı. "En azından burada kalmıyor. Bu iyi."

"Bu, sana ve Forde'a kötülük yapma niyetinde olmayacağı anlamına gelmez," diye Murray alçak sesle uyardı.

Onun uyarısını dikkate aldım. "Siktir. Şu anda tek ihtiyacım olan şey buydu." "Kötü haber veren kişi olduğum için üzgünüm."

"Yok, söylediğin için teşekkürler." Bu hoş olmayan bilgiyi zihnimin arka planına itmeye çalıştım. "Sen iyi misin?" Murray'in eski karısı Jill, onu ve şirketi zor durumda bırakıyordu.

Murray, yüzünde sert bir ifadeyle başını salladı. "Jill, kendime ölümcül bir zarar vermeden koparamayacağım lanet bir sülük gibi."

"Yapabileceğim bir şey varsa..."

"Şirketimi geri alabilmem için benimle evlenmeye razı olacak güvenilir bir kadın tanıyor musun?"

Yüzümü buruşturdum. "Üzgünüm dostum. Evlilik sözleşmesinin yürürlükte kalmasına inanamıyorum. Kim bilir? Belki biriyle tanışırsın."

"Burada mı?" Murray kalın sakalını çekiştirdi. "Burada bekar kadın çok az. O berbat uygulamaları kullanmaya mı başlayacağım? Tanrım, ben tekrar evlenmek bile istemiyorum. Onu evlilik sözleşmesinin iyi bir fikir olduğuna nasıl ikna ettirdim? Annesiyle ilgili o acıklı hikâye..."

Jill'in, babasının annesini ne kadar mahvettiğini ve onları hiçbir şeyleri kalmadan bıraktığını ona anlattığını kastediyordu. Jill, Murray'i en kötü senaryo için bir sözleşme yapmak istediğine ikna etmişti. "Çünkü onu seviyordun ve sana güvenebileceğini kanıtlamak istiyordun. Sorun şu ki, sen ona güvenemedin."

"Ben bir aptalım. Şimdi, işkenceye gönüllü olarak boyun eğmeyi tercih ederken, biriyle çıkmak zorundayım."

"Evet dostum, mecbur kalabilirsin. Çıkmaya. İşkenceye değil. Ya da Tierney'e, sırf ülkede kalmak için bir balıkçıyla evlenecek başka Amerikalı arkadaşları olup olmadığını sor."

"Durumumu komik bulmana sevindim."

"Hayır, bulmuyorum." Ciddileştim. "Gerçekten bulmuyorum, Mur. Jill'in işleri bu kadar zorlaştırdığı için üzgünüm."

Elini sallayarak beni susturdu. “Sorun değil. Gerçekten, şirkete ne olursa olsun hallederim. Beni yıkan Kelly.”

"Kel'e ne oluyor?"

“Jill iki gün önce beni aradı ve Kelly’yi yaz tatili için daha erken almam gerektiğini, onu iki hafta değil üç hafta tutmam gerektiğini söyledi. Bu fırsatı hemen değerlendirdim, ama sonra bu sabah bana mesaj atıp yaz sonuna kadar dönmeyeceğini söyledi. Kelly, kalıcı olarak benimle kalabilmesi için bir yol bulmam için yalvarıyor. Jill’in onu geceleri tek başına bıraktığını, bir sürü farklı erkekle çıktığını, Kelly’nin okul için bir şeye ihtiyacı olduğunda bunu unuttuğunu ve daha da kötüsü, sürekli Kelly’nin üstüne gittiğini söylüyor. Kızımız Quinn’den nefret ediyor. Ne tür bir anne kızından nefret eder ve sadece nafaka almak için tam velayet ister?”

Keder, açık renkli gözlerini kararttı. “Çocuğunun seninle daha güvende ve mutlu olacağını bilmek ama babayı değil anneyi kayıran boktan bir hukuk sistemi yüzünden elinin kolunun bağlı olması çok acımasız bir durum. Tek yapabileceğim her şeyi takip etmek, Edinburgh’daki okulla konuşmak ve hepsini avukatıma götürmek ki sonunda velayet hakları için temyize gidebilelim. Ama bu zaman alıyor ve bu arada kızım yanımda olmadığında deli gibi endişeleniyorum. O da bu durumu düzeltmemi bekliyor ve...” Sözünü kesti ve hırçın bir iç çekiş bıraktı. “Üzgünüm dostum. Sana sadece dert yanıyorum. Özür dilerim.”

Arkadaşım için içim burkuldu. Eski eşimle, Heather ve Angus ile olan ilişkiimi etkileyecek kadar zehirli bir ilişki yaşamayı hayal bile edemiyordum. “Özür dileme. Konuşmaya ya da savaş danışmanlığına ihtiyacın olduğunda her zaman buradayım. Jill o kadar bencil ki, savaşa girip kazanman için ihtiyacın olan her şeyi sana verecek.” Arkadaşımın karısını hiç sevmemiştim, bunu itiraf etmek çok kötü bir şeydi ama o, Murray’i bir ATM gibi görüyordu. Hepimiz, adadan ayrılmalarının aldatma ile ilgili olduğundan şüpheleniyorduk. Murray, bunu kanıtlayacak delil toplamadığı için kendine lanet ediyordu çünkü bu, evlilik sözleşmelerini geçersiz kılacaktı.

“Teşekkürler.” Bana sertçe başını salladı. “Neyse, kasaba gitsem iyi olacak. Kelly’ye bu akşam biftekli turtta sözünü verdim.”

“O şimdi nerede?”

"Arkadaşının evinde. O da onları özlüyor."

"Boşanma berbat bir şey."

"Evet, öyle." Kasaba geri dönmek için hareket ederken omzuma hafifçe vurdu. "Yarın grup provasında görüşürüz."

"O zaman görüşürüz."

Eoghan McCall'ın Glenvulin'e döndüğü haberinin üstüne Murray'in endişelerinin ağırlığını hissederek yavaşça nefes verdim. Artık daha fazla stresle başa çıkamayan içimdeki bir parça, bunun hiçbir anlamı olmadığını inanmak istiyordu. Ama içimdeki bir ses bana aksini söylüyordu. Sanki geçmişin hayaleti beni izliyormuş gibi hissediyordum, ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Enselerimi ovuşturduktan sonra kamyonetime doğru aceleyle yürüdüm.

18. Taran

Aodhan'ın hayır kurumu mağazasını bu kadar çabuk hayata geçirmiş olması beni şaşırtmamalıydı. Dün Pages & Perks'e uğrayarak, planlamacılara sunması gereken detayları gözden geçirmek için ertesi gün bir toplantı talep etmişti.

Genellikle planların onaylanması aylar sürerdi, ama Aodhan bana şakacı bir şekilde göz kırpmış ve süreci hemen başlatmak için birkaç ipi çekebileceğini söylemişti.

O sabah, toplantı için mağazaya gelmeden önce, Ewan ve Martha ile birkaç özgeçmiş gözden geçirmiştik. Ewan tam zamanlı müdür olarak görevi devralacaktı, ancak Martha yaşlı bir ebeveynine de baktığı için hâlâ sadece yarı zamanlı çalışabilirdi, bu yüzden başka bir tam zamanlı çalışana ihtiyacımız vardı.

Ewan ve ben ilk kez tartışmaya başladık. O, üç yıl önce adaya emekli olarak yerleşmiş, ama şimdi zamanını dolduracak bir iş arayan arkadaşı Una'yı işe almak istiyordu. Ben ise Aodhan'ın torunu Paisley Macduff'u işe almak istiyordum. On sekiz yaşındaydı, liseden yeni mezun olmuştu ve adadan ayrılmak yerine adada kalmak istiyordu. Gençlerimizin sürekli adayı terk etmesi nedeniyle adalar zor durumda olduğundan ve onları kalmaya teşvik etmek için çaresizce yollar aradığımızdan, benim için bu çok kolay bir karardı. Ewan bunu benden "son derece ikiyüzlü" buldu ve Paisley'in çok genç ve deneyimsiz olduğunu söyledi. Ona, bir zamanlar kendisinin de çok genç ve deneyimsiz olduğunu, ancak birinin ona bir şans verdiğini hatırlattım.

Una'ya işi çoktan vaat etmiş olabileceği izlenimini edinmeye başladım. Vaadini geri alabilirdi. Paisley'in işe alındığını ve bunu kabul edip etmemek onun bileceği iş olduğunu söyleyerek konuşmayı sonlandırdım.

O zamandan beri bana kızgındı ve ben kızgın insanlara boyun eğmeyi reddediyordum, bu yüzden şu anda pek konuşmuyorduk.

Aodhan dükkana girdiğinde, neredeyse rahatlamıştım. Onu her zamankinden biraz daha coşkulu bir şekilde selamlamış olmalıyım ki, ayırdığım sandalyelerden birine çökerek kıkırdadı. "Bu sabah kahveyi fazla mı kaçırdın, Taran?"

Burnumdan soludum ve karşısındaki koltuğa oturdum. "Hayır, sen beni sadece hoşnutsuz bir çalışandan kurtarıyorsun."

Aodhan'ın gözleri yaramazca parladı. "Ne yaptın?"

"Ewan'ın işe almak istediği kişinin yerine, senin torununu işe alıyorum."

Kaşlarını kaldırdı ve gülümsemesi genişledi. "Aferin sana. Ve teşekkürler, kızım. Paisley çok sevinecek. Başvurduğundan beri neredeyse hiç uyuyamadı. Kız kitap delisi. Ve onu adada tutan her şey annesini mutlu ediyor. Bu işi alamamış olsaydı, ona yapacak bir şey bulurdum, ama keyif alacağı bir yerde çalışacağı için mutluyum. Tabii Ewan ona iyi davranırsa."

Aodhan'ın kızı içki fabrikasında çalışıyordu ve Paisley on yaşından beri tek başına annelik yapıyordu. Köy dedikodularından Aodhan'ın baba rolünü üstlendiğini biliyordum.

"Yapacaktır. Sadece bana biraz kızgın."

"Ah, uzun sürmez. Kimse sana kızgın kalamaz ki, kızım." "Seni yaşlı dalkavuk. Tamam. Planlar nerede?"

Aodhan'ın gözleri parladı. "Yoldalar." Kapının üstündeki zil çaldı ve ikimiz de başımızı kaldırıp içeri giren Quinn'i gördük. "Ve bak... mükemmel zamanlama. Az önce geldiler."

Dur.

Ne?

"Anlamadım?" Quinn bize ulaştığında ciyakladım. Aodhan'a öfkeyle baktım. "Ne yaptın sen?"

Aodhan'ın ifadesi fazlasıyla masumdu. "McQuarrie, batı kıyısındaki en iyi inşaatçı. Mağaza için sadece en iyisini istiyoruz"

... değil mi?"

O eski müdahaleci...

"Taran. Aodhan." Quinn üzerimizde dikildi. Uzun parmaklarıyla bir iPad tutuyordu. Gözlerim isteksizce vücudunu yukarı doğru kaydırarak gözlerine baktı. "Mağaza planlarını aldım."

Harika.

"Quinn için başka bir koltuk var mı?"

"Üzgünüm." Dişlerimi sıktım. "Seni beklemiyordum, o yüzden üç kişilik masa ayırmadım."

"Sorun değil. Ben buraya otururum." Quinn kaslı kışını koltuğumun koluna oturttu. Son karşılaşmamızı düşünürsek, mavi gözlerinde benim hoşuma gitmeyecek kadar fazla eğlence vardı.

"Quinn'in Inverness'te bir kit üretim firmasıyla bağlantıları var. Quinn onlara büyük bir iş ayarladığı için ona borçlular, bu yüzden mağazamızın basitliğini göz önünde bulundurarak bize öncelik vermekten memnunar."

Mağazanın umduğumdan çok daha hızlı bir şekilde faaliyete geçeceği düşüncesiyle duyduğum heyecanı gizlemek zordu. Ama sonra projemin eski sevgilim tarafından ele geçirildiğini hatırladım. Bu sinirlilik ses tonuma da yansdı. "O zaman planlara bir bakalım."

Quinn iPad'inin ekranına dokundu ve bana uzattı. "Kit şirketinin seçebileceğin çeşitli tasarımları var ve bence bu, mağazaya uyacak şekilde çok az değiştirilebilir." Üzerime eğildi ve o, tablet üzerindeki çizimlerin üzerinde parmağını gezdirirken ben gergin olmamaya çalıştım. "Bu plan, temel bir tek yatak odalı tatil evi için. Planı olduğu gibi bırakırsak, oturma odası/mutfak olması gereken yer, mağazanın vitrini olacak. Normalde banyoya, yatak odasına ve giyinme odasına açılan bu koridoru olduğu gibi bırakacağız, ancak banyoyu tuvalet ve personel molaları için mini mutfak olarak ikiye ayıracağız. Yatak odası ile giyinme odası arasındaki duvarı yıkıp, tüm alanı stok depolama alanı haline getireceğiz ve arka tarafta bir masa yerleştireceğiz, böylece orada bir ofis alanınız da olacak."

Bu tamamen uygulanabilir görüldüğü için istemeden de olsa başımı salladım.

"Burası, açık plan alanın sol tarafında çift kanatlı kapılar olması gerekiyordu. Onları kaldırıp, ışık alması için üst kısımda daha dar pencerelerle değiştiriyoruz, böylece stokları sergilemek için bolca kullanılabilir duvar

. Ön cephedeki giriş kapısını, büyük bir vitrin ve tekerlekli sandalye erişimi için daha geniş bir giriş kapısı ile değiştiriyoruz.”

Quinn'e hayretle baktım; bütçeyi göz önünde bulundurarak, tasarımıma amaçlarımıza uyacak şekilde ne kadar kararlı ve akıllıca değiştirdiğine şaşırılmıştım.

Sol dudağı, seksi ve bilmiş bir sırıtışla kıvrıldı. “Çok şaşırmış görünüyorsun. Sanki bunu mesleğim olarak yapmıyormuşum gibi.”

“Mükemmel,” dedim isteksizce, tableti Aodhan’a uzatarak. “Ne düşünüyorsun?”

“Ben zaten gördüm ve katılıyorum.” Tableti Quinn’e uzattı. “Hepimiz hemfikirsek, şirkete siparişi ver. Şimdilik”—kendini kaldırdı—“Quinn ve ben planlamayla ilgileneceğiz, ama sen ve Quinn inşaatla ilgileneceksiniz. Anlaştık mı? Güzel. Sonra görüşürüz.”

“Aodhan...” O tek kelime etmeden dışarı çıkarken ben şaşkın şaşkın bakakaldım. Beni bırakıp.

Quinn McQuarrie ile.

Kasıtlı bir hareket gibi geldi.

Quinn, Aodhan’ın boşalttığı koltuğa çöktü. “Nasılsın?”

“Ciddi misin?”

“Konuşmamız lazım, Taran.”

“Geçen sefer bu pek iyi gitmemişti.”

“İşte bu yüzden konuşmamız gerekiyor. Şimdi benim tarafımı anlatma sırası bende.” İtirazımı kesmek için elini kaldırdı. “Benim için değil, senin için. Sana söz veriyorum.”

Ben homurdandım. “Oh lütfen, bu iyiliksever şehit saçmalığını kes artık.”

Çenesindeki kas seğirdi. “Peki. İkimizin iyiliği için.”

Masadan ona doğru eğildim, buradaki müşterilerin bizi izlediğinin tamamen farkındaydım. “Bu konuşmayı kesinlikle burada yapmayacağız. Şimdilik, planlama sürecinden beni haberdar et, ben de sen hazır olduğunda binanın inşasına hazır olacağım.”

“Taran.” Quinn öne doğru eğildi, yüzünde yalvaran bir ifade vardı. “Bir yerde buluşalım.”

Cammie'nin geçen gün yaptığı açıklamalar gizlice içimi kemiriyordu. Bunun doğruluğunu öğrenmek istiyordum, ama bunu ne kadar çok bilmek istediğim beni korkutuyordu.

"Quinn, ben..."

"Vay canına, bu ne büyük bir sürpriz."

Sert sözler sözümü kesti. Dikkatimiz, sandalyelerimizin arasında duran sert görünümlü beyefendiye yöneldi. Kapının üstündeki zilin onun geldiğini haber verdiğini bile duymamıştım.

Onu tanımadım. Kel adam belki de altmışlı yaşlarının sonlarındaydı, biraz göbeği vardı ve yıpranmış yağmurlukunun altında giydiği tişörtü buruşuk ve eskiydi. Kot pantolonu ve botları, tıpkı cildi ve dişleri gibi, daha iyi günler görmüş gibi görünüyordu.

Ancak onunla ilgili en şok edici şey, Quinn'e öfkeyle bakarken ondan sızan derin nefretti.

Quinn'in yüzü gerildi. "Eoghan." "Senin için Bay McCall, seni kk pislik."

İçim öfkeyle doldu. "zgnm efendim, ama müşterilerime kötü davranılmasına izin veremem. Korkarım ki buradan gitmeniz gerekecek."

Adam bana alaycı bir şekilde baktı. "Burası annenin dükkanı, senin değil."

"Annem ld." Ayağa kalkarken ona sertçe baktım. Benden sadece birkaç santim uzundu. zerinden alkol kokusu yoğun bir şekilde geliyordu. "Bu dükkanın sahibi benim. Lütfen şimdi gidin."

Etrafımızdaki her şey sessizleşmiş gibiydi.

"Taran Macbeth." Hâlâ tam olarak tanıyamadığım adam bana alaycı bir şekilde gülümsedi. "McQuarrie, Kiera Donnelly'yi hamile bıraktıktan sonra hâlâ ona fahişelik mi yapıyorsun?"

Quinn sandalyesinden fırladı. "Ağzından çıkanlara dikkat et, McCall."

Aniden kim olduğunu anladım.

Liam McCall'ın babası.

Liam'ı unutmuştum.

Annem o zaman bana her şeyi anlatmıştı.

Trajik bir olaydı. Bir tekne kazasında ölmüştü. Ama ben, ailesinin adadan ayrıldığını sanıyordum.

Bir şey kötü gizemli içinde Eoghan
McCall'ın bakışında karşılık verdi. Bana döndü.

"Madem burayı bir fahişe

bu yeri yönettiğini öğrendiğime göre, ben kendim çıkacağım.”

Quinn yaşlı adama doğru atıldı ve ben içgüdüsel olarak bir elimle onun pazısını, diğer elimle de tişörtünün yakasını tuttum. “Quinn, hayır!”

O, içgüdüleriyle mücadele ederek, tutuşuma karşı gerildi. “Bu açıkça onun istediği tepki.”

Sözlerim işe yaradı. Quinn biraz gevşedi. “Hemen çık buradan, yoksa seni ben çıkarırım.”

Eoghan tiksintiyle dudaklarını kıvırdı. “Hak ettiğini bulacaksın, evlat.” Koyu renkli gözleri bana kaydı. “Oh evet, bulacaksın.” Sonra arkasını dönüp dışarı çıktı ve kapıyı arkasından çarptı.

Annemin dükkanı o kadar sessizdi ki, iğne düşse duyulurdu.

Parmaklarımı Quinn’in tişörtünden çektim ve hepimiz merakla bize bakan müşterilerime göz gezdirdim. “Kusura bakmayın millet.” Quinn’i tamamen bıraktım. “Herkes bedava biscotti.”

Barista tezgahından Ewan’ın öfkeli homurtusunu duydum ama onu görmezden gelip eski sevgilime döndüm. Gürültü tekrar yükselene kadar bekledik, sonra yavaşça yerlerimize oturduk. “Bana bunun ne anlama geldiğini anlatmak ister misin?”

Quinn tedirginlikle sakalını ovuşturdu. “Bugün değil, anlatmayacağım.”

İçimde bir acı hissettim, ama ondan daha fazlasını beklememeliydim. “Peki. İşime dönmeliyim.”

Başını birden kaldırdı. “Peki ya konuşmamız ne olacak?”

“Ne anlamı var ki? Bundan ne bekliyorsun, Quinn? Benden ne istiyorsun?”

“Gerçeği bilmeni istiyorum. Bildiğini sanıyordum. Ama senin zihin okuma yeteneğin olduğunu beklediğimi fark ettim ve bu adil değil. Bırak da sana gerçeği söyleyeyim, ondan sonra benimle bir daha konuşmak isteyip istemediğine karar verirsin.”

Bunu bilmen gerektiğini biliyorsun, diye bir ses kafamın içinde fısıldadı. *Lanet olası gururunu bir kenara bırak!*

“Peki. Ama... bunu duymaya hazır olduğum zaman duymak istiyorum.”

Gözlerinde bir şey karardı. “Sence bu ne zaman olur sence?”

“Yakında.”

Hayal kırıklığına uğradığını anlayabiliyordum, ama ayağa kalktı, iPad'ini kapıp bana doğru uzattı. "Bu konuda seninle iletişime geçeceğim."

"Diğeri hakkında ben de haber vereceğim."

Quinn bana bir an fazla baktı, sanki daha fazla bir şey söylemek istermiş gibi. Sonunda, bana ani bir baş sallamayla yetindi ve dışarı çıktı.

Yerel halkın her hareketimi izlediğinin acı verici bir şekilde farkındaydım, ama Quinn kitapçının penceresinden geçerken ona bakmaktan kendimi alamadım. O kadar yakışıklıydı ki, göğsümde bir ağrı hissetti.

"Taran."

İsteksizce başımı kaldırdım ve antika dükkanının sahibi Bayan Gilchrist'i, elinde bir kahve bardağıyla sandalyemin arkasında dururken gördüm. "Bayan Gilchrist, merhaba."

"Yakışıklı inşaatçımızla baş başa kalmanızı bölmek istemedim." Sanki bu ara hakkında bilgi verecek miyim diye beklermişçesine bir an durdu.

Bunun yerine, ona bakakaldım, bu garip sessizliği neredeyse keyifle izliyordum.

Bayan Gilchrist'in omuzları hafifçe çöktü. "Ah, evet. Neyse, annenizin antikalarının satışı nasıl gidiyor diye merak ettim. Bay White ile her şey yolunda mı gitti?"

Bay White, benim zaten bir ilişkim olduğunu düşünmesine rağmen defalarca bana çıkma teklif ettikten sonra telefonumdan numarasını engellemek zorunda kaldığım ürkütücü bir herifti. Böyle bir pisliği hayatıma davet ettiğiniz için teşekkürler.

"İyiydi. Ama artık annemin eşyalarını satmıyorum. Onları bağışlıyorum."

"Oh." Kaşları yukarı kalktı. "Eşyaları arasında çok güzel şeyler gördüğümü hatırlıyorum."

"Evet, birkaç güzel eşya var. Onları ailede tutacağız. Geri kalanı bağışlanacak."

Bakışları uzaklara kaydı ve düşünceli bir şekilde dudağını ısırды. "Hepsi bu kadar mı, Bayan Gilchrist?"

İşime dönmek için ayağa kalktım.

"Evet, evet." Elini salladı ve neredeyse dalgın bir şekilde, yavaşça dükkandan çıktı.

Barista tezgahının arkasındaki yerime döndüm ve bir müşterinin kahvesini ve kitabını kasadan geçirirken Ewan'a dirsek attım. "Hâlâ benimle konuşmuyor musun, sevgili Ewan?"

Bana yan gözle baktı ve iç geçirdi. "O canavar, senin çekici eski erkek arkadaşının önünde sana fahişe dediği halde, sana kin beslemem çok dar görüşlü bir davranış olur."

İstemedenden dudaklarım eğlenceyle seğirdi. "Son derece dar görüşlü," diye onayladım.

Ewan gülmemeye çalışırken, kolunu bana dolayarak beni sıkıca sarıldı. "Buraları gerçekten ilginç hale getiriyorsun, Taran."

Müşteri, bir turist, konuşmamıza gülerек karşılık verdi ve ben de müdürüme sırttım. "Neden kovulmadın?"

"Çünkü ben olmadan burayı idare edemezsin." Ewan müşteriden parayı aldı. "Şimdi lütfen bana McCutie ile orada neler olduğunu anlat."

"McCutie mi?" Burnumu kırıştırdım. "Quinn pek çok şey olabilir, ama *sevimli* değildir."

"Peki, onun yerine ne koyardın? McSeksi? McAteşli?" Sesini alçaltıp elini ağzına götürdü, "McYap Bana?"

Onu şakacı bir şekilde itekledim. "McGo, git buradan."

"Ciddi bir inkâr içindesin, Taran Macbeth. Böyle bir adam bir kadına sana baktığı gibi bakarsa... bu sadece an meselesi."

Kalp atışlarım hızlandı. "Ne yapmadan önce? Yaklaşmama emri çıkarmadan önce mi?"

"Tatlım, inkâr nehrinde o kadar uzağa gitmişsin ki, Mısır'a varmışsın."

"Esprin inanılmaz." Ewan'ın yanağına bir öpücük kondurdum. "Ama gerçeklerden o kadar uzaksın ki, Sherlock Holmes seninle sonsuza kadar dalga geçerdi."

Beni tedirgin eden, her şeyi bilen bir sırıtış attı.

Quinn'le bu belirsiz sularda yolumu bulmaya çalışmak yeterince zordu, ama Leth Sholas'ın tüm nüfusunun bizim etkileşimlerimizi tartışmasının yarattığı baskı çok fazlaydı. Biraz alana ihtiyacım vardı. Biraz sessizliğe. Düşünmek için.

“Burayı idare edebilir misin? London’a bugün ona bir konuda yardım edeceğime söz verdim.”

Ewan, ani konu değişikliğinden hiç etkilenmemiştı. “Tabii, tabii. Sana ihtiyacımız olursa ararım.”

Pages & Perks'ten bir an önce kaçmak istedim ve kimse beni durduramadan Main Street'ten uzaklaştım, duygularımın karmaşası içinde yalnız kalabileceğim sessiz bir yer bulmak için.

19. Taran

Bu hafta Pages & Perks'ten eve yürümek tam bir başarıydı. Leth Sholas'ın sokakları turistlerle doluydu ve bu durum birazcık boğucu hissettiriyordu. Dükkanım ağzına kadar doluydu ve tonlarca kahve ve kitap satıyorduk, bu harikaydı ama tanrım, nefes alacak zamanım bile olmamıştı.

London, bu hafta B&B'de Tierney ile birlikte yönetici süitinde kalmayı teklif etmişti, böylece şafak vakti orada olup kahvaltıyı hazırlayabilecekti. Highland Games nedeniyle otel tamamen doluydu. Her yer doluydu. Hava tanrıları bize gülümsemişti, bakış açınıza bağlı olarak. Birkaç gündür hava nemliydi, bu da bazı fiziksel etkinlikleri yarışmacılar için biraz daha yorucu hale getirmişti. Ya da öyle duymuştum. Hayır kurumu için doldurmam gereken evraklar, başvurduğum birçok hibe ve Pages & Perks'i işletmek arasında oyunlara katılma fırsatım olmamıştı.

Cammie yarın gideceğimize dair söz verdirmişti, bu yüzden gerekli tüm idari işleri bitirerek, personelimden bensiz bir günü idare edebileceğinden emin olmaya çalışıyordum. Paisley artık ekibimizin bir üyesiydi, bu da öğleden sonraları iş yükünü biraz hafifletiyordu, her ne kadar o hala eğitimde olsa da.

Ancak bu kargaşadan biraz uzaklaşmak istediğim için öğle yemeği molamı evde vermeye karar vermiştim. Beş dakikalık bir yürüyüş olması gereken yol, turistlerin arasından sıyrılıp geçerek on dakikalık bir sürünme haline dönüştü.

T-shirt ve yürüyüş botlarıyla eşleştirilmiş çok sayıda yakışıklı erkeği görmek güzeldi, ama tanrım, tüm bu fazladan insanların ağırlığıyla küçük adamızın batacağından endişelendim.

Leth Sholas'ın daha sakin yerleşim bölgesine döndüğümde, nemden terlemiştim ve öğleden sonrasının geri kalanını annemin bungalovunda saklanarak geçirebilmeyi diledim.

Eve giden ön yoldan yürümeye başlar başlamaz bu dilek aklımdan uçup gitti.

Gözlerim ön kapının aralık olduğunu fark etti ve beynimin bunun nedenini kavraması birkaç saniye sürdü. Kalbim hızla çarparak, girişe yaklaşırken hızımı yavaşlattım. London geri dönmüş ve kapıyı kapatmayı unutmuş muydu?

Telefonuma uzandım, kilit ekranını yukarı kaydırarak telefon uygulamasını hazır hale getirdim ve tereddütle içeri adım attım. Oturma odasına baktığımda nefesim kesildi; kanepe minderleri yerinden sökülmüş ve yere atılmıştı.

Kulaklarımda kanın uğuldadığını hissederek odaya bir adım daha attım ve nefesim kesildi.

Oda darmadağın olmuştu. Kitaplıklardaki eşyalar yere dökülmüştü, yerde her yere seramik parçaları saçılmıştı ve televizyon sehpanın üzerinden düşmüş, yüzüstü yatıyordu.

Soğukkanlılıkla mantığım geri geldi ve evden dışarı fırladım, park edilmiş arabama ulaşana kadar koşmaya devam ettim. Parmaklarım titreyerek polisi aradım.

London, artık düzeltilmiş koltukta solgun yüzlü bir şekilde oturuyordu. Polis iki saattir evdeydi. Polis memuru William Shearing, amiri Dedektif Memuru Alice Young ile birlikte duruyordu. Alice, adanın Dedektif Müfettişi Paul Young ile evliydi. Ancak Paul, adanın karakolunun başı olduğu için, bu hafta Oyunlar sırasında kamu güvenliğini sağlamak üzere İskoçya Polisi'nin N Bölümü tarafından adaya gönderilen ek polis memurlarının organizasyonu ile meşguldü.

PC William önce gelmişti, ardından DC Alice, London eve koşarak girerken ortaya çıkmıştı. Polis memurlarına ilk isimleriyle hitap etmek alışıl gelmiş bir şey değildi, ancak burada çok sıkı sıkıya bağlı bir topluluk olduğumuz için bu samimi tavrı tercih ediyorlardı. Onlarla daha önce sadece Leth Sholas üyeleri olarak etkileşimde bulunmuştum. Şimdi her iki memur da görev modundaydı ve içeride kimse saklanmadığından emin olmak için evi kontrol ettikten sonra bize eksik bir şey olup olmadığını kontrol etmemizi istediler.

Annemin mücevher koleksiyonundan bazı parçalar kaybolmuştu.

"Üzgünüm hanımlar." DC Alice bize sempatik bir yüz ifadesi gösterdi. "Görünüşe göre biri buradaki yoğun haftadan yararlanarak evinizi soymuş."

Hadi oradan, Sherlock.

Yorgunluktan bitkin düşmüş bir halde, elimi yüzüme sürdüm. Her kim yapmışsa, ön kapının kilidini kırmıştı.

"Komşularınıza ön kameraları olup olmadığını sorduk, ama şansımız yaver gitmedi." PC William iç geçirdi. "Belki de bunu bir sonraki kasaba toplantısında gündeme getirmeliyiz. O kapı kameraları gerçekten çok kullanışlı."

"Maalesef bu bize yardımcı olmuyor." London sinirli bir şekilde kıpırdanıyordu. "Gerçekten bunun sadece bir fırsatçı olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

London'ın bunu neden bu kadar kötü karşıladığına dair midem düğümlendi. Geçen yıl, arkadaşım şiddet içeren bir ilişkiden kaçmıştı. Eski sevgilisi Nick Huston, uzun zaman önce demiryollarında servet kazanmış ve daha sonra Amerikan Doğu Kıyısı'nın en büyük finansal yatırım gruplarından biri haline gelmiş zengin bir aileden gelen, New York'ta güçlü bir borsa simsarıydı. FBI onu içeriden bilgi sızdırma suçundan tutuklayana kadar, New York sosyetesinin saygı duyulan bekârlarından biriydi. Bu olay, Tierney ve Ramsay'in London'ın onun kontrolcü baskısından kaçmasına yardım etmesinden sonraydı. Bildiğim kadarıyla, yasal sorunları nedeniyle ABD'den ayrılma ihtimali yoktu.

Ama elbette bu, London'ın zihninin bir köşesinde her zaman yer ediyordu.

"Ben burayı düzene sokana kadar pansiyonda kalmaya devam etmelisin."

London'ın gözleri benimkilere kaydı. "Seni bu durumla baş başa bırakmayacağım." "Ben idare ederim," dedim ve başımı sallayarak ona söz verdim.

Yüzü sertleşti. "Bu gece burada tek başına kalmayacaksın. Konu kapanmıştır."

Ben itiraz edemeden, ön bahçeden ayak sesleri duyuldu ve ardından ön kapı birden açıldı.

"Taran!" Quinn eve daldı, alnı terden ıslaktı, gözleri biraz çılgınca görünüyordu, oturma odasına girip doğruca bana doğru yürüdü. "İyi misin?"

Quinn, sanki yakından incelerse sağlığımla ilgili cevabı okuyabilecekmiş gibi, beni pazılarımdan tutup yakından incelerken, yüzümdeki şaşkınlık ve şok ifadesini ancak tahmin edebiliyordum. "Ne... ne işin var burada?"

"Tierney beni aradı. Birinin eve zorla girdiğini söyledi." Gözleri omzumun üzerinden oturma odamdaki enkazın üzerine kaydı. Quinn'in yüzü sertleşti ve orada gördüğüm öfke gerçekse, yatak odamdaki dağınıklığı görmemiş olması iyi bir şeydi.

"Tierney'e neden gittiğimi söylemek zorundaydım," dedi London.

"Burada olman iyi oldu, Quinn," dedi DC Alice öne çıkarak. "Taran'ın ön kapı kilidi kırılmış. Parmak izlerini aldık bile, yani tamir için bir engel yok. Gün bitmeden kilidi değiştirebilir misin acaba?"

"Elbette." Quinn yine yüzümü inceledi. "İyi misin? Bir şey çaldılar mı?"

Onun kollarından nazikçe kurtuldum. "İyiyim. Bazı mücevherleri almışlar."

"Turistler mi?" diye sordu polis memurlarına.

"Biz de öyle tahmin ediyoruz. Komşulara şüpheli birini ya da bir şey görmüşler mi diye soracağız ve sosyal medya sayfalarımızda bir duyuru yayınlayacağız, böylece böyle bir şey tekrar olursa insanlar tetikte olur."

Onlara başını sertçe salladıktan sonra dikkatini bana çevirdi. "Bu gece burada kalmak güvenli gelmiyorsa, benim evime gelebilirsin. Ben Stòr'da Ramsay'in yanında kalırım."

Bu cömert teklifine nasıl tepki vereceğimi bilemedim, ama kabul edemeyeceğimi biliyordum. "Ben idare ederim. Yıllar önce Glasgow'da hırsızlık olayı yaşamıştım, o yüzden bu konuda biraz tecrübeliyim."

Bu bilgiyi duyunca Quinn'in yüzünde bir şey belirdi. Belki de şaşkınlık. Aramızda geçen onca yıl boyunca birbirimizi tanımamıştık.

"O beni koruyor." London ayağa kalktı ve odanın diğer ucuna geçerek yanıma geldi. Sesi ne savunmacı ne de temkinliydi. Oldukça doğal bir tondaydı. "Birbirimizi kolluyoruz."

Eski sevgilim ikimiz arasında bakışlarını gezdirdi. O kadar da yabancı değildik ki, gözlerindeki inatçı ışıltıyı hemen fark ettim. Ancak, içim rahatladı ki, konuyu daha fazla zorlamadı.

"Kilidi tamir edeceğim. Aletlerimi almam ve Street's'te doğru aletin olup olmadığına bakmam gerek." Ruari Street'in sahibi olduğu köydeki hırdavatçıdan bahsediyordu. Adadaki tek hırdavatçı olduğu düşünülürse, genellikle iyi bir stokları vardı. "Uzun sürmez."

Sadece başımı sallayabildim çünkü kilidimin tamir edilmesi gerekiyordu, bu, bugün Quinn'in yanında olmak anlamına gelse bile.

Endişeli Tierney ve Ramsay'e kapıyı kapatmıştım. Yorgunluk kemiklerimi sarmıştı ama bunu görmezden geldim ve London'ın koltukta kıvrılmış oturduğu oturma odasına geri döndüm.

Tierney'nin London için endişelendiğini anlayabiliyordum. Ancak o ve Ramsay, akşam yemeğinden önce pansiyona dönmek zorundaydı.

Polis gittikten sonra, London evi toparlamama ve hasar görmüş eşyaları çöp torbalarına koymama yardım etti. Biz bunu yaparken, Quinn kilidi tamir etti ve bir sürgü ekledi.

"Telefonundan erişebileceğin bir kapı kamerası sipariş ettim," dedi, ben onu evden kovmaya çalışırken.

"Bunu yapmak zorunda değildin."

"Yaptım bile. Gelir gelmez takmaya gelirim."

Onun bu otoriter tavrından bıkmış bir şekilde, "Bütün bunlar için sana ne kadar borçluyum?" diye patladım.

"Hiçbir şey." Sanki bana dokunmak istermiş gibi elini uzattı, sonra kolunu yanına indirdi. "Ödemeyeceğini biliyorum, ama ihtiyacın olursa beni ara."

Sonra ayrıldı ve beni göğsümde dayanılmaz bir ağrı ile baş başa bıraktı. Bunu görmezden geldim ve kendimi evi toparlamaya ve temizlemeye verdim.

İşimiz bittiğinde, Tierney ve Ramsay yiyeceklerle geldiler. Ramsay, sanki burada kimlerin bulunduğu dair bir ipucu bulabilecekmiş gibi evi baştan aşağı aramıştı. Genelde ne düşündüğünü anlaması zor bir adamdı, ama o da Tierney gibi London'ın ne kadar içine kapanık hale geldiğini fark edince, buz gibi gri gözlerinde bir anlık bir ateş parladı.

"Kontrol ettim, Nick hâlâ New York'ta," dedi Ramsay.

London bu sözleri duyunca fiziksel olarak irkildi, ama sonra ona minnettar bir gülümseme attı. "Teşekkür ederim."

Yine de haneye tecavüz olayı onu sarsmıştı.

Çiftin arkasından kapıyı kapatırken, yüzümle London'la konuşacağıma dair söz verdim.

Onun karşısındaki kanepeye çöktüm ve konuyu açıkça ortaya koymaya karar verdim. "Aklına ilk gelen hep o, değil mi?"

London yanlış anlıyormuş gibi davranmadı. "Aslında, en son arkamı kollamalıyken bu aylar oldu. Buraya ilk geldiğimde... şey, sen oradaydın, beni gördün. Kabuslar görüyordum, evden tek başıma çıkamıyordum. Ve kendimle kavga ediyordum. Bunun olmasına nasıl izin vermiştim? Nasıl bu kadar ileri gitmişti? Ama burada olmak, annenin ardından ihtiyaç duyduğun biri olmak... Bu, kendimin küçük bir parçasını yeniden bulmama yardımcı oldu. Asla eskisi gibi bir insan olmayacağım, ama kendimden nefret etmeyi bıraktım. Ondan nefret etmeyi bıraktım çünkü bana da aynısını yapamaz. Beni öfkeli bir insan yapamaz. Acı çeken bir insan. Burada olmasa bile benden daha fazla enerji ememez. Onun bu şekilde kazanmasına izin vermeyeceğim." London kararlı bir şekilde başını salladı.

İçimde şefkatli bir gurur ve hayranlık dalgası hissettim. Çünkü istismarcı bir ilişkiden kurtulduktan sonra nasıl tepki verirdim, emin değildim. "Sen inanılmazsın, bunu biliyor musun?"

"Değilim. Ben... Ne kadar aptalca gelse de, ben şanslı olanlardan biriyim, Taran. En kötüsü, ilişkimizin birkaç ayı geçene kadar başlamadı ve ben ayrılmadan önce sadece birkaç ay boyunca gerçekten kötü şeyler yaşadım. *Yıllardır* o cehennemde kilitli kalan kadınlar, çocuklar var."

“Bu, yaşadıklarının önemini azaltmaz.”

“Biliyorum. Ama bakış açısı olmalı, değil mi? Tierney bana bunu gösterdi. Ailesini hayal bile edilemeyecek bir şekilde kaybetti ve kederine rağmen mücadele etti. Hayatını da dahil olmak üzere her şeyini kaybetme riski olduğunu bilerek mücadele etti, sadece ailesine adalet sağlamak için değil... *yaşamak* için, Taran. Yaşamak için. Sadece gelecekte hayatta kalmak ya da geçmişte var olmak için değil. Yaşamak için. Şimdi.”

Bu sözler beni o kadar derinden etkiledi ki, kollarımda tüylerim diken diken oldu. Bütün gün bastırduğım duygular burnuma kadar yükseldi.

“Deniyorum. Gerçekten deniyorum. Burada kendimi güvende ve mutlu hissediyorum. Ama sonra bu oldu.” Odayı işaret etti. “Ve o piç kurusu ilk aklıma gelen şey. Beni buldu mu? Bu bir tehdit mi? Tehlikede miyim? Sen tehlikede misin? Bu sefer nasıl kaçacağım? Hayatım sonsuza kadar böyle mi olacak? Hayatıma devam etmek, unutmaya çalışmak, sonra da bana güvende olmadığımı hatırlatan bir şeyin olması. Asla güvende olmadığımı. Böyle var olmak istemiyorum. Yaşamak istiyorum.”

Gözlerimi kırıp gözyaşlarımı sildim ve boğazımı temizledim. “Yaşıyorsun, London. Bir anlık panik, bir anlık anı, hayatını yaşamadığın anlamına gelmez. Haklıydın. Başına gelenler seni değiştirdi. Tıpkı annemi kaybetmenin beni değiştirdiği gibi. Bu, yaşamadığımız anlamına gelmez. Sadece... eskiden olduğumuzdan farklıyız. Bu üzücü. Bunun için üzölmeye hakkımız var.”

London, gözünden süzülen bir gözyaşını sildi. “Haklı olduğunu biliyorum. Sadece... biraz fazla rahatlamıştım. Kötü bir şeyin olmasını beklemeyi bırakmıştım. Fazla rahat olmayı seviyordum.”

“Yine o noktaya geleceksin. Hırsızlık olayının sana bunu yaşattığı için üzgünüm.”

Burnunu çekerek hıçkırdı. “Üzgün müsün? Taran, çok üzgünüm. Annenin mücevherleri...”

“Onlar sadece eşya. Önemli olan tek şey güvende olmamız. Quinn’in kapıya taktığı o kocaman sürgü sayesinde.” Gözlerimi devirdim.

London, tam da umduğum gibi kıkırdadı. “Kızım, başın büyük belada. O...” Yüzünün önünde elini salladı. “Senin için endişelendiğinde çok seksi oluyor. Üstelik bu konuda kontrolcü davranmıyor. Yeşil bayraklar.”

“Çocukken gösterdiği tüm kırmızı bayrakları telafi etmek için mi?”

Düşünceli bir şekilde başını eğdi. “Çok mu vardı?”

Omuz silktim. “Bu noktada kim bilir?”

“Hey, ben buradayım. Bana karşı sözlerine dikkat etmene gerek yok. Ben Cammie değilim, seni Quinn’i affetmeye ikna etmek gibi bir niyetim yok. Nasıl... gerçekten nasıl hissediyorsun? Son zamanlarda etrafında çok fazla dolaşıyor.”

Onun haklı olduğunu ve düşüncelerim içinde tek başıma boğulduğumu fark edince, içimden her şey döküldü. London’a cankurtaran istasyonunda Quinn’le yaşadığım anı anlatmak bana büyük bir rahatlama sağladı. “Şimdi o da kendi tarafını anlatmak için bir şans istiyor. Ve ben... bilmem gerekiyor.” Yüzümü buruşturdum. “Ama neden bilmem gerektiğini düşününce biraz korkuyorum. Ben... ve bu kesinlikle aramızda kalacak.”

“Elbette. Kimseye söylemem.”

“Hâlâ ondan hoşlanıyorum.” Acı bir gülümsemeyle omuz silktim. “Sanırım Quinn’e karşı her zaman bu hisleri besleyeceğim. Aramızda çok uzun bir geçmiş var. Yine de beni bir kez mahvetti ve ona çok yaklaşmasına izin verirsem bunu tekrar yapabileceğini biliyorum. Bu yüzden bir ikilem içindeyim. Bilmem gerekenleri öğrenmeli miyim? Yoksa güvenli yolu seçip geçmişimizi unutmalı ve aramızda net sınırlar çizerek hayatıma devam etmeli miyim?”

London sorumu düşündü, cevap vermeden önce biraz zaman geçirdi. “Bence... tüm bilgileri öğrenene kadar aranızda net sınırlar olmayacak, Taran. Eğer Quinn, hikayenin kaçırdığın bir kısmı olduğunu söylüyorsa... bence onu dinlemelisin ve o zaman kararını vermelisin.”

Garip bir şekilde, sözleri omuzlarımdaki yükü hafifletti. “Teşekkür ederim.”

“Teşekkür ederim.” Titrek bir kahkaha attı. “Şimdi birbirimiz olmadan ne yapardık?”

“Umarım bunu asla öğrenmek zorunda kalmayız.”

“Bu çalışma vizesinin süresi sadece bir yıl kaldı.” Sesi alaycıydı, ama sesinde endişenin parıltısını gördüm.

“Eh, uzatma alırsın. Ve sonra belki de tekrar biriyle çıkmaya ve yakışıklı bir İskoçla evlenmeye hazır hissedersin, böylece buradan hiç ayrılmak zorunda kalmazsın

”

Londra bu sefer gerçekten güldü. “Buradaki aday havuzu biraz sığ. Ayrıca, henüz hazır değilim.”

“Eğer kendini daha iyi hissettirecekse, ben erkeklerden tamamen vazgeçtim sanırım. Hey, vize için *benimle* evlenebilirsin,” diye şaka yaptım.

O burun kıvrarak güldü. “Önce erkeklerden vazgeçme meselesini bir görelim, Taran Macbeth. Bakalım.”

“Size biraz daha çay yapayım.” Konuyu değiştirmek için ayağa kalktım ve odadan çıktım. Koridordaki sehpa postaları gördüm. “Hey, bu ne zaman gelmiş?”

"Ne?"

"Postalar."

"Ah, postacı beni sokakta gördü ve elime verdi. Hepsi sana."

Dikkatim, üzerinde Ulusal Sağlık Servisi damgası bulunan küçük zarfa takıldı. Hemen açmak için durdum ve mektubu gözden geçirirken korkudan titremeye başladım.

"Her şey yolunda mı?"

Bu, genetik uzmanına yönlendirme mektubuydu ve beni, meme kanseri riski yüksek hale getiren gen mutasyonunu miras alıp almadığımı görmek için teste davet ediyordu.

Mektubu büfenin çekmecesinin arkasına tıktırdım. “Sadece gereksiz posta,” diye yalan söyledim ve mutfağa koştum.

20. Taran

"Tierney'nin acilen bir menajere ihtiyacı var," diye homurdandı Cammie, bugünkü maçlar için toplanmış turist ve yerli kalabalığın arasından geçerken.

London ve ben arkadaşımıza katılabildik ama Tierney pansiyonu boş bırakamadığı için bu sabah sadece üçümüz vardık.

"Ben de ona aynısını söyledim," diye onayladı London. "Ama o, böyle büyük bir masrafa girmeden önce kâr ettiğinden emin olmak istiyor. Zaten bana şef olarak maaş ödüyor, bir de yarı zamanlı bir temizlikçiye para ödüyor."

"Biliyorum. Keşke burada olsaydı." Cammie'nin yüzü aydınlandı. "Annem ve Greg geldi. Hadi!"

"Uh..." Quinn ve Cammie'nin annesini tekrar göreceğim düşüncesi beni aniden tedirgin etti. Büyüdüğümde ve onun için ikinci bir kızı gibi olduğumda, bana ona Janice demem için ısrar etmişti.

Leth Sholas gibi küçük bir yerde bunu görmemek zordu, bu yüzden Janice'i ara sıra görüyordum, ama benden kaçındığına dair net bir izlenim edindim. Janice ve Greg, Leth Sholas'ın yirmi dakika güneyinde küçük bir çiftlik ve çiftlik dükkanına sahipti, bu yüzden kasabada pek sık bulunmazlardı. En son annemin cenazesinden birkaç ay sonra konuşmuştuk. Hâlâ kederin sisindeydim ve Janice bana hem tatlı hem de acı anıları hatırlatıyordu. Ona karşı pek sıcak veya dostça davranmamıştım, muhtemelen bu yüzden o zamandan beri benden kaçıyordu.

"Geliyorsun." Cammie kolunu koluma taktı ve beni neredeyse zorla anne babasının yanına sürükledi.

Her zamanki yarışmaların yanı sıra —kütük atma, çekiç atma, gülle atma, halat çekme, koşu, haggis fırlatma, kılıç dansı, İskoç dansı, gayda bandosu ve gayda çalma— adaların dört bir yanından gelen üreticiler, Highland Games pazarındaki tezgâhlarını kurmuşlardı. Janice ve Greg de kendilerine ait bir tezgâh kurmuşlardı.

"Eğlenceli görünüyor." London, yarışmanın ortasında olan İskoç dansçılarını işaret etti. "Hiç denediniz mi?"

"Evet, ben berbatım. Taran doğuştan yetenekliydi ama ilgi odağı olmaktan nefret ediyordu, o yüzden bıraktı," diye açıkladı Cammie.

Omuz silktim çünkü bu doğrudu. Dans kısmı eğlenceliydi.

Dans ederken herkesin bana bakması ise berbattı.

Pazar tezgahına yaklaşırken, Janice Cammie'yi gördü ve gözleri parladı. Bir müşteriye yardım ederken ona hızlıca başını sallayarak selam verdi. Greg bizi gördü, el salladı ve hemen işi devraldı, böylece Janice tezgahın arkasından çıkıp kızını düzgün bir şekilde selamlayabildi.

"Bugün geleceğini bilmiyordum." Janice, Cammie'yi sıkıca kucakladı. Cammie ve Quinn, boylarını annelerinin ailesinden almışlardı. Janice'i her zaman çok uzun ve zarif bulmuştum. Gençken Cammie gibi bol sarı saç vardı ama şimdi kalın saçları, köşeli çenesini çerçeveleyen gümüş rengi sarı bir bob kesimindeydi. İpeksi geniş pantolon ve ona uyan gömlek takımı giymişti; adalı bir çiftçiye hiç benzemiyordu. Yıpranmış bir kazak ve kot pantolon giyen kocasının aksine. Greg, Janice'ten yaklaşık bir inç daha kısaydı ve kafasındaki tüm saçlar yüzündeki gür sakala göç etmişti.

Birbirlerinin tam zıttı gibi görünüyorlardı.

Ama Quinn, annesinin Greg ile evlendiği zamanki kadar mutlu olduğunu hiç görmediğine yemin etmişti.

Çocukken ben de bunu görmüştüm. Greg McNulty, güneşin Janice ile doğup battığını düşünen nazik bir adamdı.

Anılar aklımı doldurdu ve göğsüm biraz sıkıştı.

"London'a ilk oyunlarını gezdiriyoruz." Cammie dönüp bize işaret etti. "London'ı hatırlarsın. Ve tabii ki Taran'ı da."

Janice'in gözlerindeki panik beni çok kötü hissettirdi, bu yüzden öne çıktım. "Merhaba Janice. Nasılsın?"

Rahatlaması beni daha da kötü hissettirdi. "İyiyim, Taran. Seni görmek... seni görmek çok güzel. Hırsızlığı duydum. İkiniz de iyi misiniz?"

Glenvulin'de haberler olağanüstü hızlı yayılıyordu. Bu sabah bizi gören tüm yerliler, durumumuzu sormak için yanımıza gelmişti. Hırsızlık olayı herkesi alarma geçirmişti. "Hepimiz iyiyiz, teşekkürler."

Janice, gerginliği atmış gibi görünüyordu ve London'a döndü. "Oyunları beğendin mi?"

"Evet, hem çılgınca hem de harika."

Janice, "Evet, gayda sesine alışmak biraz zaman alıyor olmalı," dediğinde ikimiz de güldük.

"Aslında, New York'ta İskoç mirasını kutlamak için Tartan Günü Geçit Töreni düzenleniyor. Gayda grupları şehrin sokaklarında yürüyüş yapıyor. İnanılmaz bir şey. Her zaman balkonumdan sarkıp onların geçişini izlemeyi severdim."

"İskoç kökenli misin?"

"Evet. Babamın tarafı İskoç. Büyük büyük dedem İskoçtu ama babam atalarını araştırmakla pek ilgilenmezdi. Hayat kurtarmakla çok meşguldü." Sözlerinde sadece Cammie ve benim fark ettiğimiz acı bir ton vardı.

"Öyle mi?"

"O bir beyin cerrahı. Annem ise kalp-göğüs cerrahı." London, satılan çilekleri işaret etti. "Kokuları harika."

Janice konuyu değiştirdi. "Alın lütfen. Size bir kutu getireyim. Başka bir şey ister misiniz kızlar?"

Sanki bizler ergenmişiz gibi "*kızlar*" kelimesini kullanmasına içimden gülümsedim. Quinn'in annesiyle aramızdaki garip durum ortadan kalktığı için rahatladım.

Hepimiz atıştırmak için küçük bir kutu çilek aldıktan sonra, üçümüz diğer tezgâhların önünden geçerek, etkinliklerinden önce prova yapan gayda çalgıcılarını dinledik. Caber atma yarışmasının düzenlendiği yere doğru tepeyi tırmanırken, Cammie London'a sordu: "Son zamanlarda ailenizden haber aldın mı?"

London burnunu çektim. "Hayır. Onlarla en son konuştuğumda, Nick'in başından beri pisliğin teki olduğunu biliyorlarmış gibi davrandılar — unutma ki *bu*, onun iç ticaret suçundan tutuklanmasından *sonraydı*, bana vurduğunu ve onu terk etmemem için tehdit ettiğini söyledikten sonra değil. Onlara New York'a geri dönmeyeceğimi söyledim — sinirlendiler ve bana maddi desteğini keseceklerini söylediler. Ben de sinirlendim ve onlara ilişkilerimizi tamamen kestiğimi söyledim. O zamandan beri konuşmadık."

Kanımda öfke kaynıyordu. London, yıllarca süren ihmalin getirdiği kayıtsız bir rahatlıkla bu gerçekleri aktarabiliyor olabilir, ama ailesi beni çileden çıkarıyordu. Annem benim için ateşe bile atılırdı. London'ın ailesi ünlü cerrahlar olabilir, ama ben, egoları yüzünden çocuk yapıp sonra işleri daha önemli olduğu için çocuklarını en başından terk eden pisliklere karşı sadece küçümseme duyuyordum.

"Güzel." Cammie kolunu London'ın omzuna doladı ve onu hızlıca sıktı. "O pisliklere ihtiyacın yok. Ayrıca, bu vesileyle babanı bir İskoç olarak reddediyorum."

London gülmekten çilek boğazına takıldı.

Cammie'ye duyduğum sevgi içimi ısıttı. Quinn'in kız kardeşi ile kardeşi konusunda fikir ayrılığına düşebilirdik ve içimdeki içe dönük kişilik, onun açık sözlülüğünü bazen rahatsız edici buluyordu... ama Cammie de sevdiği insanlar için ateşe atılırdı.

Bir süre kütük atma yarışını hayranlıkla izledik, sergilenen şişkin baldır kasları ve pazılar hakkında uygunsuz yorumlar yaptık. London, uzun kütüklerin uzunluğunu görünce hayretten öte bir şaşkınlık yaşadı.

"Tamam, şu anda ne oluyor böyle?" Bir çilek sallayarak yarışmacılara doğru el kol hareketleri yaptı. "Kiltler, kaslar ve sakallar dikkatimi dağıttı, bu yüzden bu adamların neden devasa kütükleri atarak hayatlarını tehlikeye attıklarını hiç anlamıyorum. Kim en uzağa atabilecekmiş diye mi yarışıyorlar?"

"Hayır." Başımı salladım. "Öncelikle, bunlara 'caber' denir. Bu kelime, 'tahta kiriş' anlamına gelen Galce '*cabar*' kelimesinden türemiştir."

"O bir kütük, kiriş değil, ve çok *büyük*. Bu adamlar deli."

Kıkırdayarak devam ettim, “Tamam, tabanından nasıl kaldırdıklarına bir bak

... caber'i tamamen dik tutmaları, birkaç adım koşmaları ve sonra onu uçtan uca dönecek şekilde fırlatmaları gerekiyor. Tam olarak fırlatan kişinin önüne düşmesi gerekiyor. Tam 12 saat pozisyonuna en yakın olan en yüksek puanı alır.”

London bana sıırttı. “Bunu mantıklı hale getirdiğini sanıyorsun ama mantıklı değil.”

Cammie eğildi. “Çekiç atmayı kaçırdığın için şükürler olsun.”

Gülerek, birlikte durup şakalaşırken ve caberler fırlatılırken eteklerin havalanmasını izlerken içimi bir hafiflik kapladı.

“İç çamaşırı giyilmez sanıyordum?” London komik bir şekilde dudaklarını bükerek bizi daha da güldürdü.

Ancak kısa süre sonra Cammie, daha fazla yiyecek ve içecek almak için oyunların ana alanına dönmemiz konusunda ısrar etti. Bulutlu gökyüzüne rağmen yine nemli bir gündü ve bu nemli hava saçlarımın ensemeye yapışmasına neden oluyordu.

“Bir sonraki oyunlarda bir tezgah açabilirim,” dedi London, deli tezgahında sipariş vermek için ayakta dururken. “Şu anda tuzlu hamur işleri dönemindeyim. Bence burada çok beğenilirler.”

"Tabii, kesinlikle," diye onayladı Cammie.

"Cameron!" Sırada dururken hep birlikte döndük ve Forde'un sağlık görevlisi tulumuyla bize doğru büyük adımlarla geldiğini gördük. Kolları çıkarmış ve üst kısmını açarak üzerinde bir grup ismi yazılı dar bir tişörtü ortaya çıkarmıştı. Tişört, güçlü vücudunu ve birçok dövmesini ortaya çıkarmıştı.

“Görev dışı mısın?” diye sordu Cammie, bize yaklaşırken.

“Evet, sadece bir dakikalığına.” Beni fark etmeden önce Cammie'yi bir saniye yanına çekip kucakladı. “Taran.” Bir de baktım ki kendimi bir kucaklamanın içinde buldum.

Şaşkınlıktan, kucaklaşmaya karşılık verecek zamanım bile olmadı, o beni bıraktı. Koyu renkli gözleri yüzümü taradı. "Dün olanlardan sonra iyi misin?"

"Her şey yolunda," diye söz verdim.

Forde dudaklarını sıkıştırdı ama geri çekildi ve London'a selam vererek başını salladı.

"Kaber ve çekiç yaralanmalarıyla meşgul müydün?" diye sordu Cammie.

"O kadar da kötü değil. Önemli bir şey yok." Forde, Cammie'nin kafasına hafifçe vurdu. "Tahtaya vur."

"Defol git." Cammie, iyi niyetle elini itti.

Bakışları Cammie'nin üzerinde dolaştı ve kollarını göğsünde kavuşturdu; tişörtü pazılarının etrafında oldukça çekici bir şekilde gerildi. Quinn'den başka birini görememiştim ama en iyi arkadaşının son derece seksi olduğunu inkar edemezdim. "O çocuk nerede?"

Cammie gözlerini kısarak, "Önce adını söyle," dedi.

"Greig," dedi Forde, sanki ağzına kötü bir şey almış gibi.

Cammie çenesini kaldırdı. "Ondan ayrıldım."

Forde'un kavuşturduğu kolları yanlarına düştü.

"Gerçekten mi?" "Gerçekten."

"Bebek bakıcılığından bıktın mı?"

London, sanki gülmeyi zorla bastırıyormuş gibi boğazından bir ses çıkardı, bu da tabii ki dudaklarımı seğirtirdi.

Cammie ona alaycı bir ihanet bakışı attıktan sonra Forde'a öfkeyle baktı. "Sen neden benden daha genç kadınlarla çıkabiliyorsun da ben sürekli şakalar yapılmadan daha genç bir erkekle çıkamıyorum?"

"Pardon ama, benim görüştüğüm kadınlar hakkında kaç tane bebek bakıcılığı şakası yaptın?"

"Hiç. Kendimi tekrar etmekten nefret ederim, ama senin yaşının yarısı kadar bir kızla her yattığında bebek bakıcılığı şakası yapsam, tek yaptığım şey bu olurdu."

"Abartıyorsun." Forde parmağını onun yüzünün önünde salladı. "Bir yıl boyunca bir çocukla yatmış olmaktan utandığın için konuyu saptırmayı bırak."

"Kapa çenen!" Onu itti. "İnsanlar bunun doğru olduğunu düşünebilir, Forde Dallas."

O kıkırdadı. "Pardon, pardon. Ergenlik çağını geçmiş bir mastürbasyoncuyu kastetmiştim."

"Vay canına." Forde'a biraz şüpheyile baktım çünkü alaycı sözlerinde gerçek bir iğneleme olduğunu kesin olarak söyleyebilirdim. "Greig'i sevmiyordun, ha?"

"Hayır, pek değil." Cammie'ye döndü. "Sen onun için fazla iyiydin."

"Çok yaşlı değil miydim?" Cammie kaşlarını kaldırdı. "O çok genç. Arada fark var."

"Eh, kadın vücudunu senin yaşındaki birçok erkekten daha iyi biliyordu." Cammie, Forde'u işaret etti.

Forde, Cammie'ye yoğun bir şekilde bakarken göz kapaklarını indirdi. "O çocuk benim yanımda solda sıfır kalır. İnan bana."

Arkadaşlar birbirlerine bakarken çok uzun bir an geçti. Sonra Cammie ona sıkı, alaycı bir gülümseme attı. "Eh, sen kesinlikle daha fazla pratik yapmışsındır." Koluna hafifçe vurdu. "Düzenli olarak test yaptırmayı unutma."

Forde'un koyu renkli gözlerinde öfke parladığında, konuyu değiştirmek için acele ettim. "Oh, hey, sıra bizde."

Forde ikimize de birer bakış attı, Cammie'ye anlamsız bir bakış attı ve çenesini salladı. "Gitmem gerek. İyi günler, hanımlar."

"Hoşça kal." Cammie başını başka yöne çevirirken bile ona el salladı.

Forde bir saniye daha onun profiline baktıktan sonra uzaklaştı

"Gitti mi?" diye mırıldandı Cammie.

"Evet."

Kaşlarını çattı. "Son zamanlarda huysuz bir pislik gibi davranıyor." London burnunu çektikten sonra birbirimize anlamlı bir bakış attık.

Sandviç ve su aldık ve

nereye gideceğimize karar veriyorduk ki, bir grup çocuk London'ın dikkatini çekti. "O da ne?"

Cammie'nin yüzü aydınlandı. "Murray hikâye anlatıyor. Hadi

."

"Hikaye saati mi?" diye sordum, kalabalığın arasından onu takip ederken.

"Kelly küçüktü, oyunlarda sıkılırdı, o yüzden Murray her zamanki gibi onu oturtup hikaye anlatmaya başladı. Kısa sürede etrafında tamamen büyülenmiş bir çocuk kalabalığı toplandı. O günden beri belediye, her oyunda hikaye saati yapmasını istiyor."

Vay canına, bu çok sevimliydi.

"Çok yaklaşma." London, Cammie'nin koluna tutundu. "Onu rahatsız edebiliriz. Bu, çocuklar için."

“Ben de büyük bir çocuğum,” diye hatırlattı Cammie. “Ve burada başka yetişkinler de var.”

Başka bir yetişkin grubunun hemen arkasına yerleşirken, sandviçimi ısırırken güldüm.

Tahmin ettiğimiz gibi, Murray daha önce solo dansçıların performans sergilediği küçük bir platformdaki tahta sandalyeye oturdu.

"Şu küçük kız kim?" diye sordu London sessizce.

Cammie onun bakışını takip etti. “Oh, o Kelly, Murray’in kızı.”

Küçük sarışın kız babasına bir şişe su uzattı. Babası onu şefkatli bir gülümsemeyle aldı ve kız platformdan fırlayarak kendi yaşıtları olan bir grup çocuğun yanına gitti. Daha küçük çocuklar Murray'in önünde toplanmış, ayaklarının dibinde bağdaş kurup onun hikayesini dinlemeye hazır dılar.

"Belirli bir kuyudan su içmek isteyen kralın hikâyesini duyan var mı?" diye sordu Murray çocuklara, öne doğru eğilerek.

"Kraliçeyi duydum," önümüzden derin bir erkek sesi duyuldu. "Doğru söyle, delikanlı."

"Aptal," diye mırıldandı London.

Murray hiç aldırış etmedi. "Şey, ben hikayeye biraz kendi yorumumu katıyorum." Kızına göz kırptı ve kız, sanki bir sırrı paylaşmış gibi gülümsedi. “Uzun zaman önce, tam burada Glenvulin’de, çok hasta olan bir kral vardı. Bu yüzden, üç oğlunun en büyüğünden adanın en kuzey ucundaki gerçek su kuyusuna gidip, onu iyileştirebilmesi için ona bir içecek getirmesini istedi.”

Belediye meclisinin neden Murray’den bu geleneği sürdürmesini istediği bana netleşti. Derin, boğuk sesi kulağa hoş geliyordu ve hikâyeyi anlatırken sıcak, dinleyiciyi içine çeken bir üslubu vardı. Çocukluğumdan beri bildiğim bu hikâyeyi anlatmaya devam ederken, üç prenses yerine üç prensin kuyudaki kurbağa bekçisiyle karşı karşıya gelmesini sağlayarak hikâyeye yeni bir soluk getirmesini çok beğendim. Bu halk masalı, aslında bizim versiyonumuzdaki kurbağa prens hikâyesiydi. Ancak Murray, hikayede gücün kadın karakterde olması için onu bir kurbağa prensesi haline getirmişti.

Çocuklar hikayenin uygun yerlerinde hayretle nefeslerini tutarken, dikkatim Londra'ya kaydı.

O, çocuklardan daha fazla büyülenmiş görünüyordu.

Murray hikayeyi bitirmeye yaklaşırken, başını kaldırdı ve hikayenin ortasında durakladı.

Meraklı bir gülümsemeyi bastırmak için dudağımı ısırdım, çünkü Murray'in gözleri London'ınkilerle buluşmuştu ve görünüşe göre bu, onu düşünce akışından koparmak için yeterliydi.

London'ın yanakları kızardı ve ben de Cammie'nin başının üstünden onunla göz göze geldim.

Cammie kaşlarını oynattı ve ben fiziksel bir tepki vermemek için sandviğimin son parçasını ağzıma tıktırdım.

Murray yeniden kendine geldi ve devam etti.

Ancak London uzaklaştı. "Bir içki daha içmem lazım." Balıkçı hikayesini bitirmeden o gitmişti bile.

"Orada neler oluyor?" diye mırıldandı Cammie.

"Bilmiyorum. Ama bence bu konuyu bırakalım."

"Tabii." O da onaylayarak başını salladı, ama gözleri yaramazlık dolu bir şekilde parladı. "Yine de güzel olurdu. Murray iyi bir kadını hak ediyor. Ve London da kalıcı vizeyi hak ediyor."

"Bunu bırak, Cameron McQuarrie." Ağzımın köşeleri gülümsemeyle kıvrıldı.

"Oh, ne zaman çöpçatanlık yapmamam gerektiğini bilirim."

"Halat çekme yarışı başlıyor," diye kaçamak bir cevap verdim ve yanından geçip gittim. "Evet, on sekiz yıl önce başladı!" diye arkamdan seslendi.

Cammie McQuarrie. Her zaman son sözü söylemek zorundaydı.

21. Quinn

Toplum merkezi insanlarla tıka basa doluydu.

Genellikle seyircilere kendimizi tanıttırdık, ama Aodhan sahneye çıkar çıkmaz çalmaya başlamamızı istedi. Ceilidh dansı için müzik çalmıyorduk, sadece sosyal etkinliğin açılışını yapıyorduk. Aodhan, geleneksel İskoç dans müziği için akordeon ve keman çalan Scaris'ten bir folk grubu tutmuştu. Ana salon, duvarları kaplayan Glenvulin tartan kumaşları ve yerel klanların armalarını gösteren afişlerle bu özel gün için süslenmişti.

Snare davulcusu ve pipo grubumuzun şefi olarak, sahneye ilk ben çıktım ve Ramsay, Laird, Murray ve Forde'nin ortasında durdum.

İnsanlar bar alanında dolaşüyor ve odanın kenarlarında yer alan masalara oturuyorlardı, ancak oyunların sonu için düzenlenen ceilidh'e katılan o kadar çok insan vardı ki, ana dans pistine taşmışlardı. Elllerinde içkilerle, kiltler, tartan elbiseler ve etekler giymiş olarak toplanmış, gülüyor ve sohbet ediyorlardı.

Gözlerim odayı taradı ve kız kardeşimi gördüm. Elinde bir tepsi içkiyle bir masada duruyordu, her zamanki arkadaşları Taran, Tierney ve London'ın etrafını sarmıştı. Kız kardeşimin yanındaki muhteşem esmeri görünce kalbimin bir an hızlanması artık tanıdık ve sıradan bir olaydı.

Omuzlarımı düzelttim, çubukları trampetimin üzerine yerleştirdim ve geleneksel windmill vuruşlarıyla performansımıza başladım. Sağ elimle flam sağ vuruş, sol elimle boş vuruş yaparak basit bir şekilde başladım ve bu, sahneye en yakın olanların dikkatini çekecek kadar gürültülüydü. Tempoyu artırdım, flam sağ-sol, sonra flam sağ-sol-sağ vuruşlarına geçtim ve Forde tenor davuluyla bana eşlik etmeye başladığında kalabalık sessizleşmeye başladı.

Tam da Ramsay ve Laird'in gayda ile katılmaları için doğru zaman.

Sonunda Murray'in bas davulu da katıldı ve salonun her yerinde yankılanan gürültü bir vuruş duyuldu.

Bu bir giriş parçasıydı ve hemen ardından gayda grubu dinleyicilerinin en sevdiği parçalardan biri olan "Scotland the Brave"e geçtik. Beklendiği gibi, tanıdık melodi ile birlikte havada tezahüratlar yükseldi.

Forde'a gülümsedim çünkü doğrusu, sahneye çıkmayı ve sesimizin kalabalığın arasında yankılanarak ruhlarını coşturduğunu hissetmeyi seviyordum. Beni gruba sokan Forde'du. Çocukken o davul öğrenmişti, anneannem de bana piyano öğretmişti, bu yüzden ikimiz de nota okumayı biliyorduk. Forde, yerel bir gayda grubu kurmak umuduyla tenor davul öğrenmeye başlamıştı. Bir bakıma, bu onun rock yıldızı hayallerini gerçekleştirme yoluydu. İlk başta, kulağa ne kadar korkunç gelse de, sadece evden ve evliliğimden uzaklaşmak için bir bahaneye ihtiyacım vardı. Ancak kısa sürede trampetlere aşık oldum.

İskoç trampeti, normal bir trampetten farklı bir şekilde yapılmıştı ve bu da ona o vızıldayan, yuvarlanan sesi veriyordu. Laird ve Murray, okul bandosundaki günlerinden beri zaten gayda çalgıcısı ve davulcuydu, bu yüzden onları da gruba dahil ettik. Ramsay da askeri gayda çalgıcısı olarak adaya geldiğinde, onu ikna edene kadar ısrar ettim ve o da gruba katıldı. Beşimiz birlikte

Leth Sholas Pipe Band olarak biliniyorduk.

Evet, performanslarımızdan birazcık ek gelir elde ediyorduk, ama bunu bu yüzden yapmıyorduk. Biz tam anlamıyla bir kardeşler grubuyduk. En zor zamanlarda birbirimizin yanında olmuştuk.

Fotoğraf makinelerinin flaşları patladı ve o fotoğraflar nereye giderse gitsin, Ramsay'in teknik ekibi onları internette bulduğunda silineceklerini biliyordum. Yüzleri tanınmaz hale getiren o

yüzleri tanınmaz hale getiren maskelerden birini takmaya başlayabileceğini söylemişti, ama bunu diğer arkadaşlara nasıl açıklayacağını bilmiyordum. Sahne etrafında yürüyüş düzenimizi değiştirirken, kilotlarımız uyluklarımızda sallanırken bu düşünceye içimden güldüm. Oldukça gayri resmi olduğumuz için, tam boru bandosu kıyafetlerini giymedik. Bunun yerine, kilotlarımızı yürüyüş botlarıyla ve üzerinde grubumuzun adı yazılı tişörtlerle giydik. Kiltlerimiz, koyu orman yeşili üzerine lacivert ve koyu pembe ekose desenli, beyaz dikişli Isle of Glenvulin tartanından yapılmıştı.

Forde, yeni pozisyonuna geçerken tanımadığı ama çekici bir esmer kadına göz kırptı ve kadının neredeyse bayılmak üzere olmasına kaşlarını kaldırarak tepki gösterdi. Bu etkileşimi fark ettiğimi görünce, kendini beğenmiş bir genç gibi sıırttı. O pozisyonuna geri dönerken, Laird ve Murray ile birlikte temposunu yavaşlatıp tamamen dururken, beni ve Ramsay'i önde bırakınca ona başımı salladım.

Sadece bir saniye sessizlik hakim oldu, sonra ben trampetle yeni bir tempo başlattım. Ramsay, "Highland Cathedral"ın açılış notalarında bana eşlik edince kalabalık yine sessizliğe büründü. Bir dakika sonra Forde de aramıza katıldı, ardından Murray ve Laird. Parçanın yarısında, çok tempolu bir parça olan "Mairi's Wedding"e geçtik. Seyircilerimiz ayaklarını vuruyor, ellerini çırpıyor ve masalara vurarak ritmi bizimle tutuyorlardı; bu da onların enerjisinden beslenerek daha da coşkuyla çalmamızı sağladı.

Bitirdiğimizde, konuklar bizi coşkulu bir alkışla karşıladı. Alkışların, tezahüratların ve ısıkların dinmesini bekledikten sonra sahneden yüksek sesle, "*Fàilte gu* Glenvulin! Biz Leth Sholas Pipe Band'dik. Kutlamalara devam etmek ve dansa başlamak için, Scaris Troubadours'u sahneye davet edelim!" diye seslendim.

Ceilidh grubunun sahneye çıkması için sahneden inerken, Taran'a gitme konusunda içimde ısrarcı bir istek hissettim. Evine zorla girilmesinden beri, o bana ihtiyacı olmadığını açıkça belirtmiş olsa da, onun için sürekli endişelenmiştim.

Enstrümanlarımızı toplum merkezi ofisine kilitledikten sonra, partiye geri döndük. Forde, Ramsay'in sırtına bir şaplak attı. "Neyin var senin, huysuz piç?"

"Sana bir şey sorayım, ben ceilidh dansı yapan bir adama mı benziyorum?" Forde'a attığı bakış, daha zayıf bir adamı yere sererdi.

Ancak Forde, yüzündeki o alaycı gülümsemeyi silemedi. “Tierney seni burada tutuyor mu?”

“Beni kalmaya zorluyor mu...” Ramsay somurtarak baktı. “Dans etmek istiyor. Ben sadece zorunlu olduğunda dans ederim.” Arkadaşlarımız onun ne demek istediğini anlamamış olabiliirdi ama ben anladım. Geçmişte sadece bir ajan olarak gizli kimliğinin bir parçası olduğunda dans etmişti.

“Yani bu gece.” Laird, yanımızdan geçerken kıkırdadı. “Kadınlarımız bizden istediğinde, bu her zaman zorunludur.”

“Silver’la ben dans ederim,” diye teklif etti Forde.

“Denersen ölürsün. Ve ona Silver deme. Senin için o Tierney.” Ramsay uzaklaşırken omzuyla ona bir darbe indirdi, kalabalık doğal olarak iri adamın önünden ayrıldı.

Forde’un inanamayan bakışına gülümsedim. “Ne zaman bu kadar sahiplenici bir piç oldu?”

Bu sefer burnumdan soludum. “Eh, bu adam o kadar sahiplenici ki kendi adasını satın almış.”

“Evet, doğru. Ama Tierney’nin bu saçmalığa katlanacağını sanmıyorum.”

“Ah, Ramsay’in kendi sorunları var. Bence Tierney bunu biliyor ve onunla birlikte üstesinden gelmeye çalışıyor. Birer içki alıp onlara katılalım.”

“Bu arada... Taran’la işler nasıl gidiyor?” Arkadaşım, partideki gürültünün üstünden sesini duyabilmem için bana doğru eğilmek zorunda kaldı.

Yüzümü buruşturdum. “Pek iyi değil. Belirsizlik içinde!”

Bana acıyarak baktı. “En azından kız kardeşin artık o iğrenç herifle çıkmıyor.”

İnsanlar bizi selamlayıp, nezaketen ve müzik için teşekkür ederek bara ilk girmemize izin verirken, ona yan gözle baktım. “Greig ile sorunun neydi?”

“Bilmiyorum.” Forde omuz silkti. “Ondan kötü bir his aldım. Açıklayamıyorum.”

Gözlerime bakmadığında içimden iç çektim. Forde’un Greig’den neden kötü hisler aldığını tahmin ediyordum. Bu şüphelerim, Greig ortaya çıkmadan çok öncesine dayanıyordu. Ama Forde, Cammie’nin peşinden gitmeye cesaret edemiyorsa, onu hak etmiyordu. Cammie, onun için savaşıacak birini hak ediyordu.

Taran’ın da onun için savaşıacak birini hak ettiği gibi.

O, benim bunu yapmadığımı düşünüyordu.

Ve en büyük başarısızlığımı kendime itiraf edebilseydim, bunu yapmadığımı bilirdim.

Onun yerine korkularımı seçmiştim. O günden beri pişmanlık duyuyordum.

Savaşma zamanı gelmişti.

İçeceklerimizi aldıktan sonra, kalabalığın arasından geçerek Taran'ın Laird, Finella, Cammie, Tierney, Ramsay, London ve Murray ile oturduğu arka taraftaki masaya doğru ilerledik. Garsonlar, insanların açık büfe tarzında yemek yiyebilmesi için masanın ortasına yemek tabaklarını çoktan yerleştirmişti.

Dikkatim bana bakıp hemen başka yere çeviren Taran'a kilitlenmiş olsa da, Cammie'ye "Annem ve Greg nerede?" diye sordum. Cammie,

Laird'e doğru başını salladı. "Bu gece Finn ve

Aird'e bakmayı teklif etti."

"Ve Akiva'ya," diye araya girdi Tierney. "Meğer Akiva çocukları seviyormuş." O, ona çok bariz bir niyetle bakan Ramsay'e doğru eğildi.

Dikkatim yine Taran'a yöneldi.

Masada sohbetler sürerken ve yemekler hızla yok olurken o benden kaçınıyordu.

Ceilidh müziğinin ilk akorları çaldığında, tanıdık Gay Gordons melodisiydi. Laird ayağa kalktı ve karısına elini uzattı. Karısı, görünüşe göre çok memnun olmuş bir şekilde gülümsedi ve diğer çiftler de onlara katılırken Laird onu dans pistine götürdü.

Ramsay, Tierney'in gözlerini kocaman açarak yalvarmasına homurdandı ama isteksizce onu dans pistine götürdü. Kendimi yapmamaya ikna edemedim masanın etrafından dolaştım.

Taran ben yaklaşırken gözlerini kısmış, ama ben onun sandalyesinin yanına gelip avucumu uzatana kadar durmadım. "Bu dansı bana lütfeder misin, Taran?"

"Hadi." Cammie ona dirsek attı.

Taran, bıkkın bir iç çekişle sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. Elbisesini görünce boğazımı yuttum. Oyunların sonundaki ceilidh, her zaman şık ve rahat giysilerin karışımıydı ve tartan ana temaydı. Taran, kolsuz tartan elbisesiyle bunu yansıtıyordu. Yüksek yuvarlak yakalı olsa da, belki de onun düşündüğü kadar mütevazı değildi. Muhteşem vücudunun her kıvrımına ve eğimine uyum sağlıyordu.

Onu dans pistine kadar takip ederken, içimden bir küfür mırıldandım. Kalçaları mükemmeldi ve elbisenin eteği uyluk ortasında bittiği için, giydiği alçak topuklu ayak bileği botlarıyla bile bacakları sonsuz gibi görünüyordu.

Böyle seksi bir elbiseyi, aslında motosikletçi botları sayılabilecek ayakkabılarla giymek tam Taran'ın yapacağı bir şeydi.

Saçlarını yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplamıştı ve dans pistinde yerini alırken, bana bakmadan, o kadar genç görünüyordu ki, kendimi on dokuz yıl öncesine geri dönmüş gibi hissettim.

Kalbim gırtlığıma kadar çıkmış halde, sol tarafında durdum ve o sağ eliyle tutmak için uzanırken sağ elimi omzuna koydum.

"Çok güzelsin."

O koyu renkli gözler bana doğru kaydı ve içlerindeki kızgınlığa rağmen vücudumda bir sıcaklık dalgası yayıldı. "Belki de seninle dans etmek istemediğim aklına geldi mi, Quinn?"

Parmaklarım onun parmaklarını sıktı. "Hayır diyebilirdin."

"Ve ortalığı velveleye mi vereyim?" Yanakları kızardı. "Tanrım, Gay Gordons'ı nasıl yapıldığını bile hatırlamıyorum."

"Hemen hatırlarsın. Merak etme. Ben yanımdayım." Herkes yerini alırken sol elini tuttum. "Üç adım ileri, sonra dönüyoruz."

Taran başını salladı ve herkesle birlikte dansa başlarken kararlı bir şekilde önüne baktı.

"Dört adım geriye," dedim.

Biraz sendeledi ama onu ayakta tuttum ve bana yarı minnettar, yarı sinirli, dudaklarını sıkı tutarak bir gülümseme attı. Dönüş zamanı geldiğinde, Taran'ın hafızası devreye girmiş gibiydi. Onu döndürdüm ve ben onu balo salonu tutuşuna almadan önce çok hafifçe tereddüt etti. Onu gereğinden biraz daha sıkı vücuduma çektim, kıvrımlarını hissetmek kanımı hızlandırıyordu. Salonun etrafında polka dansı yaparken yanaklarındaki kızarıklık derinleşti, atlamalı dönüşlerle vücutlarımız birbirine sürtünüyordu.

Başlangıç pozisyonuna geri döndüğümüzde, Taran gözle görülür şekilde telaşlanmıştı, ki bu tam da onu istediğim haliydi. İkinci polka sırasında gülümsememi engelleyemedim ve o da sanki yaramaz bir okul çocuğuyum gibi gözlerini devirdi.

Müzik nihayet sona erdiğinde, dans partnerim diğer dansçılarla birlikte gülüyor ve eğleniyordu; bu beni çok memnun etti. Bunun bir nedeni de, dans sırasında at kuyruğunun birkaç kez yüzüme çarpması ve onun bunu çok komik bulmasıydı. İsteksizce Taran'ı bırakıp orkestrayı alkışladım, ama gözlerimi ondan ayıramıyordum.

"Bir sonraki dansı bana verir misin?" Bir adam aniden yanımda belirdi ve dikkatini tamamen Taran'a verdi.

"Uh..." Taran şaşırmişti, sanki odadaki en güzel kadın olduğunun farkında değilmiş gibi.

"Kaber atma yarışmasını kazandım." İri yarı adam göğsünü kabartarak duyurdu. "Dylan McCloud."

"Tabii ki kazananlarımızdan biriyle dans edecek." Aodhan Macduff, her zamanki gibi ortalığı karıştıran bir pislik gibi birdenbire ortaya çıktı. Taran'ı nazikçe McCloud'a doğru itti. "Ve sıradaki dans St. Bernard's Waltz."

Siktir.

Taran acı dolu bir gülümsemeye başını salladı. "Tabii ki."

Aodhan'a öldürücü bir bakış atarak masaya geri döndüm. Murray ve London karşılıklı oturmuş, konuşmadan sadece dansı izliyorlardı. Masada garip bir gerginlik vardı.

Murray kaşlarını çattı. "Şu iri adam kim?"

"Caber atma yarışmasını kazanan pislik."

Arkadaşımın yanındaki koltuğa çöktüm ve Dylan McCloud'un vals için Taran'ı kendine doğru çekmesini somurtkan bir ifadeyle izledim. Her parmak uçlarına yükselip tekrar yere indiğinde, vücutları birbirine değdiğinde dişlerimi gıcırdatıyordum. "Sence bu adam bu gece bir kütüğün altında baygın halde bulunursa kimse bunu tuhaf bulur mu?"

Masanın karşısından gelen bir kahkaha, hem benim hem de Murray'in bakışlarını oraya çekti.

London sanki ben bir aptalmışım gibi başını salladı, sonra masadan kalkıp barın etrafındaki kalabalığın içinde kayboldu. Dönüp Murray'e dirsek attım. "Lütfen bana o kıza dans etmeyi teklif ettiğini ve onu orada oturup kalmasına izin vermediğini söyle."

Balıkçı yüzünü buruşturdu. “Evet, ona dans etmeyi teklif ettim. Hayır dedi. Ona yaklaşan ve teklif eden diğer üç adama da hayır dedi. Dördüncü adam yaklaştığında, masanın altına saklanacak gibi görünüyordu, ben de o bir kelime bile etmeden ona siktirip gitmesini söyledim.”

“Bu kız biraz gizemli,” diye mırıldandım.

“Öyle mi?” Murray bara doğru bir bakış attı, yüzünde ciddi ve sert bir ifade vardı.

"Ne?"

Başını salladı. “Hiçbir şey. Neyse, dansa katılman gerekmiyor mu?” Taran ve caber boy’a doğru eliyle işaret etti.

“St. Bernard’s Waltz’a araya giremezsin.”

“Ciddiyse girebilirsin.”

"Herkesin önünde mi?"

"Herkesi siktir et. Onu istiyorsun, değil mi?" Murray bana

“Kesinlikle haklısın.” Omzuna bir şaplak attım, kendimi cesaretlendirerek sandalyeden kalktım. Dansçıların arasından geçerek, gözümü diktiğim çifte yaklaştım. Caber’ın omzuna dokunarak, “Dansı bölüyorum,” dedim.

McCloud dönüp yüzüme bir bakış attığında Taran’ın nefesini tuttuğunu duydum ve o hızla başını salladı. “Evet, tabii ki.” Şaşkın Taran’ı kollarıma alırken o bir göz açıp kapayıncaya kadar dans pistinden çıkmış ve dansın adımlarını bulmuştum.

“Böylesine iri bir adam, benim gibi cılız birinden korkuyor,” diye homurdandım.

"Ona sanki bir kütüğü saplayacakmış gibi bakıyordun. Bunu yaptığına inanamıyorum," diye dişlerinin arasından öfkeyle söyledi.

"Konuşmamız lazım," diye hatırlattım ona.

"Peki, kaba bir şekilde araya girmenin bunu kolaylaştıracağını mı düşündün?"

"Herkes bize bakıyor, Quinn."

"Umurumda değil." Dans etmeyi bıraktım ve başımı ona doğru eğdim. Nefesi kesildi. "Böyle bir gün daha geçiremem."

Başka bir çift bize çarptı ve ben içimden küfrettim, Taran’ın elini sıkıca kavrayarak onu dans pistinden çekip çıkardım. Neyse ki, ben dümdüz

, yerel dedikoducuların mırıldanmalarını görmezden gelip Taran'ı ana salondan dışarı çıkardım.

Yalnız kaldığımızda, elini elimden çekti. "Aklını mı kaçırdın, Quinn?"

"Öyle hissediyorum. Lütfen, Taran. Sadece benim tarafımı dinlemeni istiyorum."

"Yine başlıyorsun... istediğini bize dayatmaya!" diye bağırdı.

"Bir yıldan fazladır sana istediğin ve ihtiyacın olanı vermeye çalıştım, Taran. Ve sen o cankurtaran istasyonunda beni paramparça ettin. Lanet olsun, paramparça ettin." Duygular boğazımı tırmaladı. "Sanırım söyleyeceklerim yardımcı olacak."

Omuzları yorgunluktan sarkmış gibiydi ve suçluluk duygusu göğsümü delip geçti. "Böyle düşündüğünü biliyorum, Quinn. Buna gerçekten inandığını biliyorum. Ama Kiera'yı seçtiğinde ne kadar yıkılmış olduğumu biliyorum. Sen bilmiyorsun. Söyleyebileceğin hiçbir şeyin yardımcı olacağını sanmıyorum."

22. Taran

Ağustos, On Yedi Yıl Önce

Tükettiğim bol miktarda Jack Daniel's ve kola'yı emmesi için fast food dükkanından aldığım peynir ve patates kızartması yedikten sonra bile, cesur ve aptal olmama yetecek kadar alkol hala vücudumda kalmıştı.

Yirminci doğum gününden bir gün önce terk edilmişim ve aptal olmama izin vardı sanırım. “Çok doğru.” Yüksek topuklu ayakkabılarımı çıkarırken telefonuma başımı salladım ve yatağıma sendeleyerek uzandım.

Saat sabahın altısı olduğu için oda arkadaşlarım çoktan sızmıştı. Andrew dün bana mesajla ayrılrsa da doğum günümü kutlamaya karar vermiştik. Her zamanki bar turundan sonra, arkadaşımız Jaz'ın evinde, onun hiç beklemediği bir parti ile son bulduk. Geceyi gülerek, tüm arkadaşlarımla çılgın hikayelerini dinleyerek ve kalbim göğsümün içinde paramparça olmuyormuş gibi davranarak geçirdim.

Andrew yüzünden değil.

Andrew, biri ona harita ve el feneri verse bile klitorisini yerini bulamayacak kadar kibirli bir pislikti.

Hayır, içim içimi yiyordu ve *onu* gördüğüm geçen aydan beri her gün böyleydin. Ve onu. Onları birlikte.

Quinn ve Kiera. Kızlarıyla birlikte hafta sonu için Glasgow'a gitmişlerdi. Annem bana, ona

Glasgow kocaman bir şehirdi, bu yüzden onları yoluma çıkarmak evrenin tam bir sadizmiydi.

George Square'in hemen yanındaki bir kafede garsonluk yapıyordum ve kulaklıklarımı takıp Stereophonics dinleyerek işe gidiyordum.

İlk başta, gözlerime inanamadım.

Ama o Quinn'di. Bebek arabasını itiyordu, bu yüzden kızlarını göremiyordum. Ama kızları yaklaşık sekiz aylık olmalıydı. Sakalı uzamış ve biraz yorgun görünüyordu, ama kot pantolonu ve gömleğiyle her zamanki gibi yakışıklıydı. Kiera kısa yazlık elbisesiyle çok güzeldi. Genç, havalı ebeveynler gibi görünüyorlardı.

Kaldırımında donakaldım, panikledim, beynim onlardan uzaklaşmak için yeterince hızlı düşünemedi ve göğsüm sıkıştı.

Kiera aniden bir dükkânın vitrinini işaret etti ve Quinn'in kolunu tuttu. Quinn, Kiera'nın söylediği şeye kaşlarını çattı ama sonra Kiera onu yavaşça ve tatlı bir şekilde öptü. Midem bulandı. Quinn'in yüzü yumuşadı ve başını salladı.

Kiera dükkanın kapısını açtı ve Quinn bebek arabasını içeri itti, ortadan kayboldular.

Mağaza vitrininin önünden geçmek için tüm gücümü kullanmam gerekti, adımlarım hızlandı, umutsuzca ikisinin de dışarı bakıp beni görmemesini umuyordum.

Kafeye vardım.

O gün onları bir daha görmedim.

Ama bu olay kalbimi parçalamıştı ve bir ay boyunca, ilk ayrıldığımız zamanki kadar acı çekmişim. Quinn'i aramak, fikrini değiştirmesi için yalvarmak için defalarca telefona uzandım. Sonra gururum ve öfkem devreye girdi. Birinin seninle kalması için yalvarmak zorunda kalırsan, o ilişki mahvolmuştur.

Bunun yerine, sonunda hayatıma devam etmeye çalıştım. Biraz flört ettim. Onu kaybetmenin, onunla olan geleceğimi kaybetmenin acısı daha katlanılabilir hale geldi. Beş ay geçti ve sonra Laird bana Quinn ve Kiera'nın evlendiğini söyledi.

Yeniden başlangıç noktasına döndüm.

Bana geriye, bunu tekrar atlatmaktan başka bir seçenek kalmamıştı. Ta ki Noel'e kadar. O zaman adaya dönmeyi reddettiğim için Laird ile kavga ettim. Annem bunun yerine Glasgow'a beni ziyarete geldi. Ve

Quinn McQuarrie'yi unutma yolculuğum böyle devam etti. Şubat ayında Andrew ile tanıştığım da, Quinn ile ilişkimizin kesin olarak bittiği günden tam bir yıl geçmişti. Andy'ye fiziksel olarak ilgi duyuyordum, bu yüzden muhtemelen bu yüzden bu ilişkide kaldım... ve hayatıma devam etme konusundaki çaresizliğimden dolayı.

Quinn'i Kiera ve Heather'la görmek beni yeniden paramparça etmişti. Andy'yi kendimden uzaklaştırdım ve o da benden ayrıldı, ama dürüst olmak gerekirse umurumda değildi. Berbat bir durumdaydım.

Şu anda bile, Pazar sabahı saat altıda hâlâ sarhoşken, tek düşünebildiğim Quinn'di.

Ona ne kadar özlediğimi söylemek istedim. Sesini duymak istedim. Beni mahvettiğini haykırmak ve bunun ona da en az benim kadar acı verdiğini duymak istedim.

Bu yüzden, tam da bunu yapacaktım. Sarhoş beynime göre, bu harika bir fikir gibi geliyordu.

Laird, Quinn ve Kiera'nın annesinin eski evini kiraladıklarını ağzından kaçırmıştı. Gençken o numarayı o kadar çok aramıştım ki, evin telefon numarasını hâlâ hatırlıyordum.

Viskiyle dolu cesaretimle (ve aptallığımla), numarayı çevirdim ve telefonu kulağıma götürdüm. Kanın akışından dolayı neredeyse hiçbir şey duyamıyordum. Her zil sesiyle kalp atışlarım hızlanıyordu.

Hem rahatlama hem de hayal kırıklığıyla telefonu kapatmak üzereyken, hat açıldı.

"Alo?" On sekiz aydan sonra ilk kez Quinn'in sesi kulağımda yankılandı.

Duygusal bir acı üst vücuduma yayıldı ve boğazıma doğru tırmandı.

"Alo? Kimsiniz?" diye sordu, sesi uykulu ve kavgacı geliyordu.

Konuşamadım. Tüm duygularım boğazımda toplanmış, beni boğuyordu.

Bir bebeğin aniden ağlamaya başlaması beni kendine getirdi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Quinn. "Kim olursan ol, çok teşekkürler." Sonra telefonu kapattı.

Ağlamam patladı, telefon yere düştü. Yana doğru yatağa düştüm, yastığıma sarılıp ağlamamı bastırdım. O ilk günkü gibi acıyordu. Ve o anda Quinn'den hiç

O anda onu hiç sevmediğim kadar nefret ettim. Bana bunu yaptığı için ondan nefret ettim. Onu bırakamadığım için kendimden nefret ettim.

Ama bırakmak zorundaydım.

Onu bırakmak zorundaydım, yoksa hayatımın geri kalanını, kendimi bile tanıyamadığım bu kırık insan olarak geçirecektim.

Sonra bir süre sonra, ben sakinleştim, ağladıktan ağladıktan ağlayarak sakin artık artık

Döndüm, tavana bakarak, yanaklarımda kuruyan gözyaşları, tıkanmış burnum ve zonklayan başımla.

“Onu bırakıyorum,” diye fısıldadım evrene, kaderlerin sözümü tutmama yardım etmesini umarak.

23. Quinn

Temmuz, Bu Yıl

"Bunu bilmenin gururumu ne kadar incittiğini biliyor musun, Quinn?" Taran öfkeyle, bir çiftin toplum merkezinin ana salonundan çıkmasıyla sesini alçaltarak konuştu. "Beni mahvettiğini bilmenin? Ve bu, beni bunu söylemeye zorladığın ikinci kez oluyor."

Artık tanıdık gelen bir yanma hissi göğüs kafesimin altında alevlendi. "Sorun şu ki, Taran, yıkılan tek kişinin sen olduğunu sanıyorsun. Sana öyle olmadığını söylemeye çalışıyorum." Sesim son cümlede yükseldi ve çiftin meraklı bakışlarını üzerimize çekti. "Lütfen, bir yere gidip konuşalım."

Kalbim gırtlığımda atarken, sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süre bekledim.

Sonunda, "Eğer senin tarafını dinlersem, bu konuyu kapatacağına söz verir misin? Aramızdaki meseleyi olduğu gibi bırakacağına?"

Vazgeçme fikri tüm vücudumu sarsıyordu. Ama eğer gerçekten istediği buysa, o zaman onun isteklerine uymak zorundaydım. "Söz veriyorum."

"Peki." Çıkışa doğru eliyle işaret etti. "Benim evimde konuşabiliriz."

Sinirlerim gerginleşmişti, kendimi en iyi arkadaşına çıkma teklif etmek için haftalarca cesaret toplaması gereken on dört yaşındaki bir çocuk gibi hissediyordum. Taran'ın ön kapıyı çoktan açtığını fark etmem biraz zaman aldı. Hemen yanına koştum ve kapıyı ondan

ve dışarı çıkabilmesi için tutmaya başladım. Toplum salonunun otoparkına inen taş merdivenlerden inerken hızla yanına geçtim. Bina, Main Street'in iki sokak arkasında, Taran'ın çocukluk evinden sadece birkaç dakikalık yürüme mesafesinde, tek başına bir arsa üzerinde yer alıyordu.

Cilidh için her yerden insanlar gelmişti, bu yüzden her park yerinde bir araç duruyordu. Bir grup genç, binanın gölgeli ucuna yakın bir yerde toplanmış, gülüp içki içiyordu.

Taran onları fark etmemiş gibiydi. Sessiz, nemli bir akşamdı, ama yine de kollarını göğsünde kavuşturmuş, sanki üşüyormuş gibi kendine çekilmişti. Savunmacı tavrı beni berbat hissettirdi. Ona sarılıp sıkıca kucaklayamadığım, her şeyin yoluna gireceğine dair söz veremediğim için içimden bir öfke yükseldi.

Aramızdaki yoğun gerginliği hafifletmek için konuşmak üzere ağzımı açtım, ama aniden duyulan lastik çığlığı ve gürleyen motor sesi sözümü kesti. Omzumun üzerinden bir göz attım ve farların parlak ışığına gözlerimi kısarak baktım.

Vücudum, beynimden önce tehlikeyi algıladı. Taran'a atladım, kollarımı beline sıkıca doladım ve onu havaya kaldırarak, ikimizi aracın yolundan geriye doğru çektim. Araba gürültüyle yanımızdan geçerken, Taran üstümdeyken sırt üstü yere düştüm.

Araba otoparktan kayarak köşeyi dönüp gözden kaybolurken nefesim kesildi.

İnleyerek Taran'ı bıraktığımda sırtım ve boynumda şiddetli bir ağrı hissettim.

"Aman Tanrım, aman Tanrım." Taran hızla kalkıp bana doğru döndü. "Quinn, iyi misin?"

"Sen iyi misin?" Gençler etrafımızda toplandılar. Bir kız telefonunu salladı. "Polisi arayacağım!"

"Quinn." Taran yüzünü yüzüme yaklaştırdı, gözleri endişeden büyümüştü. "İyi misin?"

"İyiyim." Homurdandım ve oturur pozisyona geçtim. "Biraz çürük var ama iyiyim."

"Emin misin?" Elini tereddütle omzuma koydu. "Betona sert bir şekilde düştün. Kafanı çarptın mı?"

Sırtımdaki ağrı hafif bir sızıya dönüşünce kendime geldim. "Hayır. O kimdi lan?" Ayağa kalkmaya çalıştım.

"Belki ayağa kalkmamalısın." Taran ayağa kalktı. "Ambulans gelene kadar oturmalısın."

"Mo luaidh, az önce biri bizi ezmeye çalıştı." Gençlere döndüm. "Arabanın markasını ve modelini gördünüz mü? Plakasını? Biz buraya çıkmadan önce birinin arabaya bindiğini gördünüz mü?"

Gençler panik içinde birbirlerine baktılar, sesleri birbirine karışarak çok karanlık olduğunu, kimseyi görmediklerini, Taran ve ben ortaya çıktığımızda farların aniden yandığını söylediler.

Kahretsin.

Taran'a döndüğümde içimi korku kapladı. Onu korkutmak istemedim, ama evine hırsız girmesinden sadece birkaç gün sonra neredeyse ezilmek, biraz fazla tesadüf gibi görünüyordu.

Bir saat sonra, bu olay ceilidh'i aniden sona erdirdi. Küçük polis ekibimiz soruşturma yaparken ve Taran ile ben sağlık görevlileri tarafından muayene edilirken, herkesten içeride kalması istendi. Tabii ki Ramsay bu talimata uymadı ve av moduna geçti.

Toplum merkezinde güvenlik kamerası olmadığı kendisine iletildiğinde, arkadaşımın aklını kaçıracağını sandım.

"Güvenlik kamerası yok da ne demek?" Öfkesini Aodhan'a yöneltti.

Aodhan, her zamanki gibi sakin bir şekilde omuz silkti. "İskoçya'nın suç oranı en düşük adasında yaşıyoruz. Neden güvenlik kameralarına para harcayalım ki?"

Ramsay bu söz üzerine patlamak üzere görünüyordu. "Bilmem ki, iki kişi bir saldırgan tarafından ezilmek üzereyken, o lanet aracı teşhis edebilmek için mi?"

Memur William müdahale etmek için boğazını temizledi. “Bu bizi hiçbir yere götürmüyor. Ramsay, sana bir kez daha polis işlerine karışmamamı rica ediyorum.”

Bunun üzerine arkadaşım homurdandı ve bana ve Taran'a yaklaştı. Forde bizi muayene etti ve ikimiz de iyiydik. Sırtım biraz ağrıyordu ve o da bana buna dikkat etmemi söyledi, ama bunun dışında polis işini bitirir bitirmez gitmekte özgürdük.

Ramsay sesini alçaltarak, “Bunu araştıracağım,” dedi.

Başka bir deyişle, yüksek mevkilerdeki arkadaşlarını kullanarak, kasabadaki güvenlik kameralarından suçlunun görüntülerini veya videosunu kaydetmiş olabilecek herhangi bir kayıt bulmaya çalışacaktı.

Ne yazık ki, Taran'ın arabanın önünden çekilmesini sağlamakla o kadar meşguldüm ki, bu konuda hiçbir şey fark edemedim. Taran arabanın kırmızı olduğunu düşünüyordu, ama gördüğü tek şey buydu.

“Bir saniye.” Başımı yana çevirdim ve Ramsay, otoparkta hâlâ toplanmış olan küçük kalabalıkla aramızda mesafe olana kadar beni takip etti. Toplum merkezinin kapıları açıldı ve konuklar dışarı akın etti. Kız kardeşim, London ve Tierney, Taran'a doğru koştular. “Bunun Taran'la bir ilgisi olabilir mi?”

Ramsay kaşlarını çattı. “Şey, bu sizden biriyle ilgili olmalı.” “İki gün önce evine hırsız girmiş. Şimdi de bu.”

Yavaşça başını salladı. “Dikkate alınması gereken bir şey.” “Araba hakkında bilgi edinmek için ne yapabilirsin?”

Ramsay bana planını anlatırken, Cammie'nin küfürlü çığlığı kalbimi durduruverdi. PC William ona yaklaşıırken başlarımızı kız kardeşime çevirdik. Kız kardeşimiz öfkeyle telefonunu onun yüzüne sallıyordu.

Ramsay ve ben saniyeler içinde yanına koştuk. “Ne oldu?”

Cammie, titrek bir eliyle telefonu bana uzattı. “Komşum Aileen az önce bana bunu mesaj attı.”

Ekranında, kız kardeşimin tanıdık, ikinci el adaçayı yeşili Range Rover Defender'ının bir fotoğrafı vardı. Aracın yan tarafına spreyle boyanmış “SIRADA SEN VARSIN” yazılmıştı.

Forde çekip telefonu telefonu çekipçekip elinden elinden, yüzündeki yüzü sertleştirdi ve ekrana bakakaldı.

Ne haltlar dönüyordu?

Bakışlarım kız kardeşimin yanından Taran'a, sonra tekrar Cammie'ye kaydı.

Belki... belki de bu Taran ya da Cammie ile ilgili değildi.

PC William'ın varlığını fark ettim; Forde'dan telefonu almakta ısrarlıyordu, Tierney endişeli sorular soruyordu, Forde Cammie'den daha önce tehdit edilip edilmediğini söylemesini istiyordu, London ise Taran'ı teselli etmek için ona sıkıca sarılmıştı... Midem bulanıyordu.

"Quinn?" Ramsay içimdeki paniği hissetmiş gibiydi.

Telefonumu cebimden çıkardım ve not defterime hızlıca bir cümle yazdım, sonra Ramsay'e uzattım.

Gözleri kelimelerin üzerinde gezindi.

Sanırım tüm bunların arkasında kimin olduğunu biliyorum: Eoghan McCall.

Arkadaşım telefonumu bana geri verdi. "Yarın. Konuşuruz." Suçluluk ve korku beni tamamen sarmışken başımı salladım.

Akıllıca olanı polise haber vermektir, ama yanıılıyorsam yas tutan bir adamı suçlamak istemedim.

Memur William alabileceği tüm ifadeleri aldıktan sonra, Cammie ve Forde ile birlikte, kızın Defender'ının fotoğraflarını çekmek ve komşularından ifade almak için ayrıldı.

Kız kardeşimi sıkıca kucakladım ve Forde onun güvenliğini sağlayacağına söz verene kadar onu bırakmadım. Arkadaşımın bunu yapacağına güvenerek, isteksizce ona iyi geceler diledim. Laird, Taran Finella'yı alıp annemle Greg'i bebek bakıcılığı görevinden kurtarması için ısrar edene kadar küçük kız kardeşinin başında bekledi. Laird ve Finella eve döndükten beş saniye sonra annemden bir telefon alacağımı biliyordum. Annesi Kelly'ye bakıyordu ve muhtemelen bir komşu ona bu geceki olayları haber vermek için çoktan mesaj atmıştı. Annemin endişelenmesini istemiyordu.

Ramsay ve Tierney de ayrıldılar, ama Taran ve London geride kaldılar. Taran bana yaklaşırken London mesafesini korudu. Arabaların çoğu otoparktan ayrılmıştı, ama Aodhan hala binanın dışında başka bir belediye meclisi üyesiyle konuşuyordu.

"Nasılsın?" diye sordum Taran'a.

Binanın girişinden sızan loş ışıktaki yüzündeki ifadeyi okumak zordu. "Biraz sarsıldım. Sırtın için endişeleniyorum."

"Bir şey yok. Sadece morarmış."

Taran yerinde duramadan ayaklarını salladı. "Bu gece beni kurtardın."

Muhtemelen onu kendi yarattığım bir canavardan kurtardığım için suçluluk duygusu içimi kapladı. "Taran..."

"Yarın. Koyumuzda buluşalım. Bana senin bakış açını anlat, ben de dinleyeceğime söz veriyorum."

Fikrini değiştirmesinin nedeninin buradaki davranışlarım olduğunu biliyordum. Onun gözünde kahraman olmak istesem de, bu gece yaralanmasının sebebinin ben olabileceğimi bilmesi gerekiyordu. "Taran, ben—"

"Sana hiçbir şey söz veremem, Quinn. Ama ilk içgüdün beni korumaktı ve... Sanırım bunu bilmem gerekiyor. Sadece şunu bilmem gerekiyor, sen..." Gözlerini kaçırdı, çenesindeki kaslar seğirdi. "Son on dokuz yılımı, benden vazgeçtiğine ve Kiera'yla bu kadar kolay bir şekilde hayatına devam ettiğine inanarak geçirdim."

Sözlerine duyduğum ıstırap ve öfke iç içe geçmişti, ama dudaklarımı sıkıca kapattım.

Taran, gözlerime bakmak için kendini zorluyor gibiydi. "Muhtemelen hiçbir şeyi değiştirmeyecek... ama Kiera'yı seçtiğinde ne düşündüğünü bilmem gerekiyor."

"Taran—"

"Yarın. Saat sekizde." Arkasını döndü, at kuyruğu hareketiyle birlikte sallanırken hızlı adımlarla Londra'ya doğru yürüdü. Amerikalı kadın kolunu Taran'ın koluna taktı ve birlikte gecenin karanlığına doğru yürüdüler.

"Son on dokuz yılımı, benden ayrıldığın ve Kiera'yla bu kadar kolay bir şekilde hayatına devam ettiğine inanarak geçirdim."

Gözlerimi sıkıca kapattım. Keşke bilseydi. Keşke bilseydi lan.

24. Quinn

Ekim, On Yıl Önce

Laird Macbeth ile grup provası, bu gece olmam gereken en son yerdı. Geçmişe dalmamak için zihnimle kalbim arasında sürekli bir mücadele vardı ve bu hafta bu mücadeleyi kaybediyordum. Heather'ı arkadaşı Lochan ile okula giderken görmektı. Başlarını birbirine yaklaştırıp, bir şeye kıkırdayarak, kendi küçük dünyalarında. O sekiz yaşındaydı.

Taran ve ben en iyi arkadaş olduğumuzda Taran onun yaşındaydı. Onu düşünmeden edemiyordum.

Sorun şu ki, bu birkaç ayda bir oluyordu. Nadiren değil. Dokuz yıldır onu o kadar çok özölüyordum ki canım acıyordu.

Bu Kiera'ya haksızlıktı, bu yüzden Taran'ı düşünmemeye *çalıştım*.

Ama içimde o kadını bırakamayan inatçı bir yanım vardı.

Bazen Isla, Taran hakkında kısa bir güncelleme gibi, tesadüfi bir yorum yapardı. Ona durmasını hiç söylemedim. Sanki benim bilmem gerektiğini biliyormuş gibiydi. Romantik ilişkilerden hiç bahsetmezdi, ama Taran'ın çeşitli hayır kurumlarıyla yaptığı çalışmalar hakkında konuşurdu. Onunla ne kadar gurur duyduğunu söylerdi.

Ben de onunla gurur duyuyordum, buna hakkım olmasa da. Kahretsin, sesini özlemiştım.

Belki de onu asla bırakmamamın nedenlerinden biri, adaya hiç geri dönmemiş olmasıydı. Bu konudan bahsedildiğinde Laird'in ruh hali kinle kararmaya başlıyordu.

Taran'ın buraya dönmeyi reddetmesi... belki de onun da unutamadığını düşündürdü bana ve ironik bir şekilde, bu da onun anısına daha da sıkı sarılmama neden oldu.

Her şey çok karışık.

Evliliğim için daha çok çabalamam gerektiğini biliyordum.

Yine de burada, çocuklarla birlikte grup provasındaydım ve Laird'in telefonuna bakmaktan kendimi alamıyordum. Telefonu mutfak lavabosunun yanına bırakmıştı. Annem ve üvey babamın çiftliğindeki yarı dönüştürülmüş bir ahırda prova yapıyorduk. Burayı seviyorduk çünkü kimsenin huzurunu bozmadığımızı biliyorduk.

Ama Laird, Forde ve Murray dikkatleri dağınıktı, Forde'un iki gece önce cankurtaran hizmetinde gerçekleştirdiği zorlu bir kurtarma operasyonunu konuşuyorlardı.

Kalbim hızla atarken, kendimi durduramadan Laird'in telefonunu elime aldım. Gözlerim erkekler ve telefon arasında hızla gidip gelirken, Laird'in şifresini tahmin ettim (1234, aptal herif) ve rehberine dokundum. Kendi telefonumu çıkardım ve parmaklarım hızla hareket ederek Taran'ın numarasını cihazıma kaydettim.

Laird'in telefonunu bıraktığımda avuç içlerim terlemişti.

Bir saat sonra, hepimiz ahırı terk edip evlerimize döndük. Evimin önüne park etmek yerine, yolun birkaç kilometre ilerisinde durup motoru kapattım. Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu, ama bu beni rehberimdeki Taran'ın ismine dokunmaktan alıkoymadı.

Ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışırken titrek bir nefes verdim. Dokuz yıl sonra bu konuşmaya nasıl başlayacaktım?

Onu en son gördüğümde bu yana nasıl bu kadar uzun zaman geçmiş olabilirdi?

Hat bağlandı ve arayan oydu. Yumuşak, alçak sesi. "Alo?"

Konuşmak için ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Ben sadece... Sadece onun tekrar konuşmasını istedim.

"Alo? Aloooo?"

Duygular boğazımı sıkarken dudaklarım seğirdi.

"Hey, her kimsen, nefesini duyabiliyorum." Taran'ın ses tonunda artık bir keskinlik vardı ve ben irkildim.

"Taran, bebeğim, kapat şunu. Spam aramadır," arka planda derin, erkek bir ses duyuldu.

"Spam arayanlar genellikle sana bir şey satmaya ya da bilgilerini almaya çalışır. Hey..."

"Kimsin sen?" diye bir adam kulağıma fısıldadı. "Siktir git ve bir daha karımın telefonunu arama." Telefonu kapattı.

Kadının telefonu.

Tabii ki Taran'ın bir sevgilisi vardı.

Elimi yüzüme sürdüm. Ne yapıyordum ben?

Bir karım ve kızım vardı, ama arabamda oturmuş, kardeşinden çaldığım numaradan çocukluk aşkımı arıyordum.

Bu iş boka batmıştı.

Hemen numarasını sildim ve telefonumu yolcu koltuğuna attım.

Yeter artık, dedim

kendime. Hayatıma

devam etmenin zamanı

geldi.

25. Taran

Temmuz, Bu Yıl

Bir anda, hava Glenvulin'de değişti. D n gökyüzü açık ve hava nemli ve sıcaaktı. Bugün, Quinn'le hikayemizin başladığı küçük koydaki küçük plajda, su kıyıya biraz fazla şiddetle çarpıyordu. Üzerimize doğru yuvarlanan bulutların göbeği ağırlaşıp morarmaya başladığında, sanki patlamak üzereymiş gibi, soğuk bir esinti saçlarımı dalgalandırdı.

Dün gece, bize saldıran kişinin kim olduğu konusunda endişelenerek, Quinn'in sırtından kaygılanarak ve beni kurtarmak için kendini üzerime atmasına hayret ederek neredeyse hiç uyuyamadım. Bu düşünceler yerini, bu sabah ne s ylenebileceğine dair düşüncelere bıraktı.

Quinn'e, onun tarafındaki hikayeyi dinleyeceğime söz vermiştim, ama bunun benim için bir şeyi değiştireceğinden hala emin değildim. Onun neden olduğu kalp kırıklığını silebilecek sihirli bir kelime yokmuş gibi geliyordu.

Ayrıca, ilk ayrılığımızın suçlusunun ben olduğumu bildiğimi de açıkça belirtmek istedim. Annemi kaybetmek, geçtiğimiz yıl boyunca içime dönüp kendimi sorgulamama neden olmuştu.

Bir araba kapısının kapanma sesi üzerine, kum tepelerinin üzerinden plaja inen küçük patikayı izlemek için başımı çevirdim. Hava saniye saniye soğudukça titredim.

Telefonumun ekranına bir göz attığımda saatin tam sekiz olduğunu gördüm.

Quinn ortaya çıktı; kablo örgülü kazak, kot pantolon ve yürüyüş botlarıyla benden biraz daha uygun giyinmişti.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup soğuktan korunmak için omuzlarımı çektim. Kot pantolonumun üzerine giydiğim uzun kollu tişört çok inceydi ve burada daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

Quinn kumların üzerinde yürürken beni inceledi. Bana ulaşmadan önce, sırtını incittiğini hatırlatan bir dikkatle süveterini çıkarmaya başladı. Süveteri bana uzattığında kalbim hızla çarpmaya başladı.

"H-hayır," diye kekeledim. "Sende kalsın. Hava soğuk."

"Ben üst üste giyinmişim. Sen değilsin." Bir kez daha reddedilmeyi beklemeden, süveteri kaldırdı ve başımdan geçirdi.

Onun yakınlığı beni tedirgin etti, "Peki," diye mırıldandım ve kollarımı süveterin içinden geçirdim. Ağır süveter, tıraş losyonunun kokusunu taşıyordu ve rahatsız edici bir sıcaklık alt karnımı kapladı. Quinn'in üstüne giydiği, güçlü ve çekici vücuduna tam oturan dar Henley tişörtü de durumu daha da zorlaştırıyordu.

Lanet olsun.

Gözlerimi ayaklarıma indirdim. "Bu sabah nasılsın? Sırtın nasıl?"

"Biraz sert ve morarmış. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için bu öğleden sonra doktorla randevum var."

"İyi."

"Sen nasılsın?"

Kendimi zorlayarak onun güzel gözlerine baktım ve omuz silktim. "Dün gecedен daha iyiyim. Bunu kim yapmak istemiş olabilir diye düşünmeye çalışıyorum. Evime girilmesiyle bir ilgisi var mı? Cammie'nin arabasına yapılan vandalizmle bir ilgisi olduğu açık. Ama nedenini anlayamıyorum. Bu... Yalan söylemeyeceğim... geceleri uykumu kaçırıyor."

Quinn elini sakalının üzerinde gezdirdi, yüzü bir anda bitkin bir ifadeye büründü. "Bir fikrim var, ama daha fazla kanıt bulana kadar kimseyi suçlamak istemiyorum. Ama şunu bilmeni isterim ki bu seninle Cammie'yle ilgili değil, benimle ilgili olabilir. Düşünürsen, ikinizi birbirine bağlayan

sizi birbirine bağlayan kişiyim. Herkes bilir ki, annem ve Heather dışında, hayatımdaki en önemli iki kadın sizsiniz.”

Bu bilgi, kafa karışıklığına ve öfke dolu bir merak uyandırdı. “O zaman kimdi?”

“Geçmişimden biri olabilir.” “Quinn—”

“Taran, daha fazlasını öğrendiğimde sana söyleyeceğim. Söz veriyorum. Ama bu sabah ikimiz hakkında konuşmak istiyorum.”

Karnımda hafifçe kanat çırpın kelekler deli gibi çırpınmaya başladı. Ödünç aldığım süveterin içine daha da sokuldum. “Yine de bu tehdidi konuşacağız, Quinn.”

“Söz veriyorum, konuşacağız.”

“Peki.” O endişeleri zihnimin arka planına itmeye çalışarak titrek bir nefes verdim. “Ve sana kendi tarafını anlatmana izin vereceğime söz verdim. Söz sende. Ya da daha doğrusu, kumsalda.”

Ağzının sağ köşesi seğirdi. “Babanın cenazesinden sonra seni buraya bağtırmaya getirdiğimi hâlâ hatırlıyorum. Sanki dünmüş gibi hatırlıyorum.”

Acı tatlı bir nostalji göğsümde sızlayan bir acı gibi yankılandı. “Ben de.”

“Hayatın bu şekilde sonuçlanacağını hiç düşünmemiştim, Taran.” Sesinde pişmanlık duydum. “Seninle sonsuza kadar birlikte olmak istemişim.”

Sinir uçlarımda bir heyecan dalgası hissettim. Neden bu hala bu kadar acıyordu? Hala bu kadar acıtması imkansız görünüyordu. “Başlamadan

... başlamadan önce şunu netleştirmek istiyorum: ayrılmamızın başlıca nedeninin benim hatam olduğunu biliyorum.”

“Bunun suçlusu ikimizdik, Taran. Ne kadar güvensiz hissettiğimi sana söylemeliydim. Bunun yerine, seni uzaklaştıran bir saldırganlık olarak ortaya çıktı.”

“Hayır, Quinn... Ben... Seni uzaklaştıran bendim. Sanırım bir parçam babamı kaybetmenin acısını hiç atlatamadı ve senin de kaybedebileceğim biri olduğunu fark etmeye başladım, bu da beni korkuttu, o yüzden seni uzaklaştırdım. Mantıksız ve akıl dışı, ama geriye dönüp baktığımda, sanırım olan buydu.”

“Bu doğru olsa bile, daha çok mücadele etmeliydim. Lanet olası duygularım hakkında konuşamama durumumun aramızdaki her şeyi mahvetmesine izin verdim

." Bana doğru bir adım attı, yüzündeki ifade neredeyse yalvarır gibiydi. "Ne yapmam gerektiğine o kadar emindim ki, seni en çok incitenin Kiera'yı hamile bırakmam değil, onunla evlenme kararım olduğu aklıma bile gelmedi. Nedense babamın gitmesinin beni ne kadar etkilediğini bildiğini ve bu kısmı anlayacağını düşünmüştüm."

Kafam karışmış bir şekilde başımı salladım. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Onun hakkında hiç konuşmadım, değil mi?" Savunmacı bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu, benim vücut dilimi taklit ediyordu. "Çocukken burada sahilde geçirdiğimiz o gün dışında, Kiera hamile kalana kadar ondan bir daha hiç bahsetmedim. Yani, bilmediğin şey, Taran, onun gitmesine duyduğum öfkenin içimden hiç kaybolmadığıydı. Onun bizi terk etmesi yüzünden annemin geçim sıkıntısı çekmesini izlemek... O duygular, o deneyimler beni ben yapan şeydi. Buradaki topluluk olmasaydı, hayatta kalamazdık. O kadar az şeyimiz vardı."

"Ben... bunu bilmiyordum."

Quinn omuz silkti. "Gururluyduk. Bu konuyu konuşmazdık. Ama annem Greg'le tanışmadan önce, annen de dahil olmak üzere komşularımız bize yiyecek paketleri getirir, okula giyecekler bırakır, hatta bazen elektriğimizin kesilmemesini sağlardı. Hepsi babamın bizi bu berbat durumda bırakması yüzünden."

Bunu nasıl bilmiyordum?

"O deneyim bende o kadar derin bir iz bıraktı ki, gözlerimi kör etti. Tünel görüşüne kapıldım. Çünkü Kiera bana hamile olduğunu söylediği anda, çocuğumuzun hatırı için onunla ilişkimizi yürütmeye çalışmazsam babam kadar kötü biri olacağıma yürekten inandım. Ötesini göremiyordum, Taran. Onun beni hayal kırıklığına uğrattığı gibi ben de başarısız olacağım korkusunun her şeyden daha büyük olmasına izin verdim." Mavi gözleri duygudan dolayı cam gibi parladı. "Sen ve benden bile daha büyük." Quinn boğuk bir nefes verdi. "Ve ölene kadar pişmanlık duyacağım."

Gözyaşlarım akmaya başladı ve çılgınca silerek yanaklarımdan ve çenemden sildim. Ona bakmak acımı daha da artırıyordu, bu yüzden dönüp denize ve kıvrımlı sahil şeridine bakmaya başladım.

"Zaman aldı, ama hepimizin iyiliği için korkunç bir hata yaptığımı fark etmeye başladım. İyi bir baba olmak için Kiera ile evlenmek zorunda olmadığımı

. Ama o zamana kadar iş işten geçmişti.”

Aramızda sessizlik çöktü ve ben duygularımı toparlamaya çalışırken onun profilimi incelediğini hissedebiliyordum.

“Taran... sence de bu durumun hâlâ ikimizi de bir nedenden dolayı incitiyor olması normal değil mi?”

Başımı ona doğru çevirdiğimde içimden bir öfke dalgası geçti. “Elbette. Sence neden sana bu kadar kızgıyım?”

Dişlerini sıktı. “Sen... en azından o zamanlar kafamın nasıl çalıştığını anlamaya çalışamaz mısın? İkimiz de çok gençtik. Daha çocuktuk. Ön loblarımız henüz tam olarak gelişmemişti. Büyük hatalar yaptık, ama o zamandan beri ikimiz de büyüdük.”

Mantıken, onun haklı olduğunu biliyordum. O zamanlar sadece çocuktuk. “Bunu anlıyorum. Korkuyu da anlıyorum, ne kadar korkunç olabileceğini ve hayatımızın gidişatını nasıl değiştirebileceğini de. Ama anlamadığım şey, neden Kiera?” Hissettiğim tüm ihanet duygusuyla ona öfkeyle baktım. “Yıllarca bana Kiera ve sana olan aşkı konusunda endişelenmeme gerek olmadığını söyledin... ve ilk fırsatta onunla yattın.”

Gözlerinde öfke parladı. “Öyle olmadığını biliyorsun.”

“O zaman neden o?” Sesim, dakikalar geçtikçe güçlenen rüzgârın sesini bastırdı.

Quinn yaklaştı, yüzlerimiz artık birbirine birkaç santim uzaklıktaydı. “O zaman sana gerçeği söylemiştim. O geceden hiçbir şey hatırlamıyorum. Hayatımın aşkını kaybetmiştim, Taran, çünkü artık beni sevmediğine, artık ihtiyacın olan kişi olamayacağıma kendimi ikna etmiştim. Sadece acının dinmesini istedim.” Beni pazılarımdan kavradı, başını benimkine yaklaştırdı, böylece onun acı dolu bakışlarına kapılmaktan başka seçeneğim kalmadı. “Seni kaybettikten sonra o kadar acı çekiyordum ki, sadece bayılmak istedim, bu yüzden içtim, içtim. Kiera... boşanmaya karar verdiğimizde, bana o gece benim kadar sarhoş olduğunu, bana yaklaşmak için cesaret toplamak için içtiğini söyledi. İkimizin de rızası olmadan oldu çünkü ne yaptığımızı bilemeyecek kadar sarhoştuk. Ve bu çok trajik, Taran.” Beni hafifçe salladı. “Sonuç olarak Heather hariç, tüm bu olay hepimiz için çok trajik.”

Sözleri yavaş yavaş kafama dank etmeye başlamıştı ama duygusal ejderham, kalbimin paramparça olmuş parçalarının kapılarını koruyan canavar

, bunu bir türlü kabullenemiyordu. “Yine de onu çekici bulmuş olmalısın. Onunla yıllarca evli kaldın ve ondan bir çocuk daha yaptın.”

Quinn sinirlenmiş görünüyordu. “Ben bir insanım ve evet, Kiera güzel, o yüzden yalan söylemeyeceğim ve sana çekici olmadığını söylemeyeceğim. Onu çekici buluyordum. Ama ona tutkuyla bağlı değildim. Ona aşık değildim. Heather için denedim. Heather doğduğunda, hayatımıza aniden giren bu minicik insanı ne kadar sevdiğimiz konusunda bir bağ kurmuştuk. Ama aylar geçtikçe, o anlık bağ dağıldı. Gerçeklik ortaya çıktı. Kiera'ya senin yerine geçmediği için kızıyordum ve ona karşı çok haksızlık olduğu için her gün kızmamaya çalışıyordum. Angus'u doğurmak benim fikrimdi çünkü aramızdaki o geçici bağı yeniden kurmak ve bunun her şeyi düzelteceğini umuyordum. İşe yaramadı. Sadece durumu daha da kötüleştirdi. Kiera denemekten bıkmıştı. Onu hayatıma sokmuyordum ve yıllar geçtikçe seni özlemem azalmadı, aksine arttı. Nelerim olabileceğini bilerek. İyi bir baba olmanın tek yolunun evlilik olduğunu düşündüğüm için kendime kızıyordum. Kiera ve ben bu konuda hiç dürüstçe konuşmadık, ama o denedi. Ve denemekten yoruldu. Boşanmadan önce Gary ile tanıştı. Fiziksel olarak aldatmadı, ama aşkın nasıl olması gerektiğini keşfetti ve şansını denedi, ve onun adına mutluyum.”

Quinn'in kollarından nazikçe kurtuldum ve birkaç adım uzaklaştım, hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken derin nefesler aldım. “Eğer seni terk etmeseydi, şu anda hâlâ onunla birlikte olurdun.”

“Bu doğru değil. Bizim için her şey başlamadan bitmişti.” Sesi kısılmıştı. “Bu adaya geri döndüğün anda, aklımda sadece sen vardın. Benim açımdan bakarsak, seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Kiera'nın hamile olduğu için onunla evleneceğimi söylemek hayatımın en kötü günüydü. Ve senin beni sevdiğin kadar ben de seni sevdiğime inanmaman beni mahvediyor.”

Kafamın içinde ejderha kükredi. “Benden ne istediğini bilmiyorum.”

“Bence biliyorsun,” dedi Quinn sert bir sesle fısıldayarak arkamda durdu. “Eskiden her sabah uyanır ve senin yanında uyanmak isterdim. Kasabada sana benzeyen birini gördüğümde kalbim dururdu. O kişi dönüp bakınca senin olmadığını anlardım ve

karanlık bir ruh haline girerdim. Bir gün değil, bir hafta değil, bir ay. Bazen birden fazla.”

Sözleri beni dehşete düşürdü çünkü duymayı özlediğim sözlerdi. Artık duyduğuma göre, onlardan kaçmak istedim. “Kiera’dan beri kadınlarla birlikte olmuş olmalısın. Neden onlardan birine şans vermiyorsun?”

“Çünkü... lanet olsun, Taran, beni duymuyor musun? Onlar sen değiller. Ben sadece seninle hissettiğim şeyi istiyorum. Çocukluğumuzdan beri senin yanında kendimi evimde hissediyorum. Sanki bu dünyaya senin evin olmak için getirilmişim ve sen de benim evimsin. Güvenli bir yer. Gerçek dostluk. Ve şimdiye kadar tanıdığım hiçbir şeye benzemeyen bir tutku çünkü... bana her gülümsediğinde, bunu lanet olası sikimde hissediyorum.”

Onun açık sözlü sözleri karşısında donakaldım, yanaklarım kızardı.

Sesi artık kulağıma daha yakındı, içimi titretiyordu. “Bana dokunman yeter, vücudumdaki tüm tüylerim diken diken oluyor. O aşırı farkındalık... içimdeki o derin ihtiyaç... bunu senden başka kimsede hissetmedim. Biz sadece çocuktuk ama sen hâlâ sahip olduğum en iyisisin.” Önüme geçti, ayakları neredeyse suya değiyordu, gözlerinde ateş ve özlem parlıyordu. “Ne kadar şanslı olduğumuzun farkında mısın? Böyle bir bağa sahip olduğumuzun?”

Geriye doğru sendeledim, kalbim deli gibi atıyordu, o sözde bağ yüzünden tenim karıncalanıyordu. Quinn çocukken bana hiç böyle konuşmamıştı. Açık sözlülüğü beni çok korkuttu.

Bu beni savunmaya itti. “Evet, Quinn. Ne kadar şanslı olduğumuzu .”

"Taran." Bana uzandı, ama ben sahilde birkaç adım daha geriye gittim.

“Ben... Sanırım sana inanıyorum,” isteksizce itiraf ettim. “O zamanlar beni sevdiğini ama doğru olanı yapmaya çalıştığını. Ama kalbim, beni bıraktığın gerçeğini kabullenemiyor.”

Quinn'in gözleri yaşlarla parladı. "Ama bırakmadım. Anlamıyor musun? Bırakmadım ve bırakamam. Seni sevdiğim gibi kimseyi sevemeyeceğim."

Sözleri beni derinden etkiledi ve ona inanan ve ona sempati duyan tarafım ile

kalbimin bir kez daha kırılmasından korkan tarafım arasında acı verici bir çekişme başladı. Geçen yılı hayal bile edemeyeceğim bir keder içinde geçirmiştım.

Sadece bu kargaşadan kurtulmak ve huzur bulmak istiyordum.

"Eğer bana karşı hiçbir şey hissetmediğini söyleyebilirsen, Taran Macbeth, sonsuza dek uzaklaşacağım. Sana bu sözü veriyorum."

Ağzımı açtım, tüm bunları durduracak sözler dilimin ucunda.

Ama aniden, annemin sesi kafamın içinde yankılandı.

gerçeği söylediğin için pişman olabilirsin tatlım, ama yalan söylediğin için her zaman pişman olacaksın.

"Ne hissettiğimi bilmiyorum, Quinn." Süveterini çıkardım ve ona fırlattım. O da yakaladı, kaşlarını çattı. "Sadece... zamana ihtiyacım var."

"Zaten on dokuz yılı boşa harcadık."

"On dokuz yılı *sen boşa* harcadın," diye sertçe hatırlattım.

Quinn, tanıdık bir inatla çenesini kaldırdı. "Haklısın. Zamana ihtiyacın varsa, sana zaman vereceğim. Kararını vermek için on dokuz yıl daha geçse bile, ben yine de burada bekliyor olacağım."

Bunun üzerine durakladım çünkü gerçek şu ki Quinn değişmişti. O zamanlar bana bugün olduğu gibi hiç açılmamıştı. Kendini savunmasız hissetmek onun için hiç kolay olmamıştı. "Bunu hafife almıyorum," diye onu temin ettim. "Bana karşı dürüst olmanı. Bunu hafife almıyorum. Ben... seni kasten oyalamıyorum."

Kaşlarını çattı, sanki bana dokunmak istermiş gibi elini kaldırdı. "Taran, senin hakkında asla böyle düşünmem."

Başımı salladım ve arkamı dönerken derin bir nefes verdim. "Bu şüphelin hakkında bana anlatmaya hazır olduğunda haber ver."

Ona sırtımı dönmüşken seslendi: "Sen gittikten sonra... Her yıl buraya gelip gökyüzüne doğru kükredirdim."

İnanamadan ona bakmak için hızla döndüğümde nefesim yine kesildi. Quinn başını salladı, yüzünde işkence çekmiş gibiydi. "Her yıl. Her her zaman bulutların bu sesi ana karaya ... sana."

Onun şiirsel sözleri, yanaklarımdan yeni gözyaşlarının akmasına neden oldu. "Quinn ..."

“Tek söylediğim, acında yalnız değildin. Sadece ikimizin de ondan kurtulmasını istiyorum... ve bunun gerçekleşmesinin tek bir yolu olduğunu düşünüyorum.”

İtirafında bir parça çaresizlik duydum ve içimdeki savaşın ortasına suçluluk duygusu da katıldı. Tek yapabildiğim, sözlerini kabul ederek başımı sallamak ve hazır olduğumdan emin olmadığım — ya da hiç hazır olamayacağım — bir şey yapmadan önce aceleyle uzaklaşmaktı.

26. Quinn

Günün işini incelemek için geri adım attığımda, şakaklarımdan bir damla ter süzüldü.

"Memnun musun?" Mutfak üreticisinin marangozu Felix, Keatonların yeni mutfağını incelerken sordu. Çift, mutfağı Almanya'dan sipariş etmişti ve teslimat o kadar gecikmişti ki, müşteriyi siparişi iptal edip başka bir yerden sipariş vermeye ikna etmeye çalışmışım. Ama onlar, istedikleri mutfağın bu olduğunu ısrarla söylediler.

Mutfak bu sabah erkenden gelmişti ve ben de Almanya'dan gelen küçük ekibe mutfağı monte etmelerinde yardım etmişim.

Müşterilerimin neden bunun olması gerektiği konusunda ısrar ettiklerini anlayabiliyordum.

Koyu gri, duvar dolaplarının üstünde beton tezgahlar —neredeyse endüstriyel bir havası vardı, kulpları ve süslemeleri yoktu. Dolaplarda antika altın renginde gömme detaylar vardı ve bu, adadaki 40 mm kalınlığındaki altın ve beyaz kuvars tezgahla birleşince, mutfağa hayranlık uyandıran bir cazibe katıyordu. Mutfak, lüks bir iç tasarım dergisinden çıkmış gibiydi. Ve maliyeti göz önüne alındığında öyle de olmalıydı.

"Harika görünüyor."

"Tekrar, gecikme için özür dilerim."

Terimi ön kolumun arkasıyla sildim ve başımı salladım. Bu konuyu tekrar gündeme getirmenin bir anlamı yoktu. Olan olmuştu. Her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin olmak için mutfağı baştan sona bir kez daha inceledim ve ardından onaylayarak

Almanlar gidebilsin diye onayladım. Tierney'in hanında kalıyorlardı ve yarın sabah ilk iş olarak küçük kamyonetlerini feribotla geri götüreceklerdi.

Onlar ayrılırken, evin diğer bölümlerinde çalışan ekibim de, Ramsay dahil, ayrıldı. Dün Taran'la yaptığım o ıstırap verici görüşmeden sonra, Eoghan McCall'ın beni ve Taran'ı ezmeye çalıştığı olasılığını tartışmak için Ramsay'le buluşmuştum. Eoghan kahve dükkanında Taran'a küfür etmişti ve Cammie'nin hedef alınmış olması, bunun benimle ilgili olduğu yönündeki şüphelerimi daha da artırmıştı. Ramsay'in Eoghan'ın olası motivasyonunu anlayabilmesi için, Forde ile benim Eoghan'la olan tüm geçmişimizi ona aktarmıştım.

Keatonların evinde baş başa kaldığımızda Ramsay bana "Hâlâ bir şey yok," dedi. "Eğer McCall yaptıysa, Main Street'ten uzak durması gerektiğini biliyordu. Dükkanların veya feribot terminalinin güvenlik kameralarının hiçbirinde o araba görünmüyor. Arka yollardan kaçmış olmalı."

"Eğer o yaptıysa."

"Başka kim olabilir ki?"

"O zaman elimizde hiçbir şey yok mu?"

Ramsay somurtarak baktı. "Hiçbir şey. Cammie'nin komşularından hiçbiri arabasına zarar veren birini görmemiş ve kimsenin ön kapısında kamera yok. Leth Sholas'ın tüm lanet halkına bir sürü kamera bağışlamayı ciddi ciddi düşünüyorum."

Onaylayarak homurdandım. "Yarın Taran'ın ön kapısına bir tane takacağım."

"Güzel. Teknik ekibimden birine McCall'ın geçmişini araştırmasını söyledim. Sabıka kaydını, banka hesap özetlerini, her şeyi kontrol edeceğiz. Bir şey bulursak hemen sana haber veririm."

"Teşekkürler."

"Polisi bu işe karıştırmak istemediğinden emin misin?"

"Ve bu kasabada Liam'ın ölümünü tekrar gündeme mi getirelim? Olay olduğunda yeterince kötüydü. Şu anda Taran'la ilgili her şeyin üstüne bir de bunu ekleyemem."

Ramsay anlayışla başını salladı ve beni kilitlemek için yalnız bıraktı. Evi kontrol ettim, aletlerin güvenli bir şekilde yerine konulduğundan ve kapatıldığından emin oldum, sonra da tüm kapı ve pencereleri kontrol ederek kilitli olduklarından emin oldum. Dijital ön kapı kilidine şifreyi girerken telefonum çaldı. Heather olduğunu biliyordum

olduğunu bakmadan bile anladım çünkü zil sesini Stevie Wonder'ın "Isn't She Lovely" şarkısı olarak ayarlamıştım.

Oban'a döndüğünden beri mesajlaşıyorduk ve bu, şu anda hayatımdaki tek parlak noktaydı. "Çiçeğim," diye cevap verdim. "Nasılsın?"

"Nasıl mıyım? Sen nasılsın? Sırtın nasıl?"

Heather'a bir yetişkin gibi davranacağıma söz verdiğim için, adadaki arkadaşlarından biri ona anlatmadan önce geçen geceki olayı ona anlatmıştım. "Her şey yolunda. Sadece biraz morluk var."

"Hala o aptalı bulamadılar mı?"

Kızım ve Leth Sholas'taki diğer herkes için bu, bizi az kalsın ezip geçecek tehlikeli bir sürücüden ibaretti. Kötü niyetli bir şey değildi. "Hayır. Maalesef."

"Şu anda neredesin?"

"Keatonlar'dan eve dönmek için arabama biniyorum.

Sen neredesin?"

"Evde. Annem ve Gary randevuya çıkmış, Hazel ve ben Angus'a bakıyoruz."

Heather, çocukların yaz tatilinde benimle geçirdikleri ziyaretin ardından eve döner dönmez Kiera'ya Hazel'in kız arkadaşı olduğunu itiraf etmişti. Kiera konusunda hiçbir endişem yoktu, ama Heather'ın açıklamasından sonra bize söylemekten neden çekindiğini anladım. Kiera, Heather'a kendini güvende, sevilen ve güvende hissettirmişti. Ama Hazel'in iyiliği için, Hazel anne babasına söylemeye hazır olana kadar kızlar için bunu gizli tutmaya karar vermiştik. Anlaşılan o ki, Kiera ve Gary'nin evi son zamanlarda kızımın kız arkadaşı için bir sığınak haline gelmişti. "Çok iyi yapmışsın. Angus nasıl?"

"Önümüzdeki hafta sonu oynayacağı maç için heyecanlı. Neyse... randevu gecelerinden bahsetmişken, Taran'la aranız nasıl gidiyor?"

Kamyonetime binerken başımı salladım. "Arama nedenin bu mu?"

"Şey, adada hâlâ arkadaşlarım var baba, ve haberlere göre sen ve Taran, maç sonu dansında dans pistinde çok samimi davranıyormuşsunuz, ta ki bir tür tartışma çıkıp sen Taran'ı bir mağara adamı gibi oradan sürükleyene kadar."

"Hay siktir," diye mırıldandım, telefon arabaya bağlanırken. Lanet olası kasaba.

"Ayrıca birçok kez birbirinizin yanında görülmüşsünüz. Herkes sizi en sevdikleri pembe dizi gibi izliyor."

"İnsanların hayatlarında yapacak daha iyi bir şeyleri yok mu?"

"Talihsiz iki sevgilinin birbirlerine geri dönüp kaderi yenmelerini izlemekten daha mı iyi bir şey?" Sesinde alaycı bir ton vardı. "Dalga geçiyorsun herhalde baba. Sen ve Taran, Tierney gelip Ramsay'i kapmasından beri Leth Sholas'ta olan en ilginç şeysiniz."

"Kapmış mı?" Ses tonum onaylamayan bir tondaydı. "Bana politik doğruculuk yapma."

"Sadece şunu söylüyorum, eğer biri Ramsay'in Tierney'i 'kapmış' olduğunu söyleseydi, kadınlar büyük bir öfkeye kapılırdı."

"Binlerce yıllık kadın baskısının, kadınların birazcık çifte standart uygulamasına izin verilmesinin nedeni olduğunu açıklamamı gerçekten istemiyorsun, değil mi?"

Evden uzaklaşırken sııttım. "Haklısın, istemiyorum."

"Onun yerine üniversiteye nasıl baktığını bilmek istiyorum."

Eve giderken yol boyunca sohbet ettik ve önümüzdeki hafta sonu akşam yemeği için şehirdeki en sevdiği hamburgerciye rezervasyon yapacağıma söz verdim. Angus'un hokey takımı ligin finallerine kalmıştı ve maçı izlemeye geleceğime söz vermiştim. Çocuklarla günümü geçirebilmek için Oban'da bir otel odası ayırtmışım bile.

"Evime geldim," diye seslendim, arabayı evin önüne park ederken.

"Tamam. Gelecek hafta sonu görüşürüz. Peki baba?"

"Evet?"

"Artık ertelemeyi bırak ve Taran'a hislerini söyle."

Dün sabahı düşünerek yüzümü buruşturdum. "Söyledim, çiçeğim. Ona her şeyi anlattım."

Kızımın sessizliği ağır geliyordu. Konuştuğunda sesi genç ve şaşkın geliyordu. "Hâlâ birlikte değilsiniz mi?"

Boş evime bakarken duygularımı bastırmak için zorla yutkundum. Heather kendini tamamen yetişkin sanıyor olabilir, ama bazen güzel sözlerin her şeyi çözemeyeceğini öğrenmesi için önünde daha yıllar vardı. "Hayır. Zaman ihtiyacı var."

"Hıh. Biri ona zamanın garantisi olmadığını söylemeli."

Gözlerimi sıkıca kapattım. “O bunu biliyor. Kimseye göre daha iyi biliyor. Sanırım onu o kadar çok incitmişim ki.”

“Sen de çocuktun baba. Benden sadece bir yaş büyüktün.” Heather savunmacı bir tavır takındı. “Bir hata yaptın. Umarım önümüzdeki birkaç yıl içinde ne hata yaparsam yapayım, bunu önümüzdeki yirmi yıl boyunca yüzüme vuran biri olmaz. Eğer seni affedemiyorsa, o zaman senin için doğru kişi değil.”

Kızımın sadakatini ne kadar takdir etsem de, dün Taran’ın yüzündeki ifadeyi aklımdan çıkaramıyordum. Ancak bana umut veren de o ifadeydi. Çünkü ayrılığımızdan hâlâ o kadar yıkılmış olması, bir zamanlar Taran Macbeth’in beni hayal edilemeyecek kadar sevdiği anlamına geliyordu.

O tür bir aşk asla solmazdı.

Bunu biliyordum.

Çünkü *ben de ona* karşı öyle hissediyordum.

“Haftasonu görüşürüz, çiçeğim. Seni seviyorum.” Artık her konuştuğumuzda bu sözleri söylüyordum. Bunları yüksek sesle söylemek gittikçe kolaylaşıyordu.

“Ben de seni seviyorum baba. Yakında görüşürüz.”

Telefonu kapattıktan sonra Taran’ın numarasını aradım ve ona bir mesaj attım.

■

Umarım iyisindir. Kapı zili kamerasını aldım. Yarın kurmak için uğrayacağım. Ne zaman uygun?

Bekledim, sanki yetişkin bir adam değil de bir gençmişim gibi kalbim deli gibi atıyordu.

Mesajımın altında üç küçük nokta zıplamaya başladı ve ben heyecanla gerildim.

■

Teşekkürler. Sabah 10 civarı olur mu? O saatte dükkândan ara veriyorum.

Onun bu kolay kabulü karşısında ağzımın köşeleri yukarı kıvrıldı. Bunu iyi bir işaret olarak aldım.

■

Saat 10'da orada olacağım.

Onu düşünmeden duramadığımı söylemek istedim, ama ısrarcı olmak istemedim.

Bana başparmak yukarı emojisi gönderdi ve ben burnumdan soludum. Kadın, bana kapıyı açık tutarken bile inatla beni uzak tutmaya çalışıyordu. Taran'ın kafasının karışık olduğu belliydi ve ben onun karışık sinyallerini ona karşı kullanmayacaktım.

Aslında, bu tam olarak doğru değildi. O karışık sinyalleri kesinlikle ona karşı kullanacaktım... ama sadece ikimizin de ihtiyacı olan sonucu elde etmek için.

Taran benden emin
değildi. Ama ben
emindim.

Taran Macbeth'in onu tekrar sevmeme izin verirse, hayatımın geri kalanını onu gelmiş geçmiş en mutlu kadın yapmaya çalışarak geçireceğimi biliyordum.

27. Taran

Kamera kapı zilini takması için Quinn'le evde buluşması için benim yerime London'ı göndermek korkakçaydı. Ben bunu biliyordum. O da biliyordu. Quinn bana bir mesaj göndererek, düzgün çalışması için uygulamayı telefonuma yüklemem gerektiği için talimatları London'a bıraktığını söyledi. Mesajındaki rahatsızlığı adeta duyabiliyordum.

O hafta üç kez, onu Main Street'te mağazaya doğru yürürken gördüğümde, Ewan veya Paisley'e aceleyle fısıldayarak ona orada olmadığını söylemelerini istedim ve saklanarak çalışanlarımın Quinn'e yalan söylemesini dinledim.

Sahildeki anımızdan sonra tam bir karmaşa içindeydim. Yıllar boyunca inşa ettiğim duvarların yıkıldığını hissedebiliyordum ve donakalmıştım.

Keşke daha cesur olsaydım.

Özellikle de Quinn, evime zorla girilme olayı, Cammie'nin tahrip edilmiş arabası ve gizemli yol öfkesi saldırganı hakkındaki şüphelerini bana anlatacağına söz vermişti. Ne yazık ki polisin elinde hiçbir bilgi yoktu ve olayı alkollü araç kullanmaya bağlıyorlardı. Cammie'nin arabasına yapılan tahribata gelince, hiçbir şey bulamamışlardı ve şimdilik bunun sadece iğrenç bir şaka olabileceğini düşünüyorlardı.

Oban'daki bir postaneden, bana adresli bir paket geldiğini ve tahmini değeri ve bazı sigorta sorunları nedeniyle feribotla gönderemediklerini açıklayan bir telefon aldığımda, bu hoş bir dikkat dağınıklığı oldu. Postanedeki görevli, paketin

büyük bir çevrimiçi perakendeci tarafından gönderildiğini ve bin poundun üzerinde değeri olan bir elektrikli cihaz olduğunu söyledi. Paketin ne olduğu veya kimin gönderdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ancak arayan kimliğini iki kez kontrol edip Oban'daki postane olduğunu doğruladıktan sonra, hafta sonu için kapanmadan önce postaneye ulaşmak için Cumartesi sabahı ilk iş olarak arabamı feribota bindirmeye karar verdim.

Feribotla karşıya geçerken ihtiyacım olan her şeyi yanıma aldım, çünkü feribot iskeleye yanaşana kadar araçlarımıza geri dönmemize izin verilmiyordu.

Sabah feribotu, iş için anakaraya giden Glenvulin sakinleri nedeniyle her zaman oldukça kalabalıktı, ama cumartesi günleri özellikle daha da kalabalıktı. Beni tanıyan yerlilere gülümseyerek selam verdim ve sohbet etmek için durmadığımda şaşırmadılar. Bu, sizi büyütmeye yardım etmiş bir topluluğa geri dönmenin tek iyi yanıydı. Orada bulunanlar, benim her zaman sessiz bir insan olduğumu bilirlerdi; soğuk değil, ama dışa dönük de değildim ve onlar her zaman yeni sakinlere herkes hakkında dedikodu yapmaya hevesliydi. "Ah, o sadece Taran. Kötü bir niyeti yok. O her zaman biraz utangaçtır." dediklerini hayal edebiliyordum. Bunu hayal edebiliyordum çünkü, kahve için sırada beklerken ve ben arkalarında kitap raflarını düzenlerken, Bayan Macdonald'ın fırın sahiplerinden birine bunu söylediğini tam anlamıyla duymuştum.

Elimde küçük bir kahve şişesiyle, bir yudum alırken diğer elimdeki telefona bakarak teknenin içinde dolaştım. Sadece kış tarafındaki korkuluklara ulaştığımda başımı kaldırdım. Leth Sholas'a ve renkli binalarına, sıkıcı bir güne nasıl parlaklık kattıklarına bakarken, kimsenin bana yaklaşmamasını umuyordum.

Bugün 1 Ağustos olduğunu fark ettim.

Annemin vefatının üzerinden on üç buçuk ay geçmişti.

Beni saran yoğun kederi hissedince, bu düşüncüyü hızla kafamdan attım ve bir yudum kahveyi bir dikişte içtim.

"Seni burada görmek ne güzel."

Tanıdık ses, şok içinde matara elimden düşerken boğazıma takılmama neden oldu.

Quinn yanımdaki korkuluğa yaslandı, başını bana doğru çevirdi, dudaklarının köşeleri yukarı kıvrıldı. Ben durmuş kahveyi öksürürken, o mavi gözler eğlenceyle parıltıydı.

Karnımda kelebekler uçuşuyordu ve işte böylece, aradığım dikkat dağınıklığını bulmuştum.

"Ne... ne?" Omzumun üzerinden bakarak, onun nereden geldiğini merak ettim. "Feribota bindiğini görmedim."

"Arkanızdıydım." Bana dönerek, dikleşti ama yine de korkuluğa yaslanmıştı. Quinn, üzerine tartan gömlek giymiş, uzun kollu bir Henley tişört giyiyordu. Güzel bir kot pantolon. Üzerinde toz ya da boya yoktu. Ve yepyeni görünen yürüyüş ayakkabıları.

Gözlerimi tekrar ona çevirdiğimde, bakışlarımı fark edince kaşlarını kaldırdı. Yüzünde yaramaz bir ifade vardı. "Gördüklerini beğendin mi?"

Yüzüm kızardı ve gözlerimi devirdim, onun yanından geçerek geride bıraktığımız kasabaya bakmaya devam ettim. "Burada ne işin var?"

Yine yanıma oturdu, kolu benimkine değdi. "Angus'un çim hokeyi takımı finale kaldı, ben de hafta sonu için Haven'da bir oda ayırttım. Bu akşam çocukları yemeğe götüreceğim."

Bunun olma ihtimali neydi ki? "Kulağa hoş geliyor."

Quinn omzuyla bana hafifçe dokundu. "Şimdi bana burada ne işin olduğunu anlatmanın tam zamanı."

"Oban'daki postane, teslim edemedikleri bir paket hakkında aradı. Büyük bir çevrimiçi perakendeci tarafından gönderilmiş bir elektrikli cihazmış, ama ben hiçbir şey satın almadım. Ne olduğunu görmek için oraya gidiyorum."

"Neden teslim edemiyorlar?"

"Sigorta nedeniyle feribota yükleyebilecekleri değer üzerinde olduğu gibi bir şey."

Quinn kaşlarını çatı. "Taran, böyle bir şeyi hiç duymadım."

Omuz silktim. "Kontrol ettim, beni arayan numara postanenin numarasıydı."

Saatine baktı. "Maça öğlene kadar gitmem gerekmiyor, o yüzden seninle postaneye geleceğim."

Onun bu otoriter tavrından rahatsız olarak, boyumu tam olarak dikleştirip ona öfkeyle baktım. "Oh, öyle mi, öyle mi?"

Quinn benim duruşumu taklit etti. "Evet. Bir hafta içinde evine hırsız girmiş ve neredeyse ezilip ölmekten kurtulmuş olduğunu düşünürsek, bu tuhaf ve gizemli paket için seni postaneye kadar eşlik edeceğim."

“O zamandan beri hiçbir şey olmadı. Sana bir şey mi oldu? Cammie’ye başka bir şey olmadığının farkındayım.”

“Bunu biliyorsun çünkü *ondan* kaçmıyorsun.” Sesi nazikti, suçlayıcı değildi.

Bu da durumu daha da kötüleştirdi. “Quinn... belki de bunun arkasında kimin olduğunu düşündüğünü bana söylersen, aramızda bir güven bağı kurmamıza çok yardımcı olabilir.”

Sinirli bir şekilde iç geçirdi. “Bu haksızlık.”

“*Sen* adil davranmıyorsun.”

“Peki.” Etrafta bizi duyabilecek kadar yakın kimse olup olmadığını kontrol etmek için iki omzunun üzerinden baktı. Sonra tekrar korkuluğa yaslandı ve başıyla bana yaklaşmamı işaret etti. Yakınlığı beynimi karıştırırsa da, ona doğru eğildim.

Ne kadar güzel koktuğuna, ne kadar yakışıklı olduğuna dalmıştım ki, birdenbire yüzündeki ifadenin ne kadar ciddiye büründüğünü fark edince kendime geldim.

“Quinn, neler oluyor?” Feribotun motorunun ve dalgalı suyu yararak ilerleyen teknenin sesini bastıracak kadar yüksek sesle sordum.

Sanki dudakları kurumuş gibi yaladı ve sakalını eliyle okşadı, tıpkı sıkıntılı ya da sinirli olduğunda yaptığı gibi. “Kiera ile evlendikten iki gün sonraydı,” diye başladı.

Kalbim sanki göğüs kafesimden çıkıp mideye acı verici bir gümbürtüyle düşmüş gibi hissettim.

Quinn bana temkinli bir bakış attı. “Kazanmam gereken şey sadece senin affından ibaret değil, Taran. Ben bencil, berbat bir çocuktum. Kiera ile evlenmek işkence gibiydi. Bunun ne kadar acı verici olduğunu ondan saklamak zorunda kalmak cehennem gibiydi. O dönemde depresyonumun boyutunu sadece Forde ve Cammie gerçekten biliyordu. Kiera hâlâ hamileydi, yani seni kaybettikten sonra bana bir amaç verecek olan Heather henüz gelmemişti.”

Hiç hissedeceğimi düşünmediğim bir sempati, içimi yakıcı bir acıyla sardı. Devam etmesi için ona başımı salladım.

“Forde, yaklaşan düğünü kutlamayı reddettiğim için bir bekarlığa veda partisi yapmamızı önerdi. Bunun beni bu bunalımdan çıkarmaya yardımcı olacağını düşündü. Sonunda, uçümüz limandan kiraladığımız küçük bir kabinli tekneyle balık tutmaya gittik.” Quinn

. “Bira dolu bir buzluk aldık ve çok az balık tuttuk, çok fazla içtik.” Başını bana çevirdi ve gözlerinde gördüğüm ıstırap karşısında nefesimi tuttum. “Forde, ben ve Liam McCall vardık.”

“Liam öldü,” diye hatırladım. “O gece mi öldü?”

Ellerini yumruk haline getirip tekrar suya doğru döndü. “Kuzeybatı tarafında kıyıdan çok uzak olmayan bir yerde durduk, kafayı bulduk ve teknede sızdık. Hepimiz. Forde güneş doğarken uyandı ve Liam’ın teknede olmadığını fark etti. Beni uyandırdı ve telsizle yardım çağırdı. Arama haftalarca sürdü.” Quinn titrek bir nefes verdi. “Taran... değer verdiğin birine ne olduğunu bilmemek bir tür cehennemdir. Eğer başı beladaysa, eğer denize düştüyse, elbette yardım için bağıırırdı, değil mi? O ve biz onu duyamayacak kadar sarhoş muyduk? Asla bilemeyeceğiz. Sadece bilinmeyenle kendimize işkence edebiliriz. Ve tabii ki, Forde’un teorisi de var.”

Quinn’in kolunu elimle kapattım, onun başından geçenler yüzünden dehşete kapılmışıtm. Liam her zaman iyi bir çocuktı, sessiz ama bana karşı centilmendi. Her zaman Quinn’i bir tür kahraman gibi gördüğünü düşünmüştüm.

Quinn, kolundaki elime baktı ve ben elimi çekmek için kaldırdığımda, hızla kendi eliyle üzerini kapattı. Nasırlı avucunun dokunuşu elimin üstüne sert geldi, uzun parmakları benimkini sıkarken serin bir his verdi.

Tüylerim diken diken oldu ve farkındalık içimi sararken nefesim kesildi.

Gözlerimiz buluştu ve birbirine kilitlendi; etrafımızdaki her şey

. “Forde,” dedi Quinn sonunda zorlukla. “Forde bunun kasıtlı olup olmadığını merak etti

bunun kasıtlı olup olmadığını merak ediyordu.”

Ne demek istediğini anlayamadım ve şaşkınlıkla ağzımı açtım. “İntihar mı?”

Yavaşça başını salladı. “Liam’ın babasının şiddet uyguladığını hepimiz biliyorduk. Liam haftalarca ortadan kaybolurdu. Morlukları gördük, ani ruh hali değişimlerine şahit olduk. Biz... biz ona bu konuda nasıl konuşacağımızı bilmiyorduk ve denemedik. Keşke deneseydik. Bu yüzden artık bir arkadaşımın acı çektiğini ya da başının dertte olduğunu görürsem asla sessiz kalmıyorum.”

Ona doğru eğildim. “Quinn, Liam’a ne olduğunu bilmiyorsun. Trajik bir kaza mıydı, yoksa kendi isteğiyle suya mı girdi, kendini suçlayamazsın.”

“Eoghan bizi suçladı.” Yüzü gerildi ve Pages & Perks’teki Eoghan’ın sözlü saldırısını hatırlayınca her şeyi anladı. “Polise bunun cinayet olduğunu inandırmaya çalıştı, ama Paul Young otuz yıldır bu adada polislik yapıyor. Birden fazla komşusu, Eoghan’ın Liam’a ve annesine kötü davrandığından endişe duyarak onu aramıştı. Liam ve annesi bunu inkar ettiği için Paul bu konuda hiçbir şey yapamadı. Eoghan’a güvenmiyordu ve beni ve Forde’u iyi tanıyordu, bu yüzden iddialara fazla önem vermedi, ama Eoghan köyde dedikoduları yaydı. Forde ve ben haftalarca mercek altındaydık. Sonunda, Eoghan ve Liam’ın annesi Leth Sholas’tan ayrıldı ve kulağa ne kadar korkunç gelse de, biz de yeniden nefes alabildik.”

Bana temkinli bir şekilde baktı. “O günden beri hiç sarhoş olmadım. Kiera ve sonra Liam’la olanlar... Alkolün çözüm değil, düşman olduğunu anladım. Artık bir pint ya da bir kadeh içki benim limitim.”

Bunu bana neden söylediğini biliyordum.

Bunu, çok sarhoş olup yaptıklarını hatırlayamayacağı için beni yine istemeden incitmesinden endişelenmemem için söylüyordu.

Buna cevap vermekten kaçındım ve sordum, “Yani, sence Eoghan şimdi bir tür yanlış yönlendirilmiş intikam için mi geri döndü? Bunca yıldan sonra?”

“Onu durduran tek şeyin karısı olduğunu düşünüyorum ve şimdi o da gittiğine göre, yüzleşeceği tek şey kendi içindeki şeytanlar. Sanırım öfkesini içe değil, dışa yöneltmeyi tercih eder.” Quinn dikleşti, ben de öyle yaptım, bana doğru döndüğünde onu taklit ederek. “Bütün bunların arkasında onun olduğunu kanıtlayacak bir delil bulana kadar, tek başına dışarı çıkmanı istemiyorum.”

“On sekiz yıl Glasgow’da yaşadım. Kendime bakabilirim.”

“Lütfen, Taran. Sana bir şey olursa...” Başını sertçe salladı. “Sana hiçbir şey olamaz. O yüzden postaneye kadar sana eşlik etmeme izin ver.”

Bana hikâyesini anlattığı halde bunu reddetmenin son derece dar görüşlü bir davranış olacağını fark edince, kendimi başımı sallarken buldum. Üstelik... Quinn'in biz ayrıldığımız süre boyunca hayatının güllük gülistanlık geçmediğini anlamaya başlamıştım. Çocuklarının ona getirdiği mutluluklar olsa da, kayıplar ve acılar da vardı. Doğrusu, onun için bunu istemiyordum. Geçmişte, dar görüşlü olduğum anlarda, onun mutsuz olmasını dilemiştim. Ama gerçekte, Quinn'in mutsuz olması düşüncesinden nefret ediyordum.

"Peki. Benimle gelebilirsin."

Omuzları hafifçe gevşedi. "O zaman sen de benimle Angus'un maçına gelebilirsin."

Onun bu çılgın önerisine ağzım açık kaldı. "Sanmıyorum."

"Korkuyor musun?" diye alaycı bir gülümsemeyle sordu.

Onu şakacı bir şekilde ittim ve o güldü, bu ses tüm kadınsı yanlarımı ısıttı. "Oğlunun maçına sanki ... sanki senin... bilirsin."

"Och, kimse öyle düşünmez." "Hayır," diye ısrar ettim.

"O zaman maçtan sonra akşam yemeğine katıl."

"Feribotla eve dönmem gerek. Üzgünüm."

Quinn yüzünü buruşturdu ama neyse ki konuyu kapattı.

28. Taran

“Böyle bir paket yok, sigorta nedeniyle feribotla gönderilememesi gibi bir şey de yok ve bu postaneden kimse sizi bu konuda aramazdı,” dedi plexiglas pencerenin arkasındaki kadın sert bir sesle.

Quinn ve ben masanın önünde dururken arkamızda bir sıra insan bekliyordu; kadının kaba ses tonu yüzünden yanaklarım kızardı. Telefonumun ekranını penceresine dayadım. “İşte. Bu postanenin telefon numarası, değil mi?”

Sabırsızca gözlerini devirdi, bir saniye bekledikten sonra öne eğilip ekrana baktı. Kaşlarını çattı. “Bu bizim numaramız. Ama bu, bahsettiğiniz konuyla ilgili olarak birinin sizi aradığını kanıtlamaz.”

Ona şaşkın şaşkın baktım. “Neden uydurmuş olayım ki?”

“Bu binada duyduğum hikayeleri duysanız şaşırırsınız.” Elini bize doğru salladı. “Artık size daha fazla yardımcı olamam ve ilgilenmem gereken müşterilerim var. Gerçek müşteriler, saçma hikayeleri olan aptal kadınlar değil. İyi günler.”

Onun berbat müşteri hizmetinden öfkelenerek dişlerimi sıktım ve “Umarım hak ettiğin bir gün geçirirsin” diye cevap verdim.

Quinn’in elini dirseğime dolayarak beni tezgahtan uzaklaştırdığı sırada, gülmesini zorla bastırdığını duydum. “Bu küstahlığa inanabiliyor musun?” Dışarı çıkarken öfkeyle söyledim. “Tezgaha yaklaştığımız andan itibaren hiç yardımcı olmadı.”

“Umarım hak ettiğin bir gün geçirirsin,” dedi Quinn, gülümseyerek başını salladı.

Eğlence, sinirimi yatıştırdı. “Eh, doğru.” “Bunu kullanacağım.”

Hafifçe güldüm, sonra derin bir nefes aldım. “Feribot bileti ne kadar da boşa gitti.”

“Neden biri postaneden seni arayıp yalan söylesin ki?” Turistler yanımızdan geçmeye çalışırken Quinn beni kenara çekti. Postane, Oban'da trafiğin ve yayaların yoğun olduğu kalabalık bir caddede idi. Kasabanın en işlek caddelerinin çoğu dükkanlar arasında dardı, bu yüzden araçlar için tek yönlü bir sistem uygulanıyordu. Yağmurla ıslanmış kaldırımlara ve erken saate rağmen, hafta sonu turizmi nedeniyle bu konuşmayı yapmak için pek mahremiyetimiz yoktu.

Bütün bu yolu boşuna geldiğim için sinirliydim ve “Hiçbir fikrim yok” dedim.

“Bir saniye.” Quinn parmağını kaldırdı ve telefonunu çıkardı. Telefonun boğuk zil sesini ve ardından birinin cevap verdiğini duydum. “Ramsay, çabuk bir soru.”

Quinn'in konuşmasını dinlerken kaşlarımı kaldırdım.

“Birisi bir numaradan arayıp, sistemi aramanın başka bir numaradan geldiğini düşünmesi için kandırabilir mi?” Quinn, Ramsay'in söylediklerini dinlerken ayaklarına bakarak kaşlarını çatı. Başını sallayıp bana açıklamak için gözlerini bana çevirdi: “Buna kimlik sahteciliği denir. Birçok dolandırıcı, arayan kimliği ekranında görünen bilgileri manipüle etmek için İnternet Protokolü üzerinden Ses teknolojisini kullanır.”

Quinn'in ne demek istediğini anladığımda içimi bir tedirginlik kapladı

“Gerçek arayanı bulmanın bir yolu var mı?” Ramsay ne derse desin Ramsay'in söylediklerine başını salladı. “Aramayı alan Taran'dı.” Arkadaşına bu sabahki olayları ve beni Oban'a gelmeye iten nedenleri anlattı. Etrafımız çok gürültülüydü, Ramsay'in cevabını duyamadım, ama Quinn sessizleşmiş, dinliyordu. Sonra tekrar konuştu: “Nedenini bilmiyorum, ama aramayı kimin yaptığını bulabilirsek,

belki nedenini de anlarız... sadece bir şaka olabilir, ama olan biten her şeye bakılırsa..."

Quinn'den uzaklaşırken zihnim karmakarışıktı; neden birinin böyle bir telefon açtığını düşünmeye çalışırken birkaç adım attım. Amacı neydi?

Bu sayede Leth Sholas'tan uzaklaşan bir feribota binmiştim. Durup, kalbimin hızlandığını hissettim. Biri beni Glenvulin'den uzaklaştırmak mı istiyordu? Yoksa özellikle Oban'dan mı?

Endişelerimi yüksek sesle dile getirmek için döndüğümde, beynimin belimdeki sert tutuşu algılaması bir saniye sürdü. Ayaklarım yerden kesildiğinde, yakalandığımı fark ettim. Korku içimi kapladı. "Quin—" Binalar arasındaki dar bir sokakta geriye doğru sürüklenirken, terli bir el ağzımı kapattı.

"Taran!" Kaçıran kişinin elinden kurtulmaya çalışırken, tekmeliyor ve debeleniyordum, onu yavaşlatmaya çalışıyordum. Kafamda sönük bir ağrı patladı ve bir an için sersemleyerek yere yığıldım.

Odaklanmam geri geldiğinde, Quinn'i görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Yüzü öfkeyle kaplı bir maske gibi, bize doğru koşuyordu ve kalçam ile dirseklerime daha fazla acı saplandı. Saldırganımın beni parke taşlı sokağa bir patates çuvalı gibi attığını fark etmem bir saniye daha sürdü.

Quinn kayarak durdu ve dizlerinin üzerine çöktü. "Taran, lanet olsun, Taran," diye nefes nefeseydi, çılgın bakışlarıyla yaralanma olup olmadığını kontrol ediyordu. "İyi misin?"

İnleyerek kendimi yukarı ittim. "Az önce ne oldu? O kimdi?"

"Maske takmıştı." Quinn başımın üzerinden öfkeyle baktı.

"Peşinden gidelim." Ayağa kalkmaya çalıştım ama bacaklarım jöle gibiydi.

"Hayır, polisi arayacağız ve seni bir doktora götürmeliyiz." Quinn ellerini kalçalarımın altına koydu ve ben doğrulurken beni destekledi.

Korkunç bir gerçeklik farkına vardığımda, ağrılarımdan yüzümü buruşturdum. "Biri beni burada istemiş. Bunu yapmam için."

O da başını salladı, çenesini sıktı. "Evet, öyle görünüyor."

Karakoldan ayrıldığımızda adrenalinim düşmüştü, bitkin düşmüştüm ve bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama yalnız kalma düşüncesi beni endişelendiriyordu.

Neyse ki, kafama aldığım darbe beyin sarsıntısına neden olacak kadar şiddetli değildi ve karakoldaki ilk yardım görevlisi hastaneye gitme kararını bana bıraktı. Benim için bu, “ya da gitmeme” seçeneğiydi. Şaşkın polis memurlarına durumu açıklamak zorunda kalmak yeterince kötüydü. Saldırganın CCTV görüntülerini oldukça çabuk buldular (Quinn kıyafetlerinden kimliğini tespit etti), ama adam, her kimse, kameralar onu kaybedene kadar maskesini çıkarmadı. Polis aramaya devam edeceğine söz verdi. Ne yazık ki, onlara anlatabileceğim pek bir şey yoktu. Tek kokladığım şey, ağzımı kapattığı elinden gelen ter ve turşu gibi bir kokunun karışımıydı. Bunun dışında, onu teşhis etmeme yardımcı olacak hiçbir şey algılayamadım.

Quinn sonunda Eoghan McCall hakkındaki şüphelerini polise bildirdi. Adamın yapısından Oban'da beni kaçırmaya çalışan kişinin Eoghan olmadığını bilse de, yine de bir bağlantı olabileceğini düşündü. McCall elimizdeki tek şüpheliydi. Polis bu bilgiyi Leth Sholas polisine iletti, ancak Eoghan'la konuşmaktan başka yapabilecekleri pek bir şey yoktu.

Son birkaç hafta veya ay içinde çatıştığım ya da tartıştığım biri olup olmadığı birkaç kez sorulmuştu. Quinn dışında kimse yoktu. Eoghan dışında kim bana zarar vermek isteyebilirdi, hiç bilmiyordum.

Tüyler ürperticiydi.

Quinn postaneye benimle gelmekte ısrar etmeseydi, saldırganın beni sokakta kaçırmayı başarma ihtimali çok yüksekti. Birinin yardım etmeye çalışacağını düşünmek isterdim, ama bu günlerde ne olacağı belli olmazdı.

Bu kişi her kimse, beni buraya getirmek için plan yapacak kadar çaresiz ve halka açık bir yerde beni kaçırma riskini göze alacak kadar pervasızdı.

"Bugün Glenvulin'e dönüyor musunuz, Bayan Macbeth?" Quinn ve ben karakoldan ayrılmaya hazırlanırken genç bir kadın polis memuru olan PC Lewis sordu.

"Hayır," ben konuşmadan Quinn cevap verdi.

Ona şaşkın şaşkın baktım.

Elini uzatıp benim elimi tuttu ve sıkıca sıktı. "Yarına kadar burada kalacağız."

Eh...ne?

"Peki, Oban'da bulunduğunuz sürece dikkatli olmanızı tavsiye ederiz. Başka bir şey olursa bizimle iletişime geçin. Yeni bir bilgi ortaya çıkarsa sizinle iletişime geçeceğiz."

Sabahki olayların şokunu atlatamamış bir halde, hala el ele tutuşmuş olarak dışarı çıkarken sessizce sordum, "Yarına kadar burada mıyız?"

Quinn'in yüzü gergindi. "Az önce balaklavalı bir adamın seni bir sokağa sürüklediğini gördüm... Bir saniye bile olsa seni gözümün önünden ayıracağımı düşünüyorsan, yanılıyorsun."

Yüzümü çevirirken gözlerim doldu. Saldırıdan beri hiç ağlamamıştım ve şimdi de ağlamak istemiyordum. Bunu yapan kişiye bu zevki tattırmak istemiyordum. Yalnız kalmaktan sinir bozucu bir şekilde korkuyordum ama Quinn'e şunu hatırlattım: "Angus'un maçı var. Onu kaçıramazsın."

"Sen de benimle geliyorsun."

Başımı salladım. "Quinn..." Gururumun canı cehenneme. "Bugün, tam da bugün Kiera'yı göremeyeceğim sanırım."

Elimi sıktı ve başını eğdi, böylece gözlerine bakmaktan başka seçeneğim kalmadı. "Seni gelmeye zorlamayacağım. Seni güvende olacağını bildiğim otelime bırakabilirim. Ama... belki Kiera'nın Gary ile ne kadar mutlu ve aşık olduğunu görürsen... belki bu o kadar da kötü bir şey olmaz."

Tereddüt etmeme karşılık, yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun, Taran, beni dinleme. Kim bilir kim tarafından yapılan başarısız bir kaçırma girişiminden yeni kurtuldun. Kiera'yı arayıp durumu açıklayacağım. Çocukları otele bırakabilir. Sen ve ben oraya gidip bekleriz."

Şok beni olduğum yere çiviledi.

Angus'un maçını kaçırarak mıydı... benim için mi?

Bunu istemedim. Hayır. Aramızda gelişmekte olan her ne varsa, Quinn'i benimle çocukları arasında seçim yapmak zorunda bırakacak hiçbir senaryo yoktu. Hafifletici koşullar ne olursa olsun.

Otele geri dönersem, kafam karışır, panik yapar ve endişelenirdim.

Maça gidersem, maskeli saldırganı, haneye tecavüzü ya da Quinn'le beni ezip geçmek üzere olan arabayı düşünemeyecek kadar dikkatim dağılacaktı.

Kuru dudaklarımı yaladım. "Ben sorguya alınırken Ramsay'i geri aradın mı?"

Quinn, beni ve saldırganı kovalamak için telefonu kapattıktan sonra Ramsay defalarca geri aramıştı.

Konu değiştiği için kaşlarını çattı. "Aradım. Leth Sholas'a döndüğümüzde, seni kimin aradığını tespit edebilmek için telefonuna ihtiyacımız olacak. Özellikle de şu anda."

Tamam. Bunun arkasında kimin olduğunu bulmak için elimizden geleni yapıyorduk. Quinn'in yanından ayrılmak istemedim çünkü geçmişimize rağmen, o bana kendimi güvende hissettiriyordu. Neredeyse otuz yedi yıllık hayatımda ilk kez değil, kendini savunmayı öğrenmenin fena bir fikir olmayabileceği aklıma geldi.

"Seninle geleceğim." Yorgun bir şekilde omuz silktim. "Angus'un maçını kaçırmayı istemem."

29. Quinn

Bu sabah olanlara öfkelenmemeye çalışırken içimde bir huzursuzluk hissettim. Oğluma ve maçına odaklanmaya çalıştım, küçük oğlumun beni her zaman hayran bırakan hokey sopasıyla manevralar yapmasını izlerken tezahürat ettim.

"Şimdi de onu patenlere bindirmeliyiz," diye düşündü Gary, sahnenin kenarında birlikte dururken. "Paten kayabilirse, müthiş bir buz hokeyi oyuncusu olur."

"En yakın buz pisti Dundee'de olduğu için bu biraz sorun olabilir," dedim kuru bir sesle.

"Bazı ebeveynler, kalıcı bir buz pisti için bağış toplama konusunda belediyeye görüşüyorlar."

Böyle bir girişimin ne kadar zor olacağını bildiğimden, "*İyi şanslar*," diye düşündüm.

Gary bana buz hokeyi girişimi hakkında konuştu ve ben umutla doğru yerlerde başımı salladım. İlgilenmediğimden değildi. Sadece o adam Taran'ı sürükleyip götürdüğünde kızın yüzündeki dehşet ifadesini kafamdan silemiyordum.

Omzumun üzerinden elli milyonuncu kez geriye baktım. Taran, bir tarafında Heather, diğer tarafında Kiera ile birlikte banklarda oturuyordu. Heather, telefonunda mesajlaşmakla o kadar meşguldü ki, ne kardeşinin maçına ne de annesinin, yüzünde özenle tarafsız bir ifade tutan Taran'a yoğun bir şekilde fısıldadığı gerçeğine dikkat ediyordu.

Taran olanları çocuklara, Kiera'ya ve Gary'ye anlatmak istememişti. Yankı uyandırmak istemediğini söylemişti. Ben de buna uydu.

Geçmişlerini düşününce Kiera'nın Taran'ı gördüğüne sevinmesini beklemiyordum, ama görünüşe göre bir nedeni vardı.

Eski karımın ona ne söylediğini merak ederek içim cız etti.

Gary bana dirsek attı. "Ne var?"

Bana anlamlı bir bakış attı. "Heather, seninle Taran'ın tekrar konuşmaya başladığını söylediğinden beri, Kiera onu görmek için sabırsızlanıyor."

"Neden?" diye bağırdım neredeyse.

Gary kıkırdadı. "Endişelenecek bir şey yok, Quinn. Sadece geçmiş için kendini kötü hissediyor ve özür dilemek, Taran'a artık aranızda hiçbir şey olmadığını temin etmek istiyor."

"Siktir. Durum hassas. Kiera'nın..."

Gary kolumu tuttu, her zamanki neşeli ifadesi sertleşti. "Sen bu işin ortasında olsan da dostum, Kiera'nın Taran'a karşı kendi suçluluk duygusu var ve bunun seninle hiçbir ilgisi yok. İstersen özür dileme hakkı var."

Onun sözlerini sindirirken biraz rahatlardım. Kiera'nın Taran'a karşı herhangi bir pişmanlık duyduğu hiç aklıma gelmemişti. Taran söz konusu olduğunda, ikimizin bir balonun içinde yaşadığımızı düşünerek biraz bencil davranmış olabilirdim.

Ama öyle değildi.

İki eski sevgilime baktım ve gözüm Heather'a takıldı. Telefonundan başını kaldırmış, beni ve üvey babasını dikkatle izliyordu. Annesine ve Taran'a anlamlı bir bakış attı, sonra bana sanki "*Her şey yolunda*" der gibi küçük, güven verici bir gülümseme attı.

Başımı sallayarak onlardan uzaklaştım ve Gary beni bıraktı.

"Sen ve Kiera'nın bu kadar uzun süre birlikte kalmanız inanılmaz," diye yüksek sesle düşündü. "Taran'a sanki ortadan kaybolacakmış gibi bakıyorsun."

Bu sabah neredeyse kayboluyordu, diye homurdandım. O anda, Taran'ı

"Oturmam lazım." Gary'nin itirazlarını eliyle reddettim. "Onları rahatsız etmiyorum. Sadece oturmam lazım."

Bunun üzerine, Heather'ı kenara itip (bana güldü) Taran'ın yanına oturdum, uyluklarım onun uyluklarına değiyordu. "Her şey yolunda mı?" Bakışlarım onunla Kiera arasında gidip geldi.

Eski karım bana gözlerini devirdi ve maça doğru baktı. "Evet, Bay Aşırı Koruyucu."

Taran'ın onayını bekledim.

Bana küçük, yorgun bir gülümseme attı ama başını salladı.

Onun sıcaklığı bana değdiğinde, Angus'un maçına daha kolay odaklanabildim.

"Dördüncü çeyrekteki jab tackle'ımı gördünüz mü?" Angus'un sesi, halka açık bir yerde olması gerekenden birkaç desibel daha yüksekti.

"Tanrım, Angus, evet, gördük, harikaydı, ama sesini alçalt, dostum." Heather restorana göz gezdirdi. "İnsanlar bize bakıyor."

Oğlum hiç aldırış etmeden masanın üzerinden eğilip bana ve Taran'a fısıldadı: "Dördüncü çeyrekteki jab tackle'ımı gördünüz mü?"

Taran gülmemeye çalışıyordu, bu da oğluma olan sevgimi ve eğlenmemi daha da artırdı. "Gördüm. Olağanüstüydü."

Angus'un gözleri övgülerimle parladı. "Peki, belediyeye bir buz pateni pisti açtırmaya çalıştıklarını duydun mu?"

"Ne için buz pateni pisti?" Taran, garson içeceklerimizi getirirken sordu.

Kiera ve Gary, Taran artık bu denklemin bir parçası olmasına rağmen, çocukları akşam yemeğine çıkarmak için yaptığım planlara nazıkçe uymuşlardı. Kiera'nın maçta Taran'a ne söylediğini merak ediyordum, ama çocuklara odaklanmak için elimden geleni yapıyordum.

"Birçok ebeveyn, buz hokeyi oynamak için antrenmanlara başlamamız gerektiğini düşünüyor."

"Buz hokeyi oynamak ister misin?"

Angus, Taran'ın sorusunu düşündü. "Havalı görünüyor. Kelime oyunu yapmadım."

Onun küstah gülümsemesine güldüm.

Taran ise düşüncelere dalmış bir haldeydi. "Buz hokeyi oldukça tehlikelidir."

O bunu söyleyince, gerçekten de öyle olduğunu fark ettim. Tanrım, kafam o kadar dağınıktı ki, Angus'un buz hokeyi oynama olasılığının gerçeklerini tam olarak düşünmemiştim. Ve şimdi endişelenmiştim.

Görünüşe göre bu konuyu daha fazla tartışmamız gerekiyordu.

Heather yüzümdeki ifade değişikliğini fark etmiş olmalı ki sözlerini bana yöneltti. "Angus fazla heyecanlanmasın. Annemin dediğine göre, belediye meclisinin bu konuyla ilgilenme ihtimali çok düşük. Temel kamu hizmetleri için bütçeye ihtiyaç varken, bunu inşa etmek, işletmek ve bakımını yapmak çok pahalı."

"Hayır." Angus kız kardeşine yüzünü buruşturdu. "Gary deneyeceklerini söylüyor."

"Gary hayal dünyasında yaşıyor." Heather bana bir bakış attı. "Onun Angus'un kafasını gerçekleştirmeyecek şeylerle doldurmasını engellemelisin."

Üvey babalarının oğlumun umutsuz bir şeye dair umutlarını yeşertmesinden endişelenerek, ona hafifçe başımı salladım. Angus'un öfkeden kızaran yüzünü görünce, ona doğru eğildim. "Bugünkü maçın en sevdiğim kısmı neydi bilmek ister misin?"

Böylece, kız kardeşiyle gireceği tartışmadan dikkati dağıldı.

Akşam yemeği boyunca Taran'a fazla ilgi göstermeye ya da onu boğmaya çalışmamaya çalıştım, ama çocuklarımla ve onu sohbete bu kadar kolay dahil etmeleriyle gurur duydum. O ve Heather Glasgow hakkında daha fazla sohbet ettiler ve Heather, gurur duyduğum bir açıklıkla kız arkadaşı Hazel'dan bahsetti. Kiera ve ben telefonda konuşmuş, Heather hakkında birbirimize durum sormuştuk ve Kiera, kızımızın bize açıldığından beri tavrının tamamen değiştiğini söylemişti. Şimdi bunu görebiliyordum. Sanki Heather'ın omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibiydi.

"Hazel Edinburgh'da, ben Glasgow'da olduğum için işler biraz daha zor olacak, ama aramızda sadece bir tren yolculuğu var. Bir yolunu buluruz."

Heather'ın Taran'a söylediğini duydum; Angus ise ağzında bir lokma hamburgerle bana en son bilgisayar oyunundan bahsediyordu.

Konuşmalarını bir kulağımla dinlerken, Taran'ın "Sadece ikinizin de her zaman dürüstçe iletişim kurduğunuzdan emin olun. Endişelerinizi ve kırgınlıklarınızı kendinize saklarsanız, işler o zaman bozulur." dediğini duydum.

Dudaklarımı sıkıca kapattım, ama Angus, video oyununda onu yendikten sonra eve giden arkadaşının ne kadar kötü bir kaybeden olduğunu anlatırken başımı sallayarak ona katıldım. "Kesinlikle kötü bir kaybeden," dedim, Taran'ın eline uzanma dürtüsüyle mücadele etsem de.

O, bizim başımıza gelenlerin Heather'ın başına gelmesini istemiyordu, ben de öyle.

Bunu en büyük düşmanıma bile dilemezdim, dünyadaki tüm mutluluğu hak eden güzel çocuğuma ise hiç dilemezdim.

"Evet, babam da aynı şeyi söyledi," diye cevapladı Heather. "Hazel ve ben birbirimize karşı tamamen dürüst olmaya karar verdik. İkimiz de diğer kızları biraz kıskanabiliyoruz, ama bunun üstesinden gelmeye çalışıyoruz."

"Birbirinizden ne kadar emin olursanız, bu durum o kadar az yaşanır."

"Öyle mi dersin?"

"Evet. Bu yüzden iletişim çok önemli."

"Flört etmekten mi bahsediyorsun?" Angus, bana Roblox'u açıklamayı aniden kesti. Heather ve Taran'a bakarken burnunu kırıştırdı.

"Çıkıyorsak ne olmuş?" Heather ona kaşlarını kaldırdı. Angus kaşlarını çattı. "Kyle, bir kızla çıkmanın yanlış olduğunu söyledi." Kyle biraz pisliğin tekiydi.

"Birincisi, Kyle bilmemeli, Angus. Sana sessiz kalman söylenmişti."

Heather ona sert bir bakış attı. "İkincisi, onun söylediklerine kulak asmasan iyi olur." "Sanırım bu Kyle

çoc

uk." Angus'un başı bana doğru döndü. "Ama baba..."

"Eğer biri ailene karşı kaba davranıyorsa, o senin iyi bir arkadaşın . Ailemizi koruruz. İnsanların onlar hakkında kötü şeyler söylemesine izin vermeyiz. Sen ve kız kardeşin

ara sıra tartışabilirsiniz, bu sorun değil, ama kimsenin onun hakkında kötü şeyler söylemesine izin vermezsiniz. Sen onun kardeşisin. Onu korursun.”

Bu sözleri ilk kez söylemiyordum ve bu hatırlatma oğlumun sırtını daha dik tutmasını sağladı. Başını salladı. “Ona pislik olduğunu söyleyeceğim.”

Taran ksrd, gülmesini gizlemek için olduğunu biliyordum.

Glmsememeye alışarak, “Neden ona, kız kardeşin hakkında bir daha kötü bir şey söylerse, artık arkadaş olamayacağınızı söylemiyorsun?” diye nerdim.

“Evet, ama ona aynı zamanda pislik olduğunu da söyleyeceğim.”

Heather’ın kıkırdaması Taran’ı da güldürdü ve o da kahkahalara boğuldu. Bunun gerçekten harika yanı, eğlenmesini gizlemeye çalışmak için yanağını omzuma dayamasıydı. O anın sınırsız samimiyetine gülümsedim, elim uyluklarına inip hızlıca sıktım.

Umut, lanet olası umut, o yanağını omzumdan kaldırıp bana baktığında canlandı; karanlık bakışlarında neredeyse yirmi yıldır görmediğim bir sıcaklık ve şefkat vardı. Ona tutunmak, onu zamanda dondurmak istedim; o Angus’a dönüp sırtınca içimi korkunç bir çaresizlik kapladı.

ocuklarımla sohbet eden Taran’ın profilini incelerken, önümdeki görevin büyüklüğü tüm gücüyle üzerime çöktü.

Bu kadına sırlsıklam aşıktım. Her zaman öyle olmuştum.

Her zaman da olacaktım.

Ve ruhumun derinliklerinde yaşayan o korkunç bir *içgüdüyle*, aramızdaki bu zamanın bizi yeniden bir araya getirmek için tek ve son şansım olduğunu biliyordum.

30. Taran

Quinn'in çocuklarıyla birlikte olmak sandığımdan daha kolaydı. Kafamda bunu bir tür canavar gibi büyötmüştüm; aramızda kaybolan her şeyi bana sürekli hatırlatacaklarını düşünmüştüm.

Ancak, akşam yemeğinde onlarla geçirdiğimiz birkaç saat boyunca durum hiç de öyle gelmedi.

Onların babalarıyla etkileşimlerini, aralarındaki bağı ve sevgiyi izlerken, bunun ne kadar doğru olduğunu anladım. Heather ve Angus bu dünyaya gelmek için yaratılmışlardı, Quinn ve Kiera tarafından sevilme için yaratılmışlardı.

Bu, hem acı hem de tatlı bir farkındalıktı, ama aynı zamanda çok derindi. On dokuz yıldır iyileşmemiş bir yarayı yatıştırdı ve bunu beklemiyordum.

Onlar aynı zamanda harika bir dikkat dağıtıcıydılar, o kadar ki, daha bu sabah birinin beni kaçırmaya çalıştığına inanmak zordu.

Ancak, çocukları Kiera ve Gary'nin evine bıraktıktan sonra o anı geri geldi; ev, kasabanın yukarısındaki tepelerde, yeşilliklerle çevrili, dar sokakları olan bir yerleşim bölgesinde bulunan büyük bir bungalovdu.

Quinn ve ben sessizce Oban'a geri döndük ve onun oteline park ettik. Günün yoğunluğuna rağmen, sanki adrenalin hala vücudumdan çıkmamış gibiydi. Son kalan odayı ayırttım, ama oraya gidip yalnız kalma düşüncesi beni dehşete düşürdü. Bu yüzden, Quinn barda bir şeyler içmeyi önerdiğinde, onu takip ettim.

Arkadaki rahat bir masadan bir çift tam kalkıyordu, ben de o masayı kaparken Quinn bize alkolsüz bira sipariş etti.

O arkasını dönmüşken onu izledim, uzun boyunu ve geniş omuzlarını hayranlıkla seyrettim. İçimi bir sıcaklık kapladı ve kafamda bir uyarı sireni çalmaya başladı. Quinn elinde içkilerle masaya doğru ilerlediğinde, sireni susturmak ve bunun yerine çekiciliğin beni sarmasına izin vermek kolay oldu.

O kadar yakışıklıydı ki, onu görmek fiziksel bir acıya neden oluyordu.

Onu kabine alabilmek için kenara çekildim ve bolca yer olmasına rağmen, bacaklarımız birbirine değecek, içkisini her aldığı anda kolu benimkine değecek kadar yakın oturdu.

Günün olaylarından sonra bana nasıl olduğumu sorduktan sonra, Quinn'in sert bir sesle "Kiera sana ne dedi?" diye sorması pek de beklenmedik bir şey değildi.

Kiera'nın hokey maçında beni sohbete çekmesinden beri bu konuyu kafasına takmış olduğunu bildiğim için, gülümsememi engellemek için dudakımı ısırdım.

Garip bir etkileşimdi çünkü bir yanımda kalkıp uzaklaşmak istiyordu. Onun güzel yüzüne her baktığımda, o kadar yıldır Quinn'e sahip olduğunu bilmekten duyduğum kıskançlık neredeyse beni boğuyordu. Ama diğer yanımda onun ne söyleyeceğini bilmek istiyordu.

Sonunda, kalıp dinlediğim için memnun oldum.

Parmaklarım, pint bardağımdan taşan bir damla sıvıyı takip etti. "O... Kiera, aramızda olanlar konusunda kendi payına düşen kısım için özür dilemek istedi. Senin söylediklerine çok benzer şeyler söyledi, o geceyle ilgili pek bir şey hatırlamadığını söyledi. Ama ayrılığımızı pek umursamadığını itiraf etti."

Quinn öfkeyle kendi kendine mırıldandı.

"Sorun değil," diye onu teselli ettim.

"O zaman neden bana bakmayı reddediyorsun?"

Onu kasten bakmak için döndüm. Orada korku vardı ama aynı zamanda aylardır saklamaya çalıştığım o şefkatli sevgi de vardı. "O da bizim gibi sadece bir çocukmuş ve senin Heather ile birlikte ebeveynlik yapmanın daha iyi olacağını anlamasının biraz zaman aldığını söyledi. Senin... onu hiç hayatına sokmadığını, mesafeli davrandığını ve benim Leth Sholas'a geri dönmeyeceğimi anladığında... işte o zaman

nasıl olduğunu anladı...” Gözlerimi yine başka yere çevirdim. “Birbirimizi ne kadar sevdiğimizi ve ne kadar büyük bir hasara yol açıldığını. Kendi payına düşen kısım için üzgün olduğunu söyledi.

“Ve ben de ona, eğer siz birlikte kalmasaydınız Angus olmayacaktı, dedim. Angus’un olmadığı bir dünya korkunç bir yer olurdu. Her şey olması gerektiği gibi gelişti, Quinn.”

Bakışları yoğun ve araştırmacıydı, sanki o sözlerle olan inancımın geçerliliğini belirlemeye çalışıyormuş gibi.

“Kiera...” Birayı uzanıp bir yudum aldım, aniden kuruyan boğazımı ıslattım. “Kiera bana, evliliğiniz boyunca bana olan aşkının hiç bitmediğinin onun için çok açık olduğunu söyledi. Sana bunu yüzüne karşı sorduğunu ve senin de inkar edemediğini söyledi.”

Quinn konuşmaya çalıştı ama boğazını temizlemek zorunda kaldı. “Bu... sana daha önce söylemediğim bir şey değil.”

"Biliyorum."

Aniden bana dokundu, parmakları çeneme nazikçe dokunarak yüzümü kendisine doğru çevirdi. Gözlerimiz birbirine kilitlendiğinde ensemdeki tüyler diken diken oldu, aramızda var olan o başka dünyadan gelen farkındalık beni ürpertti.

“Yani şimdi bana inanıyor musun?”

Kendimi yine ona kaptırmak çok kolay olurdu. Çok kolay. Ve belki de doğru olurdu. Ama içimde bir engel vardı ve ben onu bir türlü aşamıyordum, artık nedenini de bilmiyordum. Sadece bir korku olduğunu ve onun beni bırakmadığını biliyordum.

"Eğer... eğer evet dersem, bu... bu demek olmaz ki..." Parmaklarımı onun parmaklarının etrafına doladım ve çenemden yavaşça çektim. Darbeyi yumuşatmak için parmaklarını hafifçe sıktım. "Bu, seninle birlikte olabileceğim anlamına gelmez."

Gözlerinde bir şey karardı, ama başını salladı. “Bekleyebilirim.”

Sonraki bir saat boyunca, o sabahki saldırıyı, olasılıkları ve bundan sonra ne yapacağımızı konuştuk. Hayır dükkanını ve bununla ilgili planlarımızı konuştuk. İlişkimiz dışında her şey hakkında sohbet ettik

ilişkimiz hariç her şey hakkında sohbet ettik, ama yine de bu konu üzerimizde bir gölge gibi duruyordu. Quinn'in söylediklerine yoğun bir şekilde konsantre olmak zorundaydım çünkü kolu koluma her dokunduğunda ya da bacağı bana doğru kaydı her seferinde, zihnim *arzuyla* bulanıyordu.

Seks yapmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Ama hayatımın en iyi seksini, şu anda yanımda oturan ve sırf varlığıyla tüm duyularımı kışkırtan bu adamla yaşamamın üzerinden on dokuz yıl geçmişti.

Bir an, bir anı o kadar keskin bir şekilde aklıma geldi ki, sanki dün olmuş gibiydi. Üniversiteye gitmeden önceki yazın bir gecesinden bir anıydı. Quinn geç saatte beni şehirden eve geçiriyordu ve sokakta kimse yoktu. O gece seks yapmadığımız için onunla dalga geçiyordum ve ben evime güvenle girdiğimde o da fırsatını kaçırmak üzereydi. Quinn beni antika dükkanının arkasındaki sokağa sürüklemişti ve ilk başta şaka yaptığını sandım.

Ama şaka yapmıyordu.

Leth Sholas'ın ortasında, karanlık bir sokakta seks yapmıştık ve bunun heyecanı ve yasak meyvesi gibi verdiği heyecan başımı döndürmüştü. Sırtımdaki tuğla duvarın verdiği belirsiz rahatsızlığı, içimde hızlı ve sert hareketlerini, deniz havasının kokusunu ve sokağa bakmamam için nefesim kesilene kadar beni öpüşünü hâlâ hatırlıyorum. İkimiz de o kadar şiddetli boşalmıştık ki, inlemelerimizi zar zor bastırabilmiştik.

Bu anı bir afrodizyak gibiydi.

"Yatmaya gitmeliyim," dedim aniden, o anı yüzünden kesinlikle ıslanmış olduğum için yüzüm kızarmıştı.

Telaşla, Quinn'i kabinden neredeyse kovar gibi ettim.

Bana yer açmak için kenara kayarken, yoğun bakışları üzerimdeydi. Vücutlarımız birbirine değdi ve yanaklarım alev alev yanarken ondan uzaklaştım.

"İyi misin?" Sesinin derin gürültüsünü tanıdım. Kahretsin, tahrik olduğumu anlamıştı.

Ne yazık ki odalarımız aynı kattaydı ve dar asansörü onunla paylaşmak zorunda kaldım.

"İyi olduğundan emin misin?" Quinn, küçük çelik kutuya girerken ısrarla sordu.

"Evet." Yukarı çıkarken asansör kapılarına kararlı bir şekilde baktım çünkü ona bakarsam tüm mantığım

kaybedeceğimi düşünüyordum.

"Bu sabah olanlardan sonra iyi olacak mısın?"

"Evet." Kapılar açıldı ve sanki asansör yanıyormuş gibi aceleyle dışarı çıktım

Quinn'in boğulur gibi bir ses çıkardığını sandım, ama ona bir göz attığımda, yüzünde hiç de eğlenceli bir ifade yoktu. Gözleri, karnımın derinliklerinde bir sızı uyandıran bir yoğunlukla parlıyordu.

Olamaz.

"Benim evim burası." Quinn kapısına doğru başını salladı.

"Tamam." Geriye doğru yürüdüm. "İyi geceler. Sabah görüşürüz."

"İyi geceler, Taran."

Ah, benim adımı söyleyen o boğuk sesi bile beni tahrik etmişti.

Kahretsin.

"İyi geceler," diye ciyakladım, arkamı döndüm ve odama doğru yürüdüm.

İçeri girmek için el yordamıyla kapıyı açmaya çalıştım, arkamdan kapıyı neredeyse çarpacaktım, nefes nefeseydim, sakinleşmeye çalışıyordum.

Ama sakinleşemedim.

Sanki bu sabahki adrenalin hâlâ vücudumda dolaşıyordu.

Küçük otel odasındaki yatağa baktım.

Ya... ya bu sabah beni kaçırmaya çalışan kişi bugün beni ve Quinn'i takip etmişse? Bu odada uykuya dalabilirim ve onlar içeri girip...

Yağmurlukumu çıkardım, çantamla birlikte yatağın üzerine attım ve kapıyı sonuna kadar açtım.

Gerçek şu ki, yalnız kalamazdım. Çok tehlikeliydi. Şey... bu benim bahanemdi ve buna sadık kalacaktım.

31. Taran

Quinn'in odasına giden kısa koridordan yürürken boynumdaki nabız hızla atıyordu. Avuç içlerim biraz terliydi ve ona yaklaştıkça bacaklarımın arasındaki o ısrarcı zonklama daha da şiddetlendi.

Kapısında durup elimi kaldırıp kapıyı çalmak üzereydim.

Ben vuramadan kapı açıldı ve Quinn ilerlerken durakladı, dudakları aralandı. "Taran."

Gözlerimi kısarak baktım. "Nereye gidiyordun?"

Çok iyi tanıdığım bir ifade yüzünü kararttı. "Seni bulmaya." Kolu belime dolandı ve beni otel odasının içine çekti. Kapının çarpıldığını duyduğumda Quinn'in dudakları benimkilere yapıştı.

Öpücüğü açlıktan öte bir şeydi.

Tam da on dokuz yıllık özlemin bir öpücüğe sığdırılmış hali gibi hissettim.

Nefes alamıyordum ama umurumda değildi; parmaklarımı saçlarına doladım, cildimde hissettiğim sakalının dokunuşu, ağızımdaki dili, kulağımda duyduğum inlemeleri, beni sıkıca saran sert vücudu duyularımı aşırı yükledi. Aniden düşüyordum ve yatağa çarptığımızda o hayali uyarı sireni biraz fazla yüksek sesle çalmaya başladı.

Yorganla yumuşatılmış yatağın üzerinde başımı çevirdim, onun adını haykırarak nefes nefeseydim.

Quinn'in nefesi düzensizdi ve alnını şakağıma dayadı, beni kendi vücuduyla sarmalarken yaydığı ısı başımı döndürüyordu.

"Ben..." Başımı tekrar çevirdim, onu da başını kaldırmaya zorlayarak; gözlerimiz buluştu. Gözlerindeki o arzuyla neredeyse durmak üzereydim, ama tam olarak değil. "Bunu yaparsak, bu seninle birlikte olmak istediğim anlamına gelmez."

Yüzündeki ifade aniden sertleşti. "Taran..."

"Bunu istiyorum." İkimizin arasını işaret ettim. "Ama... Bundan daha fazlasına hazır değilim. Eğer sen de aynı fikirde değilsen, şimdi durmalıyız."

"Kabul etmiyorum." Quinn inanamıyormuş gibi homurdandı. "Bunu asla kabul etmeyeceğim."

Hayal kırıklığı kanımı dondurdu. "O zaman benden ."

"Hayır." Başını bana doğru eğdi, burunlarımız neredeyse değiyordu, sakalı cildimi gıdıklıyordu. "Sana bundan sonra sadece dürüstlük sözü verdim. Seninle seks yapmak benim için asla sadece seks olmayacak. Ama... bana verebileceğin tek şeyin bu olduğunu bilsem bile seni hala istiyorum."

"Sana bunu yapamam. Duygularınla bu şekilde oynayamam." Omuzlarına bastırdım, ama Quinn kıpırdamadı.

"Sana izin veriyorum. Bana karşı bencil olmanı istiyorum, Taran." Sertleşmiş penisini bacaklarımın arasına soktu ve ben içimden bir çığlık attım, içgüdüsel olarak ona doğru kıvrıldım. Quinn'in yüz hatları arzuyla gerildi. "Ne istiyorsan al, sana karşı kullanmayacağıma söz veriyorum."

İradem gerçekten yok olmuştu. Aklım başımda olsaydı, hayır derdim. İkimizi de o duruma sokmazdım. Ama tek düşünebildiğim, az önce yaşadığım öpücük —hayatımın en iyi öpücüğü— ve her sinir ucumun farkındalık ve heyecanla titrediği.

Canlı hissediyordum.

Gerçekten, gerçekten canlı.

Bu, uzun zamandır hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu ve henüz bitmesini istemiyordum.

Cevabım, ağızlarımız arasındaki o küçük mesafeyi kapatıp onu öpmekti.

Quinn bana doğru eriyip giderken inledi ve bu ses bacaklarımın arasındaki zonklamayı daha da şiddetlendirdi. Sonra, aynı ani bir hareketle, beni

ve beni de kendisiyle birlikte yukarı çekti. Yatmaktan ayağa kalkmaya ani geçişten şaşkına dönmüş bir halde, ayaklarımın üzerinde sallandım ve Quinn beni dengeledi.

"Sana sahip olmak için can atıyorum," diye dudaklarıma ateşli bir şekilde fısıldadı, "ama her saniyenin tadını çıkarmak istiyorum."

Gözlerindeki arayış dolu bakışa karşılık başımı salladım.

Parmak uçlarının karnımı gıdıklamasıyla nefesim kesildi. Avuç içleri ince süveterimin kumaşını yakaladı ve yukarı doğru kaydırды, nasırlı derisi karnımdan göğsüme doğru lezzetli bir şekilde kaydı.

Tüylerim diken diken oldu, kollarımı başımın üzerine kaldırdığımda sütyenim göğüslerimi sıkıştırıyordu. Quinn, üstümü başımdan çıkarırken göğsü benimkine değdi. Üstümü arkamıza attı ve dikkatini göğüslerime yöneltti.

Sütyenimin kopçasını kolayca açıp askılarını kollarımdan aşağı sıyırırken titredim.

Quinn'in bana olan arzusundan o kadar emindim ki, beni en son çıplak gördüğünde on sekiz yaşında neşeli bir genç kız olduğum için bile garip hissetmedim. Quinn'in gençken beni istediğini hep biliyordum, ama o zamanlar bana şimdi baktığı gibi bakmamıştı.

Sanki kollarında tuttuğu şeye hayranlık duyuyormuş gibi.

Kendi tahrikim artarken bile gözlerim doldu. Meme uçlarım havaya dikildi ve Quinn kumaşı bıraktıktan sonra belime uzanıp beni sıkıca kavradı, ardından avuç içlerini kaburgalarımın üzerinde gezdirdi. Vücudumda bir heyecan dalgası yayıldı ve sırtımı kavisleyerek onun dokunuşuna hazırlandım. Göğüslerim ağırlaşmış, aç ve onun ellerini ve ağzını arzuluyordu.

Bunun yerine Quinn beni işkence etmeye karar verdi, avuç içleri karnımdan aşağı kayarken, dokunuşu içimdeki o kıvrılan gerginliği daha da artırdı.

Gözlerimiz birbirine kilitlenmişken parmakları kot pantolonumun bel kısmında durdu. Quinn yavaşça düğmelerimi açıp fermuarımı indirdi, sonra kotu kalçalarımın altına aşağı çekti. Kotu bacaklarımdan çıkarmak için çömeldiğinde, ellerimi onun geniş omuzlarına koydum, arzuyla başım dönmeye başladıkça dengemi korumak için.

Quinn botlarımı çıkardı; bunun için önce bir ayağımı, sonra diğerini kaldırdım, sonra da kot pantolonumu çıkarmasına yardım etmek için tekrar kaldırdım.

Tek dizinin üzerine çöktü, elleri baldırlarımı kavrarken bakışları bacaklarımdan yukarı doğru kaydı. Dikkatini giydiğim parlak pembe bikini külotuna verdiğinde nefesi kesildi. Külotta açıkça cinsel bir şey yoktu, ama gözleri tekrar benimkilere döndüğünde, içlerindeki açlık yüzünden neredeyse yere düşüyordum.

İç çamaşırım ıslak bir hisle nemlendi ve sanki bunu hissetmiş gibi, Quinn'in dikkati oraya geri döndü. Elleri bacaklarımdan yukarı doğru kayarken, dizlerimin arkasını gıdıklayıp uyluklarımın önünü okşadıktan sonra parmak uçları iç bacaklarıma kayana kadar, vücudumda bir ürperti hissettim.

"Bacaklarını aç." Sesi boğuktu.

Bir başka heyecan dalgası beni daha da ıslattı. Bir yanımda bu kadar tahrik olmuş olmaktan umutsuzluğa kapıldım.

Bunu bana ondan başka kimse yapmamıştı. Sadece o.

Bacaklarımı açtım.

Quinn'in parmakları daha yukarı kaydı ve başparmağını iç çamaşırımın kumaşı üzerinde gezdirdi, yüzündeki ifade sertleşti. "Sırılsıklam." Parmaklarını kumaşın altına sokup içime ittiğinde titrek bir nefes verdi.

Nefesim kesildi, vücudum bu dokunuşa doğru eğildi.

"Hâlâ çok sıcak, çok sıkı," diye boğuk bir sesle fısıldadı. "Çok mükemmel."

"Quinn," diye yalvardım, o yavaş, tembel vuruşlarla içime girip çıkarken. "Daha fazla."

"Sabır." Kötü bir gülümsemeyle sırtıttı. "Seni tadını çıkarmak istediğimi söylemiştim."

Parmaklarını nazikçe çıkardı ve iç çamaşırımı aşağı çekti. İç çamaşırımı çıkarırken bacaklarım titredi ve Quinn elini karnıma bastırdı. "Otur, uzan ve bacaklarını aç."

Evet, evet ve evet.

Yatağın kenarına sendeledim ama uzanmadım. "İzlemek istiyorum," diye fısıldadım, bacaklarımı yavaşça açarak.

Quinn'in yanağındaki kas, sanki kendini kontrol etmek zorunda kalmış gibi gerildi. Sonunda başını salladı ve bana uzandı, bacaklarımı omuzlarının üzerine çekip popomu yataktan kaldırdı. Çığlık attım, dengemi sağlamak için tutunacak bir şey aradım ve Quinn'in beni tuttuğunu hemen fark ettim. Düşmeme izin vermeyecekti.

Başını bacaklarımın arasına eğdiğinde, parmaklarımı saçlarının arasına geçirdim ve diğer elimle omzuna tutunarak dengemi sağladım.

Dilinin girişime dokunduğunu hissetmeden saniyeler önce sakalı o hassas bölgeyi gıdıkladı.

"Oh!" İçgüdüsel olarak başımı geriye attım, ama izlemek istediğim için kendimi toparladım. Bana dokunanın Quinn olduğunu bilmek istedim.

Loş ışıkta mavi gözleri zaferle parladı, bana daha da yaklaştı ve girişimden klitorisime kadar yaladı.

O beni işkence ederken, arzu dolu bir ses çıkardım ve parmaklarımı yumuşak saç tellerine doladım. Ağzına doğru hareket etmeye çalıştım, ama parmakları uyluklarıma gömüldü ve beni yerinde tuttu. Beni emdi, sertçe çekti ve orgazm öncesi gerilim artarken nefes nefese kaldım. Dili klitorisimin etrafında daireler çizdi ve sonra içime girmeden önce yutan, açgözlü bir yalamayla aşığı kaydı.

"Quinn!" Ona doğru kıvrıldım, parmaklarım saçlarını sıkıca kavradı, çekiştirdi, bu da onun onaylayarak homurdanmasına ve dilini daha sert bir şekilde içime sokmasına neden oldu. "Durma!" Ağzına doğru itmeye çalıştım, orgazmıma doğru tırmanıyordum.

"Bana bak," dedi Quinn ve ben de baktım.

O anda onun için her şeyi yapardım.

Gözlerimi sabit tutarak, zirvedeki sinir demetine geri döndü ve iki parmağını nazikçe içime itti. Nefes nefese kalıp, inleyip onun adını haykırırken beni izledi ve ben milyonlarca ateşli parçaya ayrılana kadar emmeye devam etti.

Güçlü titremelerle içimden bir boşalma dalgası geçerken, görüşüm ışıkla doldu. O, doruğumu yalarken, yalamaları arasında inlemelerini hissedebiliyordum.

Zevk kanımda dolaşırken bile, sanki içimde yüzlerce orgazm daha

içimde hapsolmuş gibi. Quinn beni kaldırıp yatağın ortasına sıkıca yerleştirdiğinde ellerim ona uzandı.

Kendini hazırladı, yanakları kızardı, gözleri parladı, kolları biraz titriyordu; gözleri aç bir adam gibi yüzümü okşuyordu. O vahşi ihtiyaç beni daha da sert bir şekilde titretmişti. “İçime gel,” diye yalvardım, elimi göğsünde gezdirerek. “Quinn.”

O, sersemlemiş bir şekilde başını salladı. “Seni tatmaktan henüz doymadım.”

Beni öpmek için üzerime eğildiğinde, kot pantolonu çıplak tenime sertçe sürtündü; gömleğinin kumaşı karnıma garip bir şekilde erotik bir his uyandırarak hafifçe değiyordu. Dilinde hissettiğim kendi tadım da öyle. Sakalının yüzümde yarattığı gıdıklanma da. Yine de, eliyle yanağımı o kadar şefkatle kavradı ki, göğsümde bir sızı hissettim.

Onun kıyafetlerini yırtıp atmak ve onun aletine sertçe binmek istiyordum, ama aynı zamanda onunla coşmak, bana sonra ne yapmayı planladığını tahmin etmek de istiyordum.

Quinn'in öpücüğü derin ama yavaştı, seksi ve kontrollüydü, o kadar şefkatliydi ki burnumda gözyaşlarının acısını hissettim. Ellerimi onun pazılarına doladım, parmaklarım kaslarına gömüldü, dokunuşumda çaresizlik ve keşif çarpıştı.

O öpücük, yıllarca süren özlemle doluydu.

Kendime yalan söyleyip bunun sadece seks olduğunu söyleyebilirdim, ama bundan daha fazlasıydı.

Sonunda yeniden bir araya gelen iki bağlı ruhun buluşmasıydı ve bu, ne kadar enfesse o kadar acı vericiydi.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi, Quinn'in öpücüğü daha aç, daha acil hale geldi, elleri vücudumu keşfediyor, belimi çılgınca sıkıyordu. Sonra aynı hızla, kendini tekrar kontrol altına almış gibi göründü, dokunuşu yumuşayarak kaburgalarımı, belimi, karnımı okşadı.

Ondan daha az kontrollü olan ellerim, gömleğinin altına girip karnını okşadı, tırnaklarımı kaslarının çıkıntıları üzerinden göğüs kaslarına doğru sürükledim, başparmaklarım meme uçlarını buldu. İnledim, ona doğru eğildim, kot pantolonunu kabartan ereksiyona bastırdım.

Quinn buna tepki olarak öpücüğünü derinleştirdi ve kalçamı kavrayarak bana daha sert bastırdı. Ben de aynı açgözlülükle ona karşılık verdim ve

dillerimiz derin, ıslak vuruşlarla birbirine dolandı. Ellerim gömleğinin altından çıkıp kollarını okşarken ona doğru eğildim, onun erkeksi gücünü, benim yumuşaklığıma karşı sertliğini hissettim.

Aniden Quinn bileklerimi yakaladı ve onları başımın üstünde yatağa sabitledi.

O beni yere bastırıp ereksiyonunu bana sürtünürken içimdeki o gerginlik daha da arttı; o çok güçlüydü, benden çok daha büyüktü.

Onu dikkatini dağıtan dokunuşum olmadan, Quinn'in öpücükleri yumuşadı, kontrolü geri geldi. Dudaklarımı ısırdı ve sonra çeneme ve boğazıma tatlı öpücükler kondurdu, sağ göğsümle oynarken aşağıya doğru kaydı, sıkıp, yoğurup, şekillendirirken, başparmağıyla meme ucumu okşadı. Bu sırada sol meme ucumu sıcak ağzına aldı.

"Quinn!" Bir his karnımdan bacaklarımın arasına doğru yayıldı.

O, meme uçlarım kızarana, şişene ve hassaslaşana kadar her birini emip yalarken, ben titreyen uzuvlar ve arzudan ibarettim. Adı dudaklarımdan defalarca döküldü, bu da onu vücudumun her santimini öpmeye daha da kararlı hale getiriyor gibiydi. Ağzı vücudumun her çukuruna ve kıvrımına dokundu, kaburgalarımı, karnımı, belimi, kalçalarımı keşfederken, elleri üzerimde dolaşüyor, dokunmak, yalamak, okşamak istiyordu.

Sonunda, daha fazla dayanamadım.

Gömleğini yakaladım, yumruğumu kumaşa sıkıca geçirdim. "Soyun. Hemen soyun," diye boğuk bir sesle emrettim.

Quinn bu emre eğlenerek homurdandı, ama yataktan itildi, gözleri ateşli bir şekilde gömleğini yukarı çekip üzerinden çıkardı ve arkasına attı. O botlarını ve kot pantolonunu çıkarırken, dirseklerimin üzerine yaslanarak her santimini içime çekmeye çalıştım. Çok güzeldi.

Vücudu da değişmişti. Omuzları daha genişti, gençliğindeki sinirli kas gücüne kıyasla kasları daha kalınlaşmıştı. Yine de güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Doğal bronz teni, belirgin göğüs kasları ve sert karnı üzerinde dalgalanıyordu. Kalın uyluk kasları ve oyulmuş baldırları, boxer şortunu gerginleştiren büyük ereksiyonundan dikkatimi neredeyse dağıtıyordu. Neredeyse, ama tam olarak değil.

O, iç çamaşırını penisinin üzerinden sıyırıp aşağıya doğru ittiğinde, meme uçlarım tepki olarak sertleşti.

Penisi boyut, uzunluk ve kalınlık açısından oldukça cömertti ve tam da hatırladığım gibi, hafifçe sola doğru kıvrılıyordu. Şu anda üzerindeki damarlar gözle görülür şekilde atıyordu, başı o kadar koyu kırmızıydı ki mor gibi görünüyordu. Uçunda ön sıvı parıldıyordu.

Alt karnım sıkıca kasıldı.

"Çok güzelsin, Quinn," diye fısıldadım.

Dudaklarının köşeleri hafifçe kıvrıldı, belki de kelime seçimimden şaşkınlık duymuştu ama yine de memnun görünüyordu. Birkaç saniye içinde cüzdanından bir prezervatif çıkardı ve onu penisine geçirirken bacaklarımın arasında ıslaklık oluştu.

Sonra Quinn üzerime eğildi, ellerini başımın iki yanındaki yatağa dayadı. Bacaklarımı açtım ki arasına yerleşebilsin, parmaklarımı kaslı sırtına batırırken heyecan tüm vücudumu sardı.

"Hazır mısın, Mo luaidh?" Sorduğu soru, arzuyla boğuklaşmıştı.

"Hazırım."

Yüzündeki ifade neredeyse vahşi ve son derece heyecan vericiydi; aniden bacaklarımdan tuttu ve kalçalarımı yukarı doğru çekti.

Quinn alt bedenimi yataktan kaldırırken, ben de beklentiyle inledim. Dikkatini bacaklarımın arasına yoğunlaştırarak, penisini girişime yönlendirdi. İç uyluklarım titredi ve parmaklarım, sert sıcaklık ve içime iten baskısı karşısında yorganı sımsıkı kavradı.

Quinn dişlerini sıktı, neredeyse bana gösterircesine. "Sıkı."

Dürüst olmak gerekirse, benim için uzun zaman olmuştu.

Neyse ki, onun girişine tamamen hazırdım ve çok, çok ıslaktım.

Boğuk bir ses çıkardı, zevkle gözlerini kısarak sonuna kadar içeri girdi.

O kadar eziciydi ki. Onunla o kadar doluyordum ki, sanki her yerdemmiş gibi hissettim. "Unuttum," diye nefes nefese söyledim, ona uzandım, o itişleri için alt bedenimi yukarıda tutmaya devam ederken ellerim onun ön kollarını sardı.

"Neyi unuttun?" Yavaşça geri çekildi.

Penisinin çekilmesi, içimde kıvrılan gerginliği daha da sıkılaştırdı.

"Uh!" Başım yatağa düştü, gözlerim kapandı. "Quinn!"

"Gözlerini aç."

Onun karanlık, emredici ses tonuyla gözlerim birden açıldı.

"Neyi unuttum?" Hareketsiz kaldı, sadece ucu içimdeydi. "Ne kadar harika hissettirdiğini."

Burun delikleri genişledi, gençliğimizden hatırladığım o sahiplenici bakış, gözlerini alevlendirdi. "Hiç unutmadım, Taran. Amının ne kadar mükemmel olduğunu hiç unutmadım. Sikimin etrafında ne kadar mükemmel olduğunu." "*Sik*" kelimesini söylerken, sertçe içime girdi.

Yüksek sesle inledim, bir otelde olduğumuzu unuttum, ondan başka her şeyi unuttum.

Ona, altımdaki yorgana tırmalamaya çalıştım, onun hareketlerine uyum sağlamaya çalıştım ama o beni o kadar sıkı tutuyordu ki yapamadım. Onun itişlerine uyum sağlamak yoktu, sadece onun vermek istediklerini almak vardı ve bu, hayal edebileceğimden çok daha erotikti.

Quinn beni sikerken esir tutulmuştum ve bu hayatımın en ateşli anıydı.

İçime her girişinde bir çığlık kopuyordu, çünkü penisi içimdeki o sinire dokunuyor ve kıvrılan zevkin katlanarak artmasına neden oluyordu. Zevk çığlıkları giderek yükseldi, bu da Quinn'i daha vahşi, daha aç hale getirdi. Bacaklarımın arasına diz çöküp içime girerken tutuşu morartacak kadar sıkıydı. Onun coşkusuyla vücudum yatakta yukarı doğru kaydı.

"Quinn!" Boşalmanın eşiğindeydim. Tam oradaydı. Boşalacaktım ve bunun için klitorisime dokunmasına bile gerek kalmamıştı. "Siktir!" Hayretle nefes nefese kaldım.

"Boşal, Taran," diye sertçe emretti Quinn. "Önce senin boşalmanı istiyorum, Mo luaidh."

"Geliyorum," diye söz verdim. "Ben... Oh, Quinn, evet, evet..." İç kaslarım güçlü bir orgazmla kasılıp gevşerken, onun adını haykırarak onun etrafında paramparça oldum.

Quinn'in gözleri parladı. "Oh lanet olsun!" Kalçaları aniden benimkilere çarptı, penisi kasılmalarıma karşı nabız gibi atıyordu. Erkekçe

inlemesi, orgazmının titremesiyle birlikte yüksek ve tatmin ediciydi.

Uyluklarımı bıraktı, üzerime düştü, yüzü boynuma gömülmüş, bana sürtünüyordu. Kokusu ve dokunuşu *tam da istediğim gibiydi*. Kollarımı ona doladım, gözlerimdeki yaşların sadece muhteşem orgazmdan kaynaklandığını kendime söyledim. Ellerim sahiplenici bir şekilde sırtını okşadı. Cildi terden nemliydi, kasları avuçlarımın altında sıcaktı.

"Mo luaidh..." Bu sözler boynuma mırıldanıldı. "Mo luaidh."

Bacaklarım yorgunluktan gevşese de, iç kaslarım ona tepki olarak seğirdi.

Az önce yaptığım şey için kendimi azarlamak istedim.

Ama Quinn başını kaldırıp bana bakarken, yüz hatları doruk anıyla birlikte gevşedi ve yumuşadı; şefkatle dolu, sıcak ve hassas bir ifadeye büründü... Pişman olamadım. O yüzden beni öptüğünde, ellerimi saçlarına doladım ve onun arzularına kendi arzularıyla karşılık verdim. Onu sırt üstü çevirdim, sakalından boğazına doğru öpücükler yağdırdım.

"Taran," diye inledi.

Henüz bitmedi, diye düşündüm, ağzım ve ellerimle vücudunu yeniden keşfederken neredeyse panikleyerek. Eğer ona verebileceğim tek şey buysa, o zaman henüz bitmemişti. Henüz bitmiş olamazdı.

Şimdi Quinn'i tatma sırası bendeydi.

32. Quinn

Biraz oynadıktan sonra, lanet bir ergen gibi yine sertleşmişim ve Taran üzerimde zıplarken onun altında uzandım; yarısı o anın tadını çıkarırken, yarısı da onun orada olup lanet olası sikimi zıplamasına hayret ediyordum.

İkimizde de kontrollü bir çaresizlik vardı. Havada, neredeyse uğursuz bir şekilde vızıldıyordu.

Sonrasında, kendi odasına gitmeye çalıştı, ama biliyordum ki, eğer giderse, üzerimizdeki büyüü bozacaktı. Ve bunun *doğru* olduğuna onu ikna edebilmek için, onu o büyüün içinde olabildiğince uzun süre tutmam gerekiyordu.

Sadece aramızdaki seksin olağanüstü olması değildi. Birbirimizle anlaşılamadığımız zamanlarda bile aramızda bir rahatlık vardı. Başka kimsede hissetmediğim bir *aidiyet* duygusu.

"Bunu bir şey olarak algılamayacağım," diye söz verdim ve onu tekrar kollarıma çektim. "Ama kal."

"Otel odası boşa gider." "Ben öderim."

"Hayır, ödemeyeceksin." O öfkелendi ama kollarımda gevşedi, başını omzuma, ellerini göğsüme koydu.

Çıplak göğüsleri bana bastırdı ve bu ile havadaki seks kokusu arasında, aletim seğirdi. Görünüşe göre, Taran Macbeth aletime yeniden on dokuz yaşında olduğunu düşündürmüştü.

Sırıtarak gülümsedim ama bu konuda hiçbir şey yapmadım.

Vücutuma yaslanan sıcak ağırlığının tadını çıkarıyordum.
“Bunun bir hata olmadığına emin misin?” diye sordu sessizce.
Hayır.

Asla olamazdı.

O. Ona seks yapmamamın bir sorun olmayacağını söylediğimde ona yalan söylememiştim

Ancak bu, aramızdaki engelleri yıkmak için
Ona buradayken, bu zamanı değerlendirmeyi planlıyordum.

O buradayken, bu zamanı değerlendirmek niyetindeydim. "Bu bir hata değil." Parmaklarım çıplak kolunda aşağı doğru kaydı. Cildi çok yumuşaktı. Taran'ın her şeyi yumuşaktı. Tabii bana kızgın olmadığı zamanlarda.

Yapmak üzere olduğum şeyin onu korkutmamasını umarak, konuşmak için ağzımı açtım ve önce nefesimi vermek zorunda kaldım.

Bana karşı gerildi. “İyi misin?”

"Ben... Keşke daha gençken sana karşı daha açık olsaydım. Güçlü olmanın, insanları sorunlarımla yük altına sokmamak ve sadece onların sorunlarını üstlenmek olduğunu kendime inandırmıştım galiba."

Taran hâlâ gergindi. Sonra yavaşça gevşedi. “Sanırım haklısın.”

İçimde bir rahatlama hissettim, bu da devam etmem için bana güven verdi. “Babamın gitmesinin canımı yaktığını bildiğini biliyorum ve Kiera ile evlenmemin sebebinin bu olduğunu sana söylediğimi de biliyorum... ama o yaranın ne kadar derin olduğunu bilmeni istiyorum, Taran. Bu bir mazeret değil, ama bir sebep.”

Titrek bir nefes verdi ve ben ona baktım. Kirpikleri gözlerini örtüyordu, bu yüzden ifadesini göremiyordum. “Tamam.” Parmakları göğsümde gerildi.

Elimi onun elinin üzerine koyup sıktım. Babamın kapıdan çıkıp gittiğini izlediğim anılar aklıma gelince boğazım düğümlendi. Aradan bunca yıl geçmesine rağmen hâlâ çok acıtıyordu. “Onunla annemin tartıştığını duymuştum. Söylenenlerin sadece bir kısmını anlayabiliyordum, ama annem onu anakarada bir kadınla görüştüğü için suçluyordu. Babam ise bunun annemin suçu olduğunu söyledi. Bu hayatı istemediğini, annemin onu bu hayata hapsettiğini söyledi.

“Dışarıda oturuyordum,” hatırladım. “Ön merdivenlerde. Ve o valiziyle yanımdan geçti. Ona seslendim ama beni görmezden geldi. Ben de peşinden koştum, elini çektim. O... beni itti ve içeri girmemi söyledi.” Bir baba olarak, çocuklarımı terk etmeyi hayal bile edemiyordum. Hem de onun yaptığı şekilde. Düşünülemez bir şeydi. “Hoşça kal bile demedi. Arabaya binip uzaklaşırken bile, hoşça kal demediği için onun temelli gittiğini fark etmedim.”

“Quinn.” Taran başını çevirip bana baktı, gözlerinde yaşlar vardı. “Üzgünüm.”

“O, kalbimi kıran ilk kişiydi,” diye itiraf ettim boğuk bir sesle. “Bu beni değiştirdi. Tamamen. Kendime söz verdim, çocuğumun kalbini asla öyle kırmayacaktım.” Keder içimi sardı. “Bunun yerine, senin kalbini öyle kırdım. Ve kendimi affedebilecek miyim, bilmiyorum.”

Aniden oturur pozisyona geçti, gözleri arayış içinde ve yaşlarla doluydu. İçinde bir şey değişti. Bir tür anlayış. “Kendini affedememenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Buraya geri dönmediğim ve onca yıl annemden uzak kaldığım için kendimi çok suçluyordum. Ölürken, aramızda geçen onca zamanı kendime affedemediğimi söyledim. O ise affedilecek bir şey olmadığını, her gün konuştuğumuz için sanki buradaymışım gibi olduğunu söyledi.”

Parmak eklemlerimle onun pürüzsüz yüzünü okşadım, elmacık kemiğinin çukurunu izledim. “Annen, tanıdığım en zarif kadındı. O da bana affedilecek bir şey olmadığını söylemişti.”

Taran gözyaşları içinde gülümsedi, elimi tuttu ve neredeyse acıtacak kadar sıkı sıktı. “Belki... belki ikimiz adına seni affedersem, kendimi de affetmeyi öğrenirim. O yüzden seni affediyorum, Quinn. Seni affediyorum. Yarın benimle olacağını söz veremem... ama seni affedebilirim. Biz sadece çocuktuk. Biz sadece çocuktuk ve bunu bu kadar uzun süre içimde tuttuğum için çok üzgünüm.” Aniden hıçkırmaya başladı.

Onu kollarıma çektim, başının üstüne yatıştırıcı sözler fısıldarken kollarımı ona sıkıca sardım. “Sessiz ol şimdi, Mo luaidh. Sessiz ol şimdi. Birbirimizi affedelim. Bırakalım gitsin, olur mu? Birbirimiz için.”

O da başını salladı, hâlâ bana yaslanarak hafifçe ağlıyordu, gözyaşları göğsüme damlıyordu.

Alnını öptüm, sırtını okşadım, ağlamasına izin verdim.

Sonunda Taran'ın gözyaşları kurudu ve uykuya dalarken yumuşak nefes alış odayı doldurdu.

Onu uyandırmamak için olabildiğince dikkatli bir şekilde uzanıp ışığı kapattım.

Onu kollarımda uyutmak rüya gibiydi. Asla uyanmak istemediğim bir rüya.

33. Taran

Beni uyandıran müzikten çok, kulağımın dibinde duyduğum erkeksi inilti ve onun hareketiyle yatağın sallanmasıydı. Ne oluyor... Yorgun gözlerimi zorla açtım, bulanık görüşümle tanıdık olmayan komodini, duvarı ve kapıyı algıladım.

"Aradığın için iyi bir nedenin olsa iyi olur." Quinn'in sesi arkamdan geldi, uykudan dolayı kaba ve boğuktu.

Dün gecenin anıları, ani bir uyarılma ile bacaklarımı birbirine sıkıştırmamı sağlayan bir sıcaklık dalgasıyla zihnime akın etti. Uyuduktan sonra, belki bir saat sonra uyanmıştım ve sonra ağızla Quinn'i uyandırmıştım. Saatler sürmüş gibi gelen bir süre oynadıktan sonra tekrar sevişmiştik.

Eminim ki, uykuya dalalı sadece beş dakika olmuştu, değil mi?

"Saat kaç? Kahretsin. Biz iyiyiz. Sadece... Sonra açıklarım. Bir sonraki feribota bineceğiz... evet... o zaman görüşürüz."

Quinn telefonu kapattığında yattığım yerden döndüm.

Uykudan dağınık ve seksi görünüyordu. Yüzündeki ifade rahatsız edici bir şekilde temkinliydi. "Bu sabahki feribotu kaçırdık."

"Ah." Oturur pozisyona geçtim, çıplaklığımı gizlemek için yorganın kenarlarını çektim; her ne kadar çok mahrem yerlerimde sakal kızarıklığı olsa da. "Zil sesin Austin Powers'ın tema müziği miydi?"

Quinn'in dudakları seğirdi ve başını salladı. "Ramsay için kullandığım zil sesi." Burnumdan soludum. "Neden?"

"Aramızda bir şaka." Yüzümü inceledi. "Bu sabah nasılsın?"

Belki de sorunun kendisinde ya da sorma şekliyle ilgili bir şey beni tereddüt ettirdi. "İyiym... ya sen?"

Quinn kaşlarını çattı. "Hayatımın en güzel gecesini geçirdim, o yüzden harika hissediyorum. Yine de iyi olmana sevindim." Yataktan kalkmak için itti.

Oh. Onun temkinli tavrını yanlış yorumladığımı fark edince içimde bir suçluluk duygusu belirdi. "Quinn... sen de biliyorsun ki ben de muhteşem olduğumu düşündüm."

Çıplaklığını örtmek için önce boxer şortunu, sonra da kot pantolonunu giydi. "Ama biz... Hâlâ değiliz."

Karnımda bir korku hissettim. "Söz vermiştin."

"Biliyorum." Quinn elini sakalına sürdü. "Biliyorum. Özür dilerim. Pislik gibi davranıyorum. Gitmemiz gerek. Bir saat sonra çıkış yapmamız gerekiyor."

"Doğru." Yataktan kayarak indim, dün gece aramızda hiç bir garip durum olmamasına rağmen, gün ışığında kendimi garip hissediyordum.

Otelin serin havası tenimde titremeye neden oldu, iç çamaşırlarımı ararken meme uçlarım sertleşti. Külotumu bulup giymeye başladığımda Quinn'in keskin bir nefes aldığını duydum. Gözlerim onun gözlerine kaydı ve yüzündeki açlık karşısında tenim anında kızardı.

"O kadar güzelsin ki, Taran."

"Teşekkürler. Sen de öyle."

Quinn sırtıttı ve bakışlarını başka yöne çevirdi. "Teşekkürler."

Bu durum yatakta son bulmadan önce aceleyle giyindim.

"Aşağıda buluşalım mı?"

"Evet." Ona alaycı bir şekilde sordum, "Bir zil sesim var mı?"

Gözlerinde eğlence parladı. "Belki."

Kıkırdayarak, şimdilik sırlarını saklamasına izin vermeye karar verdim ve hızlı bir duş almak için odama döndüm.

Sıcak suyun altında dururken, dün gece olanları zihnimde tekrar tekrar canlandırdım, ta ki nefesim kesilip aptalca tahrik olana kadar. Sonunda suyu kapattım ve serinlemek için vücudumu soğuk fayanslara dayadım. Quinn'le geçirdiğim dün gece, hayal ettiğim her şey ve daha fazlasıydı.

Benim bencil tarafım onunla yatmaya devam etmek istiyordu. Canım ne zaman isterse onunla birlikte olmak istiyordu.

Yine de, babasının onu terk ettiğini itiraf ettikten sonra söylediklerimde ciddiydim. Quinn'i affetmiştim. Onu cezalandırmak ya da incitmek istemiyordum. Ve ona seksten fazlasını vaat edemezsem... kaçınılmaz olarak onu incitecektim.

Kafam karışık bir halde, hızla çıkmaya hazırlandım, çantamda bulduğum bir lastikle ıslak saçlarımı başımın üstüne topladım.

Quinn beni resepsiyonda bekliyordu. Anahtarlarımızı teslim edip odalarımızın ücretini ödedik ve ben de onu takip ederek arabalarımızı gece boyunca bıraktığımız otoparka çıktım.

"Ramsay telefonuna ihtiyaç duyuyor," dedi Quinn, bana dünkü kaçırma girişimini aniden hatırlatarak.

"Gerçekten Eoghan olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum, bu ilk kez değildi. "Başka kim olabilir ki?"

Glenvulin'e dönüş feribot yolculuğunun, aramızda söylenmemiş kalan her şeyle birlikte, garip ve gergin geçeceğini düşünmüştüm. Neyse ki, ya da pek de neyse ki, DC Alice'den bir telefon aldım ve feribot iskeleye yanaşır yanaşmaz karakola gelmemi istedi, böylece resmi bir ifade de alabileceklerdi.

En azından bu, Quinn ve benim dönüş yolculuğunda konuşacak bir şeyimiz olduğu anlamına geliyordu; son birkaç haftada olan biten her şeyi, bunun arkasında kimin olabileceğini ve nedenini tekrar gözden geçirebilecektik. Quinn sonunda Frank'ten bahsetti. Eski nişanlımın adı geçince yüzündeki ifadenin uzaklaştığını fark edince, ona karşı dürüst olmaya karar verdim. Bana anlattığı evliliğiyle ilgili özel detayları düşününce, bu adil görünüyordu.

"Frank değil."

"Nasıl emin olabilirsin?"

"Frank'in vücudunda agresif bir kemik bile yok. O, tanıdığım en pasif insanlardan biri. Nişanımızı bozduğumda

, hiç direnmedi. Sinirlenmedi, anlayışlı davrandı ve kolayca uzaklaştı.”

Quinn gözlerini kısarak baktı. "Sanki umurunda değilmiş gibi konuşuyorsun."

Tanıdık bir suçluluk duygusu içimi sızlattı. "Frank'e pek adil davranmadım. Gerçek şu ki, onunla yetiniyordum ve sanırım o da bunun farkındaydı. Yaşlanmaktan korkuyordum ve bir aile kurmak istiyordum ve... Frank'le hayat kolaydı. Hiç tartışmazdık çünkü o her zaman bana boyun eğdi. Ne istersem olurdu. Geriye dönüp baktığımda, bu korkunç bir şey."

"Aklını kaçırarak kadar sıkılıyordun."

Dudaklarım seğirdi, bu da beni daha da suçlu hissettirdi. "Kes şunu."

Kendinden emin bir şekilde sırtıttı. "Ama doğru. Eminim seks bile nazikti."

Yüzüm kızardı ve şakacı bir şekilde onu ittim. "Kapa. Çeneni."

"Öyleydi, değil mi?" Quinn kendinden fazlasıyla memnun görünüyordu. "İlişkinizi bitirmenize şaşmamalı."

Yüzümü buruşturdum. "Bencil davrandım. Annem öldüğünde, onun yanımda olmasını istemedim. Ona pek iyi davranmadım ama o çok sabırlıydı. Ama dürüst olmak gerekirse, bence ayrıldığımda rahatlamıştı. Frank, patolojik bir insan memnuniyetçisi ve annem öldükten sonra nişanımızı asla bozmazdı. Bunu onursuz bir davranış olarak görürdü. Ona istediği çıkışı verdim." Quinn'in aniden ciddileşen bakışlarıyla karşılaştım. "Yani hayır, bu kesinlikle Frank olamaz."

"Tamam. O zaman onu listemizden çıkaralım."

Feribot, Leth Sholas'a yaklaşırken hızını kesti.

"Yani... onu sevmiyor muydun?" Motorun gürültüsünden Quinn'in sorusunu zar zor duyabildim.

"Onu çok önemsiyordum. Ama hayır. Onu sevmiyordum."

"Acaba..." Quinn titrek bir nefes verdi, elleri korkuluğa sıkıca tutunmuştu. "Sen yokken sevdiğin biri oldu mu?"

Gerildim çünkü gerçeği itiraf etmenin aramızdaki ilişkiyi daha da karmaşık hale getirebileceğini biliyordum. Ama yalan söyleyemeyeceğimi de biliyordum. Bundan sonra dürüst olacağımıza söz vermiştik. "Hayır, Quinn. On sekiz yaşımdan beri kimseyi sevmedim."

Sözlerimi duyunca gözlerini sımsıkı kapattı, çenesindeki kaslar gerildi, ama başını sallayarak cevabımı kabul etti.

Limanına yanaştığımızda aramızdaki atmosfer biraz gergindi, ama Tierney, Ramsay ve Akiva'nın ortaya çıkması, bizi saran yoğun duygulardan bir nefes almamızı sağladı.

Dün Oban'da olanları hızlıca ve sessizce anlattık ve Ramsay telefonumu aldı. "Bugün sana geri vereceğim," diye söz verdi.

"İyi misin?" Tierney bana sarıldı. "Ben... bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim.

Benden ayrılırken, bakışları Quinn'e kaydı, sonra tekrar bana döndü. Gözlerinde bir soru gördüm. "Sonra," diye fısıldadım.

"Taran gerekiyor ihtiyac orada polis polis karakolunda Quinn elini elini belimin altına koydu.

"Onu ben götüreceğim."

"Buna gerek yok."

Kaşlarını çattı. "Ama yine de götüreceğim."

Onun inatçı cevabına iç geçirdim ama itiraz etmedim.

"Saat üçte Lantern'da buluşalım." Ramsay telefonumu bana doğru salladı. "O zamana kadar elimde bazı bilgiler olur herhalde."

Ona teşekkür ettikten sonra Tierney'e güven verici bir gülümseme attım, ama bu onun kaşlarını çatlatan endişesini hiç de hafifletmedi. Quinn beni ileriye doğru itti ve ben de o beni Main Street'ten geçip arabalarımıza doğru yönlendirirken yüzümü başka yöne çevirdim. Polis karakoluna gitmemiz bir dakikadan az sürdü.

DC Alice, PC William ile birlikte oradaydı. Dünkü saldırı hakkında onlara bir açıklama daha yaptıktan sonra, DC Alice Quinn'e Eoghan hakkında sorular sordu.

Quinn, Liam'la olan tekne kazasını ona hatırlatırken, kendimi Quinn'in uyluğunu sıkarken buldum. Dedektif memuru bu hareketi zekice fark etti ama her zamanki gibi profesyonel davranarak bu konuda hiçbir yorumda bulunmadı.

Bunun yerine, bir iç çekerek sandalyesine yaslandı. "Oban Polisi bizimle iletişime geçtikten sonra, onunla konuşmak için Glenbuie'ye gittik. Saldırgandı ve genel olarak işbirliği yapmadı. Ancak burada meydana gelen olaylara karıştığını reddediyor ve dünkü saldırı için bir mazereti var. Glenbuie'deki pub'da sabah 10'da açıldığından öğleden sonra onu orada bulana kadar oradaydı."

"Dün Oban'da olanın o olmadığını biliyoruz," diye hatırlattı Quinn. "Adamın yapısından onun olmadığını anlamıştım. Ama bu

bu, onun olaya karışmadığı anlamına gelmez.”

“Eoghan’ın olaya karıştığını kanıtlayacak hiçbir şey yok, Quinn.” Alice ona baktı. “Belki de o olaydan kaynaklanan kendi travman, muhakemeni gölgeliyor.”

“Mağazasında Taran’a karşı saldırgan davrandı.”

“Biliyorum, ve bu konuda uyarıldı.”

“Peki ya Cammie’nin Defender’ına püskürtülen sprej boya ne olacak? Cammie ile Taran’ı birbirine bağlayan tek şey benim.”

“Öyle mi?” Alice kaşlarını çatı. “Kasten tartışmaya girmiyorum, Quinn, ya da kesinlikle yanlış yolda olduğunu söylemiyorum. Ama bir soruşturmada dar görüşlü olamam. Tüm olası yolları incelemem gerekiyor. Cammie ve Taran birlikte büyüdüler ve senden bağımsız olarak arkadaşlar. Cammie’nin arabasına yapılan vandalizm olayının Taran’la bağlantılı olduğunu bilmiyoruz. Oban Polisi’nin elinde başka ipucu kalmadı, bu yüzden bundan sonra ikinizin de ekstra dikkatli olmanız gerekiyor. Herhangi bir şey olursa, küçük bir şey bile olsa, bunu bilmek istiyorum. Ne kadar çok şey bilirsek, bu olayı o kadar çabuk çözebilirim.”

Durumdan dolayı sinirliydik, ama DC Alice’e değil. Ona teşekkür edip karakoldan ayrıldık. İkimizin de eve gidip üstümüzü değiştirmemiz gerekiyordu. Quinn, Ramsay ile buluştuğumda Lantern’da olmak istiyordu. Birlikte geçirdiğimiz gecenin ardından kendimi garip bir şekilde ona bağlı hissediyordum, bu yüzden onunla orada buluşacağımı söyledim. Arabamın yanında dururken bir şey söylemek istiyor gibi görünüyordu, ama her neyse, sessizce “Görüşürüz” diyerek sözünü yuttu.

34. Quinn

"Her şey güzel görünüyor." Ramsay, Keatonların evinden çıkıp yanıma geldi ve birlikte eve baktık.

Anahtarları havaya fırlattım, yaptığımız işi inceleyip gurur duydum. "Harika olmuş."

"Öyle. Her şey onaylandı mı?"

Bu sabah yapı denetimi yapılmıştı, ardından hemen yapı garanti görevlisi gelmişti ve az önce ayrılmıştı, geriye sadece Ramsay ve ben kalmıştık.

"Her şey onaylandı. Keatonlar bu hafta sonu anahtarları almak ve evi ilk kez görmek için gelecekler."

"Bir dertten kurtuldun." Ramsay ensesini ovuşturdu. "Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm."

Başımı salladım.

Dün, Taran ve ben Lantern'da Ramsay ile buluşmuştuk. Telefon baz istasyonlarının üçgenleme yöntemini kullanarak aramanın geldiği yeri tespit etmeyi başarmıştı, ancak telefondan sadece bir arama yapılmıştı ve o da Taran'a yapılmıştı. Açıkça bir tek kullanımlık telefondur ve başka arama veya mesaj kaydı yoktu. Ramsay aramayı tespit etmişti, ancak telefonu tespit edememişti, bu da telefonun kapatılmış veya imha edilmiş olduğu anlamına geliyordu.

Garip bir şekilde, arama Glasgow'dan gelmişti.

Bu durum, Taran'ın orada yaşadığı son dönemde yaşadığı herhangi bir çatışmayı düşünerek kafasını yormasına neden oldu.

Eoghan McCall'ın karısıyla birlikte Glasgow'a taşındığını hatırladı, bu yüzden onun da orada bağlantıları olduğu kesindi.

Ramsay, kendi bağlantıları aracılığıyla Oban'daki güvenlik kameralarını araştırttı. Taran, bunu nasıl başardığına dair pek çok soru sordu, ancak Ramsay kaçamak cevaplar verdi ve Tierney dikkatini dağıttı. Ne yazık ki, Taran'a saldıran kişiyi de kaybetmişlerdi.

"Elinden geleni yapıyorsun." Yüzümü buruşturdum. "Ama Taran senin peşinde olabilir."

Ramsay kaşlarını çatı. "Nasıl yani?"

"Bana sürekli Oban'daki kamera görüntülerine nasıl erişebildiğini sorup durdu. Neden telefon üçgenlemesi ve izlemeyi bildiğini sordu. Ona orduda olduğunu ve yardım edebilecek bazı bağlantın olduğunu söyledim. Ama... zil sesin Austin Powers'ın tema şarkısı. Bu onu şüphelendirdi."

Şaşırtıcı bir şekilde, Ramsay kahkahayı bastı.

Kaşlarımı kaldırarak, bana sırttan Ramsay'e inanamadan baktım. "Kızacağınızı sanmıştım."

"Demek Taran biraz şüpheleniyor. Sen ona söylemediğin sürece sorun yok. Ama Austin Powers mu?" Yanımdan geçerken omzuyla bana bir dürtü verdi. "Yüzsüz herif."

Kıkırdadım ve arkasından seslendim. "Tierney seni değiştirmiş!"

O homurdandı ve SUV'sinin kapısını açtı. "Zil sesimi değiştir. Leth Sholas'ta görüşürüz. Taran'la saat kaçta buluşacağız?"

"İki saat sonra." Ona iki parmağımla el salladım ve şehre dönmek için sabırsızlanarak kamyonetime doğru yürüdüm. Taran'a dönmek için.

"Quinn!"

Adımın sesini duyunca kalbim hızla attı ve omzumun üzerinden baktım, ama bu sadece kalbimin daha da hızlanmasına neden oldu.

Taran saçlarını açık bırakmıştı ve Ramsay ile benim onu beklediğimiz yere doğru yürürken, kuvvetli rüzgâr saçlarını yüzünden geriye doğru savuruyordu.

Tam da LSLS Charity Shop'un yakında kurulacağı arsa üzerinde.

Rüzgârın etkisiyle gömleğinin göğüslerine ve karnına yapışması kanımı kaynattı. Dün gece, onun da benimle birlikte yatağında olmasını dileyerek uykuya dalmak için çok uzun zaman harcamıştım. Acaba o da aynı şeyi mi istiyordu? Onunla geçici bir ilişkiye girerek aldığım devasa riski, sonunda bizim için iyi sonuç vereceğini umuyordum.

Karşımızda durduğunda, kulağının arkasına sarkan bir saç telini düzeltti ve bakışlarımdan kaçınmadı, bunu iyi bir işaret olarak değerlendirdim. "Merhaba. Neler oluyor?"

"İnşaat izni onaylandı." Ramsay'i işaret ettim. "Bugün temellerin inşasına başlayacağız, ama bunu bilmeni istedik. Aodhan bunun gerçekleşeceğinden o kadar emindi ki, kit şirketi onaylar çıkmadan inşaata başladı. Kit iki hafta içinde burada olacak ve işe başlamamız gerekiyor."

Taran'ın yüzü ıslıl ıslıl parladı, muhteşem gülümsemesi tüm yüzünü aydınlattı. Adaya dönmeden önce onu böyle gülümserken gördüğümü sanmıyordum. Bu beni bir an için şaşkına çevirdi. "Bu harika!"

Aniden nefesim kesildi, nefes almam bir dakika sürdü. "O zaman işe koyulalım. Herhangi bir sorunuz olursa bize haber verin."

"Temelleri sadece siz ikiniz yapmayacaksınız, değil mi?"

"Hayır, ekibimizden birkaç kişi yardım etmek için yola çıktı. Malzemeler gelene kadar bitirmiş oluruz."

"Harika." Yüzümü inceledi. "Ben... şey... beni haberdar eder misiniz?"

"Tabii. Ve... ben buradayım. Bana ihtiyacın olursa."

Ne demek istediğimi anlayınca yanakları hafifçe kızardı. Taran, Pages & Perks'e doğru büyük adımlarla yürürken başını salladı ve şaşırtıcı derecede sevimli bir utangaç gülümsemeyle gülümsedi.

"Yani sevişiyorsun, öyle mi?" Ramsay açıkça sordu. "Dün de öyle düşünmüştüm, ama bu az önce bunu doğruladı."

Ona kötü bir bakış attım. "Bu kadar kaba olmak zorunda mısın?"

Soluk gri gözleri keskinleştirdi. "Kaba mıydı? Yoksa sadece biraz hassas mı davranıyorsun?"

"Tierney'e karşı hislerin olduğunu her söylediğimde senin çok *hassas* davrandığını hatırlıyorum."

"Evet, ve haklıydın." Ramsay omuz silkti. "Bak... Ben sadece... Konuşmak istersen, şey..."

Sinirden sakalımı ovuşturdum. "O sadece işleri ciddi hale getirmek istemiyor."

"İnan bana, kendine yalan söylüyor. İşaretleri tanıyorum."

Onun sözleri umudumu kaybetmememi sağladı çünkü arkadaşımın Tierney ile ilişkisini ne kadar inatla sıradan tutmaya çalıştığını ve ona aşık olduğunu fark edince ondan nasıl ayrıldığını hatırladım. Yine de birbirlerine geri dönmüşlerdi.

"Sadece biraz zaman tanı." Ramsay omzuma bir şaplak attı. "Ve bol bol harika seks."

Homurdandım ama başımı salladım. "Evet. Öyle yapacağım. Ve bu"—araziye işaret ettim—"Bunu onun için gerçekleştireceğim."

"O zaman haydi başlayalım."

Ramsay son kelimesini daha bitirmeden telefonum çaldı. Standart bir zil sesiydi, yani arayan ya bir tanıdık, ya bir yabancı ya da Kiera'ydı. Nedense eski karıma şakacı bir zil sesi koymak bana uygunsuz geliyordu.

Telefonu cebimden çıkardım. "Kiera."

Arkadaşım yanıt olarak çenesini kaldırdı ve işe başlamak için uzaklaştı.

Telefonu kulağıma dayadım ve Kiera'nın beni geri aradığını söylediğini dinledim. Geçen cumartesi Oban'da Taran'a olanları ona anlatmak çok zordu, ama olası durumu bilmesini ve çocuklara karşı dikkatli olmasını istiyordum. Onu birkaç kez aramıştım, ama telefonu açacak durumda değildi. Şimdi her şeyi anlattım.

"Gerçekten Eoghan olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Kiera, tüm bu trajik olayın ve Eoghan'ın beni ve Forde'yi suçlamaya çalışmasının ardından yaşananların tamamını bizzat yaşamıştı.

"Başka şüphelimiz yok. Sadece... çocuklara göz kulak ol."

"Cuma günü seni görmek için çok heyecanlılar ama... Quinn, bu güvenli mi?"

"Bu kişinin hareketlerimizi belirlemesine izin mi vereceğiz? Normalde çok daha temkinli olurdum Kiera, ama bu, Heather niversiteye gitmeden önce onunla geçireceğim son hafta sonu."

"Biliyorum. Ve onlara bakacak en uygun kişinin sen olduğunu da biliyorum. İptal edersek Angus çok sinirlenir. Sürekli seni gregeğinden bahsediyor."

Memnuniyetle, birkaç gün sonra oğlumu gregeğimi düşünerek ayaklarıma doğru gülümsedim.

"Taran'ı seviyor." Eski karımın sesi tereddtlyd.

"Güzel. O da onu seviyor." Boğazımı temizledim. "Angus demişken, bunu yanlış anlama ama bu buz pateni pisti meselesiyle ilgili Gary ile konuşmanı istiyorum."

Kiera yorgun bir şekilde i geçirdi. "Ah, sence bunu zaten yapmadım mı? Gary... niyeti iyi, Quinn. Angus'u çok seviyor ve onun için en iyisini istiyor."

"Ayrıca Highlands'a yeni geldi ve bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyor. Oğlumun hayaller kurmasını ve bu hayallerinin peşinden gitmesini istiyorum, ama gerçekleşmeyecek ve sadece kalbini kıracak bir şey için ona umut aşılamasını istemiyorum."

"Biliyorum," diye onayladı Kiera. "Gary ile pazar günü bu konuda biraz tartıştık. Artık anladı. Artık yapmayacak. Yani, dilekçeyi yine de verecek, ama Angus'a bundan bahsetmeyecek."

"İyi. Bu konuda huysuzluk etmek istemem."

"Sen onun babasısın. Bu tür şeyleri sorma hakkın var."

Eski karım yine ne kadar havalı olduğunu kanıtladı. Aramızdaki durumun böyle olması ne kadar şanslıydım. Murray ile eski karısı arasındaki ilişkinin ne kadar kötü olduğunu bildiğim için Kiera'ya daha da minnettar oldum.

"O Angus'u seviyor, Quinn. Oğlunun onu çok seven ve onun için en iyisini isteyen  ebeveyni olduğunu bil."

"Biliyorum. Bunu biliyorum."

"Belki... belki bir gün dört ebeveyn olur..."

Taran, evliliğimizin yasal olarak sona ermesinden çok önce bitmesinin sebebi olduğu düşünülürse, Kiera ile bu konuyu konuşmanın hiç de garip gelmemesi tuhaftı. Belki de bize olanları gerçekten anlayan

“Umutlanmıyorum.”

“O hala seni seviyor.”

Kalbim durdu. “Bunu... bunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü... Taran Macbeth sana her zaman sanki dünyaları bir araya getirmişsin gibi bakmıştır. Hâlâ da öyle. Sanırım bunun farkında bile değil.”

Tanrım, bunun doğru olmasını ne kadar da istedim.

"Bencilce de olsa, ikinizin yeniden bir araya gelmesini istiyorum ki, bu olaydaki payım için kendimi affedebileyim."

"Affedilecek bir şey yok, Kiera."

“Bence var.” Sesi hüzünlü ve pişmanlıktı. “Heather ve Angus’a sahip olmayı değiştirmedim... ama bunun nasıl olduğunu değiştirdim. Taran için. Senin için. Benim için.”

“Yapamayız.”

"Biliyorum. Ama onu geri kazanacağını umabilirim, Quinn. Ben mutluyum ve senin de mutlu olmanı istiyorum. Taran'ın da."

Duygular boğazımı tıkadı.

Neredeyse yirmi yıldır o kadar çok acı, kayıp ve ıstırap yaşamıştım ki, ama burada kötü adam yoktu. Sadece kader ve koşullar vardı.

“Sen olduğun için teşekkür ederim, Kiera.”

Cevabı duygudan titriyordu. "Sen de, Quinn."

35. Taran

Perşembe gecesi, Quinn ve gayda grubu Lantern'da çalacaktı. Ondan uzak durmak, o sessiz daveti kabul etmemek için elimden geleni yapmıştım. Ama her gece yatağa yattığımda, ona gitmemek benim iradem için bir sınavdı.

Tierney, gayda grubunu desteklemek için hepimizin Lantern'da buluşmamızda ısrar ettiğinde, fazla itiraz etmedim. O ve Cammie, Oban'da Quinn ile aramda bir şey olup olmadığını sormuşlardı, ama ben bu soruyu olabildiğince kaçınmış, onlara gerçeği söylememiş, tam olarak yalan da söylememiştim. Quinn ile yattığımı bilen tek kişi London'dı, çünkü ona karşı önyargısı olmayan tek kişi oydu. London, yargılamadan itirafımı kabul etti, bir yetişkin olarak doğru olanı yapacağıma güvendi ve ne olursa olsun benim yanımda olacağını söyledi.

Lantern'a girdiğimizde London yanımdaydı. Bu akşam Ramsay yerine Laird'in gayda çalacağını biliyordum. Daha küçük etkinliklerde çalmak genellikle beş kişilik kadroyu üç kişiye indirmek anlamına geliyordu. Ramsay ve kardeşim sırayla gayda çalarken, bas davulcusu Murray genellikle daha küçük mekanlarda çalmayıp kenarda otururdu.

Murray, Tierney, Cammie, Ramsay ve Akiva ile birlikte barın kenarındaki büyük kabinlerden birindeydi. Benim ve London için birkaç koltuk boş bırakmışlardı. Ben Cammie'nin yanındaki kabine sıkışırken, London Murray'in yanındaki boş koltuğa oturdu.

Cammie beni yanına çekip kucaklarken, birbirlerine fısıldayarak selam verdiler.

"Nasılsın?"

"*Nasılsın?*" Onun güzel yüzünü inceledim. "Defender için üzuldüm."

Bu sabah dükkana gelip arabanın tamamen yeniden boyanması gerektiğini söylemişti.

"Sadece malzemelerin parasını ödemem gerekiyor. Forde, Glasgow'daki bir uzmandan bir iyilik istedi."

"Bu gece çok kalabalık." Tierney, konuşmaların sesini bastırmak için sesini yükseltmek zorunda kaldı. "Neler oluyor?"

Ramsay bira bardağını indirdi ve odayı işaret etti. "Çevredeki adalardan tanıdık yüzler görüyorum."

"Çok fazla kadın var," dedi London.

Kaşlarımı çatarak pub'ı taradım. Haklıydı. Bu gece burada erkeklerden daha fazla kadın vardı.

Cammie burnunu çektirdi. "Nasıl gözünden kaçtı bilmiyorum ama Leth Sholas Pipe Band birkaç hayran toplamaya başladı."

İçimde hoş olmayan bir his uyandı. Sinirlilik gibi bir şey. Ve sahiplenme duygusu.

Tierney, benim fark ettiğim anda bizim masaya imrenen bakışlar atan insanlar olduğunu fark etmiş gibiydi. Elbette, grubun iki üyesiyle birlikte oturuyorduk. Ramsay bu ilgiye somurtarak bakarken, Murray ise London'a gizlice bakışlar atarken olan bitenden habersiz görünüyordu.

London ve Murray'i düşününce ve onların bana birbirlerine aşık iki utangaç genci hatırlattığını fark edince, sinirim yerini eğlenceye bıraktı.

Ancak, Quinn snare davulunu takmış, kardeşim arkasında gayda ile ve Forde tenor davuluyla pub'a adım attığında, sinirim yeniden doruğa çıktı. Seyircilerden gelen coşkulu ıslık sesleri onları karşıladı ve erkekler yerlerine geçmeden önce birbirlerine sırtarak gülümserken, ben koltuğumda rahatsız bir şekilde kıpırdanmaya başladım.

Quinn'in kadınların ilgisinden hoşlandığını düşünmek, kalkıp gitmek istememe neden oldu.

Tek mikrofona doğru ilerlerken, beni bulana kadar odayı taradı. Gözlerimiz buluştuğunda omuzları gözle görülür şekilde gevşedi ve öfkem azaldı. Aramızda bir kalabalık olsa bile, aramızdaki kimya hissedilebilirdi.

"*Fàilte gu the Lantern!*" diye kalabalığı selamladı ve onlar yine tezahürat ve ısıklarla karşılık verdiler. "Bu gecenin ilk şarkısı çok özel birine adanmış. Bu şarkıyı her duyduğumda aklıma sen geliyorsun, Taran."

Cammie yanımda boğuk, kısık bir sevinç sesi çıkardığında gerildim.

Sandalyelerin ve başların hareket etmesi, yerliler doğrudan bana bakarken yanaklarımı kızarttı. Yine de Quinn'e bakmaya devam ettim ve beni utandırdığı için onu daha sonra öldüreceğime kendime söz verdim.

Sesi kalınlaştı. "Kabul edelim, Mo luaidh. Her şey bana seni hatırlatıyor."

"Ah, seni eski romantik, McQuarrie!" Sanırım Laird'in ekibinden biri, bardan bağırdı ve herkes kıkırdadı.

Ben kıvranmamaya çalışırken Quinn sırtıttı. Dikkat çekmekten nefret ettiğimi bildiği için ona kızgın bir bakış attım, ama o sadece mikrofona gülerek "Rose of Kelvingrove"u çalmaya başladı.

Nefesim kesildi. Bu şarkı annemin en sevdiği şarkılardan biri olduğu için benim de en sevdiklerimden biriydi.

Cammie masanın altından elimi tuttu ve sıktı. Ben de diğer elimle onun elini kapattım ve Quinn'in grubu şarkıyı çalarken sıkıca tuttum. İnsanlar neşeli melodiye ayak uydururken, ben kargaşa içinde oturuyordum. Quinn benden fiziksel yakınlıktan fazlasını beklemeyeceğine söz vermişti, ama peşimden gelmeyeceğine söz vermemişti. Ve görünüşe göre bu, kasabamızın önünde halka açık bir ilan yapmak anlamına geliyordu.

Bu, onu çok utandırabilirdi. Büyük olasılıkla da öyle olacaktı.

Neden böyle bir şey yapsın ki?

Bu sözleri yüksek sesle mırıldanmış olmalıyım ki Cammie eğilip fısıldadı: "Çünkü seni seviyor ve aksini iddia etmenin bir anlamı olmadığını düşünüyor."

Göğsümde bir ağrı hissettim ve grup set listesini çalarken Murray'in bana getirdiği içkiye zar zor dokundum.

Cammie bana dirsek attı, bakışları her şeyi biliyor gibiydi. "Sen ve kardeşim yatmadınız, tekrar söyle."

"Tabii ki birlikte yattık. Eskiden çıkıyorduk." Yüzünü buruşturdu. "Kaçamak cevaplar, kaçamak cevaplar."

Derin bir nefes verdim, grubun bitmesini beklerken koltuğumda gergin bir şekilde kıpırdanıyordum. Seyircilere iyi geceler diledikten sonra, Forde bara giderken Quinn ve Laird bize doğru geldiler. Ağabeyim eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. Cumartesi günü saldırıyı duyduğundan beri her gün beni aramıştı. İlk başta, ona söylemediğim için (Quinn söylemişti) çok kızmıştı ama ben onun endişelenmesini istemedim. Bana gelip kalmayı teklif etmişti ama Finella ve çocuklarla olan hayatını bölmek istemedim. Bir balıkçı olarak çok çalışıyordu ve Finella, boş zamanlarında ona ihtiyaç duyuyordu.

"İyi misin?" Quinn'in bana ulaşmasını engelleyerek önümde durdu.

"İyiym. Buradayım. Güvendeyim," diye Laird'i milyonuncu kez rahatlattım.

Homurdandı ama başını salladı. "Ella ve çocukların yanına dönmem gerek."

"Biliyorum. Git. Burada etrafım insanlarla çevrili."

Quinn omzunun üzerinden bana baktı. "Ben de onu eve götüreceğim."

Laird, Quinn'in göremeyeceği bir yerde gözlerini devirdi, bu da beni güldürdü. Kardeşim bana göz kırptı ve eğilip şakağıma bir öpücük daha kondurdu. "Bana ihtiyacın olursa ara."

"Arayacağım. İyi geceler, ağabey."

"İyi geceler, Taran." Quinn'in yanından geçip, sırf keyfi için ona ağabeyce bir bakış attı.

Quinn hiç aldırış etmeden koltuğa kaydı ve herkesi kenara kaymaya zorladı. O halde bile yer çok dardı. Yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

"Başka koltuklar da var."

O pişmanlık duymadan omuz silkti. "Burası rahat."

"Çarşamba günü burada açık mikrofon gecesi var," dedi Cammie masadakilere. "Aodhan'ın liman çevresine posterler astığını gördüm."

Ramsay yüzünü buruşturdu. "Kendime not: Çarşamba günü evde kal."

Tierney, onun huysuzluğuna başını sallayarak güldü, sonra masanın karşısındaki London'a baktı. "Spoon sahne korkusu yaşamasa, ona bunu yapmasını önerirdim." London'a takma adıyla seslendi.

Cammie kızıl saçlı kızı inceledi. "şarkı söyleyebilir misin?" "Hayır."

En yakın arkadaşı tısladı. "Yalan. London'ın sesi çok güzel." "Öyle mi? Murray'in sesi de fena değil," diye görüşünü bildirdi Quinn. "Belki sen çıkmalısın, Mur."

"Hayır, teşekkürler." London tam ona bakarken o da ona bir bakış attı. İki si de hızla birbirlerinden gözlerini kaçırdılar.

Gin tonikimden bir yudum alırken kendi kendime gülümsedim. "Sürpriz, sürpriz," diye mırıldandı Cammie.

Sesinde beni onun bakış yönünü takip edip bara bakmaya iten bir şey vardı.

Forde, çekici bir esmerle açıkça flört ediyordu. Quinn parmağını ve başparmağını ağızına götürdü ve etkileyici, tiz bir ıslık çaldı. Forde dahil herkes bize

. "İçkim nerede?"

"Sakin ol!" diye bağırdı Forde, pubdaki müşterileri güldürerek.

"Küstah küçük pislik," diye mırıldandı eski sevgilim. "Bazen, lanet bir koyun ona göz kırpsa onunla flört edeceğinden endişeleniyorum.

Gülerek Quinn'in dikkatini çektim. "Ciddi misin?" O sıırıttı. "Yok, ama tam bir baş belası."

"Bunu duydum." Forde, Quinn'in önüne bir bardak birayı sertçe koydu. "Neden oyunumu bozuyorsun?"

"Yerel otobüs olarak bilinmek flört etmekle aynı şey değil bence, Forde," diye alay etti Cammie.

"Yerel otobüs mü? Çok acımasızsın Cameron, çok acımasız."

"Kafam karıştı. Bu ne anlama geliyor?" London başını ikisi arasında ileri geri salladı.

"Forde'un herkese araba ile götürdüğü anlamına geliyor."

London, nasıl tepki vereceğini tam bilemiyormuş gibi dudaklarını araladı. "Herkese değil." Cammie'ye anlamlı bir şekilde başını salladı.

Cammie gerildi. "Şey, herkes cinsel yolla bulaşan hastalık kapmak istemez, Forde."

“Tamam, uslu durun çocuklar,” diye araya girdi Murray, öne doğru eğilerek kaşlarını çatarak.

Forde kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bir yıl boyunca yürüyen bir cinsel yolla bulaşan hastalıkla çıktığına göre, açıkça kendinden bahsetmiyorsun.”

“Sanırım artık onlara STI deniyor,” dedi Tierney, pek yardımcı olmayan bir şekilde.

Ramsay ona sıcak ve eğlenceli bir bakış attı.

“Neyi kaçırdım?” Quinn, kız kardeşine bakmak için bana doğru eğildi. “Neden kavga ediyorsunuz?”

“Ona sor!” Cammie, Forde'a elini salladı. “Aşağılık gibi davranan o.”

“Öyle mi? Boyama işinde sana indirim ayarlamam pislik gibi davranmak mı oluyor?”

“Aşağılık gibi davranırken iyi bir şey yapmak, seni aşağılıktan kurtarmaz!”

Uygunsuz bir kahkaha attım.

“Tamam, tamam, insanlar bakmaya başladı.” London aralarına elini kaldırdı. “Mola, siz ikiniz.”

“Nasıl oluyor da pislüğün teki oluyorsun?” Quinn, en yakın arkadaşına öfkeyle bakarken ses tonunda tehditkar bir hava vardı.

Onun koruyucu bir ağabey gibi davranması, benim ona atlamak istememe neden olması tamamen ve kesinlikle yanlıştı.

Forde, Quinn'in ani tavır değişikliğinden şok olmuş gibiydi. Kollarını yanlarına indirdi. “Siktir...” Arkadaşından Cammie'ye baktı, yüzündeki ifade düştü. “Öyle olduğumu düşünmemiştim. Sanmıştım ki... Sanmıştım ki bu sadece her zamanki şakalaşmamızdı.”

“Daha genç bir adamla yattığın için acımasızca alay edilmek şaka gibi gelmedi, Forde.”

“Bunu herkese duyurmak yerine bana söylemeliydin.” Masamızı işaret etti. “Eğer çizgiyi aştıysam, özür dilerim.” Forde, Cammie'nin cevap vermesini beklemedi. Barda duran esmer kadına doğru büyük adımlarla yürüdü ve ona, sanki Cameron'la aralarında olanlar hiç olmamış gibi, rahat bir gülümseme attı.

“Ee, açık mikrofon gecesi mi?” Cammie'nin ses tonu öfkeyle gergindi. “Katılmak isteyen var mı?”

Kimse cevap verme şansı bulamadı çünkü aniden öfkeli ve çok sarhoş Eoghan McCall, Lantern'a sendeleyerek girdi. Onu ilk gören bendim ve Quinn'in kolunu tuttum. "Eoghan." Uyarmam çok geç kalmıştı.

"Burada olduğunu duydum!" diye bağırdı Eoghan, masaları ve sandalyeleri itip kakarak, insanlara çarparak ilerlerken, Quinn ayağa kalkıp beni koruyarak önüme geçti. Bar sessizliğe büründü, sadece burada orada bir mırıldanma duyuluyordu.

"Polisi çağır bakalım!" Eoghan, Quinn'i itti. Bir anda birkaç şey oldu.

London, tam bir dehşet içinde geri çekildi, Murray bunu fark etti ve koltuğundan atlayarak onun önüne geçip, kavgadan onu korudu. Aynı anda, Ramsay, Tierney'i kabinden çıkarıp Murray ve Quinn'in yanına götürdü ve yaşlı adamdan bizi koruyan bir duvar oluşturdu. Akiva ise gerginliği hissederek Ramsay'in yanında havlamaya başladı.

Tierney, Alaskan malumatunu sakinleştirmeye çalışırken, ben erkeklerin sırtlarından başka bir şey göremiyordum.

"Oğluma yaptıklarından sonra!"

"Buradan gitmelisin," diye emretti Quinn.

"Polisi arıyorum." Cammie çantasını karıştırdı ve tam da bunu yapmak için telefonunu çıkardı.

"Liam'a hiçbir şey yapmadık," diye Forde'un dediğini duydum. "Onu ve annesini istismar ettiğin herkesin malumu. Eğer bir kaza değilse, senden kaçmak için kasıtlı bir tercihti."

"Seni küçük..." Bir arbede çıktı ve adamlar hızla harekete geçti.

Eoghan aniden ortada belirdi, Quinn ve Ramsay'in tutuşları arasında debeleniyordu. Kızgınlıktan yüzü kızarmış, çenesinden tükürükler sıçırıyordu. Sonra beni gördü ve gözleri alev alev yandı. "Seni kaçırmadım, seni küçük sürtük!"

Quinn, öfkeyle yüzünü buruşturarak Eoghan'ın kolunu sertçe çekti. "Ona bakma bile!"

"Sana arabamla çarptığımı kabul ediyorum!" Eoghan başını salladı, yüzünde alaycı ve acımasız bir ifade vardı. "Ona benim hissettiklerimi hissettirmek istedim!"

Aman Tanrım.

"Peki ya benim arabam?" diye bağırdı Cammie.

"Evet, senin araban da." Eoghan direnmeyi bıraktı. "Sadece seni korkutmak istedim. Ama senin fahişeni kaçırmaya çalışmadım!" Eoghan, Quinn'e tükürdü ve onunla tekrar kavga etmeye başladı. "Bu ne cüret! Benim küçük oğlumu aldıktan sonra!"

Bunun üzerine Quinn ve Ramsay, Eoghan'ı bardan dışarı sürüklediler.

Birkaç saniye şaşkınlık içinde oturdum, kafamda onun itirafı dönüp duruyordu.

"Herkes duydu." Cammie kolumu salladı. "Sana arabayla çarptığını ve benim arabamı tahrip ettiğini itiraf ettiğine dair bir sürü tanık var."

Ama Oban'daki saldırıyı itiraf etmemişti. Ya da haneye tecavüzü.

Polisin gelmesini beklerken, sersemlemiş bir halde arkadaşlarımla peşinden Lantern'dan çıkarken içimi derin bir kötü his kapladı.

36. Quinn

Belki de zorba bir pislik gibi davranıyordum, ama Taran'a pek bir seçenek bırakmamıştım. Benimle eve gelecekti. Eoghan'ın itirafından sonra, onun yanımda olmasını istiyordum.

Evime doğru karanlık B yolunda yürürken elimi eline tuttum, anahtarlığımdaki mini el feneri yolumuzu aydınlatıyordu. Bir bira içmeyi veya Lantern'da oyun oynamayı planlıyorsam, arabamı Leth Sholas'a götürmenin bir anlamı yoktu. Polis, pub'ın içindekiler de dahil olmak üzere herkesin ifadesini aldıktan sonra, nihayet gitmekte özgürdük.

Herkes evlerine dönmek için dağıldığında, Taran ve London'ı bungalova kadar geçirdim ve sonra Taran'ı orada bırakma konusunda fikrimi değiştirdim.

"Benimle birlikte evime gel," diye ikna ettim.

O, kararsız ve kafası karışık görünüyordu, gecenin bize bu şekilde dönmesinden hâlâ üzgündü.

London, oda arkadaşına "Sen gitmek istersen ben burada kalırım," derken bilmiş bir ifade takındı.

"Konuşmamız lazım," diye ısrar ettim.

Taran başını salladı, ama hâlâ yüzde yüz emin görünmüyordu.

Şimdi karşımdaydı, esinti saçlarını okşarken parfümü duyularımı gıdıklıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, Eoghan ya da tüm bunlar hakkında konuşmak istemiyordum. Sadece onun içine girmek istiyordum. Ona tekrar yakın hissetmek istiyordum.

Onun bana ait olduğunu hissetmek istiyordum.

Onu Lantern'da görür görmez, Oban'da geçirdiğimiz gecenin anıları beni rahatsız etti ve set listemize konsantre olmamı zorlaştırdı. Çalarken onu sürekli izledim, gözlerimle yanağının kıvrımlarını, dudaklarını, içki bardağını kavrayan zarif parmaklarını takip ettim. Geçen Cumartesi o parmakları benim sikimi sarmıştı ve ikimiz de o beni patlama noktasına kadar okşarken izlemiştik, sonra onu karnının üstüne çevirip arkadan sikmiştım.

Bütün gece o anıları bastırmak için mücadele etmişim ve sertleşen sikimi gizleyen trampet için minnettardım.

"Oban saldırısının arkasında Eoghan yoktu." Taran sonunda aramızdaki gergin sessizliği bozdu.

Beynimi bulanıklaştıran arzu bulutunu dağıtmaya çalıştım. "Tabii ki oydu." Onu daha sıkı kavradım. "Kaçırma suçuna iştirak etmek daha ağır bir suç olduğu için itiraf etmiyor. Leth Sholas Polisi onu suçlayacak ve hapisane hücresinin içini görecek."

Oysa Eoghan, küçük nezarethanelerinden birinde ayılmaya çalışıyordu ve tehlikeli araç kullanma ve vandalizm suçlamalarıyla yargılanacaktı.

Bundan sonra Glenvulin'den temelli ayrılmasını yürekten umuyordum. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, öyle düşünüyorum. Ama bunu daha sonra konuşabilir miyiz?" Anahtarlarımı kapıya soktum ve bunu yapmak için isteksizce elini bıraktım.

"Buraya bunun için geldiğimi sanıyordum. Konuşmak için?"

Cevabım, onu evin içine çekip dudaklarımı onun dudaklarına bastırmak ve vücutlarımızı kullanarak ön kapıyı kapatmak oldu.

Taran öpücüğümde nefesini tuttu, bu ses beni çılgınca tahrik etti. Tadı, barda içtiği cin tonik gibiydi. Kokusu ise narenciye ve çiçeksi bir şeydi. O... mükemmeldi.

Parmakları saçlarıma dolandı, bizi koridora doğru geriye doğru çekerken saçlarımı çekiştirdi. Kontrolümü kaybetmiş gibi hissederek onu duvara bastırdım, içine girmek istedim. Hemen.

Dudaklarım onun dudaklarını açgözlülükle arzuluyordu, ellerim vücudunu hevesle okşuyordu ve onun kot pantolonumun fermuarını çektiğini hissettiğimde, testislerim o kadar gerildi ki ağzına tısladım.

Fermuarı aşağı çekti ve elini içeri sokarak sikimi kendinden emin bir şekilde kavradı ve i amaşıımdan çıkardı.

"Siktir..." Dudaklarına karşı nefes nefeseydim. "Taran, siktir, evet."

Gözleri şehvetle parlıyordu. "Hoşuna gidiyor mu, Quinn?"

"Tabii ki iyi geliyor," diye homurdandım, çılgınca kot pantolonunun fermuarını açarken, parmaklarımla bel bandını ve i çamaşırını kavrayıp aşağı doğru ittim. Taran'ın nefesi benimki kadar sertleşmişti, ayakkabılarını çıkarıp kot pantolonunun bacaklarını da çıkarmak için el yordamıyla uğraşıyordu. O bunu yaparken, ben de cüzdanımdan hızla bir prezervatif çıkarıp ereksiyonumu kapladım.

Giysilerini çıkarır çıkarmaz, sağ bacağını kalçama doladım ve onun mükemmel, sıkı, ıslak sıcaklığının içine girdim.

Ne kadar inkar etse de, bunu istediğini, beni istediğini inkar edemezdi. Taran nefes nefese kalırken, boşalma dürtüsüne karşı dişlerimi sıkarak homurdandım; o ise benim aletim etrafında gevşerken pazılarımı sıkıca kavradı.

Dizlerimi büküp ittim.

"Quinn!" diye bağırdı, başını geriye attı, tırnaklarını kollarımı kazıdı. "Daha sert, daha sert."

Onu koridor duvarına dayayarak sikerken zevkten homurdandım. Taran, sanki kendini desteklemek istercesine elini alçıpan duvara vurarak bir kez daha sertçe bağırdı. Aile fotoğraflarından birine çarptı ve fotoğraf yere düştü, yere çarpan sönük sesimiz seks seslerimizle karıştı.

Önemli değildi. Onu orgazma ulaştırmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Taran, benim itişlerime uyum sağladı, kalalarımız sert ve hızlı bir şekilde sallanırken yüzünde zevk dolu bir ifade belirdi. Onunla bir daha asla bunu yaşayamayacağım düşüncesi zihnimin derinliklerinde kıvrandıka içimi çaresizlik kapladı. Bu, onun her santimini dokunmak ve tatmak istememe neden oldu. Agözlüydüm. Lanet olasıca agözlüydüm. Tişörtünün üzerinden göğüslerini sıktım, şekillendirdim, okşadım, sikim onun mükemmel, sıkı sıcaklığının içine girip çıkarken her santimini sahiplendim.

O her şeydi.

Hayatım boyunca istediğim her şeydi.

"Taran." Testislerim gerilirken ona daha sert, daha hızlı sikiyordum. "Boşal, Mo luaidh. Üzerime boşal." Bacaklarının arasında el yordamıyla, uyluklarının tepesindeki şişmiş sinir demetini buldum. Klitorisini daha yeni ovmaya başlamıştım ki iç kasları sikimi sıkıca kavradı. Yanaklarının kızarması, dolgun dudaklarının aralanması, tiz çığlıkları evimi doldururken ve amcığı nabız gibi atan kasılmalarla beni sıkıca kavrarken yüzünü izledim.

"Oh, lanet olsun!" Orgazmım içimde patlarken sırtımı kavisledim. İç kasları artçı sarsıntılarla etrafımda seğirmeye devam ederken gözlerim parladı.

Öne doğru düşerken yüzü göğsüme bastırdı, birkaç saniye boyunca birlikte titrerken hala onun uyluğunu kavradığımı fark ettim.

"Seni tekrar istiyorum," diye mırıldandım düşünceli bir şekilde geri çekilirken, ona olan bu ihtiyacımın hiç azalacak mı yoksa hayatımın geri kalanında beni deliye mi çevirecek diye merak ediyordum.

Dudaklarını ısırdı, gözleri zevkle parıldıyordu. "Belki bu sefer yatak odasına kadar gidebiliriz."

Yüzümü kendininkine doğru çekerken güldüm, sesimiz doyumsuz öpücüğümüzün içinde kayboldu.

Gözlerimi açmadan önce dün gece aklıma geldi. Taran yatağında, ben karşılık vermeden önce her santimimi öpüyor, yalıyor ve emiyordu. İki kez daha seviştik. Tanrım, beni yeniden bir genç gibi hissettirdi. Kendi kendime gülümseyerek ona uzanmak için yuvarlandım ve elim yerçekiminin etkisiyle yere çarptı.

Gözlerim birden açıldı, yanımdaki boşluğu anlamaya çalışırken sabah ışığına karşı gözlerimi kırıştırdım.

"Taran?" Oturup, üzerimizi örtmek için kullandığım çarşafı geri ittim. Yorgan, yolumuza engel olduğu için yatak odamın zemininde atılmış duruyordu. "Taran?" O hiçbir yerde yoktu.

Yatağımın başucundaki çalar saat, saatin daha sabah beş kırk beş olduğunu gösteriyordu.

"Taran?" diye seslendim, yataktan kalkıp bir boxer giyerken. Banyoda da yoktu. Aşağıya inip evin içinden mutfağa doğru yürüdüm.

Kısa süre sonra onun gittiği anlaşıldı.

Kalbim çarparken, kot pantolonumu bıraktığımız koridora koştum ve telefonumu çıkardım. Pil neredeyse bitmişti.

Ama Taran'dan bir mesaj gelmişti.

■

Ben iyiyim. Bir yere gitmem gerekti.

Hepsi bu kadardı.

Acı ve öfke her içimi içimi ben yere yere
merdivenlerime merdivenlerime

Sanki ben ucuz bir tek gecelik ilişkiymişim gibi evimden gizlice kaçmıştı.

37. Taran

Pages & Perks'te kendimi meşgul ederken bütün gün suçluluk duygusu içimi kemirdi. Önce Tierney, sonra London, sonra Cammie ziyaretime geldi, bunların arasında da Leth Sholas Polisi uğradı. Bana Eoghan McCall'ın yaşlı babası tarafından ödenen kefaletle serbest bırakıldığını, ancak tehlikeli sürüş ve vandalizm suçlarını itiraf ettiğini söylediler. Oban'da bana yapılan saldırıyla bir ilgisi olduğunu itiraf etmeyi reddetti.

O sabah Quinn'in evinden gizlice çıkarken bile, evime dönerken kalbimin göğsümde deli gibi attığını fark ettim ve bundan nefret ettim. Korkmuş bir tavşan gibiydim, ağaçlarda esen her rüzgâr sesinde omzumun üzerinden arkamı kontrol ediyordum. Bungalova girerken ellerim titriyordu, arkamdan kapıyı hızla kapatmak için acele ettim. London çoktan gitmişti çünkü Tierney'in hanında kahvaltıya erken başlaması gerekiyordu.

Artık hayatım böyle mi olacaktı, sürekli arkamı kollayarak mı?

Tabii bir de, birlikte geçirdiğimiz o harika gecenin ardından Quinn'i uyandırmadan evinden gizlice çıkmış olmanın verdiği suçluluk duygusu vardı.

Ancak onunla uyanmak, adada birbirimizle güne başlamak, Oban'dan daha samimi geliyordu. Rutin gibi geliyordu. Sanki bundan sonra her gün birlikte yapacağımız bir şeymiş gibi, ama ben onunla bu tür bir ilişkiyi düşünmeye hazır değildim.

Yine de... o benden öyle gizlice kaçsaydı, kendimi berbat hissederdim.

Quinn mesajıma cevap vermemişti, bu da beni daha da kötü hissettirdi çünkü açıkça onu incitmiştim.

Aramızda tam bir karmaşa vardı.

O yüzden, Ewan, Paisley ve ben günü bitirip kapanmaya hazırlanırken, kapının üzerindeki zil çaldı ve Heather McQuarrie içeri girdiğinde şok oldum. Uzun saçlarını at kuyruğu yapmıştı ve benim durduğum barista tezgahına doğru zıplayarak yürürken saçları sallanıyordu.

"Merhaba, Taran." Işıl ışıl bir gülümsemeyle önümde durdu.

"Heather... merhaba. Nasılsın tatlım? Burada ne işin var burada?"

"Babamla hafta sonu." Omuz silkti ve Ewan ile Paisley'e nazikçe selam verdikten sonra bana döndü. "Feribottan yeni indik. Babam ve Angus bu akşamki akşam yemeği için balık ve patates kızartması alıyorlar."

"Ne güzel." Emin değildim ama sanırım ona farlara bakmış geyik gibi bakıyordum. Babası benimle konuşmaya geldiğini biliyor muydu?

"Neyse, yarın adada küçük bir gezintiye çıkacağız. Glasgow'a gitmeden önce buraya son kez geldiğim için, bu benim için bir nevi şimdilik veda olacak."

"Tamam. Tabii ki."

"Yine piknik yapacağız. Olta takımlarını da götürüyoruz." "Harika."

"Yani, saat 10'da bizim evde mi olacaksın?" Yavaşça gözlerimi kırdım. "Nasıl? Ne?"

"Günü bizimle geçireceksin, değil mi? Orada olmanı gerçekten çok istiyorum. Babamın yetişkin bir arkadaşına ihtiyacı var, benim de bir kadın arkadaşına." Masumca gülümsedi, ama gözlerinde kurnazca bir ışıltı gördüm.

"Bunu... bunu babana danıştın mı?"

"Tabii ki! Tamam, gitmem gerek, ama yarın sabah 10'da evde ol. Görüşürüz!" El salladı ve dükkandan aceleyle çıktı, hızlı yürüyüşüyle at kuyruğu bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

Ewan yanıma yanaştı. "Çocuklar seni sevdiğinde, işte o zaman başın belada demektir."

"Evet, bu kadar bariz bir şeyi söylediğin için teşekkürler."

“Rica ederim.” Kıkırdayarak omzuma hafifçe vurdu ve kapıyı kilitlemek için kapıya doğru yürüdü.

Kalbim küt küt atarken, personel odasına girdim ve telefonumu çıkardım. Cammie'den, London, Tierney ve beni evinde akşam yemeğine davet eden bir mesaj gelmişti. Hızlıca "Gelirim" yazıp, rehberimden Quinn'i aradım.

Heather az önce beni yarın seninle vakit geçirmem için davet etti.

Yirmi dakika sonra Cammie'nin evine yaklaşırken telefonum titredi. Tierney'nin parlak renkli Suzuki SUV'sinin arkasına park ettim ve motoru kapattıktan sonra çantamdan telefonumu çıkardım.

Quinn cevap vermişti.

Ona ne dedin?

Kalbim sıkıştı. Umduğum cevap bu değildi.
Kafam çok karıştı.

Bana evet ya da hayır demem için pek bir şans vermedi.

Ekranı üç nokta yanıp sönüyordu.

Hayır mı demek istiyorsun?

Kaşlarımı çatarak cevap verdim

Hayır dememi mi istiyorsun?

Bunu bana yükleme, Taran. Benim duruşumu biliyorsun.

Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

O zaman yarın görüşürüz.

Suçluluk duygusuyla yanaklarım kızarıırken, hemen mesaj attım:

Yarın görüşürüz.

Ertesi sabah Quinn'in evinin önüne park ettiğimde, ön camıma çiseleyen yağmur damlaları düşüyordu. Gökyüzü, ada turu yapmaya hiç niyetli görünmüyordu, plaj gezisi ya da balık tutma gezisi ise hiç söz konusu bile değildi.

Quinn'in kapısına vardığımda, yoğun çiseleyen yağmur yüzünden saçlarım sıırılsıklam olmuştu. Kapıyı açacak birini beklerken omzumun üzerinden geriye baktım ve Glenvulin kıyılarında sarkan devasa yağmur bulutunu görünce titredim.

Geri döndüğümde kapı açıldı ve somurtkan bir Quinn ile karşı karşıya geldim.

"Merhaba," dedim sessizce.

Beni içeri almak için geri adım atmadan önce, o tanıdık yoğun bakışlarla yüzümü inceledi.

"Hava pek iyi görünmüyor," diye mırıldandım, çılgın, lezzetli, hayvani seks yaptığımız duvara bakmamaya çalışarak.

"Fırtına geliyor. Bugün hiçbir yere gitmiyoruz."

"Oh." Kaşlarımı çattım. Neden bana mesaj atmamıştı? "Gitmemi ister misin?"

"Gitmek mi istiyorsun? Çünkü birine bunu söylemek kolaydır, biliyorsun." Bana karanlık bir bakış attı. "Orada olmaktan utanıyormuş gibi gizlice kaçmaktansa."

Çocukların nerede olduğunu bilmediğim için sesimi alçak tuttum. "Öyle olmadığını biliyorsun."

“Öyle mi?” Quinn başını salladı. “Kesinlikle öyle hissettim.”

Yüzümü buruşturdum. “Quinn—”

“Taran, buradasın.” Heather sol taraftaki bir kapıdan koridora çıktı.

Zorla gülümsedim ve başımı salladım. “Nasılsın?”

“Fırtına yüzünden sinirliyim.” Heather kollarını göğsünde kavuşturdu, sanki babamla aramızdaki gerginliği hissetmiş gibi gözlerini kısarak baktı. “Ama uzun zamandır ailece oyun günü yapmamıştık, o yüzden bugün bunu yapmaya karar verdik. Pikniği içeride yapacağız. Kulağa hoş geliyor mu?”

“Tabii.” O koridordan ilerlemesini işaret edince onu takip ettim. Çıktığı odaya bir göz attığımda bir yatak odası olduğunu gördüm. Pembe ve mor nevresimler ile kitaplarla dolu özel raflara bakılırsa, burası Heather'ın yatak odasıydı. Quinn'in kızı beni açık plan mutfak ve oturma odasına götürdü; Angus çoktan kanepeye uzanmış, televizyonda anime gibi görünen bir şey izliyordu.

El salladı ama kalkmadı. “Selam, Taran!”

Angus'un o yaştaki Quinn'e ne kadar benzediğini hâlâ tam olarak sindirememiştim. “Merhaba tatlım. Nasılsın?”

“Hava berbat.” Diye somurtarak söyledi. “Bugün balık tutmak istiyordum.”

“Evet, ama biz masa oyunları oynayacağız.” Heather yemek masasına giderken geçerken onun saçlarını karıştırdı. “Önce 'Aileni Gerçekten Tanıyor musun?

“Oynamak istemiyorum.”

“Kötü şans, oynayacaksın.”

“Heather,” diye uyardı Quinn odaya girerken. Bana bir bakış attı. “Çay? Kahve?”

“Kahve. Donut getirdim.” Elimdeki poşeti kaldırdım.

“Evet!” Angus kanepeden zıpladı ve ayaklarımın dibinde sendeledi. “Lütfen.” Bana gülümseyerek baktı.

Gülerek poşeti ona uzattım, ama Quinn hemen aldı. “Bir tane,” diye oğluna uyardı.

Heather'la geçireceği son hafta sonu için Quinn'i kötü bir ruh haline soktuğumdan korktum. Dudaklarımı ısırarak, odanın ortasında garip bir şekilde durdum. Ön pencere neredeyse tüm duvarı kaplıyordu ve

yolun karşısındaki tarlaya panoramik bir manzara sunuyordu. Buradan deniz görünmüyordu, ama yukarıdaki Quinn'in yatak odasından görülebiliyordu.

Mutfak açıkça özel yapımdı, ki bu Quinn'in mesleği göz önüne alındığında beni şaşırtmadı. Açık renkli meşe dolaplar, devasa bir ada ve beyaz kuvars tezgahlarla çok güzel yapılmıştı. Arka duvardaki büyük ocak hariç, tüm aletler uyumlu meşe kapakların arkasına gizlenmişti.

Koyu kahverengi deriden yapılmış devasa bir U şeklinde kanepeler vardı. Yastık yoktu, süsleme yoktu. Yemek masası, sekiz kişinin oturabileceği sağlam bir meşe masaydı. Duvarlarda fotoğraflar vardı; bazıları ailenin, bazıları ise yerel manzaraların fotoğraflarıydı. Bunun dışında, ev sade ve erkeksi idi. Kadınsı yumuşaklığın çok az izi vardı; bu beni şaşırttı çünkü burası Kiera'nın yıllardır yaşadığı evdi.

Acaba yanına pek çok eşya götürmüş müydü?

Almadığı tek şey, yemek masasının arkasındaki kitaplık duvarıydı. Ailenin sohbetini arka planda bırakarak masanın etrafında dolaşıp rafları inceledim. Raflar, yıpranmış, kullanılmış ciltli kitaplarla ağzına kadar doluydu. Başlıkları tararken, türlerin gerilim romanlarından otobiyografilere, epik tarihi romanlara, hatta bazı yüksek fantezi ve bilim kurgu kitaplarına kadar uzandığını gördüm. Bu karışıklığın içinde çocuk hikâyeleri, ortaokul seviyesine uygun kitaplar ve bazı genç yetişkin kitapları da vardı.

Cammie'nin, Quinn'in üniversitede okuduğum kitapları araştırdıktan sonra okumaya merak saldiğini söylediğini hatırladım.

Aramızda geçen tüm o kayıp zamanı temsil eden kitap duvarına bakarken boğazım düğümlendi. Ayrılık süresince farklı insanlar haline gelmiştik.

"Romantasy arıyorsan, onlar benim odamda."

İrkilerek, Heather'ın meraklı bakışlarıyla karşılaştım. Ben düşüncelere dalmışken yanıma sessizce yaklaşmıştı.

"Hayır." Kalbim hızla atarken başımı salladım. "Ben sadece... Biz çocukken baban pek kitap okumazdı."

"İnanması zor. Bizi, Angus'u ve beni okumaya neredeyse zorladı."

"Öyle mi?"

"Babam, çok küçük bir yerde yaşadığımız ve dünyaya bakış açımızın dar olduğu için kitaplara ihtiyacımız olduğunu söylerdi. Kitaplar,

bize açar.”

Bu tam Quinn'e yakışır bir sözdü. “O haklı.”

"Biliyoruz." Koluma hafifçe vurdu. "Oyuna başlamadan önce gel de kahveni ve çöreklerini al."

Kızının peşinden mutfak adasına doğru yürürken Quinn'in bakışları beni süzüyordu. Angus bir taburede oturmuş, çöreğini neredeyse bitirmiş, dudakları şekerle kaplanmıştı.

"Sadece kitaplarınıza hayran hayran bakıyordum," dedim, Quinn'in bana uzattığı kahveyi alırken. "Şu anda okuduğunuz iyi bir kitap var mı?"

"Son zamanlarda vaktim olmadı."

"Sen?" Heather, ardından gelen garip sessizliği bozdu.

"Aynı." Omuz silktim. "Son zamanlarda vaktim yok."

"Kitaplar için her zaman zaman olmalı."

"Üniversitede yazman gereken bir milyon ödev olana kadar bekle. O zaman zamanın olup olmadığını gör." Quinn bir donuta uzandı ve ağzına tikiştirdi.

Heather onu incelerken dudaklarını büzüştürdü, sonra bana döndü. "Onun kötü bir ruh hali içinde olmasının sebebi sen misin?"

Quinn boğuldu ve ağzındaki lokmayı püskürttü.

"Ne? Neler oluyor?" Angus ikimiz arasında bakışlarını gezdirirken, benim yanaklarım kızardı. "Bir donut daha alabilir miyim?"

"Hayır." Quinn başını sallarken ağzındaki lokmayı yuttu. Kaşlarını çatarak kızına baktı. "Bazen teyzene utanç verici derecede benziyorsun, bunun farkında mısın?"

"Cammie teyze çok klas biridir baba. Bana daha büyük bir iltifat edemezdin."

O anki garip duruma rağmen dudaklarım seğirdi.

"Donut." Angus avucuyla mutfak tezgahına vurdu. "Orada delik deşik ve yalnız başına duruyor, ona eşlik edecek karnım yok."

"Angus, bir tane dedim, sadece bir tane. Heather, nezaket diye bir şey var. Hiç duydun mu?"

"Takt, cesur insanlar için değildir, baba. Ben hayatta cesur olmayı hedefliyorum." "Neden sadece bir tane? Bu donut ayrımcılığı."

"Kelime dağarcığın çok güzel, Angus!" Heather kolunu mutfak adasının üzerine uzattı ve kardeşi onunla beşlik çaktı.

Konuşmanın absürtlüğü, durduramadan kahkahalarımı patlatmama neden oldu.

Bitirdiğimde, muhtemelen haftalarca süren duygusal çalkantının doruk noktasında bir rahatlama olarak akan eğlenceli gözyaşlarımı silerken, üç McQuarrie'nin de bana baktığını fark ettim. Angus, donuta yan gözle bakmaya devam ediyordu.

Heather ise açıkça sırtıyordu.

Quinn'in yüzünde ise acı dolu bir ifade vardı.

Kalbim göğsümde bir yudum attı. Perşembe gecesi üzerimizde bir yük olarak dururken, onun çocuklarıyla bir gün geçiremezdik. "Quinn, özel olarak konuşabilir miyiz?"

O başını salladı. "Benimle gel. Heather, Angus'un bir donut daha yememesini sağla."

"Ama onlar sanki minik, lezzetli can simidi gibi." Oğlu, fırınlanmış ürünlerin bulunduğu tabağa gözlerini dikmişti.

Quinn'i takip ederek odadan çıkıp koridordan geçip, açıkça hizmet odası olduğu belli olan odaya girerken yine gülmemeye çalıştım. Arkamızdan kapıyı kapattı.

"Nasıl başa çıkıyorsun? Angus çok komik."

"Biliyorum. Ona hayır demek çok zor." Quinn kollarını göğsünde kavuşturdu. "Konuşmak mı istemiştin?"

Dolaba yaslanarak iç geçirdim. "Dün sabah olanlar için özür dilerim. Öylece gitmemeliydim."

"Neden gittin?"

Dürüst olacağımıza dair verdiğimiz sözü hatırlayarak, kendimi zorlayarak yüksek sesle itiraf ettim, "Çünkü o zaman... gerçekmiş gibi hissederdim. Senin yanında uyanmak. Burada. Oban'daki otelde durum farklıydı..." Omuz silktim, ne demek istediğimi tam olarak açıklayamıyordum çünkü artık neden bu kadar korktuğumdan bile emin değildim.

"O zaman öyle söylemeliydin. 'Quinn, eve gitmem gerek' demeliydin. Sanki seks yaptığımızdan utanıyormuş gibi gizlice kaçmamalıydın."

"Utanmıyorum. Seninle yattığım için asla utanmam. Kafam karışık. Duygularım altüst oldu, evet. Ama asla utanmıyorum."

Sakalını ovuşturdu, gözleri yüzümü taradı. Sonunda başını salladı. "Tamam."

"Özür dilerim, Quinn. Yaptığım şey için gerçekten özür dilerim."

Yüzündeki ifade yumuşadı. "Peki o zaman. Bunu geride bırakalım."

"Teşekkürler."

"Geri dönsek iyi olur, çünkü Heather, Angus'un neden ikinci bir donut yemesine izin verilmesi gerektiğine dair yorumlarına katlanmaktansa, onun bir düzine donut yemesine izin vermeyi tercih eder."

Kıkırdayarak ve beni affettiği için rahatlatarak, Quinn'i takip ederek ana oturma odasına döndüm.

Sonunda, o oğluyla bir donutu daha paylaştı, Heather ve ben de diğer ikisini yedik.

Sonra, Quinn'in sinsi ve fazlasıyla zeki kızı bizi masaya oturtup birbirimiz hakkında sorular sorduğumuz bir oyun oynattı.

Belki de sadece bu oyunu seviyordu, ama Quinn'in ona baktığı andaki bakışından bunun kasıtlı olduğunu anlayabiliyordum. Benim hakkımda bilgi edinmek istiyordu ve belki de Quinn ile benim birbirimiz ve şu an kim olduğumuz hakkında daha fazla şey keşfetmemize yardım etmeye çalışıyordu. "Kardeşimin yaptığı en utanç verici şey nedir?" gibi sorular ortaya çıktığında, çocuklar benim ve Quinn'in geçmiş hakkında daha fazla şey öğrendi.

"Laird'in ilk resmi randevumuza gelmekte ısrar ettiği zamandı herhalde." Quinn'in gözleri bu anıyı hatırlayarak parladı.

Ben inledim, yüzümü ellerimin arasına gömdüm, o öğleden sonra yaşadığım utanç duygusunu bugün bile hâlâ hissediyorum.

Heather kahkahayı bastı. "Yapmamıştır."

Soğuk parmak eklemlerimi yanan yanaklarıma bastırarak başımı salladım. "Baban haklı. Annem, Quinn'in beni Oban'a sinemaya götüreceğini Laird'e söyleme hatasını yaptı."

"Kaç yaşındaydınız?"

"On üç ve on dört."

Angus'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ve ailen seni tek başına feribotla anakaraya gitmene izin mi verdi?"

"O zamanlar işler farklıydı." Quinn omuz silkti. "Çocuklar daha çabuk büyüdü. Daha bağımsızdı."

“Ben değil.” Quinn’in gözlerine bakarak sırttım. “Laird o kadar aşıırı koruyucuydu ki, feribotta bizi          ve sonra da t  m geziye e  lik etti. Sinemada bile aramıza oturdu. Onu   ld  rmek istedim.”

Heather kahkahayı bastı. “Aman Tanrım, sanırım ben de şöyle yapmı   olabilirim.”

“Babanın benimle   ıkmanın zahmete değmeyeceğine karar vereceğinden emindim. O kadar   z  lm       ki b  t  n gece ağladım. Laird bu konuda kendini   ok k  t   hissetti.” O gece yatak odamın kapısını   aldığında y  z  ndeki su  lu ifadeyi sevgiyle hatırladım.

“Seninle birlikte olabildiğim s  rece, Laird’in koruması olarak her randevuya giderdim.”

Quinn’in ıstırap dolu ifadesini g r  nce kalbim hızla   arptı.

“Vay canına, baba, bu kadar romantik olduğunu kim bilebilirdi?” Heather alaycı bir   ekilde sordu.

“Peki, siz ikiniz   imdi   ıkıyor musunuz?” Angus ka  larını   atarak ikimizin arasında bakı  larını gezdirdi.

Kahretsin.

  kimizin de paniklediğini biliyordum.

“Peki, Taran, Cammie teyzenin babama yaptığı en utan   verici   eyin ne olduğunu biliyor musun?” Heather bizi kurtardı.

Koltuğumda biraz rahatladım, ama bu oyun, iyi niyetli olsa da, kafamı daha da karı  tırıyordu. A  ık  ası, bu duygusal bir i  kenceydi. Quinn, belki de bunu sezdiği ya da kendisi de hissettiği i  in, Angus'un   ok heyecanlandığı bir oyun oynayacağımızı aniden duyurdu. Adında Space Cowboys ge  iyordu, bu y  zden beni         madı.

Saatler sonra, oturma odasının zemininde keyifli bir piknik ve birkaç masa oyunu daha oynadıktan sonra, hava ciddi bir deği  ime uğramı  tı. I  ıklar titremeye ba  lamı  tı, ama Quinn, elektrik kesintisi ihtimaline kar  şı yedek bir jenerat  r   vardı. Parası yeten bir  ok ki  i bunu satın almı  tı,     nk   fırtınadan sonra elektrik   irketinin adadaki elektriği yeniden sağlaması bir hafta s  rebilirdi.

Akşam yaklaşırken, eve dönüşümle ilgili Londra'yla birkaç mesajlaşmıştım. Ne zaman ayrılacağımı açıklamam gerektiğini düşünürken, oturma odasında bir bip sesi patladı, ardından bir şeyin titrediğı sesi geldi.

"Kahretsin." Quinn, o sırada çocuklara yönelik bir fantastik film izlediğimiz kanepeden fırladı.

"O senin çağrı cihazın mı, baba?" Heather'ın yüzü gerginleşti.

Ne çağrı cihazı?

Quinn mutfaktaki bir çekmeceyi açtı ve içinden küçük siyah bir nesne çıkardı. Bip sesi aniden kesildi, ama başını kaldırdığında, bizim arkamızdan dışarıdaki fırtınaya bakıyordu. "Çağırıldım."

Bu havada dışarı çıkacağı düşüncesi beni dehşete düşürdü. "Ne için çağırıldın?"

"LSLS ile bir kurtarma görevi." Sesi ciddiye.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır. "Bu havada mı?" diye ciyakladım, panik anında içimi kapladı.

Quinn çoktan harekete geçmişti, yan sehpadan araba anahtarlarını alıyordu. "Çocuklarla kalabilir misin?"

Kanepeden fırladım. "Quinn, bu havada dışarı çıkamazsın."

Bana uyarıcı bir şekilde başını salladı ve çocukların önünde paniklememin ona yardımcı olmayacağını anında fark ettim. "Gitmek zorundayım."

"Baba?" Angus otururken korkmuş bir sesle konuştu. Heather öne doğru eğildi, gözleri korkudan yuvarlaklaşmıştı.

"Her şey yoluna girecek. Kurtarma görevine çıkmam bile gerekemeyebilir. Ama durumun ne olduğunu görmek için karakola gitmem gerekiyor. Seni ararım."

Heather kanepeden fırladı, yanımdan geçip Quinn'in kollarına atladı. Ona sıkıca sarıldı, yanağını göğsüne dayadı. Quinn onu kucakladı, başının üstüne öptü. "Her şey yoluna girecek, çiçeğim. Söz veriyorum."

İsteksizce ondan ayrıldı ve geri çekildi.

Ben de Heather'ın yaptığını yapmak istedim. Kollarımı ona dolamak ve sert sıcaklığını üzerimde hissetmek istedim. Onun hayatta olduğunu, nefes aldığını hissetmek ve... Böyle kalacağına dair güvence almak istedim.

Ama içimdeki panik yüzünden ayaklarım
donmuştu. "Mümkün olduğunda ararım," diye söz
verdi Quinn.
Ve sonra gitti, dışarıda uluyan kabus gibi fırtınanın içinde kayboldu.

38. Quinn

Cankurtaran botunun pencerelerinden bir şey görebilmek için uğraşırken, çocuklarının eve dönmesine güvenen bir baba olarak duyduğum korkuyu, o anda beni kontrol edemeyeceği derinliklere itmek zorunda kaldım.

Midem, hayatımda daha önce hiç yaşamadığım bir deniz tutmasıyla bulanıyordu, oysa bebekliğimden beri teknelerdeydim. Balıkçılık adada o kadar yaygın bir yaşam tarzıydı ki, tekneye aşına olmayan bir ada sakini olsa beni çok şaşırtırdı.

Ancak fırtınalara maruz kalmış Murray ve Laird'in aksine, ben şu anda karşılaştığımızdan daha sert sularda hiç bulunmamıştım. Beni en çok endişelendiren şey, pilotumuzun sert ifadesiydi. Bryan Weaver, kendisi ve eşi Harry, Glenvulin'e taşınarak fırınlarını açtıklarından beri bu hizmette gönüllü olarak çalışıyordu. Batı Avustralya'da bir balıkçının oğlu olarak büyüyen Bryan, denizde herkes kadar deneyimliydi. Daha da önemlisi, insanları kurtarmak için fırtınaların ortasında denize açılmıştı.

Onun bu kadar endişeli görünmesi, içimde derinlere gömülü korkularımı gerçekten tetikledi.

Mekanik olan Forde, alt kattaki makine dairesindeydi ve telsizle bizimle iletişim halindeydi. Bryan pilot koltuğundaydı, ben de navigatör koltuğundaydım; önümdeki dijital ekran, altımızdaki dalgaların şiddetiyle sallanıp duruyordu. Adadan gelen diğer üç mürettebat üyesi, koridorun karşısındaki ve arkamdaki koltuklarda oturuyordu. Grant Ure, Isla Cooper ve balıkçı dükkanı ile

hepsi bu işte benden daha uzun süredir çalışıyorlardı.

Shona, koridorun karşısındaki koltukta yüzü yeşile dönmüştü; parmakları, kötü hava koşullarının etkisinden bedenlerimizi koruması gereken özel koltukların derisine sıkıca tutunmuştu.

Bryan son durumu öğrenmek için aradığında, önümdeki ekrana odaklanmaya çalıştım. Tek duyulabilen şey, fırtınanın kükreyen öfkesiydi. Saatte yüz mil hızla esen rüzgarlar bize vuruyordu, yolculuğumuzu yavaş ve zorlu hale getiriyordu.

Sahil güvenlik, güneybatı adalarından biri olan Islay kıyılarının hemen açıklarında su alan bir balıkçı teknesine müdahale etmemizi istemişti. Suyun üzerinde hareketsiz kalan tekne, tehlikeli kıyı şeridine gittikçe yaklaşıyordu. Teknede üç kişilik bir mürettebat vardı. Fırtına yaklaşırken denize açılacak kadar aptal oldukları için balıkçılara kızmamaya çalıştım, çünkü bunu bilmeleri gerekirdi.

Bryan'a balıkçı teknesinin konumuna yaklaştığımızı bildirmek üzereyken, cankurtaran botu aniden yana yattı ve adrenalin kalbime o kadar sert vurdu ki, sanki kalbim boğazıma çıkacak gibiydi.

Korku ve dehşet içinde, teknenin devrilme durumunda kendini düzeltme özelliğini unutmuştum.

Bunun bir önemi yoktu, çünkü tekne yana yatırır yatmaz, bizi havaya fırlatan devasa bir dalga tarafından aniden süpürüldü. Grant arkamda bağırıyordu, ama bunun korkutucu olayın kendisinden mi yoksa yaralandığı için mi olduğunu bilmiyordum. Dönüp sormak için zaman yoktu. Tekne suya çarptı ve neredeyse yine yan yattıktan sonra ters yöne doğru eğilmeden önce, ben sadece hayatım pahasına tutunabiliyordum. Tekne birkaç saniye sallandıktan sonra tekrar düzeldi.

Hepimiz şaşkınlık içinde sessiz kalmıştık.

Sonra dikkatim önümdeki ekrana geri döndü.

"Bryan, yaklaşıyoruz!" Kemerimi çözdüm ve ona doğru ilerlememe yardımcı olan tutamaçlara tutundum. Gemideki kameralara ve kıyı şeridinden çektiğimiz drone görüntülerine bir göz attığımda midem düğümlendi. "Akıntıya kapılmadan o

akıntıya kapılmadan balıkçı teknesine yeterince yaklaşmamız imkansız! Onları çekmemiz gerekecek!"

"Katılıyorum!" Forde'a telsizle haber verdi. Tekne yavaşlamaya başladı.

Mürettebata doğru ilerlerken, Isla ve Grant'in kusmuş ve neredeyse tepkisiz olan Shona'ya yardım ettiklerini fark ettim.

"Deniz tutması," dedi Isla. "Çok kötü. Sıhhiyecimiz olarak onunla kalmam gerekecek."

İçimde bir endişe belirdi, ama odaklanmam gerekiyordu. "Grant ve ben dışarı çıkıp balıkçı teknesine bir çekme halatı atmalıyız, Bryan da mürettebatla iletişim kurarken!"

Grant'in kasvetli ifadesi benimkiyle aynıydı; ikimiz de güverteye çıkmak için kendimizi hazırladık.

Bryan kapıya uzanırken, Heather, Angus ve Taran'ın yüzleri gözümün önünden geçti.

Lütfen. Lütfen eve, onların yanına dönmeme izin ver.

39. Taran

Hepimiz fırtına sırasında içeride kalmamız gerektiğini biliyorduk, ama Quinn gittikten kısa bir süre sonra kapı zili çaldı ve titreyerek, sıırıslıklam olmuş Cammie verandada duruyordu. Arabasından ön kapıya yürürken sıırıslıklam olmuştu.

Cammie içeri girerken rüzgar Quinn'in evinin etrafındaki ağaçların arasında ısıık çalıyordu ve ben kapıyı kapatırken rüzgar kapıya şiddetle çarpıyordu.

Quinn'in bu havada Kuzey Denizi'nde olması hayal bile edilemezdi.

"Duydum." Cammie yağmurluğunu çıkardı, mavi gözleri korkuyla . "Forde ve Quinn cankurtaran botundalar. İslay açıklarında bir balıkçı teknesi tehlike altında."

Bakışlarım oturma odasına kaydı. "Nereden biliyorsun?"

"Ramsay'den istasyonu idare etmesini istediler. Tierney de onunla birlikte. Beni aradı. Sana söyleyeceğimi söyledim. Taran, rüzgar saatte yüz mil hızla esiyor."

"Yapamayız." Midem korkudan bulanıyordu. "Çocuklar... onları endişelendiremeyiz."

Cammie başını salladı. "Tamam. O zaman dikkatlerini başka yöne çekmeliyiz."

İki saat sonra, Heather ve Angus'un önünde daha ne kadar rol yapabileceğimi bilmiyordum. Hiçbir haber yoktu. Fırtına daha şiddetli hale gelmişti. Ve bu çok fazlaydı. Kaybettiğim onca şeyden sonra... bu çok fazlaydı. Beni orada tutan, panik içinde Quinn'in evinden kaçmamı engelleyen tek şey çocuklarıydı. Heather ve Angus sessizleşmişti ve Cammie'nin koyduğu komedi filmine dikkatlerini vermediklerini biliyordum.

"Durum gerçekten kötü, değil mi?" dedi Angus aniden, alt dudağı titreyerek.

"Hayır, canım, değil." Cammie kolunu onun omzuna attı, yeğenini yanına sıkıca sararken benden çok daha iyi rol yapıyordu. "Elektrik bile kesilmedi."

Bu doğruydı.

Buna sıkı sıkıya
sarıldım.

Tam bir saat boyunca.

Ta ki ev aniden karanlığa gömülene kadar. Angus, makinelerin sesi duyulup ışıklar yeniden yanmadan saniyeler önce çığlık attı.

Jeneratör devreye girmişti.

"Durum kötü mü?" diye fısıldadı Angus.

40. Quinn

Verilerimiz, biz oradayken dalgaların sekiz metre yüksekliğe ulaştığını gösteriyordu. Grant ve ben balıkçı teknesine bir halat atmayı başarmıştık. Planımız, onları daha güvenli sulara çekip cankurtaran botuna bindirmektir. Balıkçı teknesi bize bağlıyken sadece iki buçuk knot hızla ilerliyorduk. Sonra Forde, terli ve telaşlı bir halde makine dairesinden merdivenlere çıktı. "Aniden beş knot hıza çıktık."

Siktir.

Bunun tek bir anlamı olabilirdi.

Grant ve ben ıslak güverteye koştuk, dalgaların şiddetli çekişiyle çekme halatının koptuğunu fark edince kalbimiz sanki. Deniz suyu ve rüzgârın saldırısına maruz kalarak, bir şekilde ikinci bir halat atmayı başardık ve sonra güvenli bir şekilde içeriye geri döndük.

Bryan bize seslendi. "Rüzgar hızı düşmeye başladı!"

"O zaman sahil güvenliği ara! Acilen helikopter yardımı gerekiyor! Böyle devam edemeyiz. O mürettebatı gemiden çıkarmamız lazım, hemen!"

Bryan başını salladı ve telsizini eline aldı.

Güverte altındaki revirimize doğru birkaç adım attım. "Durumu nasıl?"

Isla, tek kişilik yatakta gözleri kapalı yatan Shona'nın yanında oturuyordu. "Akıllı çok karışık. Onu karaya çıkarmamız lazım, Quinn."

“Balıkçı ekibi için helikopter yardımı çağırıyoruz. Onları kurtardıklarında biraz daha hızlı hareket edebileceğiz.”

Helikopter gelene kadar saatler geçmiş gibi geldi. Görüş mesafemiz hâlâ kötüydü, ama pilot muazzam bir beceriyle üzerimizde havada asılı kalırken ve ekibi üç mürettebat üyesini de vinçle güvenli bir yere çekerken sahil güvenlikle iletişim halinde kaldık. İnanılmaz bir kurtarma operasyonuydu. Asla unutmayacağım bir olay.

Helikopter mürettebatla birlikte havalandığında rahatlamamız hissedilir derecede idi.

Bu rahatlama uzun sürmedi. Shona'yı tekrar kontrol etmek için revire döndüm. Bu fırtınada mürettebatımızı ve balıkçı teknesini eve geri götürmemiz gerekiyordu.

Bu düşünceyle, etrafımdaki dünya dönmeye başladı ve cankurtaran botu alabora olurken ayaklarımın altından kaydı.

41. Taran

Elektrik kesildiğinden beri tek kelime bile etmemiştim. Arada sırada Cammie veya Heather'ın bana endişeli bakışlar attığını hissedebiliyordum. Bir soru sorarlardı, ben de dalgın bir şekilde mırıldanırdım.

Gerçek şu ki, konuşamıyordum. Konuşursam, korkunun beni ele geçireceğinden ve tamamen onun esiri olacağımdan korkuyordum. Bunun nasıl ortaya çıkacağını bilmek istemiyordum.

Hiçbirimizin telefon sinyali yoktu, bu yüzden Cammie, Quinn'in el telsizini alıp Ramsay'den yanıt bekledi. Ramsay, henüz yeni bir gelişme olmadığını söyledi.

"Tamam, bence yatma vaktin geldi." Cammie doğruldu ve yeğenini nazikçe dürttü.

"Hayır." Angus kavgacı bir tavırla başını salladı. "Olmaz!"

"Angus, yatma vaktin çoktan geçti tatlım..." "Hayır!"

Ardından gelen öfke nöbeti beni kabuğumdan çıkardı ve tekrar odaklanmamı sağladı.

Quinn'in çocukları dehşete kapılmıştı ve benim korkum onların korkusunun gerisinde kalmalıydı.

"Hey, hey, Angus." Ayağa kalktım ve omzuna nazikçe elimi koydum. "Neden hepimiz yanına uzanıp birlikte bir hikâye okumuyoruz?"

Bana somurtarak baktı. "Ben beş yaşında değilim!"

“Biliyorum. Ama fırtınalar beni korkutuyor ve bana eşlik etmenizi isterim. Bir hikâye bana iyi gelir.”

Şüpheli ifadesi yumuşadı. “Hepimiz sığmayız.”

“Neden battaniyeleri kanepeye götürmüyoruz?” diye önerdi Heather. “Burada küçük bir pijama partisi yapalım mı?”

“Bence bu iyi bir fikir.” Teyzelerine baktım. Cammie bana minnetle başını salladı. “Ben de öyle düşünüyorum.”

Kısa bir süre sonra, hem Angus hem de Heather yorganlarını ve yastıklarını kanepeye getirmişlerdi. Yan sehpadaki ışık hariç tüm ışıkları kapattık.

“*Dragons at Crumbling Castle*’ı okumaya başlamak üzereyim.” Angus kitabı bana uzattı.

“Okumamı mı istiyorsun?” O başını salladı.

Kalbim güm güm atarken, yastığının arkasına, lambanın ışığına yakın bir yere oturdum ve kitabı açtım. Okumaya başladığımda, hikâye anlatımında bir sığınak buldum ve Cammie ile çocukların üzerine bir sessizlik çöktüğünde, anlatıyı canlandırmak için farklı sesler yaratmaya odaklandım. Kısa ama mutluluk dolu bir süre için, Quinn’in çocuklarını sakinleştirmek uğruna korkumu bastırdım.

Kendimi yararlı ve ihtiyaç duyulan biri gibi hissettim.

Sonra radyo cızırdadı ve hepimizi ürküttü.

“Cammie, ben Ramsay. Beni duyuyor musun? Tamam.”

Cammie ahizeyi almak için eğildi, neredeyse düşürüyordu. “Ramsay, ben Cammie. Haber var mı? Tamam.”

Çocuklar yastıklarından fırlayarak, teyzelerine ve radyoya doğru heyecanla uzandılar.

“Cankurtaran botu ve mürettebatı istasyona sağ salim döndü.

Tamam.” Çocuklar sevinçle bağırırken boğazıma bir hıçkırık takıldı.

“Ah, harika bir haber, Ramsay. Teşekkürler. Tamam.”

Cammie radyoyu bırakıp bana sarıldı. Onun rahatlamış, boğuk gözyaşlarının sesini duyunca, benim de gözyaşlarım yanaklarımdan hızla akmaya başladı ve Quinn’in kız kardeşine sarılıp, rahatlamamın şiddetini bastırmaya çalıştım.

42. Quinn

Sabrım tükenmek üzereydi. İstasyona iki saatten fazla bir süre önce dönmüştük ama hâlâ ailelerimizin yanına dönmemiştik. Forde, Isla ile birlikte adadaki sadece dört ilk yardım görevlisinden biriydi, bu yüzden iki ada doktorumuzdan birini bizi muayene etmesi için çağırdılar. Tekne alabora olduğunda kafamı çarpmıştım ve tekne tekrar düzeldiğinde vücudumun çeşitli yerlerinde birkaç çürük oluşmuştu. Ancak Dr. Stornoway, beyin sarsıntısı geçirmedikten oldukça emindi ve herhangi bir semptom görürsem dikkatli olmamı söyledi.

Henüz eve gidemememizin nedeni, polisin gelene kadar balıkçı teknesini güvenli hale getirmemizi istemesiydi. Meğer mürettebat insan kaçakçılığı kurbanı olduklarını iddia ediyormuş. Bu ayrıntıları bilmememiz gerekirdi, ama PC William ağzından kaçırmıştı. Mürettebat, iş ve kalacak yer vaadiyle Birleşik Krallık'a çekilmiş yasadışı göçmenler olduklarını ve suçlular tarafından uyuşturucu kaçakçılığı için paravan olarak bir balıkçı teknesinde çalışmaya zorlandıklarını söyledi.

Leth Sholas Polisi'nden tekneyi kontrol etmesini istemişlerdi ve DI Paul Young'ın cankurtaran istasyonuna geri dönerken yüzündeki ifadeye bakılırsa, uyuşturucu bulmuşlardı. "Kimse ona dokunmasın. Fırtına geçince, anakaradan bir dedektif ve ekibi adli tıp ekibiyle birlikte gelip bu konuyla ilgilenecek. Tamam mı?"

Sularımızın bu şekilde kullanıldığını bilmek endişe verici olsa da, ben umutsuzca eve gitmek istiyordum. "Artık gidebilir miyiz,

Paul?"

"Evet. Bu gece cesurca bir iş çıkardınız millet. Üç kişinin hayatını kurtardınız. Hem de birden fazla şekilde."

Yorgunluktan bitkin bir halde, Forde'un peşinden cankurtaran istasyonundan çıkarken Ramsay, Tierney ve Akiva'ya iyi geceler diledim. Neyse ki rüzgârın en şiddetli kısmı dinmişti, ancak yağmur hâlâ eğik bir şekilde yağıyordu. Kendi araçlarımıza doğru acele ederken rüzgara karşı direndik. Forde beni kucakladı, ben de ensesini hafifçe sıktım.

Belki yarın o deneyimin ne kadar korkunç olduğunu konuşabiliriz. Birbirimize anlamlı bir şekilde baş salladık ve eve gidip yatmak üzere ayrıldık.

Ama ben henüz uyuyamazdım.

Kötü hava koşullarında yavaşça sürdüm, sadece yağmur yüzünden değil, aynı zamanda bitkin olduğum için de. Evime kadar olan yirmi dakikalık mesafeden daha uzağa gitmek zorunda kalsaydım, direksiyon başında uyuyakalma korkusuyla bunu yapmazdım.

Cammie'nin Defender'ının arkasına park ettiğimde hissettiğim rahatlama, daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi.

Kapıyı daha yeni açmıştım ki çocuklarım ve kız kardeşim üzerime atladı. Angus ve Heather bana sarılırken, Cammie yanaklarımı öpücüklerle doldurdu. Hepsi gözyaşları içindeydi ve onları bu duruma soktuğum için içimi pişmanlık kapladı. "Ben iyiyim, iyiyim," diye mırıldandım, başparmaklarımla önce Heather'ın, sonra Angus'un, ardından da Cammie'nin yanaklarını okşadım. Kız kardeşimin sulu gözlerle bana bakan bakışlarıyla karşılaştım. "Lütfen anneme hiçbir şey söylemediğini söyle."

Kafasını salladı. "Hiçbir şeyden haberi yok. Bu havada dışarıda olduğunu bilmiyor."

"İyi."

Cammie'nin arkasındaki hareket dikkatimi ona çekti.

Taran bizden uzakta duruyordu, yüzündeki hüznü ifade beni en kötü anılarımdan birine geri götürdü. Ona Kiera'nın hamile olduğunu söylediğim gün. O zaman da benzer bir ifade takınmıştı. "Mo luaidh," diye nefes nefese söyledim, onun ifadesi beni sersemletmişti.

Kendini toparlamaya çalışıyor gibiydi, gülümsemesi titriyordu. "İyi olduğuna çok sevindim."

Çocuklar uzaklaşmışlardı, bu da Taran ile aramızdaki mesafeyi kapatmamı sağladı. Onu kendime doğru çektim, kokusunu içime çekerken kucaklamam muhtemelen çok sıkıydı.

İlk başta gergindi ama çok geçmeden bana karşı yumuşadı, parmakları ceketime dolandı, sessizce titreyerek onu çekiyordu.

"Mo luaidh, buradayım. Ben iyiyim. Hiçbir yere gitmiyorum."

Beni uyandıran, Heather ve Angus'un tartışma sesleriydi; ardından Cammie, uyuduğum için onlara sessiz olmalarını pek de sessiz olmayan bir sesle söyledi. Hâlâ tamamen bitkin olduğumu anlamak için gözlerimi açmama bile gerek yoktu. İnleyerek gözlerimi açtım; perdemin aralıklarından odaya sızan ışık, yorgun gözlerimi acıttı.

Çocuklarımın fısıldayarak tartışmaları, üst kata kadar duyulacak kadar yüksek sesliydi.

Tam o sırada burnuma pastırma kokusu geldi ve midem memnuniyetle guruldadı.

Dün gece bir anda zihnime geri geldi ve onunla birlikte Taran'la yatağa girdiğim anı da. Yastığımın üzerinde başımı çevirdim ve yanımdaki yerin boş olduğunu gördüm. Onun aşağıda olduğunu varsayarak, oturup yüzümü ovuşturdum. Sakalımın kesilmesi gerekiyordu.

Vücudum ağırlaşmıştı, isteksizce kalktım ve tuvalete gidip ihtiyacımı giderip kendime gelmek için banyoya yöneldim.

Dün gece Cammie'nin eve gitmesi için çok geç olmuştu, bu yüzden çocuklar kendi odalarına dönerken o benim misafir odamda kalmıştı. Taran'dan yanımda yatmasını istedim. Garip bir şey yoktu. Sadece ona sarılmak istedim.

O sessizce kabul etmişti, ama ondan yayılan kargaşayı hissedebiliyordum.

Dün gece herkese yaşattıklarım yüzünden kendimi berbat hissetmemi engelleyen tek şey, hayat kurtardığımızı bilmemdi.

Pijama altımı ve tişörtümü giyip, kahvaltı kokusunu takip ederek mutfığa doğru aşağı indim.

, Cammie ocakta yemek pişiriyordu, çocuklar ise mutfak adasında oturmuş, kim neyi biliyor diye tartışıyorlardı.

"Baba!" Angus tabureden atladı, az kalsın yüzüstü yere düşüyordu.

Kalbim bir an durdu ama oğlum dengede kalmayı başardı ve sonra tüm vücuduyla bana atladı.

O, morarmış kalçama çarptığında, ben de inleyerek yüzümü buruşturdum.

"Angus, babana zarar verme!" diye bağırdı Heather öfkeyle. "Ben iyiyim, dostum." Eğilip başının üstüne bir öpücük kondurdum.

Saçları

nemliydi ve şampuan kokuyordu, yani Cammie onu çoktan duşa sokmuş olmalıydı. "Saat kaç?" Onu kucağımda tutarak mutfak adasına doğru ilerledik.

"Neredeyse öğlen oldu." Cammie bana bir spatula salladı. "Tam bir İskoç kahramanı için tam bir İskoç kahvaltısı mı?"

Utangaç bir şekilde sııttım. "Hayır demem. Teşekkürler." Heather'a baktım, sonra onun arkasındaki boş oturma odasına. "Taran nerede?"

Heather'ın yüzü düştü ve gözlerini önündeki çay fincanına indirdi.

Cammie gözlerimin içine baktı, kaşlarının arasında bir kırıksıklık belirdi. "Bu sabah çıktı. Londra'yı kontrol etmesi gerektiğini söylememi istedi."

Hayal kırıklığının ardından, içimi titrek bir korku kapladı.

Dün gece Taran, yatağıma girdiğimizde neredeyse hiç konuşmamıştı. Onda, benim için endişelenmesinden ve aramızdaki ilişkinin ne durumda olduğu konusundaki kafa karışıklığından kaynaklandığını düşündüğüm bir kırılma vardı.

Ancak yüzündeki o hüzünlü ifadeyi hatırlayınca, onu yanlış yorumlamış olduğumdan endişelendim.

Rüzgârın yönünün değiştiğini hissetmiştim, ama belki de bu değişiklik iyi yönde değildi.

Buna sezgi deyin, Taran'la çocukluğumuzdan beri paylaştığımız bu bağı da deyin — sanki Taran doğduğu anda aramızda bir anda oluşmuş, bu dünyadan olmayan bir bağ gibi... Kendimi Angus'u bırakıp, yatmadan önce şarj etmek için bıraktığım telefona doğru yönelirken buldum.

Ekrana dokunduğumda, tahmin ettiğim gibi, Taran'dan birkaç mesaj gelmişti.

Onları açmak için kaydırıldığım da kalbim hızla çarpmaya başladı.

Bunu yüz yüze söyleyecek cesaretim olmadığı için özür dilerim.

Bununla ilgili benimle tartışmaya çalışacağını biliyorum ve ikimizi de bu duruma sokmak istemiyorum.

İyi olduğuna çok sevindim, Quinn.

Ama artık bunu yapamıyorum. Bitti. Tamamen. Üzgünüm.

"Siktir!" Telefonu odanın öbür ucuna fırlattım ve telefon güm diye kanepeye çarptı.

"Baba!" diye bağırdı Heather.

"Quinn, ne oldu?"

"Baba?"

Hayır.

Bunu yapamazdı.

Lanet olası bir mesaj yüzünden ilişkimizi bitiremezdik.

Gözlerimin içine bakıp beni sevmediğini söylemesini istedim diyebilmesini istedim.

"Dışarı çıkıyorum." Endişeli aileme döndüm. "Ben iyiyim. Sadece..." Cammie'ye baktım. "Bir şey yapmam gerek. Çocuklara göz kulak olur musun?"

"Quinn, önce bir şeyler yemelisin."

Adadaki yığından bir dilim tost kaptım, öfkemin vahşiliğiyle bir parça koparıp dışarı fırladım.

"Taran'la mı ilgili?" Heather'ın sorduğunu duydum.

"Büyük olasılıkla," diye cevapladı kız kardeşim. "İşte yumurtaların, Angus. Baban iyi. O kadar endişeli görünme."

Yüzümü buruşturarak yukarı koştum, çocuklarıma yine endişe yaşattığım için kendime kızgındım.

Bu sefer bunun suçunu Taran'a atacaktım. Benden mesajla ayrılmak!

Bunu kabul edeceğimi düşünüyorsa, kafayı yemiş demektir.

43. Taran

Lòchran Dòchas Deniz Feneri, Leth Sholas'ın kuzeyindeki mükemmel yarımada tek başına duruyordu. Güneş, tuğla dış cephesinin kirli beyaz boyasına parılıyordu. Glenvulin sahilinden arabayla sadece yirmi dakikalık mesafede olmasına rağmen, on dokuz yıldır deniz fenerini ziyaret etmemiştim.

Glenvulin Boğazı'nın üzerinde yer alan deniz feneri, on yıllardır otomatik olarak çalışıyordu. Deniz feneri bekçisinin kulübesi terk edilmiş, bakımsız ve yenilenmeye muhtaçtı. Fırtına, kulübenin bahçesine küçük bir ağacı devirmişti ve her yer yapraklar ve enkazla doluydu. Yine de, bu, dün gece şiddetli bir fırtına estiğinin tek işaretiydi.

Ancak içimde hâlâ bir fırtına kopuyordu. Ben bir korkaktım ve kendimden nefret ediyordum.

London benim için o kadar endişeleniyordu ki, onunla birlikte bungalovda kalamazdım. Dışarı çıkmam gerekiyordu. Nedense arabam beni buraya getirdi.

Deniz fenerini en son Quinn ile ziyaret etmiştim. Glasgow'a gitmeden önceki yazdı ve bir hafta sonu birlikte uzun bir yürüyüşe çıkmıştık. Deniz fenerinin dibinde kız arkadaşına evlenme teklif eden bir turistle karşılaşmış ve onların fotoğrafını çekmiştik.

Yarımadaaki binaya giden dar yol, çevredeki sahilten gelen kum ve taşlarla kaplıydı.

Dalgalar dün gece kıyının bu kısmına çarpmış olmalı, her şeyi silip süpürmüş ve geride enkaz bırakmıştı.

Şimdi sakinleşmiş sulara bakarken titredim, Quinn'i o cankurtaran botunda hayal ettim. Dün gece mahvolmuştu ve onun korkmadığını söylemesine rağmen korktuğunu biliyordum. O fırtınada ne olduysa kötü bir şeydi.

Ve sen onu terk ettin.

Gözlerimi sıkıca kapattım, yeni gelen gözyaşlarına karşı dişlerimi sıktım. Hiçbir işe yaramıyorlardı. Artık ağlamak istemiyordum!

Bir araba motorunun sesi beni iniltiye boğdu. Sadece insanlardan uzak, huzurlu bir yer arıyordum, kendimi birazcık suçlayıp nefret etmek için. Bu çok mu fazla bir şeydi?

Yalnızlığımı bozanın kim olduğunu görmek için omzumun üzerinden baktığımda, tanıdık kamyoneti görünce nefesim kesildi.

Beni nasıl bulmuştu?

Kendimi hazırlayarak arkamı döndüm, Quinn arabamın yanına park edip indiğinde nabzım hızla yükseldi. Kapısını çarpması, gergin ifadesi ve uzun, güçlü adımları gibi, ruh halinin bir habercisiydi.

"Ciddi misin?" diye bağırdı bana. "Bir mesaj!"

Buna verecek iyi bir cevap yoktu, bu yüzden o yaklaşıma kadar bekledim, durup aramızda bir mesafe bırakmasını sağladım ve bunun için minnettardım.

Aniden üzerimize kuvvetli bir rüzgar esti, saçlarımı yüzüme savurdu. Saçlarımı geriye itip Quinn'in acı çekmiş, öfkeli ifadesiyle karşılaştım. "Ee?"

"Beni nasıl buldun?"

Sabırsızca kıpırdadı. "Annie yürüyüşe çıkmıştı. Seni sahil yolunda araba sürerken görmüş."

"Neden buradasın?"

"Beni sevmediğini söyleyeceğin zaman yüzüme bakmanı sağlamak için geldim." Neredeyse köpürüyordu, ellerini beline dayadı. "Hadi, Taran. Beni sevmediğini söyle ve bu yüzden daha yeniden başlamadan bittiğimizi söyle."

"Quinn, çok yorgunsun. Şu anda seninle bunu yapmak istemiyorum. Evde dinlenmen gerek."

“Evet. Öyle olmalı. Ama bak, uyanınca seni göreceğimi düşünerek uyandım ve bir hafta içinde ikinci kez, sen orada değildin. Gizlice kaçtın ve bana on dört yaşındaki bir çocuk gibi ayrılık mesajı gönderdin.”

O tanıdık panik yükseliyordu, göğsümü mengene gibi sıkıştırıyordu. “Benden ne istiyorsun, Quinn?” diye nefes nefese sordum. “Sana daha önce de söyledim, seksin ciddi bir şeye dönüşeceğini sana söz veremem.”

“Gözlerime bak ve beni sevmediğini söyle, ben de çekip gideyim.”

“Seni sevmiyorum!”

“Sana inanmıyorum!”

Ellerimi havaya kaldırdım. “Eh, söyleyecek başka bir şeyim yok.”

“Gözlerime bak ve söyle dedim. Söylerken gözlerini kaçırdın.”

Lanet olsun ona.

Dişlerimi sıkarak bir çığlık attım, ondan uzaklaşarak deniz fenerine baktım.

“Neden geçmişî unutamıyorsun, Taran?” Sesi artık daha yakındı. Yalvarır gibiydi. Çaresizdi. “Benim bildiklerimi, yani asla kalbini kırmayacağımı ve seni bir daha terk etmeyeceğimi anlamanın tek yolu, bize bir şans vermen!”

Panik içimi kaplayarak hızla döndüm. “Kalbimi kırabilirsin, Quinn! Beni terk *edebilirsin!*”

“Yapmayacağım. Taran...”

“Ölebilirsin!” Gerçek, sert bir hıçkırıkla ağzımdan döküldü. “Ölebilirsin, Quinn. Bunun olmayacağına dair bana söz veremezsin.” Kollarımı belime doladım, tüm kederi içime hapsetmeye çalıştım ama o, kontrolsüz bir şekilde içimi parçaladı. “B-bunu bir daha yaşayamam. Onu kaybettiğim gibi seni de kaybedemem.”

Gözyaşlarımdan yüzündeki ifadeyi göremiyordum, ama birdenbire kendimi Quinn’in sıkı kucaklamasında buldum, eli başımın arkasını kavrayarak yüzümü boğazına bastırıyordu.

“Mo luaidh.” Sesi kulağımda sertçe yankılandı. “Mo luaidh, kimse sana bunu vaat edemez. Hâlâ annenin yasını tutuyorsun. Gerçek şu ki, muhtemelen hep tutacaksın.” Ben gözyaşlarımı dindirmeye çalışırken şakaklarıma öpücük kondurdu. “Ama sevdiğin insanları kaybetme korkusuyla yaşayamazsın. Çünkü sevgisiz bir hayatın ne anlamı var ki, Taran? *Seni* seviyorum

." Beni inanılmaz bir şekilde kendine çekti. "Sensiz mutlu olamam ve seninle sonsuza kadar birlikte olma şansı en ufak da olsa varsa, seni kaybetme riskini binlerce kez göze alırım."

Bu beni daha da ağlattı, canımı kurtarmak için ona sarıldım. Sanki o bir cankurtaran salıymış gibi.

Ve belki de öyleydi.

"Seni çok seviyorum, Quinn," diye fısıldadım, sesim titriyordu. "Seni o kadar çok seviyorum ki, ölümüne korkuyorum."

"Seni bu kadar çok sevmenin beni de korkutmadığını mı sanıyorsun? Ama senden uzaklaşamam. Benimle birlikte cesur ol, Taran. Benimle birlikte cesur ol. Lütfen. *Lütfen*."

Cesur olmak istedim. Annem cesur olurdu. Babamla bir gün daha geçirmek için her şeyden vazgeçeceğini söylediğini neredeyse duyabiliyordum.

Eğer şimdi Quinn'i uzaklaştırırsam, içimden bir ses onun sonsuza dek uzaklaşacağını söylüyordu. Kendisini bu duygusal işkenceye maruz bırakmayı reddedecekti. Özellikle de Heather ve Angus için. Eğer şimdi biraz cesaret bulamazsam, onu sonsuza dek kaybedecektim.

Bu korku beni derinden sarsmıştı.

Cesur ol, tatlım. Annemin güzel yüzü zihnimde canlandı.

Tamam, anne.

Geri çekildim ve Quinn'in gözlerine baktım. Gözleri yaşlarla parlıyordu. "Seninle birlikte cesur olmak istiyorum, Quinn."

"Evet." O da çaresizce ısrar etti. "Taran..."

"Seninle birlikte cesur olacağım. Hadi... hadi tekrar deneyelim."

Başını eğdi ve hissettiği tüm rahatlama ve özlemle beni öptü.

Gözyaşlarının tuzlu tadı, onu daha da derin öpmeye itti. Kollarımı boynuna doladım ve bedenimle ruhumla ona kendimi bıraktım.

Yıllardır bundan korkuyordum. Quinn'in hayatıma getirdiği ışıktan korkuyordum... çünkü o ışık gittiğinde geriye sadece gölgeler kalıyordu.

Onun sevgisi, güneşin doğuşuna dönüşmesi için demir atmaya korktuğum, sürüklenen bir şafak gibiydi.

Ama artık korkmak istemiyordum. O ışık, korkuyla mücadele etmeye değerdi.

44. Quinn

Main Street'teki hayır kurumu dükkanının inşaatı biraz kargaşaya neden oluyordu. İnsanlar sürekli oraya yaklaşmaya çalışıyordu ve ekibim iskeleti kurarken biz de onları sürekli geri çeviriyorduk.

Ramsay mühendislik konusunda yetenekliydi, bu yüzden kit üreticisinin gönderdiği, binanın nasıl birleştirileceğine dair planları kullanarak ekibe yön veriyordu.

Taran ile aramızdaki her şeyi değiştiren fırtınanın olduğu gecedен bu yana neredeyse iki hafta geçmişti. Artık birlikteydik ve bu bana, gençliğimden beri hissetmediğim bir heyecanla karışık büyük bir mutluluk veriyordu. Her ne kadar arkadaşlarımız bir ilişkimiz olduğunu biliyor olsa da, kamuoyuna bir açıklama yapılmamıştı ve Leth Sholas'ın geri kalanı da durumu oldukça çabuk kavıyordu.

Özellikle de Taran her gün şantiyeye kahve getiriyor ve sevgisini göstermekten çekinmiyordu.

Bir başka harika haber de, Eoghan McCall'ın Glenvulin'den ayrılmış olmasıydı. Tehlikeli araç kullanma ve vandalizm suçlamalarıyla yargılanacaktı, ama dava mahkemeye gitmeyecekti. O gittiğine göre, umarım onu bir daha görmek zorunda kalmayız. Ayrılmasından bu yana başka bir kargaşa yaşanmamıştı, bu da Oban'daki saldırının da arkasında onun olduğu teorimi doğruluyordu. O olayı da ona yükleyecek kanıtımız olmaması canımı sıkıyordu.

Her ne kadar pisliğin teki olsa da, bir zamanlar oğlunun yasını gerçekten tutuyor gibi görünen bu adama karşı içimde ufak bir üzüntü hissetmişim. Ancak artık ona karşı hiçbir sempati duymuyordum. O adamın içindeki öfke, etrafındaki herkes için bir tehlikeydi. Onun Taran'ın yakınında olmasını istemiyordum.

Nihayet kurtulduk.

Yağmur çiseleyen bir gündü, çalışmak için en iyi hava değildi, ama böyle günlerde çalışmazsak, asla çalışamazdık. Taran, ekibe kahve getirmek için gidip geliyordu ve ben de yağmurluk giymiş, elinde iki fincan daha tutarak bana doğru aceleyle gelen onu izlemek için döndüm.

Biri benim, biri onun içindi.

Kahve fincanını bana vermeden önce, parmak uçlarına yükselip bana hızlıca bir öpücük verdi.

"Teşekkürler, Mo luaidh." Sesim duygudan dolayı biraz boğuktu çünkü Taran'ın burada olması, beni öpmesi... onun tekrar benim olması hâlâ gerçek dışı geliyordu.

"Neredeyse bitti." Taran mağazaya doğru gülümsedi. Artık sadece pencereleri takıyorduk.

"Hafta sonundan sonra iç mekanlara başla."

"Bunun bu kadar çabuk gerçekleştiğine inanamıyorum. Envanteri düzenlemeye ve bağışları kabul etmeye başlamak için çok heyecanlıyım."

Sevgi içimi ısıttı. "Çok faydası olacak."

Yüzünde bir şey parladı ve biraz titrek bir nefes verdi. "Ve hepiniz için daha iyi ekipman sağlayacak."

Gözlerime bakmadığında, anladım.

Taran'ın yaşadığı korkular, bize bir şans vermeye karar vermiş olmasıyla sihirli bir şekilde ortadan kalkmayacaktı. Keder ve kayıp, sekiz yaşından beri hayatının bir parçasıydı ve annesini kaybetmek, hayatını ikinci kez değiştiren bir travmaydı. O gün deniz fenerinde, Taran'ın artık geçmiş yüzünden beni uzaklaştırmadığını fark ettiğimde, bu beni bir şimşek gibi vurmuştu. Beni uzaklaştırmasının nedeni, geleceğe dair korkularıydı. Onu bu korkulardan koruyamazdım; sadece bu süreçte ona destek olabilirdim. Ancak, son birkaç haftadır uzun uzun düşündükten sonra, endişesini en aza indirmek için elimden geleni yapabileceğime karar verdim.

"Takım için evet... ama artık ben olmayacağım." Kahvemin sıcaklığını tadını çıkararak rahatça bir yudum aldım.

Taran'ın kafası karışmıştı. "Neden bahsediyorsun?"

"Forde'a artık gönüllü olamayacağımı söyledim. Bağış toplama konusunda elimden geleni yapacağım ve istasyonda gönüllü olarak çalışabilirim... ama kurtarma görevlerine çıkmayacağım."

"Benim yüzümden mi?" Kolumu sıktı. "Quinn, hayır, bunu yapmana izin vermeyeceğim."

"Kararımı verdim. Bu sadece seninle ilgili değil, sana gereksiz stres yaşatmakla da ilgili değil. Orada, Taran, gerçekten her şeyin bittiğini düşündüğüm anlar oldu. Ölecektik."

Nefesi kesildi. "Gerçekten o kadar kötü müydü?"

"Bir ara tekne alabora oldu. Evet, tekne kendi kendine düzelebilir, ama güverteye çıkıp halat atmak zorunda kaldık ve her an bir dalga beni alıp götürebilirdi. Tek düşündüğüm şey, Heather'a, Angus'a ve sana geri dönmem gerektiği idi. Hayatın bize ne getireceğini kimse bilemez ve insanları kurtardığımız için kendimi iyi hissetsem de, yabancıları kurtarmak için ailemin gelecekteki mutluluğunu tehlikeye atmayı haklı bulamıyorum. Pek kahramanca değil ama..." Omuz silkti. "Artık sevdiğim insanları her şeyin üstünde tutmanın zamanı geldi."

"Quinn, yeterince fedakarlık yaptın. Kurtarma hizmetinin bir parçası olmak senin için bir anlam ifade ediyorsa, o zaman bunu yapmaya devam etmelisin."

"Senin ve çocukların yaptıklarının benim için ifade ettiği anlamın yanına bile yaklaşmıyor."

"Emin misin?" diye ısrar etti.

"Kesinlikle eminim."

Taran bir elini boynuma doladı ve beni kendine doğru çekerek öptü, bu yüzden kahvemi döktüm. Umurumda değildi. Duygularımı öpücüğüne yansıtarak homurdandım, boş kolumu ona dolayarak onu kendime daha da yaklaştırdım.

Bizi ayıran tek şey, etrafımızdan gelen yuhalamalardı.

Taran'ın arkasından ekibime orta parmak gösterdim, bu onları güldürdü ama ben dikkatimi ona vermeye devam ettim. Güzel yüzü yumuşaktı ve sıcak, bana bir daha asla göstermeyeceğini sandığım türden bir sevgiyle doluydu.

"Sanırım mutlusun?"

Taran başını salladı, parmaklarıyla sakalımı okşadı. "Bir daha asla böyle bir gece yaşamak istemiyorum."

"Ne dağınıklık ama!" diye yüksek sesle bir ses bizi böldü.

Birlikte döndük ve antika dükkanının sahibi Bayan Gilchrist'in, inşaat alanına bakarak bize doğru yürüdüğünü gördük. "Bunu sen mi yaptın, Taran Macbeth?"

Taran'ın yorgun iç çekişine karşılık, ona destek olmak için belini sıktım. Son iki haftadır adalıların dükkanla ilgili sorularını yanıtlıyordu. Çoğu kişi bunun harika bir fikir olduğunu düşünürken, diğerleri ise dükkanın önündeki yolun birkaç gündür kapalı olması nedeniyle yaşanan rahatsızlıktan şikayetçiydi. Ayrıca, görünüşe göre Aodhan'a o değerli arsayı satın almak için başvurmuş, reddedilmiş ve Aodhan'ın arsayı Taran'ın davasına bağışlamasından rahatsız olan birkaç kişi de vardı.

"Öyle."

"Gözü tırmalıyor." Bayan Gilchrist durdu ve kaşlarını çatı.

"Henüz bitmedi," diye açıkladım.

"Hmm." Beni görmezden gelerek Taran'a baktı. "Orada antika satmayı planladığın söyleniyor."

Ah.

Taran gerildi. "Sadece annemin eşyalarını. Onları dükkana bağışlıyorum. Ve insanların bağışlamak istediğı her şeyi."

"Bunun işimi etkilemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"İnsanların pahalı antikalar bağışlayacağını sanmıyorum, Bayan Gilchrist." "Sen bağışlayacaksın."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Şey... Bay White'dan iyi tahminler aldığınızı söylemişsiniz." "Öyle mi dedim?" Taran başını yana eğdi. "Değerden bahsettiğimi değerden bahsettiğimi hatırlamıyorum."

Yaşlı kadın kaşlarını çatı. "Demek istediğim, burada antika satmayı planladığınızı bana söylemeniz nezaketen gerekirdi."

"Dediğim gibi, bunlar sadece anneme ait eşyalar."

"Hepsi orada mı?" Alaycı bir ifadeyle dükkanı işaret etti. "Hayır. Dükkan hazır olana kadar güvenli bir yerde saklanıyorlar." "Yine de kaba bir davranış olduğunu düşünüyorum..."

"İslanılıyorsunuz Bayan Gilchrist. Soğuk almanızı istemeyiz."

Taran'ın sabırsızca sözünü kesmesiyle Bayan Gilchrist homurdandı ve topuklarını dönüp dükkânına doğru yürüdü.

Taran bana dönerek yüzünü buruşturdu. "Bunun bedelini ödeyeceğim. Ama cankurtaran hizmetini sürdürmemize yardımcı olacak bir dükkân hakkında şikayet eden insanlardan bıktım artık."

"Hizmet bir kez başladıktan sonra, hepsi susup işlerine bakacaklar."

"Umalım da bağış yapsınlar. Aksi takdirde, bu iş
"Su."

Onun üzgün bakışını görünce onu kendime çektim. "Yarın için valizini hazırladın mı?"

Oban'a giden feribota binecektik; orada Kiera, Gary ve çocuklarla buluşacak, hep birlikte Heather'ı Glasgow'a götürüp öğrenci yurduna yerleştirecektik. Taran, bana moral desteği olmak için benimle gelmeyi kabul etmişti.

"Her şey hazır." Yine elini yüzümde gezdirdi. Birlikte bir hayat kurmaya karar verdiğimizden beri, Taran bana sürekli dokunuyordu. Sanki güvenceye ihtiyacı varmış gibi. Benden hiçbir şikayet duymayacaktı. Bana her dokunduğunda, sanki bir mucize yaşıyormuşum gibi hissediyordum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Onu öğrenci yurduna bırakmak yerine, her şeyi inkar edip onu eve geri götürmek istiyorum."

Gülümsemesi şefkat doluydu. "Alışmak zaman alacak. Unutma ki, Heather ne kadar kendinden emin görünse de, o da evden ayrılmak konusunda endişeli olacaktır. Ben de buna çok hazır olduğumu sanıyordum, ama seninle ve annemle öğrenci yurdunda durup, ikinize de beni eve götürmeniz için yalvarmamaya zorladığımı hatırlıyorum."

"Gerçekten mi?" Ben hiç de öyle hatırlamıyordum. Aslında, Taran'ın heyecanından ve yurttaki diğer öğrencilerle tanışabilmesi için onu orada bırakmamızı istemesinden biraz incinmiştim.

"Büyük bir gösteri yaptım." Hatırlayarak dudağını ısırıldı. "Senin olmadan yaşayamayacak büyük bir bebek olduğumu düşünmeni istemedim."

"Öyle düşünmezdim. Ben... benden kurtulduğuna sevindiğini düşünmüştüm."

İtirafıma şaşkınlıkla gözleri parladı. "Quinn... birbirimize karşı çok aptalca davrandık."

"Biliyorum. Ama bir daha asla. Bana her şeyi anlatmanı istiyorum."

"Siz iki aşk kuşu işiniz bitti mi, bu arka pencerede bir sorun var, McQuarrie," diye sözünü kesti Ramsay.

Taran ona alaycı bir şekilde kaşlarını çattı. "Tierney'i bu çekici tavırların mı etkiledi?"

Ramsay omuz silkti. "Görünüşe göre öyle."

Taran ve ben birbirimize eğlenceli bir bakış attık, sonra o dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurdu. "İşten sonra beni alır mısın?"

"Orada
olacağım."

"Seni
seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"Evet, hepimiz birbirimizi seviyoruz ve hayat harika. Çocuklar bu pencereyi tutarken kaşlarını incitmeden önce acele edebilir misin?" Ramsay sabırsızlıkla uzaklaştı.

"O beni seviyor, gerçekten," dedim Taran'a, o da arkasını dönüp el sallayarak veda ederken aramızda hafif bir kahkaha yankılandı.

Bu ses beni içten bir huzurla doldurdu ve bu yüzden, uymayan bir pencereyle karşı karşıya kaldığımda bile, yüzümdeki o lanet gülümsemeyi silemeden, soruna rağmen sıırtmaya devam ettim.

45. Taran

Quinn ve ben, Glenvulin'den Oban'a giden ilk feribota bindik. Önce Kiera ve Gary'nin evine gitmemiz gerekiyordu, sonra da arabamızla onları Glasgow'a kadar takip edecektik. Beş saatlik bir gidiş-dönüş yolculuğuydu. Quinn ve ben bir otelde kalmaya karar vermiştik, ama Kiera ve Gary daha sonra Angus'u eve götürmek istiyorlardı, bu yüzden erken yola çıkmamız gerekiyordu. Bazı şeyler değişmemişti ve bunlardan biri de Quinn endişelendiğinde düşünceli ve sessiz birine dönüşmesiydi. Ben daha gençken, o böyle olduğunda onunla konuşması için onu asla zorlamazdım. Ama dün gece yatakta uzanırken, endişelerini ondan çıkardım. Her baba gibi, Heather'ın güvenliği ve mutluluğu konusunda endişeliydi. Onun içki ve partilere kapılıp, derslerini unutacağından, kendini riskli durumlara sokacağından endişeleniyordu. Heather'ın yaşamak üzere olduğu şeyleri ben de yaşamış olduğum için, Quinn'i olabildiğince sakinleştirdim ve Heather'ın akademik hedefleri ve okul hayatı hakkında birçok soru sordum.

Onun hakkında saatlerce konuştuk ve bu onu uykuya dalacak kadar sakinleştirdi gibi görünüyordu. Ancak bu sabah onun içindeki kargaşayı hissedebiliyordum. Dışarıda yağmur yağıyordu, bu yüzden feribot kabinindeki küçük bir masaya doğru ilerlerken elini sıkıca tuttum.

İkimiz için birer kahve ve birer hamur işi aldım, sonra onun karşısındaki koltuğa oturdum. Kahveyi ve kruvasanı Quinn'e doğru iterek, "Bir şeyler ye" dedim.

O, önüne konulan yiyecekleri inceledi.

Sonra, yeniden sevmeye başladığım o yoğun bakışla bana baktı.

"Dikkatimi başka yöne çek," dedi.

Bu emir üzerine dudaklarım seğirdi ve flört ettim. "Bu tür eğlenceli şeyler için burası biraz fazla kalabalık, Bay McQuarrie."

Umduğum gibi, kıkırdayarak güldü. "Ne kadar hoş olsa da, o tür bir dikkat dağıtmayı kastetmemiştim. Benimle konuş. Pages & Perks'te yeni bir gelişme var mı? Londra'da?"

Bu soruyu duyduğumda aklıma ilk gelen şey, Quinn'in dün söylediği sözlerdi.

Bana her şeyi anlatmanı istiyorum.

Bunun hiç de gerçekçi olmadığını düşünsem de, onunla tüm büyük konuları konuşabilmek istiyordum. Önemli konuları. Çocukken konuşmadığımız duyguları. Çünkü bu sefer, ilişkimizin sonsuza kadar sürmesini istiyordum ve bunun gerçekleşmesinin tek yolu, daha iyi iletişim kurmamızdı.

Bu düşünce her aklıma geldiğinde hissettiğim o korku hissi midemi bulandırdı ve birdenbire açlığım geçti. "Konuşmak istediğim bir şey var. Dikkatini dağıtabilir."

Ruh halimdeki değişikliği hisseden Quinn dikleşti. "Ne oluyor?"

Başkalarının işime karışmasını istemediğim için sesimi alçaltarak, meme kanseri için gen testi yaptırmak üzere Dr. Stornoway'e gittiğim günü anlattım. Quinn'e neyi neden test edeceklerini açıkladım.

"Uzmana sevk oldukça hızlı gerçekleşti ve o zamandan beri randevuyu onaylayan iki mektup aldım. Birkaç telefon görüşmesinden kaçındım. Dr. Stornoway'den gelenlerden bile. Sanki kimsenin göremediği bir fırtına bulutu var ve her yere peşimden geliyor."

"Öğrenmekten korkuyorsun," diye tahmin etti ve elimi tutmak için uzandı.

Başımı salladım.

"Tamam." Quinn parmaklarımı sıktı. "Testler o mutasyona uğramış genlere sahip olduğunu ortaya çıkarsa ne olacak?"

"Düzenli meme taramalarına girmem gerekecek."

“Bana göre bu iyi bir şey.” Quinn başını eğdi, ben de onun anlayış ve güven dolu bakışlarıyla göz göze gelmek zorunda kaldım. “Bu, elinden geldiğince kontrolü ele almanı sağlar, Taran.”

“Bu seni korkutmuyor mu?”

“Beni korkutan tek şey, sağlığın için önemli olan bir şeyi ertelemen. Testi yaptır, Taran. Lütfen. Seninle gelirim.”

“Öyle mi?” Omuzlarımdan hafif bir yük kalktı. “Inverness’e gitmem gerek...”

“O zaman Inverness’e gideriz. Sonuçlar ne olursa olsun, üstesinden geliriz. Yapmayacağımız şey ise, belki de hiç gerçekleşmeyecek bir şeyden o kadar çok korkarak zamanımızı boşa harcamak ve yaşamayı unutmaktır. Birlikte on dokuz yılımızı zaten kaybettik, Taran. Seninle daha fazla zaman kaybetmeyeceğim.”

“Seni seviyorum.” Bu sözler, nefes nefese kalmış, duygularla dolu bir nefesle ağızımdan döküldü.

“Hayatım boyunca seni sevdim.” Quinn elimi ağzına götürüp parmak eklemlerime öpücükler yağdırdı, sakalı dudakları kadar cildimi gıdıklıyordu. “Hayatımın geri kalanında da seni seveceğim ve bu hayatın ötesinde ne varsa, orada da seni seveceğimi biliyorum.”

Gözlerim yaşlarla doldu ve görüşüm bulanıklaştı. Yüzümü çevirdim ve kaçan tuzlu suyu öfkeyle silip attım. “Tanrım, Quinn, halka açık yerlerde bana bu kadar güzel şeyler söylemesen olmaz mı?”

Boğuk bir kahkaha attı ve elimi tekrar dudaklarına bastırdı, gözleri hayranlıkla doluydu.

Kiera çok sıcak ve misafirperver olmasına rağmen, onun yanında hâlâ kendimi garip hissediyordum. Onun yanında tamamen rahat hissetmem için zaman gerekeceğini biliyordum. Çocukken, onu tanımak için pek zaman ayırmamıştım çünkü Quinn'e aşık olduğu herkesin malumuydu ve bu yüzden içgüdüsel olarak ondan hoşlanmıyordum.

Yetişkin olarak, onun çocukluğumuzda yaşananlardan dolayı derin pişmanlık duyan, gerçekten sevimli bir insan olduğunu görebiliyordum. Orada

Onunla Quinn arasında açıkça platonik bir sevgiden başka bir şey yoktu ve kocasına sıırıslıkam aşık gibi görünüyordu. Onu Heather ve Angus'la birlikte izlemek, onu daha da sevmemi sağladı. Stresin doruk noktasında bile, arabayı Heather'ın eşyalarıyla ağzına kadar doldurup onun ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olduktan sonra bile, Kiera, Angus'un durmadan gevezelik etmesine, sızlanmasına ve genel olarak yoluna çıkmasına karşı sabırlı davrandı.

Bunun, Angus'un kız kardeşinin ayrılmasıyla başa çıkma şekli olduğu açıktı ve Kiera'nın bunu fark edip ona sadece anne şefkati ve sevgisi göstermesini çok sevdim.

Bana annemi hatırlattı.

Ben de öyle bir anne olabilir miyim diye merak ettim. Sadece öyle olmayı umut edebilirdim.

Ya... ya Quinn başka bir çocuk istemiyorsa?

Muhtemelen bu ilişkiye kendimizi tamamen kaptırmaya karar vermeden önce bunu konuşmalıydık!

"İyi misin?" diye sordu Quinn, emniyet kemerini takarken bana kaşlarını çatarak.

O zamandan beri Kiera ve Gary'nin arabası dolu dolu eşyalarla eşyalarıyla doluydu, Heather ve Angus bizimle birlikte Quinn'in kamyonetinde seyahat ediyorlardı.

Bu yüzden, zorla bir gülümseme takındım ve başımı salladım.

Sanki yalan söylediğimi biliyormuş gibi gözlerini hafifçe kısmış, ama konuyu uzatmamıştı. Bunun yerine, ne dinleyeceğimiz konusunda çocukların on dakika boyunca tartışmasına izin vermiş, sonra bir karar verip ya kabul etmelerini ya da gitmelerini söylemişti.

İkisi de gitmeyi tercih etti ve kulaklıklarını takarak kendi telefonlarında ne varsa onu dinlemeye başladı.

"Tam olarak aklımdaki yolculuk bu değildi," diye mırıldandı Quinn, dikiz aynasından Heather'a bir bakış atarak.

Onu rahatlatmak için kolunu sıktım ve kendi endişelerimi bir kenara bırakıp ona odaklandım.

Angus'un tuvaletini yapması için bir benzin istasyonunda durmak zorunda kaldık ve Heather'la baş başa kaldığım bir anda, babası onu büyük dünyaya adım atmasına yardım etmeden önce onunla sohbet etmesini nazikçe önerdim.

O da ipucunu anladı ve yolculuğun geri kalanında Quinn'le programı hakkında, Hazel'la romantizmlelerini canlı tutmak için her hafta sonu buluşma planları hakkında sohbet etti. Quinn ayrıca kış tatilinde Hazel'ı Leth Sholas'a getirmesini önerdi ve Heather bu fikre canlandı. "O da ziyaret etmek istiyor. Bu gerçekten sorun olur mu?"

"Tabii ki. Onunla tanışmayı çok isterim, biliyorsun." "Anlaştık! O da seninle tanışmak için can atıyor, Taran." "Gerçekten mi?" Heather'a dönüp baktım.

"Kesinlikle. Ona bizimle aynı kitapları sevdiğini ve Food4Everyone'ın operasyon direktörü olduğunu söyledim. Senin güvenilir biri olduğunu düşünüyor."

Gülümsedim, yanaklarım mutluluktan kızardı. "Duydun mu Quinn? Ben güvenilir biriyim."

"Bunu yıllardır biliyorum."

"Ah, baba. Son zamanlarda çok klişesin."

Bana alaycı bir bakış attı. "Sen güvenilir birisin, ama ben klişeyim." Burun kıvırdım. "Görünüşe göre öyle."

Bir saat sonra, Heather'ın evinin önüne park ettiğimizde, Quinn motoru durdurur durmaz Heather emniyet kemerini çözdü. Arkadan kollarını babasının boynuna doladı ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Sen de gerçek bir adamsın, baba."

Quinn elini onun elinin etrafına doladı ve cevap olarak avucunu dudaklarına götürdü.

Heather ve babasının yüzlerindeki duygusallıktan gözlerimi ayırmak zorunda kaldım, yoksa o anda orada gözyaşlarına boğulacaktım.

"Burası berbat," dedi Angus, Heather'ın küçük yurt odasına bakarken tiksinti dolu bir ifadeyle yüzünü buruşturdu.

Bu, benim düşüncelerimin tam tersiydi. Birinci sınıftaki konaklamam, nemli, eski, orta yüzyıldan kalma bir binaydı ve o kadar iç karartıcıydı ki, kurallara aykırı olmasına rağmen duvarların her santimini posterlerle kaplamıştım.

Buna kıyasla, Heather'ın birinci sınıf konaklaması çok modern ve rahattı. Ortak mutfak ve oturma odasından açılan beş yatak odası vardı. Bizim ortak odamızda, sürekli kavga ettiğimiz küçük bir mutfak köşesi ve sert, rahatsız sandalyeler vardı. Heather'ın odasında ise parlak yeni aletlerle donatılmış tam donanımlı bir mutfak ve televizyon ile sehpa bulunan büyük, rahat bir köşe kanepesi vardı.

Yatak odası küçük olsa da, kendi banyosu vardı (hepsi birbiriyle iyi geçinmeyen dört kızla banyoyu paylaşmayı bir deneyin), bir çift kişilik yatak (benimki tek kişilikti ve Quinn, hâlâ birlikte olduğumuz ilk birkaç ayda birkaç kez yataktan düşmüştü) ve bir masanın bulunduğu hoş bir çalışma alanı vardı.

Ancak Angus, tüm bunlara kör kalmıştı.

"Değil." Heather kardeşine somurtarak baktı.

"Öyle!" Angus sinirlenerek kollarını havaya kaldırdı. "Bu berbat yeni evinin tadını çıkar." Kızının eşyalarını yerleştirmesine yardım eden Kiera'ya döndü. "Anne, arabada bekleyebilir miyim?"

"Hayır. Yalnız başına olmaz."

"Arabada bekleyeceğim!" diye bağırdı, yüzü kızararak arkasını dönüp, ayaklarını yere vurarak dışarı çıktı.

Heather derin bir nefes aldı. "Neden başımın belası olmak yerine beni özleyeceğini söyleyemiyor ki?" Kollarındaki kitapları yeni yatağına bıraktı. "Gidip onu getireyim."

"Aferin sana," diye mırıldandı Quinn, yanından geçerken omzunu sıkarak.

Küçük oğluna içim sızladı. "Zavallı Angus."

"Kedi köpek gibi kavga ederler ama o ona hayran." Kiera bana titrek bir gülümseme attı. "Onu özleyecek." Sesi kırıldı ve Gary küçük odayı geçip onu kollarına aldı. "Y-yapamam." Uzaklaşmaya çalıştı. "Onun beni üzgün görmesine izin veremem. Midem bulanıyor. Onu burada bırakmak yanlış geliyor. Benim küçük oğlum..." Kiera ağlamamak için ağzını kapattı.

Gary çenesini Quinn'e doğru salladı ve bana bakmadan önce çok az tereddüt etti.

Anlayışla, göğsüm biraz rahatsızlıkla sıkıştı. Ama kendimi toparladım ve Kiera'ya işaret ettim. "Dışarıda bekleyeceğim."

Quinn, Kiera'yı kucaklarına alırken Gary de peşimden dışarı çıktı. Bu manzara içimde nefret ettiğim ama inkar edemediğim bir kıskançlık dalgası yarattı. Çocukları sayesinde her zaman birbirlerine bağlı kalacaklardı ve bunu hiçbir şey değiştiremezdi. Kiera, sevdiğim adamla yıllarca birlikte olmuştu. Bunu kabullenmek zorundaydım.

"Orada bir şey yok." Gary, ortak salondan geçerken bana güvence verdi ve Heather'ın yeni oda arkadaşlarına başıyla selam verdi. En son gelenler bizdik, bu yüzden onlar çoktan birbirleriyle tanışmaya başlamışlardı.

"Nerede?" Girişin yanındaki koridora çıktığımızda aptal rolü yaptım.

"Kiera ve Quinn. Sadece... bunun nasıl bir his olduğunu sadece onlar bilir. On sekiz yıl boyunca birlikte büyüttükleri bir çocuğu bırakmak. Orada olan tek şey bu."

"Biliyorum." Gerçekten de biliyordum. Bu, her ne kadar o acıyı katlanmak gittikçe kolaylaşsa da, her zaman canımı yakacağı gerçeğini değiştirmezdi. Quinn'le birlikte olmak buna değerdi.

Bir saat sonra, Heather Angus'u ikna etmişti, ama o artık sessizleşmişti. Heather'ın eşyalarını indirdik ve sonra ona ve yeni ev arkadaşlarına paket servis sipariş etmeyi teklif ettik. Bu çok hoş karşılandı ve umarım Heather'ı onların gözüne soktu, ama yemek gelir gelmez oradan ayrıldık. Gary ve ben önce dışarı çıktık, Heather'ın annesine, babasına ve Angus'a veda etmesine izin verdik.

Kiera, park ettiğimiz arabalara ulaşana kadar kendini tuttu, sonra ağlamaya başladı. Ona sarıldım ve Heather'ın iyi olacağını söyledim. Quinn de ona sarıldı, sonra Angus'a veda öpücüğü verdi ve birkaç hafta sonra görüşeceklerini söyledi.

Gary, Kiera ve Angus eve gittiler, ben de Quinn'i teselli etmek için kaldım.

Otele doğru giderken "Ben iyiyim" dedi. "Gergin ama heyecanlı görünüyordu, bu yüzden onun adına mutluyum. Hayat böyle. Çocuklar büyüyor."

Ona çocuk konusunu sormak dilimin ucundaydı, ama hemen vazgeçtim. Bugün o gün değildi.

Ama bir noktada bu konuyu konuşmamız gerekiyordu.

Sadece bunun yolumuza çıkacak başka bir engel olmamasını umuyordum.

46. Quinn

Uzun bir gün olmuştu ve çok şey yaşanmıştı, bu yüzden Taran bana üçüncü kez iyi olduğunu söylediğinde sabırsızlanmamın sebebi bu olabilir.

Bunun sebebi, bu sabah feribotta genetik testler hakkında yaptığımız konuşma mıydı, yoksa Kiera ile bebeğimizi üniversiteye bırakırken paylaştığımız duyguları izlemek miydi, yoksa tamamen başka bir şey miydi, bilmiyordum.

Ancak, Taran'ın meme kanseri geni testi yaptıрма konusundaki endişelerini paylaştıktan sonra, bunun bana karşı dürüst olma sözünü ciddiye aldığı anlamına geldiğini düşünmüştüm.

Bu, her şeye mümkün olan en iyi şekilde yeniden başladığımız anlamına geliyordu.

Oysa otel restoranında yemeğini tırmalıyordu ve neredeyse hiç konuşmamıştı.

Asansörle odamıza çıkarken, giderek daha da tedirgin oldum.

"Ben ve Kiera mıydık? Bir şey mi tetikledi?" Ses tonum, istemediğim kadar sert çıkmıştı.

Ne yazık ki Taran bunu hoş karşılamadı. Asansör kapıları açıldığında gözlerinde öfke parladı.

"Hayır." Asansörden çıktı. "Tetiklemedi."

Hemen arkasından koştum. "O zamandan beri garip davranıyorsun."

"Yorgunum." Kapımızın önünde durup, kapıyı açmam için bana işaret etti.

“Taran, kızımı, ona ulaşabileceğim yerden kilometrelerce uzakta, lanet olası yabancı bir şehirdeki kendi evine yeni taşındım. Bu gece seninle tahmin oyunu oynamak için sabrım yok.” Odaya daldım ve anahtar kartını yan sehpayaya attım.

“Bana öyle konuşma.” Otel kapısını sertçe kapattı. “Ben senin çocuklarından biri değilim, Quinn.”

Ona döndüm. “Açıkça iyi olmadığın halde ‘iyiyim’ diye cevap vermen, bana birkaç ay önceki Heather’ın davranışlarını hatırlatıyor, o yüzden ben de aynı şekilde cevap veriyorsam kusura bakma.”

“Kibirli bir pislik gibi davranma.” Çantasını yere attı ve ceketini çıkardı, kanımı kaynatacak şekilde bana öfkeyle baktı.

“Bana karşı dürüst olacağına söz vermiştin.”

“Belki, sadece belki, acil olmayan ve hayatında devasa bir değişiklik yaşayacağın gün dışında başka bir güne bırakılabilecek düşünce ve endişelerle sana yük olmak istemediğim anlar olabilir.” Taran’ın incinmiş ifadesi kanımı ve öfkemi soğuttu. “Beni en kötüsü olarak görmez misin, Quinn? Çünkü her sessiz kaldığımda üstüme atlarsan, aramızdaki ilişkinin yürümeyeceğini düşünüyorum.”

Kahretsin.

Pişmanlıkla gözlerimi sımsıkı kapattım. “Mo luaidh, özür dilerim.”

Gözlerimi açtığımda, onu yatağın kenarında otururken buldum. “Belki... belki de benim bu ilişkiye tam olarak bağlı olduğuma henüz güvenmediğini itiraf etmelisin.”

Bu... Ben...

Yanına çöktüm, kendimi inkar etmekten alıkoydum. “Bu... bu gerçek olamayacak kadar güzel geliyor, biliyorsun.”

“Yani, bana güvenmiyor musun?”

Onun kederli sorusu beni eline uzanmaya itti. “Sana güvenmediğimden değil. Belki... belki de henüz *bize* tam olarak güvenmiyorum.”

“Henüz mi?” Taran’ın temkinli umut dolu ifadesi, beni çok hassas ve ona karşı açgözlü hissettirdi.

“Birbirimize karşı tamamen rahat hissetmemiz zaman alacak. Sanırım bu gayet mantıklı, değil mi? Ama ben hiçbir yere gitmiyorum. Lütfen, sana sorduğumda seni rahatsız eden şeyi bana söyle

O gün başka ne olursa olsun, senin duygularından korunmak istemiyorum.”

“Quinn... biz daha... daha yeni başlıyoruz ve bu...” Titrek bir nefes verdi ve elini benimkinden çekerek beni tedirgin etti.

“Yapma. Beni dışlama.”

Taran’ın koyu renkli gözleri yine parladı ve beni sadece yarı şakacı bir şekilde itti. “Bana bu kadar sinirlenme.”

“Beni korkutmayı kes.”

Gözleri yüzümü tararken dudakları seğirdi. Yavaşça, o eğlence kayboldu ve sesi fısıltıdan biraz daha yüksek bir tonda, “Daha fazla çocuk istiyor musun, Quinn?” diye sordu.

Şaşkına dönmüştüm.

Bu, hiç de beklediğim bir şey değildi.

“Çocuk istiyorum.” Üzgün bir şekilde omuz silktilti. “Ve zamanım azalıyor gibi hissediyorum, ama senin çocukların var ve...”

Onun sözlerini keserek onu öptüm, elimle ensesini tutarak onu dudaklarıma hapsettim. O inleyerek kendimi öpüşmeye kaptırdı, ben de onu yutmak istercesine içini yaladım. Ancak aniden Taran başını çekip uzaklaştı, dudakları ıslaktı, nefes nefeseydi.

Hiç kimseyi bu kadar çok istememiştim. “Quinn?”

“Seninle çocuk istiyorum, Taran.” Alnımı alnına dayadım. “Çocukluğumuzdan beri tek istediğim şey bu. Sen, ben, bizim minik kopyalarımızla dolu bir ev. Sade ama güzel bir hayat.”

Gözleri yaşlarla parladı. “Gerçekten mi?”

“Sen olmadan benim sadece yarım bir insan olduğumu ne zaman anlayacaksın, Taran Macbeth? Seni mutlu eden her şeyi istiyorum ve eğer seni mutlu eden şey beni de mutlu ediyorsa, o zaman daha da iyi.”

Gömleğimi çeken bir hareket, parmaklarını kumaşa doladığını fark etmemi sağladı. “Sence çok geç kalmadık mı?”

Kaşlarımı çattım. “Birkaç yıl boyunca yorgun mu olacağız? Evet. Buna değer mi? Kesinlikle evet.”

Gülümsemesi geniş ve muhteşemdi. O anda, gözlerindeki sevgiyi asla unutmak istemediğim için onun bir fotoğrafını çektim. “Bunu

Bunu başarabiliriz, Quinn. Bu sefer başarabiliriz.”

“Bundan emin olacağım.” Onu tekrar öptüm, kendime yaklaştırdım.

Birkaç dakika içinde ikimiz de iç çamaşırlarımızla kalmıştık ve aletim kaya gibi sertleşmişti. Bunu bir daha yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Bu düzeyde bir cinsel heyecan. Bunun geçmişte kaldığını sanıyordum.

Taran’a yatağın ortasına geçmesini söylerken, ayağa kalkıp ona yukarıdan baktım, siyah sütyen ve külotuyla muhteşem görüntüsünü içime çekiyordum. Dünyanın en şanslı erkeğiydim.

"Sağlık kontrolünden geçtim. Her şey yolunda."

Güzel, yukarı doğru kıvrık gözleri parladı. "Oh."

"Demek istediğim..." Bunun nasıl yorumlanabileceğini fark ettim. "Şimdi denemeye başlamamız gerektiğini kastetmedim. Aslında, bir süre sadece ikimiz olmak istiyorum..."

"Anlaştık." Gözleri sevimli bir şekilde açılmıştı.

Dudaklarım seğirdi. "Ama seni çıplak olarak almak istiyorum."

Taran, duygularının yoğunluğuyla göğüsleri titrerken uyluklarını birbirine sürttü. "Hap kullanıyorum ve ben de iyiyim... yani bu bir evet olur, Bay McQuarrie."

Gülümserken inledim çünkü sanki derimden çıkacakmışım gibi hissediyordum. *Acaba bu his hiç azalacak mı? Umarım azalmaz.*

Onu içime çektim, göğsüm arzuyla inip kalkıyordu. Sonunda yatağa tırmandım. Taran'ın meme uçları sütyeninin kumaşına karşı gözle görülür şekilde gergindi. Koyu renkli gözlerindeki arzu beni bir milyon fit boyunda hissettirdi. "Uzan, Mo luaidh."

Yanakları kızaran Taran, kolları başının üstünde, yatağa uzandı. Bilerek sırtını kavisledi, alt dudağını ısırarak kirpiklerinin altından bana saf bir şehvetle baktı.

"Vay canına," diye mırıldandım, parmaklarımı külotuna dolayarak onu ince uyluklarından aşağı sıyrırken. Çıplak amını görmek bile, ilk kez çıplak bir kız gören ve boşalmaya hazır bir okul çocuğu gibi hissetmeme yetti. Kumaşı bacaklarından aşağı sıyrırken her kıvrımını okşadım, sonra da arkamdan fırlattım.

"Şimdi ne olacak?" diye alay etti Taran. "Sırada sütyen mi var?"

Sırıttım, ama bu biraz vahşi bir gülümsemeydi. "Bacaklarını aç."

Bacaklarını açarken, tahrik olmuş bir şekilde hafifçe inledi. Ellerimi onun ince ayak bileklerine doladım ve avuç içlerimi yavaşça yukarı doğru kaydırarak, iç bacakları titreyene ve amcığı parlayana kadar onu okşadım.

Onun her santimini yalamak için sabırsızlanarak dilimle alt dudağıımı okşadım. Bacaklarının arasına diz çöktüm ve iki parmağıımı nazikçe içine ittim. Islak, sıkı sıcaklık beni inletti, o da yataktan sırtını kaldırıp inledi. İçine girip çıkarken, tırnaklarının çarşafı tırmaladığını, topuklarının yatağı gömüldüğünü izledim; o da parmaklarımla kendini sikiyordu. Eğildim, başparmağıımı klitorisine bastırırken, boş elimle göğsünü sıktım.

"Quinn!" diye inledi. "Durma."

Durmaya niyetim yoktu. Parmaklarıım onu girip çıkmaya devam ederken klitorisini ovuşturdum.

Taran kaskatı kesildi ve sonra beni sıkıca kavrayarak çığlık attı. Zirveye ulaşırken titrediğinde parmaklarıım ıslaklıkla doldu, ama durmadım. Klitorisi ıslak ve şişmişti, ben de orgazmı boyunca onu girip çıkarken üzerine baskı yapmaya devam ettim.

"Quinn..." Bana uzandı, yanakları kızarmış, göğsü inip kalkıyor, uylukları titriyordu, sonra bir başka orgazm onu sararken yüz hatları şaşkınlıkla gevşedi.

"Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım," diye inledi, ben işkenceme devam ederken. "Quinn. Quinn..."

Kendimi kurtarmak için boxerımı yeterince aşağı çektim. Bir elimle uyluklarını kavrayıp, diğer elimle acı verecek kadar sertleşmiş penisimi kavradım ve kendimi onun girişine yönlendirdim. Taran'ın ıslak, sıkı ve sarmaşık gibi saran vajinası karşısında gözlerim neredeyse geriye devrildi.

Vücudu benim girişime doğru eğilirken ve ben sahiplenici bir şekilde "Bu prezervatifsiz ilk seferin mi?" diye sorarken o benim altımda kıvranıyordu.

O başını salladı ve nefes nefese evet dedi.

Onu olabildiğince derine almak, kendimi bu kadına sonsuza kadar kazımak isteyecek kadar tatmin olmuş bir halde, Taran'ın diğer uyluğunu tuttum, bacaklarını ayırdım ve sıkı kasların arasından içeri girdim, omurgamdan yukarı doğru yayılan o lezzetli sürtünmeyi hissettim. "Sütyenini çıkar," diye homurdandım, her santimini görmek istiyordum.

Taran otururken inledi, bu da benim en derine kadar girmesine neden oldu. "Siktir!" Bir anlığına tekrar geriye düştü.

İçine girip çıkma ihtiyacına karşı dişlerimi sıktım. "Sütyen," diye hatırlattım ona.

"Sütyen, sütyen," diye sertçe mırıldandı, hızla sütyenini çıkarıp yatağın kenarına attı. "Şimdi mutlu musun?"

Yere yığıldığında göğüsleri sallandı, pembe-kahverengi meme uçları sıkı, seksi küçük tomurcuklar gibiydi. "Oh, evet." Neredeyse tamamen dışarı çıktım ve tekrar içine girdim. Gözlerim, yüzüne kazınmış zevkten, nefes nefese açılmış dudaklarına, her itişimde titreyen göğüslerine kaydı. Uyluklarını kendine doğru bastırdım ve eğildim, ona sallanırken daha derine girdim.

Taran'ın çığlıkları kulaklarımı doldurdu, iç kasları etrafımda hızlandı.

"Hoşuna gidiyor mu?" diye homurdandım, kendimi onu yavaş ama sert bir şekilde sikmeye zorlayarak.

"Evet!" Kollarını başının üzerine attı, yüzü yoğun zevkinden buruşmuştu. "Quinn!"

Çığlıkları kulaklarımı doldurdu, etrafımda paramparça olurken, orgazmı vajina kaslarını sıkıca kasarak sikimi o kadar yoğun bir zevkle sıktı ki, gözlerimin arkasında parlak ışıklar çaktı.

Üzerine yığıldım, başımı boynu ve omzunun arasına eğdim ve içindeki boşaldım. Biraz kontrolümü geri kazandıktan sonra, sahiplenme duygusu beni çekip çıkarken izlemeye itti. Spermimin amından damladığını görmek, kalbime adrenalin enjeksiyonu gibi geldi.

"Bir gün böyle bir bebek yapacağız," diye mırıldandım. Düz karnını okşarken, onun şefkatli, tatmin olmuş bakışlarıyla göz göze geldim. "Bir gün burada benim bebeğimi doğuracaksın."

Taran dudağını ısırđı ve başını salladı, yüzü mutluluktan parlıyordu.

"Seni çok seviyorum." Tekrar üzerine eğildim ve onu derin, açgözlü bir şekilde öptüm.

Taran, sanki benimle birleşmeye çalışır gibi tüm vücudunu bana sardı; dudaklarımız şişene kadar öpüştük. Sonunda nefes almak için ayrıldığımızda, ellerini yanaklarımdan aşağıya, sakalımın içinden geçirdi. "Seni ne kadar sevdiğimi kelimelerle ifade edemem, Quinn McQuarrie."

Çok fazla şey hissediyordum... Yüzümü boynuna gömdüm ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım, vücuduma değen kıvrımlarının hissini, tenimdeki kokusunu ve dudaklarımda hissettiğim nabzının atışını keyifle tadını çıkardım.

Bu kadını asla bırakmayacaktım. Bir daha asla.

47. Taran

"Gerçekten çok güzel görünüyor." Tierney, Pages & Perks'in penceresinden dışarı baktı. Küçük toplantımıza doğru büyük adımlarla geri geldi ve bana gülümsedi. "Mağaza ne zaman açılacak?"

"Yakında." O karşımdaki koltuğa yerleşirken, ben de kahvemi yudumladım. London ve Cammie onun iki yanına oturdu. "Mutfak montajcıları kurulum sırasında bir boruya çarptılar, bu yüzden Quinn'in bunu tamir etmesi gerekiyor. Sonra oraya girip envanter taşıyabilirim."

Cammie öne doğru eğildi, gözleri sanki küçük kitap kulübümüze üye olmayanların kulak misafiri olup olmadığını kontrol eder gibi başlarımızın üstünde dolaştı. Memnun kalınca heyecanla fısıldadı, "Çocuklar hakkında başka bir şey konuşuldu mu?"

İnledim ve koltuğuma çöktüm. O konuşmayı Quinn'in kız kardeşiyle paylaşmanın bir hata olduğunu biliyordum. Oteldeki gece birkaç hafta önceydi ve o zamandan beri Quinn ve ben çocuklar hakkında daha fazla konuşmuştuk. Hâlâ kendimize zaman ayırmak istiyorduk, bu yüzden Dr. Stornoway'den randevu almıştım; bu durumun ne zaman acil hale geleceği konusunda daha iyi bir tahmin alabilmek için.

"Vücut dilini okumakta çok iyiyim ve bence bu, sözsüz bir '*kendi işine bak*' mesajıydı." London, Cammie'ye komik bir şekilde kaşlarını oynattı.

Cammie sırtıttı. "Ben de bunu anladım. Peki. Ama tekrar teyze olacaksam bunu ilk bilen ben olayım."

"Şimdilik yeniden bir arada olmanın tadını çıkaralım."

“Bir haberim var,” dedi Tierney cılız bir sesle. Hepimizin başı ona doğru döndü.

Utangaç bir şekilde yüzünü buruşturdu. “Ben... şey... bilirsiniz, Ramsay sır saklamakta çok iyidir. Yani... bilmiyorum... şey... belki de aceleci davranıyorum ama...”

London arkadaşının dizine hafifçe vurdu. “Tierney, söyle hadi.”

“Bir yüzük buldum,” diye fısıldadı ve biz tepki veremedik, “Tepki vermeyin,” diye tısladı.

Hemen, ben ağzımı dudaklarımı dudaklarımı sıkıca sıkı ısırmak geri karşı

“Tamam.” Cammie soğukkanlıymış gibi davrandı. “Evliliğin sembolü olan bir nesne mi buldun?”

Sıkı sıkıya kapalı dudaklarımın arkasından burnumdan hava çıkardım.

“Evet.” Tierney yavaşça başını salladı. “İki elmas kümesi arasına yerleştirilmiş, koyu mavi safir olduğunu sandığım oval bir taşlı platin bir yüzük. Ama şimdi anlıyorum ki, ışıktaki renk değiştirdiği için alexandriteymiş. Ayrıca bir keresinde Ramsay’e bunun en sevdiğim değerli taş olduğunu söylemişim. Bu nedenle, yüzüğün bana ait olduğunu varsaymanın yanlış olmayacağını düşünüyorum.”

London, Tierney’in elini tutarken gözleri şüphe uyandıracak kadar parlıyordu. “Bence bu kesinlikle sana, dostum. Aleksandrit ve elmaslar, ha? Hiç masraftan kaçınmamış.”

Tierney inledi. “Ve ben sürprizi mahvettim.” “Yani, evet diyeceksin?” diye sordu Cammie.

“Romantik romanları sever miyim? Akıya gelmiş geçmiş en güzel malamut mu? Gökyüzü mavi mi?”

“Doğru, doğru, aptalca bir soru.”

“Sadece... Ramsay’e yüzüğü bulduğumu söylemem gerektiğini hissediyorum. Ama yüzüğü bulduğum için de şok oldum.”

“Neden? Daha önce de oldu.” Omuz silktim. “Erkekler bir şeyleri saklamakta berbatlar.”

“Bu değil.” Tierney kararlıydı. “Yüzüğü bulmam tamamen şans eseri idi. Hiçbir sebep yokken, evde raflarda duran kitaplara bakma dürtüsü duydum. Kitapların başlıklarına bakarken Jonathan Swift’in *A Modest Proposal kitabına* rastladım.”

“Olamaz,” diye mırıldandı London.

Tierney çılgınca başını salladı. “Evet. Ben de ‘Huh, bunu hiç duymadım,’ dedim, rafı atıım ve arkasında ne vardı? Kadife bir yüzük kutusu.”

“Vay canına, o şeyleri saklamakta çok iyi,” dedim ve önceki fikrimi geri aldım. “Kurnaz tilki.”

London başını salladı. “Bu çok garip. O kitabı raftan çekip alman çok garip.”

“Ramsay ile aramızdaki bağ başından beri tuhaftı. Sanki anında bir yakınlık hissettim. Evlilik teklifi mutlu bir olay, ama şimdi bunu mahvettiğim için kendimi çok kötü hissediyorum. Ona söylemem lazım.”

“Hayır, söyleme.” Cammie bu fikri reddetti. “Bırak da işini yapsın.”

“Söyle ona,” diye itiraz ettim.

“Muhtemelen kitabı bulduğunu kameraya çekmiştir bile.” London sandalyesine yaslanıp sırttı.

“Dur, ne?” Burnumu kırıştırdım. “Ramsay’ın evinde kameralar mı var? Neden... oh hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır. Bu çok fazla bilgi.”

Cammie kahkahayı bastı. “Sapık herifler.”

Arkadaşımız, daha önce hiç görmediğim bir renge büründü. “Hayır, yle değil... Yani, evet, ama hayır... hayır!” Gözlerinin köşelerinden gülmekten akan yaşları silen London’a kızgın bir bakış attı.

Kahkahalarımız dinince, gülümsemem yumuşadı. “Söyle ona, Tierney. O anlar.”

“Her şeyi mahvettim.”

“Hayır. Mahvetmedin. Evlilik teklifi önemli değil. nemli olan ondan sonra ne olacağı.”

“Ve Ramsay McRae bana evlilik teklifleri ve düğünlerle ilgilenen bir adam gibi gelmiyor.” Cammie manikürlü tırnağını arkadaşımıza doğrulttu. “Gerçi düğün dekorasyonuna yardım *ediyorum*. Ama demek istediğim, Taran haklı. Ramsay evlilik kısmını istiyor.”

Tierney hafifçe i geçirdi. “Haklısınız. Teşekkürler, ocuklar. Scaris’ten döndüğünde ona söyleyeceğim. Umarım bu öğleden sonra olur.”

Arkadaşlarımla ötesindeki limana baktım. Quinn ve Ramsay feribotla Oban’a gitmiş, oradan da ana karadan köprüyü geçerek Scaris’e arabayla gitmişlerdi. Orada

geliştirme projesinde yaşadıkları sorunlar hakkında konuşmak için oradaydılar, bu yüzden kardeşler her şeyi düzeltip bitirmesi için bir fiyat teklifi vermesi için onu geri çağırmışlardı.

Her gün gidip gelmek için çok uzak olduğu için, bu onun haftanın dört gecesini dışarıda geçirmesi anlamına geliyordu.

Bencilce, bu işi almasını istemedim. Henüz çok erkendi.

Ama ekibinin paraya sevineceğini biliyordum. "Bir sorun mu var?" Tierney bana kaşlarını çattı.

Gerçek düşüncelerimi gizleyerek, kafamı yana eğip soru işareti yaptım. "Quinn'in benim için hangi zil sesini ayarladığını bilen var mı?"

Cammie yavaşça ve geniş bir gülümsemeyle, "Bunu evet olarak alacağım," dedi.

"Coldplay'in 'Adventure of a Lifetime' şarkısı."

Kalbim bir an durdu. "Gerçekten mi?"

Tierney tatlı bir gülümsemeyle başını salladı. "Duydum."

"O ne romantik bir piç," diye mırıldandım, fiziksel olarak orada olmasa bile beni her zaman aşırı duygusal hale getirdiği için sinirlenmişim.

Kızlar kıkırdadılar, ama sonra Tierney ayağa kalktı. "Pansiyona dönmem gerek."

Cammie de onu takip etti. "Evet, hazırlamam gereken bir müşteri teklifi var."

"Ben de eve gidiyorum." London da ayağa kalktı.

"Biliyor musun, sanırım ben de sana katılacağım ve Ewan ile Paisley'in bırakayım."

Bugün yolculuktan sonra çok yorgundum. Quinn ve ben herkese, hayır dükkânı için malzeme almak üzere Inverness'e gittiğimizi söylemiştik, ama aslında o benimle genetik testlere eşlik etmişti.

Orada bir gece kalmış ve dün öğleden sonra eve dönmüştük. Sonuçları bir veya iki hafta içinde alacaktım.

Beklemek pek bana göre değildi ve sanırım bu, yolculuğun ve annemin yaşadıklarını yaşama riskim olup olmadığını öğrenme korkusuyla yüzleşmenin duygusal yorgunluğunun üstüne eklenince bu kadar yorgun olmamın bir nedeniydi.

Quinn'in beni desteklemek için orada olduğunu bilmek, durumu kolaylaştırdı. Ayrıca, eğer gen mutasyonum varsa, annemden daha erken teşhis edilme şansımın daha yüksek olduğunu sürekli hatırlattı.

Geçmişimiz nedeniyle, sanki çok daha uzun süredir birlikteymişiz gibi hissediyordum.

Ewan ve Paisley'in dükkanı idare edebileceklerini kontrol ettikten sonra (yoğun sezon bittiği için dükkan sakindi), London'la birlikte dışarı çıktım ve eve doğru yürüyüşe çıktık. Bulutlu ama yağışsız bir Ekim günüydü ve dükkanlar çoktan Cadılar Bayramı süslerini asmıştı. Annem Paskalya, Beltane, Cadılar Bayramı ve Noel'i kutlamayı çok severdi ve dükkan için bir sürü mevsimlik süsleme saklıyordu. Ewan, Martha, Paisley ve ben, onun tüm sahte kabaklarını —bazıları plastik, bazıları örgü, bazıları seramik— ortaya çıkardık ve vitrinleri ve dükkanı onun minik süs eşyaları ve ışıklarıyla süsledik.

Bu, ona daha yakın hissetmemi sağladı.

"Bu adada havanın ne kadar soğuk olduğunu unutmuşum." London, soğuk esintiye karşı kendini korumak için kollarını kavuşturdu.

"New York daha da soğuk değil mi?"

"Evet. Ama bizimki nemli bir soğuk. Leth Sholas'ı kastediyorum." "Bizimki mi?" Gülümsedim.

Kaşlarını çattı. "Ha?"

"Burayı, Leth Sholas'ı kastederek '*bizimki*' dedin."

Oda arkadaşım gözlerini devirdi. "Bu da seni heyecanlandırdı mı?" "Evet, öyle." Ona şakacı bir şekilde dirsek attım. "Çünkü bu, burası senin evin."

Bunu düşündü ve sonra omuz silkti. "Sanırım öyle. Leth Sholas artık benim evim. Ya da... en azından çalışma vizem bitene kadar."

"Süresinin dolmasına gerek yok," dedim. "Burada her zaman bir işin olmasını sağlayacağız. Hiçbir yere gitmeyeceksin."

"Umarım gitmem."

London'ı nasıl rahatlatılabileceğimizi düşünürken sessizliğe büründük. Günlerini, ne zaman adadan ayrılıp ABD'ye dönmek zorunda kalacağını düşünerek geçirmemesini istiyordum.

"Bu, o ürkütücü antika dükkanındaki adam değil mi?"

London'ın sorusu başımı kaldırdı. Edward White'ın ön kapımızın merdivenlerinde durduğunu görünce içimi bir tedirginlik kapladı.

“Ne istiyor bu adam?”

48. Taran

Edward White'ı kapımın önünde görünce duyduğum tedirginlik, yanına yaklaşıp durduğumuzda daha da arttı. Soluk teni terli ve nemli görünüyordu, gözleri kan çanağına dönmüştü. Ondan yayılan çılgınca gerginlikten şüpheye yer yoktu.

"Bay White, burada ne işiniz var?" diye sordum, London ön kapının kilidini açarken.

Titrek bir gülümsemeyle, titrek parmaklarıyla yağlı siyah saçlarını geriye taradı. "Bayan Gilchrist'i ziyaret etmek için adadaydım ve geçen sefer beğendiğim bir eşya hakkında konuşmak için buraya gelmeyi düşündüm. Ancak, buraya gelirken kendimi pek iyi hissetmemeye başladım. Bir fincan çay ve tatlı bir şeyler için sizi rahatsız edebilir miyim acaba? Sanırım kan şekerim düşmüş olabilir."

İçimdeki iyi samaritan, vücudumda adrenalin patlaması yaşayıp savaş ya da kaç moduna girmiş gibi hissetsem de, onu geri çeviremedi. O, beni ve London'ı takip ederek eve girerken bile, itiraz etmek için arkamı dönüp onu dışarı itmek istedim.

"Önce tuvaletinizi kullanabilir miyim?" diye sordu Bay White. "Mutfağın hemen yanında, değil mi?"

"Tabii."

O gözden kaybolur kaybolmaz, London'ın koluna girdim ve onu oturma odasına götürdüm. "Bir şeyler hissediyor musun?" diye fısıldadım.

"Kesinlikle bir şeyler hissediyorum. Birini aramalı mıyız?"

"Sanırım ona çay hazırlamam gerektiği sırada Bayan Gilchrist'i arayıp hikayesini doğrulatacağım."

"Kimse kimseyi aramayacak."

Tanıdık olmayan bir ses duyunca başımızı çevirdik.

Kapının yanında White'ın yanında garip bir adam duruyordu. Antika satıcısını ensesinden tutmuştu. Benden bir iki santim daha uzundu, kafası kazınmıştı ve elmacık kemikleri belirgindi. Mavi gözlerinin içi ölü olmasaydı, bu adam sert bir şekilde yakışıklı bile olabilirdi. Ayrıca, lacivert eşofman altı, eşofman ceket ve spor ayakkabılarla, adadaki sonbahar havasına hiç uygun olmayan bir şekilde giyinmişti.

İçimde bir korku dalgası yükseldi, ama yine de London'ın önüne geçtim. "Sen kimsin ve benim evimde ne işin var?"

Adam White'ı odaya itti ve onu takip ederek içeri girdi, böylece çıkışımızı tamamen engelledi.

Edward White dehşete kapılmıştı. "Üzgünüm," diye boğuk bir sesle fısıldadı. "Çok üzgünüm."

Aniden, sanki beynimdeki yapboz parçaları bir araya gelmiş gibi oldu. "Sen miydin? Haneye tecavüz, Oban'daki kaçırma girişimi?"

"Teknik olarak, o bendim." Yabancı, kayıtsızca omuz silkti. "Neden? Seni tanımıyorum bile." Her şeyi bir araya getirmeye başladığımda bakışlarım White'a yöneldi

her şeyi bir araya getirmeye başladım. "Hangi eşya? Annemin bir eşyasını düşük değer biçtin, değil mi?"

"Zeki kız." Yabancı'nın kalın bir Glasgow aksanı vardı. "Her şeyi burada bıraksaydın, işler bu noktaya gelmezdi."

"Üzgünüm, Taran." White irkildi. "Ona çok fazla borcum var ve... cep saati. O gerçek bir Patrice Pelier. Senin sahip olduğun gibi bir antika, müzayedede on ila yirmi milyon arasında bir fiyata satılabilir. Karaborsada ise en az beş ila on milyon."

"Aman Tanrım." Bu yeni bilgiyle başım dönmeye başlayınca, arkamda duran London nefesini tuttu.

"Emin misin?" diye sordum.

O başını salladı. "Onu iyice inceledim."

"Ve bunu o adama söyledin!" Tehditkar yabancıya elimi salladım. "Neden?"

"Dediğim gibi, ona borçluyum."

"Bay White'ın bir alışkanlığı var. Ben onun satıcısıyım. Ama daha büyük bir organizasyon için çalışıyorum ve diyelim ki onlar yüzünden hapse girmek istemiyorum. Bu saat benim kaçış yolum ve Bay White'ın borcunu sileceğime söz verdim."

"O... aksi takdirde beni öldüreceğini söyledi.

Üzgünüm." Öfke içimi kapladı. "Seni iğrenç piç."

Bay White yüzünü buruşturdu ve gözlerini indirdi.

Korkak.

"Telefonu bırak." Yabancıнын elinde bir silah belirdi ve bana doğrulttuğunda kalbim gırtlığıma kadar çıktı.

Hayır. Bana değil.

Soluk ve titrek bir halde duran London'a baktım. Telefonunu tutan elini kaldırdı ve adamın görebileceği bir yere bıraktı.

"O silahla ne yapıyorsun?" Bay White yabancıya döndü. "Pollock, bu kadınları silahla korkutmaktan bahsetmemiştin."

"Lanet olası adımı söyleme!" Pollock, silahı White'ın yüzüne doğrultarak tükürdü.

Antika satıcısı savunma amaçlı olarak ellerini kaldırdı. "Tamam, tamam.

Lütfen sakın ol. Kimsenin zarar görmeyeceğine söz vermiştin."

"Ve kimse zarar görmeyecek." Soğuk mavi gözleri bana döndü. "O lanet saat nerede?"

Onun bu talebi karşısında içimden tehlikeli ve pervasız bir duygu geçti. Aile yadigarıma sahip olma iddiası beni öfkелendirdi. "Beni Oban'da kaçırarak ne elde etmeyi umuyordun?"

"Saatin yerini söylemen için seni ikna etmek." Silahı yüzüme doğrulttu. "On saniye içinde tam da bunu yapacaksın, yoksa bu silahı birine boşaltacağım."

Sessiz kalmam üzerine geri saymaya başladı.

"Yedi, altı—içinizden birini vuracağım—beş, dört, üç, iki, bir." Pollock alaycı bir şekilde sıırıttı ve silahı London'a çevirdi. "Eenie"—sonra White—"Meenie"—London—"Minie... Mo." Tetik sesiyle Edward White'ın tüm vücudu sarsıldı. Bacakları güçsüzleşti ve yere yığıldı, başı büfeye çarptı.

Kan parmaklarının arasından sızarken, sersemlemiş bir halde karnını tuttu.

London arkamda hıçkırığını bastırdı.

"Şimdi blöf yaptığımı mı sanıyorsun, orospu?" Pollock silahı bana doğrulttu
bana doğrulttu.

Panik, mantığı ve stratejiyi ele geçirmeye çalışırken zihnim hızla çalışıyordu.

Ama odaklanmam gerekiyordu. London'ı güvende tutmalıydım. New York'ta hayatta kaldığı onca şeyden kaçıp, aptal bir hırsızın kurşununa kurban gitmeyecekti.

"Her şey bir depoda." Teslim olarak avuçlarımı kaldırdım. "Seni oraya götüreceğim. Hemen. Arkadaşımı rahat bırakacağına söz verirsen."

"Bu depo ne kadar uzakta?"

Bu adada onu kurtaracak kadar yakın bir yer yoktu. Burada ne olacağını sanıyordu? Suç işledikten sonra küçük bir adada saklanabileceğini mi? Bu, elinde kanlı bir silah olan bir aptaldı. Oban'da beni kaçırmaya teşebbüsü bile acınasıydı.

Ama silahlı aptallar yine de tehlikeliydi.

İçimi küçümseme ve öfke kapladı, ama kendimi tuttum.

"Yirmi dakika uzaklıkta."

"O da bunu biliyor mu?" London'ı işaret etti.

"Kimse bilmiyor. Bu yüzden saati bulamadın."

Pollock alaycı bir şekilde gülümsedi ama başını salladı.

"Telefonlarınızı bana atın. Hemen!" Hemen öyle yaptık.

"Başka telefon var mı?" Başımızı
salladık.

Homurdanarak arkasını döndü ve perdelere doğru yürüdü, perde bağlarını kopardı. Etrafımızda dolaştı ve bir yemek sandalyesini odaya çekti. Silahı London'a doğrulttu. "Otur."

İçgüdülerim onu durdurmamı, onu korumamı haykırıyordu, ama London yanımdan geçerken kolumu sıktı ve sandalyeye oturdu. O aptal, ellerini arkasına sertçe bağlarken o yüzünü buruşturdu.

Bunun kendisini güvende hissettirdiğini mi sanıyordu?

Bir yerleşim bölgesinde silah ateşlediğinin farkında mıydı
acaba? Aptal.

Pollock dirseğimi acı verecek şekilde kavradı ve beni odadan dışarı sürükledi. "Lòchran Dòchas!" Omzumun üzerinden London'a seslendim.

"Bu da ne lan?" Beni öfkeyle salladı. "Gaelic dilinde 'seni seviyorum' demek," diye yalan söyledim.

Homurdandı ve beni kapıdan o kadar sert bir şekilde dışarı çekti ki, merdivenlerden neredeyse yuvarlanıyordum. Komşularımdan birinin meraklılıklarını haklı çıkaracağını umarak, izliyorlarsa bir şeylerin ters gittiğini anlayacakları kadar direndim. Pollock beni, benimkinin önüne park edilmiş, tanımadığım siyah bir arabaya itti. "Nereye gittiğimizi söyle."

Ben de titreyerek, kimsenin zarar görme tehlikesi olmayacağı, en izole olacağımız yeri ona tarif ettim.

Pollock o silahı bana doğrultmadan önce Leth Sholas Polisi'nin bize zamanında ulaşmasını ummaktan başka çarem yoktu.

49. Quinn

Scaris'ten Oban'a olan yolculuk, sabahın erken saatlerinde sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi. Ama sonunda feribota bindik ve Leth Sholas gözükmeye başladı. Tekne suda ilerledikçe Main Street'teki renkli binalar daha net görünür hale geldi. Eve yaklaşırken içimde hem rahatlama hem de aciliyet hissi uyandı.

Taran. Sadece iki gün olmuştu ama onu özlemiştim.

Bu düşünce, göğüs kafesimin altında hâlâ alışamadığım keskin bir acı uyandırdı; teknemiz suda sallanarak bizi eve yaklaştıırken, ellerim korkuluğa sıkıca tutundum.

Leth Sholas'a geri dönebilecek kadar havanın sakin olmasına şükrettim. Ramsay ve ben, Montrose projesinde yapılan hataları düzeltme işini üstlenmek isteyip istemediğimizi değerlendirmek için Scaris'e gitmiştik.

Montrose kardeşler, bir viski fabrikasını kurup faaliyete geçirmek çok uzun sürdüğü için hemen işe başlamışlardı, ancak otel ve yardımcı kabinler berbat durumdaydı ve biz bunları kesinlikle düzeltebilirdik. Oraya gitmek beş saat, geri dönmek de beş saat sürdüğü için, Montrose'lar, önceki inşaat şirketinin ekibi barındırmak için kurduğu geçici kabinlerde kalmamız için bize ekstra ödeme yapacaktı. Oteli bitirmek için haftada dört gece Scaris'te kalmamız gerekecekti ve şu anda bunu yapabilir miyim emin değildim.

Aklımda sadece Taran vardı.

Ta ki siren sesleri, hareketli limanın gürültüsünü bastırıp beni tedirginliğe boğana kadar.

Sürücü Gillie, tekneyi rıhtıma yanaştırıp durdurunca tekne sarsıldı.

Adadaki tek iki polis arabası ve ambulans Main Street'ten hızla uzaklaşıp gözden kaybolurken kulaklarım çınladı.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldandı Ramsay.

Aklım en kötü senaryoya gitti ve liman ekibine, kendime güven vermek için alışılmadık bir şekilde tekneyi daha hızlı demirlemesi için bağırdım. Kendimi rahatlatmak için Taran'ı aramak üzere cebimden telefonumu çıkardım, ancak tuşa basamadan ekranımda Forde'un adı belirdi.

Aceleyle telefonu açtım. "Ne oluyor?"

"Taran'ın evine gidiyorum," dedi Forde sert bir sesle. "London polisi aramış. Bir hırsızın eve girdiğini söylemiş. Buraya gelmen lazım."

Telefonu kapatıp koşmaya başlamıştım bile. "Quinn!" Ramsay arkamdaydı.

"Taran!" diye bağırdım ve teknenin kenarından atlayarak iskeleye indim. Düşüşün etkisi ayaklarımdan baldırlarıma ve dizlerime kadar yayıldı, ama koşmaya devam ederken bunu neredeyse hiç hissetmedim. Limanı geçip Main Street'e doğru koşarken, arkamdan ağır ayak sesleri geliyordu.

"Quinn!"

Ramsay, içimden tek kelime çıkmayacağını bildiği için, tek kelime etmeden benimle birlikte koştu. Kalbim boğazıma kadar çıkmış, nefes almamı engelliyordu, ama bu hissi bir kenara itip ona ulaşmam gerekiyordu.

Ona ulaşmak için.

Bu lanet adadan hiç ayrılmamalıydım!

Bungalova doğru caddede koşarken ter şakaklarımdan damlıyor ve gömleğimi ıslatıyordu. Dışarıda park etmiş acil durum araçlarının mavi ışıkları yanıp sönüyordu ve komşular bahçelerinde ve caddede toplanmış, merak ve endişeyle Taran'ın evine bakıyorlardı. Taran'ın komşusu Ennis'i, nezaketi umursamadan itip geçtim. Beni gören diğerleri, Ramsay ve ben mülke doğru ilerlerken yolumuzdan çekildiler.

Adadaki genç bir polis memuru olan William yoluma çıkmaya çalıştı ama onu da itip geçtim.

"Hey! Oraya giremezsiniz!" diye çaresizce bağırdı, ben ise evin açık ön kapısından içeri koştum.

"Quinn!" London, resepsiyon salonunda yanında duran DC Alice Young'ı itip geçmeye çalıştı.

Alice'in gözleri öfkeyle parladı. "Yapamazsın..."

Ama ben çoktan onu geçip, göğsüm kabarık bir şekilde oturma odasına doğru ilerliyordum.

DC Paul, Forde ile birlikte oradaydı. Başlarını bana doğru çevirdiler ve çok hafifçe hareket ettiler.

Bakışlarım yere düştü. Yerde diz çökmüş olan Forde'un solgun yüzünü gördüm.

Kan vardı. O kadar çok kan vardı ki, odanın döndüğünü hissettim.

O kanın daha önce hiç görmediğim bir adama ait olduğunu fark ettiğimde panik o kadar azaldı ki, "Taran nerede?" diye bağırabildim.

"Deniz feneri, Quinn!" London beni yakaladı ve döndürdü. "Onlara söyledim. Onu deniz fenerine götürüyor. Hepiniz onun peşinden gitmelisiniz!"

"Kim?"

"Bu aptalın getirdiği bir kokain satıcısı." London, sağlık görevlilerinin müdahale ettiği adama doğru tükürdü. "Taran'ın ailesinin koleksiyonundaki bir cep saatiyle ilgili. Milyonlar değerinde ve değerlendirme uzmanı ona söylemedi. Bunun yerine, borcu olduğu bir uyuşturucu satıcısına söyledi. Oban'da ona saldırıp kaçırmaya çalışan kişi oydu. Şu anda Taran onun elinde ve silahı var. Taran, onu antikaların bulunduğu depoya götüreceğine söz verdi ama bunun yerine onu deniz fenerine götürüyor." London anahtarları uzattı. Taran'ın araba anahtarları.

London'ın omzunun üzerinden Ramsay'in durduğu yere baktım. "Benimle geliyor musun?"

"Quinn, peşlerine polisler göndereceğiz!" dedi DC Paul, ama Ramsay ve ben çoktan kapıdan çıkmıştık.

Paul küçük polis ekibini toplayamadan, Taran'ın arabasına binip caddede hızla ilerlemeye başlamıştık.

"London onlara söylediği anda yola çıkmaları gerekirdi," diye öfkeyle söyledim.

"Silahım yok." Ramsay direksiyonu iki eliyle sıkıca kavradı.

"Umurumda değil. Sadece ona ulaşmam lazım." Adrenalin damarlarımda dolaşırken, korku zihnimin derinliklerinde devasa bir canavar gibi uyanıyordu. Onun kazanmasına izin veremezdim. Odaklanmam gerekiyordu. Taran'a ulaşmam gerekiyordu. Çok geç kalma düşüncesi... Bu düşünceyle boğazıma gelen kusmuğu yuttum.

"Ona zamanında ulaşacağız," diye yemin etti Ramsay.

Eğer yetişemezsek... Onu bir kez daha kaybetmeyi hayatta kaldıramayacağımı düşünüyordum.

50. Taran

Rahatladım, deniz fenerine vardığımızda orada park etmiş başka kimse yoktu.

"Orada mı?" diye sordu Pollock, terk edilmiş bekçi kulübesini işaret ederken şüpheyile gözlerini kısarak.

"Hayır. O tarafta." Zaman kazanmak için deniz fenerini işaret ettim.

"Ne demek 'orada'?"

"Demek istediğim, deniz feneri aileme ait ve ben onu depo olarak kullanıyorum." Yalan, dilimden kolayca döküldü. Garip bir sakinlik çökmüştü üzerime. Belki de şoktan dolayıcıydı.

Şu anda başıma gelenlerin gerçek dışı olduğu henüz tam olarak kafama dank etmemişti.

"Eğer yalan söylüyorsan... oh, çık şu lanet arabadan."

Dediğini yaptım ve onu takip ederek arabanın etrafından dolaştım. O zaman fark ettim ki arabanın plakası İngiliz değil, Avrupa plakasıındaydı. Sadece bir tahmindir, ama polisin o plakayı araştırması halinde, arabanın Avrupa anakarasından rastgele bir kişiye kayıtlı olacağından oldukça emindim.

Silahı deniz fenerine doğru çevirdi. "Yolu göster."

Sorun şu ki, binaya varır varmaz karşımıza kilitli bir kapı ve üzerinde "*Kuzey Deniz Feneri Kurulu'na Ait. İzinsiz Girilmez*" yazan bir tabela çıkacağını biliyordum.

Yavaşlamaya çalışmak için yarımada tökezlemiş gibi yaptım. Ama sonunda kapıya vardık.

Pollock hemen büyük asma kilidi ve tabelayı fark etti. Bana döndü, silah tutan eli titreyerek silahı yüzüme doğrulttu. "Seni lanet olası kaltak!"

Boş bir kahkaha attım. "Sen benim oturma odamda bir adamı vurdun ve sana ait olmayan bir şeyi çalmak için beni silahla tehdit ediyorsun, ama orospu olan ben miyim? Bu bana çok ilginç geliyor."

"Saat benim. White bana borçlu!" diye tükürdü.

"Ama saat ona ait değil. Bana ait. Ve sana hiçbir borcum yok." Ona nefretle sııttım.

"O güzel suratını bir kurşunla mahvetmemi mi istiyorsun?" Silahı bana doğrulttu. "Dalga geçmeyi bırak da beni o lanet depoya götür, orospu!"

Dizlerim korkudan titriyor olsa da, meydan okurcasına çenemi kaldırdım. Kırılğan bir kabullenme duygusu, dehşetimle mücadele ediyordu. "Benim hakkımda bilmen gereken bir şey var... O kelimedenden gerçekten nefret ediyorum."

"Ve saatin nerede olduğunu söylemezsen seni gerçekten vuracağım."

"Biliyorum." Omuz silktim, gözyaşları burnumu yakıyordu. "Ama seni saatin yanına götüremem." Çünkü Laird, depoda zarar görebileceğini düşündüğüm birkaç küçük eşya ile birlikte saati güvenli bir şekilde saklamak için evine götürmüştü. Ve bu bok parçasını kardeşim ve ailesinin yanına yaklaştıramazdım. "Yani..." Quinn'i ve bunun onu nasıl mahvedeceğini düşünürken göğsümden bir hıçkırık çıktı. "Sanırım bu kadar."

Pollock tamamen inanamıyordu. "Bir saat uğruna mı öleceksin?"

Bırak öyle düşünsün.

"Sanırım öyle."

"O lanet saatin nerede olduğunu söyle!" Silahı kafama indirdi ve gözlerimin arkasında bir ışık parladı, acı kafatasımın her yerine yayıldı. Sonra dizime, sağ kalçama ve dirseğime yayıldı. Görüşüm netleştğinde, kafama aldığım darbeyle yere düştüğümü fark ettim.

Şakaklarımdan ıslak bir şey sızıyordu. Kan mı?

Kafamda keskin bir acı hissederken silah namlusu netleşti. Pollock saçımdan tutup silahı yüzüme dayıyordu. "Beni saate götür, yoksa seni sadece silahla öldürmekle kalmayacağım." Tükürüğü yüzüme sıçradı. "O silahla sana tecavüz edeceğim ve sonra o güzel kafanı uçuracağım."

Midem bulandı, ama tehdidi hiçbir şeyi değiştiremezdi. Elimde kalan tek şey, insan kılığına girmiş bu pisliğin parmaklıklar ardına gireceği düşüncesinden duyduğum vahşi bir tatmin duygusuydu. Biraz histerik bir şekilde güldüm. "Bundan paçayı kurtaramayacaksın. Bir adadasın, seni aptal kuş pisliği yığını. Yakalanmadan buradan çıkmanın imkanı yok. Kendini tam anlamıyla köşeye sıkıştırdın."

Pollock öfkeyle kükredi, sanki bana vuracaktı gibi kolunu kaldırdı, ama bunun yerine yüzündeki ifade gevşedi. Kafasını yola doğru çevirdi ve o anda motor sesini duydum.

Başımı kaldırıp arabamı gördüğümde içimi bir rahatlama kapladı. Bu rahatlama kısa sürdü, çünkü Pollock beni tek eliyle ayağa kaldırdı ve yaklaşan araca ateş etmeye başladı. Bir mermi arabamın ön camını parçaladı ve o daha fazla mermi ateşleyerek kapılarımı çukurlaştırıp yan aynayı uçururken, araba aniden yana doğru savruldu. Sonra silahın sesi kesildi.

Mermisi bitmişti.

Arabanın kapıları açılıp Quinn ve Ramsay dışarı atladığında zafer dolu bir ses çıkardım. Gözlerim Quinn'inkilerle buluştuğunda kalbim gırtlığıma kadar çıktı.

"Taran!" diye bağırdı, yüzü öfkeyle kaplı bir şekilde bana doğru koşarken.

Pollock silahı attı ama beni kendine doğru çekti. O kolunu boynuma dolarken ben de direndim.

"Dur!" Gözlerimin önünde gümüş bir ışık parladı. Bir bıçak.

Elinde küçük bir hançer gibi görünen bir şey vardı. Onu boğazıma dayadı, bıçağın keskinliği cildimi acı bir şekilde çizdi. "Bir adım daha yaklaşırsan boğazını keserim."

Quinn ve Ramsay aniden durdular. Quinn'in bakışlarıyla karşılaştım ve milyonlarca duygu gördüm. Gözleri başıma kaydı ve yoğun zonklama bir kanlı yara olduğunu düşündüğüm şeyi bulduğunda öfke yüz hatlarını kararttı.

, sanırım şiddetli zonklama bir ipucuysa, kanlı bir yara bulduğu için yüzü öfkeyle karardı.

"Ona bir daha dokunursan, seni parça parça edeceğim," dedi Quinn, kıyıya vuran dalgaların sesini bastıracak kadar yüksek sesle.

"Saati ver, ben de onu bırakayım."

Quinn öfkeyle köpürürken, Pollock'a her an patlayacakmış gibi görünürken, Ramsay'in bakışlarıyla karşılaştım.

Ramsay'in gözlerini benimkilerden Pollock'un vücudunun daha aşağısına doğru çok kasıtlı bir şekilde kaydırıldığını fark ettiğimde gergin olmamaya çalıştım. Ne anlatmaya çalışıldığını anlamam bir saniye sürdü. Ama sonra konumumuzu fark ettim. Pollock tam arkamda değildi. Biraz yan tarafımdaydı.

Hedefi doğru vurursam ondan uzaklaşabileceğim kadar.

Hedefi ilk seferde vurmam gerekiyordu.

Pollock, saat konusunda Quinn ile tartışırken, ben umut ve umutsuzlukla titremeye başladım.

Zamanımız azalıyordu.

Kollarımın altında ter birikiyordu, kulaklarımda kanın atışı o kadar gürültülüydü ki, tartışmayı takip edemiyordum.

Elimi çok hafifçe hareket ettirerek, arkamdaki konumunu hissetmeye çalıştım.

Bir, iki, üç... Elim geriye savurdum ve kasıklarına uzandım. Öfkem beni besliyordu; o uzvu bulduğumda, lacivert eşofmanının kumaşını delip geçecek kadar tüm gücümle onu ezip geçirdim. Bıçağı düşürdüğü anda ondan uzaklaşmasaydım, ağzından çıkan çığlık kulakları sağır edecek kadar yüksek olurdu. Hareketimi önceden tahmin eden Ramsay, öne uzanıp beni kendine doğru çekerek yoldan uzaklaştırdı.

"Quinn, hayır!" diye bağırdı Ramsay.

Hızla döndüm, Quinn'in bir boğa gibi Pollock'a doğru koştuğunu izlerken dünya başımın içinde dönüyordu. İki adam birbirine sarılıp yere düştü ve bir bıçağın parlaması dizlerimin altından kaymasına neden oldu. "Hayır!"

51. Taran

"Geri çekil!" Ramsay, Quinn ve Pollock acımasızca dövüşürken beni vücuduna çok sıkı sarıldı.

Quinn küfretti ve yuvarlanarak uzaklaştı, ayağa kalkmaya çalışırken bir elini kaburgalarına bastırıp diğer elini savunma amaçlı uzattı.

Pollock'un elinde hâlâ bıçak vardı. Üzerinde kan vardı.

Quinn'i bıçaklamıştı!

Onun için bağırmak istedim ama bunun onun dikkatini dağıtacağını biliyordum. "Bir şey yap," diye yalvardım Ramsay'e, Pollock hançeri Quinn'e doğru savururken. Quinn geriye sendeledi, bir ayağı yarımadanın kenarına doğru kaydı ve oradan suya doğru yamaçtan aşağı düştü. Quinn kendini toparlayıp Pollock'tan uzaklaşırken çığlığımı bastırdım.

"Nihayet." Ramsay pazılarımı kavradı. "Burada kalacağına söz ver. Eğer yoluna çıkarsan, Quinn ciddi şekilde yaralanabilir."

Kafam karışmış bir şekilde başımı salladım.

Sonra Ramsay koşarak uzaklaştı. Şok içinde arkamı döndüm, ama Tierney'nin SUV'siyle geldiğini görünce şokum hızla umuda dönüştü. Yakın mesafeden siren sesleri onu takip ediyordu. Arabadan atladı ve Ramsay'e doğru koştu, ona bir şey uzattı.

Ramsay bize doğru koştu, yüzünde soğuk bir hesaplama ifadesi vardı. Yanımda durup silahını doğrulttu ve bir profesyonel gibi boş eliyle silahı kavradı. Askeri eğitimi sayesinde.

Ramsay'in ilk kurşunu Pollock'un bıçağı tutan elinin tam ortasına isabet etti. Sonra Ramsay omzuna ateş edince o pislğin tüm vücudu sarsıldı.

Ramsay Pollock'a doğru yürürken, Quinn hançeri bize doğru tekmelemek için koştu.

"Yerde kal," diye emretti, silahını yere yığılmış saldırganıma doğrultmuş halde.

Sonra Quinn bana dokundu, elleri vücudumda, yüzümde dolaştı, dudakları yanaklarımda, nefesi benimki kadar düzensizdi. O anda bacaklarım sonunda pes etti ve yere yığıldım.

"Mo luaidh!" Sesi çılgındı.

"Sadece... biraz titriyorum," diye onu sakinleştirdim.

"Neden?" Quinn yüzümü avuçladı, gözleri benimkilerle buluştuğunda gözlerinde öfke parladı. Ne demek istediğini tam olarak anlamadım. "Onu neden buraya getirdin? Neden onu cep saatine götürmedin?"

Oh.

Göz yaşlarım akmaya başladı. "Laird onu evinde saklıyor. Ben... ben yapamadım... onu oraya götüremedim."

Gözlerini sıkıca kapattı. "Taran." Birdenbire kendimi ona doğru çekilmiş buldum. Ona uzandım, tutunacak bir yer ararken, Quinn acı dolu bir tıslama çıkararak vücudunu sarsadı.

"Seni bıçakladı!" Panik içinde yarayı aramak için geriye çekildim.

Quinn yüzünü buruşturdu ve gömleğini kaldırdı. Sağ göğüs kasının hemen altında kanayan bir kesik vardı. "Sadece bir çizik."

Ben itiraz edemeden, yaklaşan polislerin bağırışları duyuldu.

Gelmeleri epey uzun sürdü.

Sonraki birkaç saat, mavi ışıklar, sorular, kafa karışıklığı, yorgunluk ve zonklayan bir baş ağrısıyla geçti.

Ancak, Pollock tutuklanıp helikopterle hastaneye kaldırılmasıyla her şey sona erdi. Tierney, London'ı evine götürdü ve Quinn de beni evine kadar eşlik etti, çünkü benim evim artık bir suç mahalliydi. Edward White, kanının çoğu annemin oturma odasındaki halıya emildikten sonra kritik durumda kalmıştı.

Forde, Quinn'in yarasını sardı ve bende beyin sarsıntısı vardı. Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca başıboş bırakılmamam gerekiyordu, bu Quinn'in de işine geliyordu çünkü içimden bir ses, beni bundan çok daha uzun süre gözünün önünden ayırmayacağını söylüyordu.

Bilincimi kaybetmediğimden emin olmak için her saat başı beni uyandırdı. Olanlar hakkında birkaç dakika konuştuk. Sonra tekrar uyumama izin verdi. Sonra aynı şeyleri tekrarladı.

Ertesi sabah uyandığımızda hâlâ bitkin olduğumu söylemek yeterli olacaktır.

Quinn'in sol tarafında uyuyordum, böylece yarasına zarar vermem. "Laird aradı yirmi yirmi daha aradı," dedi mırıldandı,

dedi

Başım zonkluyordu. İnledim. "O iyi mi?" "O sadece senin iyi olduğundan emin olmak istiyor."

"Garip bir gün," diye kuru bir şekilde mırıldandım.

Quinn sessizce gülerek bana sarıldı. "Evet, deli bir uyuşturucu satıcısının aile yadigârını çalma girişiminden her gün kurtulamazsın."

Quinn'e bakmak için döndüm. "O saati değer biçirmeliyiz."

Dudakları kıvrıldı. "Aklına gelen ilk şey bu mu?"

"Eh, onun için neredeyse ölüyordum, o yüzden Edward White'ın söylediği kadar değerli olsa iyi olur. Bu... Quinn, o kadar para benim ve Laird'in hayatlarını değiştirecek." Heyecan içimi kapladı. "Yapabileceğimiz bağışları bir düşün."

Gözleri şefkatle parladı. "Bence Laird muhtemelen önce ailesine bağış yapmak isteyecektir."

"Elbette." Başımdaki yaradan gelen sönük sızıları görmezden gelerek, Quinn'in yanağını okşarken doğrulup oturdum. "Londra'daki annemin evini ona verebilirim."

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Bu demek oluyor ki... benimle mi yaşayacaksın?"

Kahretsin.

Oh, tamamen aceleci davranmıştım. Yüzümü buruşturdum. Bu benzetme için henüz çok erkendi. "Şey, yani... oh... şey... kahretsin."

Quinn kahkahayı bastı ve sonra beni sıkıca kucakladı. "En azından sana taşınmanı teklif etme şansını ver."

Yüzümü göğsüne gömdüm ve utançtan inledim. "Taran Macbeth... benimle birlikte yaşamak ister misin?"

Vücudum kaskatı kesildi. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Quinn başını salladı. "Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım. Peki... anahtar yaptırmam mı gerekiyor?"

Bu hikayeyi duyan herkes, deli bir suçlunun bir adamı vurduğu, beni kaçırdığı ve en yakın arkadaşlarımdan biri tarafından vurulduğu sabahın ertesi günü, hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamış olmamı şaşırtıcı bulacaktır. "Kesinlikle."

Cevap olarak verdiği öpücük tutkulu ama dikkatliydi. Sonunda beni bıraktığında, bir süre memnuniyetle sessizce birbirimizin gözlerine baktık.

Ta ki aklıma başka bir şey gelene kadar. "Ramsay eskiden casustu, değil mi?"

Quinn şaşkınlıkla çenesini kaldırdı. Sonra yüzünü buruşturup başını geriye yaslayarak tavana baktı. "Siktir."

Aman. Tanrım.

İnkâr etmiyordu.

Geçen yıldan bu yana olan her şey, Tierney'nin ara sıra yaptığı küçük yorumlar ve telefonumla saldırganımı bulmaya çalışan "bağlantıları"... Bunlar ve askeri geçmişi, tam bir uluslararası gizemli adam olduğunu haykırıyordu. Ayrıca... Austin Powers zil sesi!

Ama aslında haklı olduğuma inanmıyordum. "Vay canına, o bir casustu..."

Quinn yine inledi. "Mo luaidh, şüphelerini ne doğrulayabilirim ne de yalanlayabilirim." Yüzündeki ifade ciddiydi. "Ama az önce bana söylediklerini bir daha asla tekrarlamamamı isteyeceğim."

Şaşkınlıktan sadece ağzımı açıp başımı sallayabildim. "Söz veriyorum." Rahatlamış bir şekilde gevşedi ve beni tekrar kendine sıkıca sarıldı.

Belki beş dakika geçmişti ki fısıldadım, "Dün hayatını kurtardı, o yüzden Austin Powers zil sesini James Bond müziğiyle değiştirmen bence adil olur."

Quinn bir an sessiz kaldı, sonra bir kez, sonra bir kez daha burnunu çektikten sonra o kadar çok güldü ki, kahkahasının ardından

küfre başladı.

Gülümsedim, böylesine travmatik bir olayın ertesi sabahının bizim için böyle geçmesine minnettardım.

Adı Neydi Pollock ve Edward White bu sefer

.

Sıra bendeydi.

Hayatım boyunca sevdiğim bu güzel adamla yatakta
uzanmıştım...

kazanan bendim ve kimse bunu benden asla alamazdı.

Epilog Quinn

Bu Yılın Noel Günü

Kahkahalar, müzik, sohbet ve bardakların tınlaması ile tabaklardaki çatal bıçak sesleri oturma odamı dolduruyordu. Hiç böyle bir Noel olmamıştı. Taran ve ben bunu gerçekleştirmek için Laird ve Finella'dan bir yemek masası ödünç almak zorunda kalmıştık.

Buraya gelene kadar yaşadığımız onca şeyden sonra, Taran ilk Noelimizi tüm ailemizle birlikte kutlamak istedi ve buna bizim için aile gibi olan arkadaşlarımız da dahildi.

Cammie her zaman benim için süsleme yapardı, ama Taran, Leth Sholas'ta geçireceği hafta sonu boyunca ağacı benim, onun ve Angus'un süslemesi konusunda ısrar etti, bu yüzden ağacın rengarenk kaosu, Cammie'nin çelenkleri, Noel süsleri ve süs toplarının zarif koyu mavisi ve beyazının yanında biraz yersiz görünüyordu.

Taran masanın bir ucunda oturmuş, ben pudingler için sıcak karamel soslu bir tepsiyle yaklaşırken London'la bir şey hakkında gülüyordu. Kız kardeşim, anne babamız, Laird, Finella ve oğulları, Angus, Heather, kız arkadaşı Hazel, London, Ramsay, Murray, Tierney ve Forde'yi ağırlayabilmek için iki masayı birleştirmiştik.

Kiera ve Gary, Yılbaşı gecesi çocuklarla birlikte olacaktı. Heather, Glasgow'daki Yılbaşı planlarından vazgeçip bu geceyi

. Taran onları Noel yemeğine davet etmişti, ancak onlar uzun zamandır ilk kez tatile çıkma fırsatını değerlendiriyorlardı, bu yüzden New York'taydılar.

Heather ve Hazel, Cammie ile sohbet ederken, Angus koltuğunda dönerek Taran'ın yeğenleri Aird ve Finn'e el kol hareketleriyle hararetle bir şeyler anlatıyordu. Taran'ın itiraf ettiği bir başka endişesi de yeğenleriyle arasındaki kopukluktu. Adadan uzakta geçirdiği onca zaman ve döndüğünden beri onları tanımak için ne kadar az çaba harcadığı konusunda kendini kötü hissediyordu, çünkü yeğenleri ona karşı çok mesafeliydiler. Birlikte Finn ve Aird'i görmek için daha fazla çaba sarf ediyorduk ve Taran yavaş yavaş onlara yakınlaşıyordu.

Hazel, birkaç gün önce Heather ile birlikte Leth Sholas'a gelmişti. Heather'a kıyasla daha çekingendi, kibar ve konuşkan biriydi. Ev işlerinde yardımcı oluyordu ve gerçekten çok tatlı bir kızdı. Birkaç ay önce ailesine cinsel yönelimini açıkladığından beri ilişkilerinin kötüleşmesi bana akıl almaz geliyordu. Ama ona Noel boyunca kalabileceği güvenli bir yer sunmak benim için bir zevkti.

Heather onu güldürüyor ve utandırıyordu, ve kızımı gerçekten önemseydiğini anlayabiliyordum. Benim için önemli olan tek şey buydu. Üniversitedeki maceralarını bana pek anlatacaklarını sanmıyordum, ama Taran da aralarına katıldığında, kendi üniversitelerinde birinci sınıf öğrencileri olarak geçirdikleri ilk dönemi bize coşkuyla anlattılar. Heather'da şimdiden bir değişiklik görebiliyordum. Her zaman kendine güvenen biriydi, ama artık kendi başına hayatta ayakta kalabileceğini bildiği için daha da iddialıydı.

Bu hem korkutucu hem de sevindiriciydi.

Neyse ki, kızım Glasgow'un çılgın ortamında bağımsızlığının tadını çıkarırken, Leth Sholas'ta son birkaç aydır ortalık sakindi. Tabii bu, anakara gazetelerinin, değerli bir antikayı çalmak için Taran'ı kaçıran bir Glasgow'lu kokain satıcısının hikâyesini duyduktan sonraydı. Bu hiç de eğlenceli olmamıştı ve Ramsay ortalıkta görünmemek zorunda kalmıştı.

"Sizler benim kimliğimi ifşa edeceksiniz," diye bir sabah, haberin çıkmasından kısa bir süre sonra bana homurdanmıştı.

Taran'ın onun geçmişini tahmin ettiğini ona söylemenin akıllıca olmayacağını düşündüm.

Edward White ve Christopher Pollock'a gelince, ikisi de silahla yaralanmalarından kurtuldu ve suçlamalarla karşı karşıya kaldı. Bayan Gilchrist bu konuda tamamen masum olduğunu iddia etti ve Edward White, onun cep saatinden haberi olmadığını doğruladı.

Sonunda Glevulin'e huzur geri döndü. Ramsay, Tierney'e evlenme teklif etti, biz de bunu kutladık, ki bu onun hiç hoşuna gitmedi. Murray'in karısıyla olan velayet davası kızışmıştı, bu yüzden burada tek başınaydı ve kutlama yapacak Kelly olmadan depresif görünüyordu. London, Taran'ın bungalovda kira ödemededen yaşamasına izin verme teklifini tereddütle kabul etmişti. Cep saati henüz satılmadığı için bu biraz aceleci bir karardı. Birkaç ekspertiz sonucunda, saatin 150 yıllık çok özel bir Patrice Pellier cep saati olduğu teyit edildi ve Hogmanay'dan bir hafta sonra Londra'daki Sotheby's'de müzayedeye çıkarılması kararlaştırıldı. Oradaki müzayedecimiz ve antika uzmanı, şimdiden ilgilenenler bulmuştu.

Kız arkadaşım milyoner olmak üzereydi.

Tabii ki, bu parayı bağışlara harcamak ve LSLS Charity Shop'u güzelleştirmek dışında büyük planları yoktu.

Ve tabii ki Taran da yanıma taşınmıştı.

Bulaşık makinesini mantıksız bir şekilde dolduruyordu, şimdiye kadar hiçbir kadında görmediğim kadar çok losyonu vardı, normal miktarda kıyafeti vardı ama çılgın sayıda el çantası vardı ve her yerde onun uzun saç tellerini bulup duruyordum. Fırınlama yapabilse de, yemek pişirme becerisi pek iyi değildi ve yakın gelecekte halletmem gereken eşyaları ortada bırakmamdan nefret ediyordu. Onları kaldırırsam unuturdum, ama bu "dağınıklık" onu rahatsız ediyordu. Bulaşık makinesini mantıklı bir şekilde doldurmam, her yere "inşaat perisi" gibi bıraktığım talaşlar ve lavaboda bıraktığım diş macunu izleri de onu rahatsız ediyordu.

Yine de... bu mutluluktu.

Birbirimize olan ihtiyacımız azalmamıştı ve misafirlerimize, evde seks yapmadığımız çok az yer kaldığını söylemeye cesaret edemiyordum.

kendi travmatik deneyimlerinden sonra bile hala sevdiği gerçek suç belgesellerini izlemek için kanepede ona sarılmaktan duyduğum mutluluğa benzeyen hiçbir şey yoktu.

Ya da her sabah onun güzel yüzüne uyanmak, hayatımızın geri kalanında ona böyle uyanacağımı bilmek. Taran'ın korkusu gerçek çıksa ve genetik testi BRCA1 ve BRCA 2 mutasyonlu genler için pozitif çıksa bile, birlikte güçlüydük. PALB2 testi negatifti. Ama durumu iyi idare etti ve yaşadığımız onca şeyden sonra, meme kanseri olasılığının onu yönetmesine izin vermeyi reddediyordu. Bu, düzenli meme taramaları anlamına geliyordu, ama ben bunu sadece erken teşhis anlamına geldiği için iyi bir şey olarak gördüm. Bu, durumu elimizden geldiğince kontrol altında tutmak anlamına geliyordu.

Bu, hayatımızı yaşamamızı ve gelecek için planlar yapmamızı engellemeyecekti.

Yatağın altına sakladığım kadife yüzük kutusunu düşündüm ve otururken kendi kendime gülümsedim.

Taran, masaların arasından gözlerimi yakaladı ve sanki yüzümdeki yaramazlığı okumuş gibi düşünceli bir şekilde başını eğdi.

Yarın Noel'in ertesi günüydü. Heather, Hazel'ı eski dostlarını ziyarete götürmeyi planlıyordu. Angus ise günü annem, Greg ve Cammie ile geçirecekti. Taran bunların hiçbirinden haberdar değildi. Onu, çocukken ilk kez götürdüğüm koya arabayla götürmeyi planladığımı bilmiyordu. Diz çöküp ona evlenme teklif etmeyi planladığımı da.

Bazıları bunun için henüz çok erken olduğunu söylerdi.

Ben ise yirmi sekiz yılın yeterince uzun olduğunu düşünürdüm.

Bu yüzden çocuk konusunu yeniden konuşmak istedim. Taran artık hamilelik açısından yüksek risk grubundaydı ve biz bir aile kurmak istiyorduk. Bence bu konuda bir an önce harekete geçmemiz gerekiyordu. Yani... önce düşün, sonra bebek. En azından öyle umuyorum.

"Ne?" Müstakbel nişanlım dudaklarını

oynattı. Omuz silktim ve "Sadece mutluyum"

diye mırıldandım.

Yüzü ıslıl ıslıl oldu, bu da dudak okumamı doğru anladığını gösteriyordu.

"Tamam, hadi bu lezzetli pudingi yiyelim. Kokusu harika, canım," diye annem masanın diğer ucundan bana seslendi.

"Güzel."

“Yemeğe başlamadan önce kadeh kaldırmadık.” Cammie, yarısı boş şarap kadehini kaldırdı ve masadaki herkese gülümseyerek baktı. “Quinn ve Taran’a, bize bu muhteşem Noel sofrasını sunabilmek için destansı bir aşk hikayesini başardıkları için!”

"Evet, bunu bu yüzden yaptık Cam. Noel'de sizi beslemek için."

Kız kardeşim benim kuru ses tonuma gülerek kahkaha attı.

"Quinn ve Taran'a!"

“Quinn ve Taran’a!” Misafirlerimiz hep birlikte kadehlerini kaldırdı.

“Evet mi dedin?!” Angus, Taran’a doğru çığlık attı. “Kaçtırdım mı?”

Kahretsin.

“Angus.” Heather ona çılgınca başını salladı.

Oğlum şaşkın görünüyordu. “Ama... ama onlara kadeh

kaldırdık.” “Neye evet?” Taran kaşlarını çatı.

Kızıma bir bakış attım, Angus'a evlilik teklifinden bahsettiğini inkar etmesi için yalvardım. Oğlumu çok seviyordum, ama sır tutmakta hiç iyi değildi.

Heather maalesef yüzünü buruşturdu.

“Üzgünüm.” “Neye evet dedin?”

"Babama," dedi Angus neşeyle. Sonra nihayet ortamı fark etti ve dehşetle gözlerini bana çevirdi. "Ah... oops."

Taran'ın kaşığı düştü ve kasesine çarptı, dondurma ve karamel sosu London'ın yüzüne sıçradı.

London şaşkınlıkla gözlerini kırptı, ama sonra Murray'in uzattığı peçeteyle tatlıyı sakın bir şekilde sildi.

Taran bana şaşkın şaşkın baktı.

Siktir, lanet olsun, siktir.

"Üzgünüm, baba," dedi Angus burnunu çekerek.

"Önemli değil, evlat," dedim ona, masaların üzerine korkunç bir sessizlik çöktüğünde.

"Quinn? Sen... sen... bir şey mi...?" Taran'ın sesi, ciyaklamadan devam edemeyecek kadar tizleşince kesildi.

Tatlıyı bırakıp koltuğuma geri çöktüm. "Yarın... yarın seni koyumuza götürmeyi ve yatağımızın altında sakladığım yüzükle sana evlenme teklif etmeyi planlamıştım."

Herkesin başı aynı anda Taran'a döndü.

Yanakları kızarmıştı, şaşkınlığından dudakları giderek daha da açılıyordu.

Bir an için kalbim durdu.

Onun evet diyeceğinden çok mu emindim?

Kahretsin, tüm ailemizin önünde beni küçük düşürecek miydi?

"Evet!" Taran aniden komik bir şekilde bağırdı, kelime ağzından fışkırdı. "Evet! E-evet, e-evet efendim!" Yüzü gözyaşlarıyla buruşurken, sözleri hıçkırıkla sona erdi.

Hızla sandalyemden fırlayıp masaların diğer ucuna koştum ve ağlayan nişanlımı kollarıma aldım. "Bu bir evet mi?" diye takıldım, ıslak yanaklarına öpücükler kondurarak.

Konuşamayan nişanlım başını salladı ve ailemiz alkışlayıp kadehlerini tokuştururken yüzünü göğsüme gömdü. "Seni çok seviyorum," diye mırıldandı Taran, hayatı pahasına bana sarılarak.

"Oh, Mo luaidh..." Başımı eğip kulağına fısıldadım, "Sana olan aşkımın derinliğini tarif edecek hiçbir dilde kelime yok."

O biraz daha şiddetli ağladı ama sonunda başını kaldırıp, etrafımızdakileri umursamadan tüm duygularını ortaya koyarak beni öptü.

Heather ve Angus araya girip bize sarılmak için geldiklerinde, onları kendime yaklaştırdım ve oğluma her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Bu daha iyiydi, ona söz verdim. Bu mükemmeldi. Çocuklarımın önünde Taran'a evlenme teklif etmek, ne kadar yol katettiğimizi simgeliyordu. Şu anda kim olduğumuzu. Aşkımızın neye dönüştüğünü.

Taran ve ben, bir bütünün iki yarısıydık, biri olmadan diğeri eksik kalırdı. Ama benim diğer yarım, Angus ve Heather olmadan eksik kalırdı.

Onlar olmadan ben kendim değildim.

Sonunda, on dokuz yıldır süren, sanki bir şeylerin eksik olduğu hissinin sonu gelmişti.

Taran yanımda olduğu sürece, ben tam anlamıyla kendimdim.

Biz tam anlamıyla kendimizdik.

Ve hayatta bu tür bir kesinlik olduğunda, karşınıza çıkan her türlü fırtınaya karşı kendinizi sabitleyecek kadar güçlü oluyorsunuz.

Taran ve ben bir daha asla birbirimizden kopmayacaktık.

Taran ve Quinn'i daha fazla görmek ister misiniz? Bu özel Yılbaşı Gecesi bonus sahnesini okuyun!

[ÜCRETSİZ BONUS SAHNEYİ İNDİRİN](#)

Scottish Isles serisinin devamını merak mı ediyorsunuz? Murray ve London'ın duygusal mantık evliliği romantizmi, *Twilight Tides*'da devam ediyor.

[TWILIGHT TIDES'I \(SCOTTISH ISLES #3\) ÖN SİPARİŞ VERİN](#)

Teşekkür

Drifting Dawn'ın çok duygusal bir yazma deneyimi olduğunu söylemek yetersiz kalır. Hala yas sürecinin başlarında olan Taran gibi bir karakteri keşfederken, kendi yas deneyimlerimden yararlanmaktan ve annesinin vefatından sonra hissettiği kaybın olasılıklarını ve benim nasıl tepki vereceğimi düşünmekten kendimi alamadım. Onun ve Quinn'in hikayesini yazarken bir sürü duygu ortaya çıktı ve her zamanki gibi kendimi neredeyse tamamen yazıma kaptırmam gerekti. Bunun karşılığında Leth Sholas'ın giderek daha canlı bir şekilde hayat bulduğunu hissetmek ve okuyucularımın kendileriyle özdeşleştirebilecekleri, aşık olabilecekleri ve umarım her yeni seride sunmaya çalıştığım kaçış hissini bulabilecekleri karakterler yaratmak büyük bir mutluluk. Beni ve tuhaf yazarlık tarzımı her zaman anlayan ve destekleyen arkadaşlarıma ve aileme ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem. Sizi çok, ama çok seviyorum.

Harika editörüm Jennifer Sommersby'ye: Sana çok minnettarım. Kendimden şüphe duyduğum günlerde, her zaman yanımda olup beni cesaretlendiriyor ve yazma denen bu işi yapabileceğime inandırırıyorsun.

Drifting Dawn'ın düzeltmelerini yapan Chanpreet Singh'e teşekkür ederim. Seninle çalışmak büyük bir zevkti ve sana daha fazla hikaye göndermek için sabırsızlanıyorum!

Asistanlarım Jess ve Ashleen'e de kocaman bir teşekkür. Hayatımı sonsuz derecede kolaylaştırıyorsunuz ve ikinize de kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar minnettarım.

Bir yazarın hayatı kitapla bitmez. İşimiz yazılan kelimelerin ötesine geçerek pazarlama, reklamcılık, grafik tasarım, sosyal medya yönetimi ve daha fazlasını kapsar. *Drifting Dawn*'ı ilk okuyuculara ulaştırmama yardım ettiği için House of Hearts Literary Services'ten Rae'ye teşekkür ederim. Yükümü hafifletmeme yardım ettin ve sana sonsuza kadar minnettarım.

Hikayelerimi yeni okuyuculara ulaştırmak için tüm teknik reklam sihrini sergileyen JR'a kocaman bir teşekkür. Harikasın ve bunu ne kadar kolaymış gibi gösterdiğine hayranım.

Lyric Audiobooks'tan Jenna'ya: Seni seviyorum. İnanılmaz bir insansın ve bu kitap dünyasının seni hayatıma soktuğu için çok mutluyum. Harika seslendirme sanatçıları bulduğun ve kitaplarımla bu muhteşem sesli kitap sürümleriyle yeni dinleyicilere ulaşmama yardım ettiğin için teşekkür ederim.

Bu bağlamda, Quinn ve Taran'a tüm o duyguları ve hisleri kazandıran Shane East ve Mhairi Morrison'a da çok teşekkür ederim. Ses kaydı, her zamanki gibi muhteşem.

Kitaplarımı duyurmaya yardımcı olan her bir influencer ve kitap severlere teşekkür ederim. Hepinize çok minnettarım! İçerik ekibime çok özel bir teşekkür. Nezaketiniz ve desteğiniz inanılmaz. Yaptığınız şeyi kitap sevgisi, hikayelerim ve bunları diğeri insanlarla paylaşmak için yapıyorsunuz. Bu, gördüğüm en harika şey ve hepinizi çok seviyorum.

Ve her zamanki gibi, internet üzerinde sevgi ve desteğin güvenli bir mekanı olan özel Facebook grubum Samantha Young's Clan McBookish'teki harika okuyuculara kocaman bir teşekkür. Size ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem.

Bu kitap için muhteşem kapakları tasarlayan inanılmaz Hang Le'ye teşekkür ederim. Bana e-posta ile gönderdiğin günü hala hatırlıyorum. Dosyaları açtığımda resmen nefesim kesildi. Sanırım bunlar şimdiye kadarki en sevdiğim kapaklar. Sen bir efsanesin.

Her zamanki gibi, dünyanın dört bir yanındaki okuyucuların yazdıklarını bulmasını mümkün kılan menajerim Lauren Abramo'ya teşekkür ederim. Sen bir rock yıldızısın ve sana her zaman minnettarım.

Son olarak, sizlere, okuyucularıma teşekkür ederim. Okuduğunuz için teşekkürler. Sizler olmadan bunu başaramazdım.
